

Nếu Như Không Tước Không Xòe Đuôi

Contents

Nếu Như Không Tước Không Xòe Đuôi	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2: Lần Đầu Tiên Của Anh Và Lần Thứ Nhất Của Cô (1)	5
3. Chương 3: Lần Đầu Tiên Của Anh Và Lần Thứ Nhất Của Cô (2)	7
4. Chương 4: Trở Thành Đồng Lõa Của Người Đàn Ông Không Tước	10
5. Chương 5: Không Tin Chân Tình	13
6. Chương 6: Bạn Gái Của Anh Phải Đến Cho Cô Ấy Giám Định	15
7. Chương 7: Tôi Không Phải Nữ Siêu Nhân	17
8. Chương 8: Nơi Nào Cũng Có Người Quen	21
9. Chương 9: Đừng Xem Thường Về Xinh Đẹp Của Cậu	22
10. Chương 10: Quay Lại Đường Cũ	25
11. Chương 11: Tại Sao Không Biết Quý Trọng Sinh Mạng?	27
12. Chương 12: Đã Lâu Không Gặp	30
13. Chương 13: Tôi Cho Rằng Cậu Thích Cậu Ấy	33
14. Chương 14: Biến Hóa Không Báo Trước	36
15. Chương 15: Thật Thích	38
16. Chương 16: Tiêu Nhiên Tổ Tình	40
17. Chương 17: Có Thể Cho Tôi Một Cơ Hội Hay Không?	43
18. Chương 18: Cô Gái Tao Nhã	45
19. Chương 19: Cơ Hội Bất Ngờ	47
20. Chương 20: Trùng Hợp	49
21. Chương 21: Thử Nghiệm Cũng Là Một Loại Dũng Cảm	52
22. Chương 22: Đã Nhiều Năm Mới Lại Yêu Đường	54
23. Chương 23: Cô Nàng Ốc Sên Mới Ra Khỏi Vỏ	57
24. Chương 24: Cuộc Hẹn Vô Cùng Lúng Của Bốn Người	60
25. Chương 25: Tâm Trạng Muốn Bảo Vệ Cô.	62
26. Chương 26: Không Phải Là Độc Nhất Vô Nhị (1)	66
27. Chương 27: Không Phải Là Độc Nhất Vô Nhị (2)	68
28. Chương 28: Du Lịch Cùng Với Công Ty	70
29. Chương 29: Thật Xin Lỗi	74
30. Chương 30: Thanh Mai Trúc Mã Biến Tính	76
31. Chương 31: Không Cùng Dừng Khí	79
32. Chương 32: Dùng Viện Trợ Để Công Thành	82
33. Chương 33: Không Làm Bạn Bè Nữa	84
34. Chương 34: Cảm Thấy Xa Lạ	87
35. Chương 35: Cô Không Có Thói Quen Ý Lại	92
36. Chương 36: Phản Ứng Của Những Người Xung Quanh	94
37. Chương 37: Thăng Thấn	99
38. Chương 38: Thanh Mai Trúc Mã Và Người Yêu Không Giống Nhau	102
39. Chương 39: Hoán Đổi Vai Diễn	104
40. Chương 39: Hoán Đổi Vai Diễn	109

41. Chương 40: Good Or Bad Luck.....	115
42. Chương 41: Sợ Hãi Không Biết Phải Đối Mặt Như Thế Nào	118
43. Chương 41: Sợ Hãi Không Biết Phải Đối Mặt Như Thế Nào	121
44. Chương 42	124
45. Chương 44	128
46. Chương 45	133
47. Chương 46	139
48. Chương 47	145
49. Chương 48	151
50. Chương 49	155
51. Chương 50: Ngoại Truyện	161

Nếu Như Không Tước Không Xòe Đuôi

Giới thiệu

Thể loại: Thanh mai trúc mã, không phải 3S nhưng ngược không đáng kể, lâu ngày sinh tình, HE. N

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/neu-nhu-khong-tuoc-khong-xoe-duoi>

1. Chương 1

“Phương Tiêu Nhiên, em dám nói với anh một lần nữa là em đang ở đâu không?” Một người đàn ông dáng người cao lớn thon gầy, mặc áo sơ mi trắng in hoa nhỏ và quần cụt, đeo một cái kính mắt màu đen gọng to đang gào thét giữa sân bay. Những người qua lại không khỏi ghé mắt nhìn, không biết người nào có thể làm cho anh chàng đẹp trai này tức giận đến mức chẳng thèm chú ý đến hình tượng.

“Tốt lắm! Tại sao em có thể trêu anh xong thì bỏ chạy? Em chờ đấy, đến lúc đó thì đừng có hối hận!” Hung ác cúp điện thoại, người đàn ông dùng dằng dặc tức giận nhìn chằm chằm vào bảng thông tin chuyến bay đang không ngừng nhấp nháy, cắn răng nghiến lợi nói: “Phương Tiêu Nhiên, em lợi hại lắm!”

Tại sao tình cảnh hiện tại lại như thế này, phải bắt đầu từ những chuyện cực kỳ lâu trước đây.

Chương 1: Chuyện ngày xưa

Năm hai sơ trung, gia đình Phương Tiêu Nhiên và Khương Dĩ Nặc chuyển đến cùng một chung cư, quan hệ giữa các hộ trong chung cư rất hòa hợp, hai nhà Phương, Khương lại có hai đứa bé bằng tuổi nên dĩ nhiên chẳng bao lâu đã trở nên thân quen với nhau.

Điều kiện gia đình Phương Tiêu Nhiên cũng bình thường, cha Phương là một người có yêu cầu rất cao, từ nhỏ đã áp dụng phương pháp giáo dục dành cho người ưu tú với Phương Tiêu Nhiên, vì vậy cuộc sống lúc nhỏ của Phương Tiêu Nhiên là trường luyện thi, nhạc cụ, thư pháp, sáng tác... Thành tích của cô luôn dẫn đầu, chỉ cần đạt được thành tích này, những việc khác trong nhà đều tùy ý cô.

Trái lại, ở nhà, Khương Dĩ Nặc lại được đối đãi rất khác biệt, bởi vì Dĩ Nặc là cháu trai duy nhất của bà nội, cho nên anh nhận được sự quan tâm săn sóc của rất nhiều người, là đối tượng được mọi người cưng chiều, từ lúc đi học, đã nghịch ngợm gây sự, mặc dù đầu óc thông minh, nhưng thành tích lại luôn ở mức trung bình, may mà cha mẹ Khương Dĩ Nặc nghĩ cũng thoáng, không quá để ý đến việc này.

Sau khi hai nhà trở nên thân quen, mẹ Khương vô cùng thích sự khôn ngoan của Tiêu Nhiên, lại thêm thành tích ưu tú của cô, thỉnh thoảng cũng lấy cô làm gương trước mặt Dĩ Nặc, mọi thứ của con trai đều tốt, chỉ có việc học tập làm bà đau đầu, có một tấm gương sẽ luôn luôn tốt, vì vậy thường hay gọi Tiêu Nhiên đến chơi với Dĩ Nặc.

Ở trường học, hai người là hai thái cực đối lập nhau, hai cực này tuyệt đối sẽ không hấp dẫn nhau. Trong trường Khương Dĩ Nặc là một ngôi sao bóng rổ, mặc kệ là dạng nữ sinh nào cũng đều bàn luận về anh ta, hôm nay mặc cái gì, chải kiểu tóc gì, nữ sinh bên cạnh anh ta đối thành người nào...

Tiêu Nhiên chưa bao giờ tham gia thảo luận những đề tài này, bởi vì chỉ có cô biết, bộ dạng thực sự của anh, khi ở nhà luôn thích mặc quần cụt mang dép lê chạy loạn, tóc thì như ổ gà chẳng chịu chải gọn, luôn thích nằm trên giường đọc sách, khắp nơi đều có giấu sách, hơn nữa còn là truyện manga...

Còn Khương Dĩ Nặc lại thấy, Phương Tiêu Nhiên là một đứa bé bị cha mẹ quản lý, cái gì cũng đều nghe theo lời người lớn, mẹ vẫn thường khen cô ấy biết vâng lời ở trước mặt mình, từ lúc học tiểu học đã có rất nhiều chuyện, anh đều làm theo ý mình, nữ sinh mang mắt kính tròn kia không chỉ hiền lành, không thú vị, mà còn có thể nói là tương đối nhàm chán. Nhưng mà, anh phải thừa nhận, ở trường cô tương đối nổi bật, thành tích tốt, biết đàn dương cầm, viết chữ đẹp, thể dục cũng không kém, là học trò tâm đắc của các giáo viên. Nhưng nếu đối lại là anh, đã sớm tuyệt vọng với cuộc sống của mình rồi.

Vào lúc thi vào trường cao trung trọng điểm, cho dù Tiêu Nhiên phát huy năng lực thật thường thì cũng dễ dàng vào trường cao trung trọng điểm, thế mà Dĩ Nặc cũng có thể ung dung vào được. Điều này làm mẹ Khương vô cùng cảm kích Phương Tiêu Nhiên, nếu không phải lúc ôn thi con bé chuẩn bị tài liệu cho nó, chỉ bằng khả năng của con trai, thì làm sao có thể đậu được.

Vốn dĩ hai người là cực Nam cực Bắc, đều không vừa mắt đối phương, nhưng một lần tình cờ, hai người đã không còn thấy khó chịu về nhau nữa. Tiêu Nhiên và Dĩ Nặc đang học ở nhà anh ta. Con gái ai cũng sẽ có mấy ngày không thoải mái, vừa đúng lúc mấy ngày đó đến, Tiêu Nhiên đã gần như không còn cảm giác, càng lúc càng đau dữ dội.

Lúc mới bắt đầu Dĩ Nặc không để ý sự khác thường của cô, cho rằng có thể bởi vì cuộc thi nào đó cô không thể đứng nhất, nên cô mới không vui, trong ấn tượng của anh chỉ có nguyên nhân này mới có thể làm cô u ám như thế. Cho nên anh cũng không cảm thấy có gì khác thường.

Nhưng lúc anh làm xong một đề toán, muốn nhờ cô xem giúp, lại phát hiện cô cuộn tròn người lại, nước mắt đầy mắt. Chưa từng thấy cô như thế, vì vậy cố gắng tỏ ra mình không hề lúng túng hỏi cô: “Này, cậu làm sao vậy? Khóc cái gì?”

Cô cắn chặt môi, tay ôm bụng, khó khăn nói: “Tôi cũng đâu có muốn, đau quá...”

Vừa nghe cô nói cơ thể không thoải mái, Dĩ Nặc lập tức đỡ cô lên giường của mình, đắp kín chăn, sau đó gói đầu, đi ra phòng khách lấy nước nóng. “Cậu sưởi ấm đi, tôi cũng không biết còn có thể làm gì nữa.”

Không còn nhiều hơi sức, nhưng Tiêu Nhiên vẫn cố gắng mỉm cười, “Không có sao, cậu làm đề trắc nghiệm tổng hợp đi, tôi khỏe hơn một chút sẽ giải thích với cậu.”

Thật ra thì đây là lần đầu tiên họ nói chuyện với nhau như thế này, trước đây hai người không vừa ý nhau nên chỉ dùng ánh mắt để trao đổi, nói chuyện lâu như vậy, phải gọi là “chưa từng có” trong lịch sử.

Từ đó về sau, cô và anh dần dần thân hơn, nói nhiều hơn. Cô cảm thấy, thật ra thì anh cũng là một nam sinh cũng rất cẩn thận, biết chăm sóc người khác, hơn nữa lại rất thông minh; anh cảm thấy, thật ra cô cũng không khác biệt với mấy cô bé bình thường, cũng sẽ thích phim thần tượng, thích nghe những bản nhạc thịnh hành, vui sẽ nở nụ cười rạng rỡ, lúc buồn cũng sẽ rơi nước mắt.

Lúc cao trung là giai đoạn dậy thì quan trọng, vóc dáng Khương Dĩ Nặc càng lúc càng cao, người thì càng lúc càng đẹp trai rạng ngời, trên mặt dần mất đi vẻ ngây thơ, người đưa thư tặng quà cho anh ta càng lúc

càng nhiều. Tiêu Nhiên nhớ lần đầu tiên cô bắt gặp “sự tích huy hoàng” của anh là nửa học kỳ cuối năm lớp mười.

Trong lúc tổng vệ sinh, cô đang cầm biên bản kiểm tra muốn đi đến phòng làm việc của giáo viên, thì nghe có người nói chuyện ở phía sau bồn hoa. “Tại sao anh muốn chia tay với em? Không phải đã đồng ý làm bạn trai của em sao?” Nữ sinh khóc nức nở, nước mắt rơi lã chã, làm cho người ta nghe thấy không thoải mái.

“Thật xin lỗi, từ lâu tôi đã có người trong lòng rồi. Cô nói như thế, tôi làm sao có thể từ chối ở trước mặt mọi người?” Lời nói này không hề có thành ý, không cần nhìn, cô cũng biết là Dĩ Nặc, tên nhóc ngu ngốc kia sao có thể không chịu trách nhiệm như thế, thật đáng đánh!”

Nữ sinh cũng không nổi giận, “Anh gạt em, trong khoảng thời gian này, ngoại trừ em ra, không có ai ở bên cạnh anh!”

“Việc này, tôi và cô ấy đã biết nhau từ lúc sơ trung rồi, cũng xem như là thanh mai trúc mã của tôi, thật xin lỗi, trong lòng tôi cũng chỉ có cô ấy, hi vọng cô có thể tìm được người thật lòng thích cô.” Thoải mái tự nhiên nói mấy câu, sau đó chỉ nghe thấy tiếng bước chân rời đi. Tiêu Nhiên nghe những lời này, nheo mắt lại, quen biết từ lúc sơ trung? Đường như tất cả các nữ sinh học chung sơ trung cũng đều có thể xem là thanh mai trúc mã của anh ta rồi, thật là mối họa lớn! Cô bĩu môi sau đó rời khỏi, có chút xiu đồng tình với nữ sinh bày tỏ kia, nói cho cùng thì vẻ ngoài tuyệt đẹp của Khương Dĩ Nặc làm người ta quên mất nguy hiểm, lúc đói bụng sẽ quên rằng, nắm càng đẹp thì càng độc.

Cô vẫn là học sinh xuất sắc của trường, làm tốt công việc của một học sinh, thành tích học tập nổi trội, thể dục ưu tú; anh vẫn là đối tượng làm đau đầu các giáo viên. Mặc dù thành tích không tệ, nhưng luôn có giáo viên phản ánh, anh yêu đương với ai, lại đánh nhau với người nào, các học sinh trong trường, nam sinh thì cho rằng anh có nghĩa khí của lão đại, sẵn lòng xông pha với anh, nữ sinh thì cho rằng anh đẹp trai lại lạnh lùng, cho dù là công khai hay âm thầm thích anh thì đều không phải ít.

Nữ sinh bên cạnh anh luôn luôn không cố định, cô cũng đã thành thói quen, dù sao cũng không còn là trẻ con, nên cũng không dễ dàng qua lại như trước, số lần cô qua nhà anh cũng ít đi. Nhưng quan hệ của hai người thì ngược lại, càng lúc càng hòa hợp, điều này được Dĩ Nặc kết luận thành: càng chia xa lại càng tuyệt vời.

Nghỉ đông lớp mười một, bên cạnh anh xuất hiện một cô gái tương đối cố định tên Thượng Lam Tang, chuyện này đã trở thành tin tức mới của toàn trường. Cô gái họ Thượng này có gia cảnh tốt, là hoa khôi của trường, trong lúc nhất thời những nữ sinh âm thầm đau thương cũng có, hâm mộ cũng có, mà trái tim tan nát cũng có.

Đối với cô bạn gái này của anh, Tiêu Nhiên chỉ nghĩ, nếu như có thể làm cho Dĩ Nặc ít đi gieo họa vào mấy cô nữ sinh khác, thì cô ta cũng coi như là một người tốt, có câu cứu một mạng hơn xây bảy tòa tháp, cô ta là cứu tinh cứu vớt tất cả nữ sinh, nhất định sẽ sống lâu trăm tuổi.

Ngày có kết quả thi tốt nghiệp cao trung, hai người đều tụ họp ở nhà họ Khương, cùng nhau chờ đợi kết quả kỳ thi được công bố, Dĩ Nặc khẳng khái tra kết quả của Tiêu Nhiên trước, điểm của anh hơn 20 điểm để có thể đậu vào đại học P đứng đầu thành phố. Tiêu Nhiên vui mừng ôm lấy Dĩ Nặc nhảy lên, rồi sau đó cô nhanh chóng quay sang, vội vàng giúp Dĩ Nặc tra kết quả, Dĩ Nặc đầu óc thông minh, cấp ba chỉ hơi ham chơi một chút, may mà anh có chút vận *** chó (Tiêu Nhiên thường nói thế), mới có thể giúp anh thi đậu vào đại học R chỉ xếp sau đại học P.

Vì vậy hai nhà đều có hỉ sự lâm môn, do từ lúc sơ trung hai đứa bé đều học chung, cho nên tiệc mừng cũng tổ chức chung với nhau. Bất quá bọn họ cũng không quan tâm đến những việc này, có thể đậu trường tốt nhất, tất nhiên Tiêu Nhiên rất vui mừng. Mặc dù Dĩ Nặc không để ý, nhưng có thành tích như vậy, cũng xem như dễ ăn nói với cha mẹ.

Kỳ nghỉ này rất dài, tất cả mọi người đều chơi hết mình, lúc Dĩ Nặc đi ra ngoài, ngoài trừ dẫn bạn gái, cũng sẽ dẫn theo Tiêu Nhiên, bọn họ cùng nhau vui chơi cả mùa hè.

2. Chương 2: Lần Đầu Tiên Của Anh Và Lần Thứ Nhất Của Cô (1)

Lên đại học, thời gian hai người gặp mặt cũng ít đi, nhưng cả hai vẫn duy trì mối quan hệ thân thiết.

Thượng Lam Tang đi học ở vùng khác, bất quá Dĩ Nặc vẫn kiên trì gọi điện thoại mỗi ngày, cái này bị Tiêu Nhiên gọi vui là: mỗi ngày đều gọi love's call. Nhưng mà anh có thể kiên định quen một nữ sinh như thế, thật sự là kỳ tích, cô rất bội phục cô nữ sinh tên Thượng Lam Tang này.

Trở thành sinh viên, Tiêu Nhiên nuôi mái tóc ngắn ngang vai thành tóc dài, đường cong thay đổi càng lúc càng có nét phụ nữ, hiểu một chút về cách ăn mặc, tự nhiên bên cạnh cô sẽ có người theo đuổi.

Ngày kia, Dĩ Nặc nhận được điện thoại của Tiêu Nhiên: “Alo. Có chuyện gì?”

Tiêu Nhiên có chút hưng phấn lại hơi ngượng ngùng, “Tôi nói cho cậu biết một chuyện...”

Cô ấy trở nên hơi lạ lùng, Dĩ Nặc hỏi cô: “Có chuyện gì vậy... áp a áp ứng, cậu nhanh lên một chút, tôi đang chờ chơi bóng rổ với bạn học đây...”

Tâm tình Tiêu Nhiên đang háo hức, giờ có chút mất hứng, tức giận nói: “Tôi có bạn trai!”

Dĩ Nặc đang uống Yakult, thiếu chút nữa đã phun hết Yakult trong miệng mình lên mặt nữ sinh đối diện, khó khăn lắm mới nén trở lại, anh cười đến mức thở không nổi: “Cậu? Có bạn trai? Khi nào thì dẫn qua đây đi dạo?”

Giọng điệu Tiêu Nhiên trở nên kiên quyết: “Nói như thế nào đi nữa, đó cũng là bạn trai tôi, còn dốt tới đi dạo? Vị kia nhà cậu lúc mới dẫn đến, chị đây có nói gì sao?”

Dĩ Nặc nghĩ đến vẻ mặt đang giận đến nổi đóa của Tiêu Nhiên vào lúc này, tròn lòng rất vui vẻ, đột nhiên có người gọi anh nhanh ra sân bóng, anh thu lại nụ cười gian, “Được rồi, tôi biết rồi. Khi nào thì dẫn anh ta ra cho tôi nhìn một chút, cậu giúp tôi kiểm định thì tôi cũng phải phụ trách với cậu chứ...”

Không nghiêm chỉnh gì cả. Đặt điện thoại xuống, Tiêu Nhiên mắng Dĩ Nặc ở đầu dây bên kia...

“Tiêu Nhiên, phim của chúng ta là 7 giờ đến 10 giờ tối, bị muộn rồi...” Đang đi về phía này, chính là bạn trai cô, Diệp Bằng Cư, anh lớn hơn cô một tuổi, mỗi khi giờ tay nhắc chân đều có dáng vẻ chừng chạc hấp dẫn người khác.

Tay của cô bị kéo, có chút xấu hổ khi hai người nắm tay nhau đi xem phim.

Khương Dĩ Nặc và Tiêu Nhiên đã từng giao hẹn, nếu như có bạn trai bạn gái, nhất định phải để cho đối phương xét duyệt một lần. Vì vậy đương nhiên Diệp Bằng Cư phải để cho Khương Dĩ Nặc “mục long ngư lâm” rồi. (ý nói phải tận mắt nhìn thấy)

Barbera, trước đây hai người thường hay đến đây. Diệp Bằng Cư hơi hiếu kỳ hỏi Tiêu Nhiên: “Là người như thế nào, sao nhất định phải gặp anh?”

Tiêu Nhiên nhớ lại lời nói của Dĩ Nặc trong điện thoại, không khỏi nhếch miệng lên. “Là bạn tốt của em trong nhiều năm, cũng như anh trai em vậy.”

Diệp Bằng Cư cười cười, không hỏi thêm gì nữa, anh và Tiêu Nhiên đang bàn chuyện đêm thất tịch sẽ trải qua như thế nào. Hai người đang cười thật vui vẻ, có một người nhanh chóng ngồi xuống, mang đến một mùi nước hoa nhàn nhạt.

Tiêu Nhiên dùng đầu ngón chân để nghĩ cũng biết là Khương Dĩ Nặc, vì vậy nở nụ cười thoải mái. “Đến rồi?”

Nhìn người con trai anh tuấn mặc quần áo hiệu Ck, Diệp Bằng Cư không khỏi cảm thấy hơi mất mặt, nhưng vẫn lịch sự đưa tay ra: “Chào cậu! Tôi là bạn trai của Nhiên Nhiên, Diệp Bằng Cư.”

Khương Dĩ Nặc nhìn nam sinh này một chút, sạch sẽ lạnh lẽo, chỉ là, không biết giác quan thứ sáu của anh nhảy ra từ đâu, anh cảm thấy người đàn ông này không đáng tin cậy. Bắt tay, tùy tiện chào hỏi: “Khương Dĩ Nặc.”

“Làm sao giờ này cậu mới đến? Mẹ cậu không phải đã gọi cậu dậy từ sớm sao?” Tiêu Nhiên theo thói quen chen ép Khương Dĩ Nặc. Khương Dĩ Nặc liếc mắt nhìn cô, “Sao cậu biết?”

Tiêu Nhiên phất tay, “Sáng sớm mẹ cậu vừa mới tìm mẹ tôi đi khiêu vũ, sao tôi có thể không biết...”

“Vì thế nên... Ngày nghỉ lớn, còn sớm như vậy đã gọi tôi, đương nhiên là phải ngủ lại rồi.” Nhìn hai người Diệp Bằng Cư và Tiêu Nhiên vô cùng thân ái, hai cái đầu xúm lại, Dĩ Nặc cảm thấy mình cực kỳ sáng (Vi Vu: làm bóng đèn) sau đó cố ý ho nhẹ một tiếng, Tiêu Nhiên ngẩng đầu lên, liếc anh một cái, “Sao vậy?”

Anh chỉ chỉ hai người bọn họ, “Cậu là cố ý? Trước đây mỗi khi hai chúng tôi ra ngoài đều dẫn theo cậu, hiện tại cậu có bạn trai rồi, có thể trả thù rồi đúng không?”

Tiêu Nhiên nghe được lời kháng nghị của anh, lắc đầu về đặc ý. “Giờ sao đây? Không phục? Tôi cũng không dễ dàng gì mới có thể để cậu thành kỳ đà cản mũi. Hơn nữa, Lam Tang nhà cậu đâu?”

Dĩ Nặc lấy tay vuốt vuốt tóc, lười biếng trả lời: “Cô ấy còn chưa có nghỉ, phải ngày mai mới về”

Nghe thấy như thế Tiêu Nhiên lại vui vẻ nói. “Như thế này đi, hai ngày này chị sẽ tạm thời chứa chấp cậu, hai chúng tôi sẽ dẫn cậu đi chơi chung, ai bảo cậu trước đây đều dẫn tôi theo như thế?”

Diệp Bằng Cư vẫn luôn không thể chen vào, cũng cảm thấy có chuyện thú vị, trêu đùa Tiêu Nhiên: “Thì ra em đều làm kỳ đà cản mũi à? Vậy anh tiết kiệm...”

Làm ra vẻ tức giận, Tiêu Nhiên véo Diệp Bằng Cư một cái, mỉm cười, “Anh không lo học, hợp tác với loại người như cậu ấy chen ép em!”

Khương Dĩ Nặc gõ gõ bàn, “Này này này, cái gì mà loại người này! Tôi là loại người gì vậy? Tôi chính là trưởng thành dưới cờ đỏ, là thanh niên khỏe mạnh, có chí hướng của Trung Quốc!”

Một bữa cơm ăn rất vui vẻ, ba người cười cười nói nói. Sau khi ăn xong, Diệp Bằng Cư đánh giá Dĩ Nặc là: thiếu gia giàu sức quyến rũ, Khương Dĩ Nặc đánh giá Diệp Bằng Cư là: lòng dạ thâm sâu, cẩn thận thì hơn.

Tiêu Nhiên chính là rất cố gắng với bạn trai mình, Diệp Bằng Cư là một người hiền lành, có đôi lúc không thể hiểu được suy nghĩ của cô, sẽ làm Tiêu Nhiên rất buồn bực.

Lễ tình nhân lãng mạn, còn gọi là lễ Valentin, cũng là sinh nhật Tiêu Nhiên. Mấy ngày trước cô có nói với Diệp Bằng Cư đi ra ngoài vào lễ tình nhân, kết quả Diệp Bằng Cư lại nói, không có hứng thú với ngày lễ mà giới thương gia lãng xê, đúng thật là làm cho Tiêu Nhiên không còn tâm trạng. Ngoại trừ sáng sớm Dĩ Nặc gõ cửa tặng quà, cũng không thấy ai liên lạc với cô.

Đến xế chiều, điện thoại Tiêu Nhiên vang lên. “Alo, Bằng Cư...” không có chút sức lực. Cô còn chưa có muốn tha thứ cho anh vì đã quên sinh nhật cô.

“Em đi tới quán cafe ở cửa ngõ trường học...” Trong điện thoại, giọng điệu của Bằng Cư vẫn chừng chạc đàng hoàng, không hề có chút áy náy.

Vốn dĩ cô lười vận động, Bằng Cư lại liên tục nói muốn cô đi, không thể làm gì khác hơn là mặc áo khoác vào, đi ra cửa, đến quán cafe bên cạnh trường học. Đẩy cửa ra, bên trong im lìm, quán nhỏ hôm nay không buôn bán rất đáng nghi ngờ, Bằng Cư muốn cô đến đây làm gì.

Chợt một âm thanh vang lên, pháo hoa trong phòng cháy sáng, ánh đèn dịu dịu chiếu vào sân khấu hình tròn của quán, Bằng Cư ở trên đó mỉm cười. “Nhiên Nhiên yêu quý, chúc em sinh nhật vui vẻ. diên~đần~lê~quý~đoan Anh sẽ không cầu kỳ hoa lệ, cho nên muốn dùng phương pháp này để chúc mừng sinh nhật em. Sau này, sinh nhật mỗi năm, anh đều sẽ bên cạnh em.” Sau đó bài hát You are my angel nhẹ nhàng vang lên,

Tiêu Nhiên đứng phía dưới, hốc mắt đỏ hoe, đây là sinh nhật hai mươi tuổi của mình, từ lúc sinh ra đến giờ, là sinh nhật lãng mạn nhất.

Về đến nhà, cô kể không sót một chi tiết nào cho Dĩ Nặc nghe, sau đó ngọt ngào nói: “Tôi thích người như thế, mặc dù bề ngoài anh ấy không có động tĩnh gì, nhưng kỳ thực lại là người rất tử tế.”

Khương Dĩ Nặc xem thường, bất quá, Diệp Bằng Cư cũng không phải là con một sách, thỉnh thoảng cũng chơi vài trận bóng rổ, người cũng không xấu.

3. Chương 3: Lần Đầu Tiên Của Anh Và Lần Thứ Nhất Của Cô (2)

Lúc năm thứ ba đại học, đột nhiên Lam Tang nói muốn chia tay với Dĩ Nặc. Dĩ Nặc nghe thế, lập tức ngồi máy bay bay đến thành phố Lam Tang đang ở. Tiêu Nhiên rất lo lắng cho tình trạng của Dĩ Nặc, mỗi ngày đều gọi điện thoại cho anh, thoạt nhìn Dĩ Nặc cái gì cũng không để trong lòng nhưng anh là người rất khó để động lòng, qua lại với Lam Tang lâu như thế, ngay cả Tiêu Nhiên cũng cho rằng bọn họ sẽ kết hôn, mãi cho đến giờ, ai biết trước được ngày nghỉ còn chưa hết, đột nhiên Lam Tang lại thay đổi đến bất ngờ.

Diệp Bằng Cư cũng quan tâm tình hình của Dĩ Nặc, bởi vì anh từng nghe Tiêu Nhiên nói, hiếm khi Dĩ Nặc sống chết giữ lấy một người. Tiêu Nhiên rất ghét loại tình yêu không đáng giá này, nhưng Bằng Cư lại nói: “Người đàn ông tốt như anh quá ít.....” Nghe những gì anh nói, vốn vẫn luôn cau mày lo lắng cho Dĩ Nặc, Tiêu Nhiên cũng phải cười, ôm anh nói: “Thế thì, không phải em nên xem anh là báu vật sao?”

Lúc nói những lời này, tay cô ôm chặt lấy bờ vai anh, hình như anh cũng cảm nhận được điều gì đó, cũng ôm thật chặt cô vào lòng.

Vì không để cho mẹ Khương biết chuyện Dĩ Nặc bay đi tìm Lam Tang, Tiêu Nhiên báo với bạn cùng phòng của anh ta, để cho bọn họ không tiết lộ hành tung của Dĩ Nặc, khi học thì nhờ bọn họ ghi chép bài hộ anh ấy, thậm chí còn thông đồng với bọn họ nghĩ ra lý do để phòng lỡ như lộ tẩy.

Bốn ngày sau, anh ta trở lại.

Cặp mắt đỏ bừng, râu lún phún, quần áo thì vừa nhăn vừa cũ lại vừa bẩn, nam sinh anh tuần trước kia chẳng thấy đâu, khắp người toàn mùi rượu và thuốc lá. Anh không có về nhà, gọi điện thoại cho Tiêu Nhiên, cô đang học môn kinh tế vi mô, nhìn giáo viên một chút, giả vờ như cơ thể không thoải mái, đi ra ngoài nhận điện thoại.

Giọng nói anh trầm trầm khàn khàn, nghe ra vẻ tuyệt vọng và mệt mỏi, cảm thấy rất đau lòng, cô lập tức trốn học, chạy đến trạm xe đón anh.

Anh ta kiên quyết không chịu về nhà, cũng không chịu trở về trường học, miệng ngậm điều thuốc, dáng vẻ say khướt lảo đảo, người đi đường lịch sự rồi rích nhường đường cho anh ta. Thật sự hết cách với anh ta, không thể làm gì khác hơn ngoài dẫn anh đi thuê một phòng khách sạn ở gần trường.

Vào phòng, anh tựa như người chết ngồi ngơ ngác ở đó, không nói một lời, máy móc hút thuốc. Tiêu Nhiên nổi giận đùng đùng, bước tới ném điều thuốc của anh.

Dĩ Nặc cũng không phản đối, nằm ngay đơ trên giường, lặng yên không một tiếng động.

Thở dài, Tiêu Nhiên không thể làm gì khác hơn là kéo anh đứng dậy. “Đừng như vậy, đi rửa mặt một cái nào.” Lôi kéo anh, cởi áo sơ mi ra, lộ ra nửa người trên của anh, lộ rõ những cơ bắp cường tráng, vào lúc khác, chắc chắn Tiêu Nhiên cũng sẽ chảy nước miếng, nhưng lúc này thì không có tâm trạng để nhìn, thử nước nóng, kéo anh qua. “Đi tắm một cái đi, ngoan nào!”

Dĩ Nặc kéo tay cô, vẻ mặt Tiêu Nhiên lo lắng nhìn sắc mặt kinh người của anh, lúc còn sơ trung anh cũng không cao hơn cô bao nhiêu, hiện tại cô phải ngẩng đầu nhìn anh. Anh cúi đầu dựa trên vai cô, toàn bộ sức nặng đều đặt lên người cô, Tiêu Nhiên muốn nói, cậu rất nặng đấy... Nhưng cô không nói gì, để mặc cho anh dựa vào, hai tay chậm rãi, do dự ôm lấy bờ vai anh, bờ vai anh dày rộng hơn của Bằng Cư, ôm rất thoải mái.

Sau đó cô cảm thấy trên vai ướt ướt, vỗ vỗ đầu anh, cứ đứng cứng ngắc như vậy với anh.

Kế tiếp cô mệt mỏi không còn cảm giác ngã xuống giường sau đó lại ngủ thiếp đi. Lúc tỉnh lại bất ngờ phát hiện Dĩ Nặc nằm bên cạnh mình, thân thể cuộn tròn như đứa bé trong bụng mẹ, chen chúc với cô trên chiếc giường lớn. Còn trên người mình, lại đắp chăn.

Cô ngồi dậy, chỉ có cảm giác cả người đều mệt mỏi ê ẩm và đau đớn, đi với anh ta có một đoạn đường mà tựa như chạy mấy cây số. Giơ tay lên xem đồng hồ, lại gần mười giờ tối.

Bụng đã đói cồn cào, cô nhìn nhìn anh, một đồng lớn như thế này, không thể dời nổi, chỉ có thể đắp chăn cho anh, để cho anh ngủ ngon. Còn mình thì đi ra ngoài, chạy đến KFC ôm một hộp thức ăn trở lại.

Không ngờ lúc đẩy cửa phòng ra, Dĩ Nặc đã ngồi dậy, mặt không cảm xúc xem tivi.

Đặt hộp thức ăn lên trên bàn đầu giường. “Ăn chút đi, tôi sắp đói chết rồi, cậu cũng đói đúng không

Anh thần thờ nhìn cô một lát, gật đầu một cái. Cuối cùng đã nhìn thấy anh có chút phản ứng, Tiêu Nhiên mới thật sự thở phào nhẹ nhõm, lấy một cái túi khác. “Cầm lấy! May mà trước giờ tôi đi ra ngoài luôn mang theo tiền, nếu không cậu lấy đâu ra những thứ này!” Cô ném dao cạo râu Gillette đến bên cạnh anh.

Rửa tay, sau đó đặt mông ngồi bên cạnh anh, Tiêu Nhiên nhét thức ăn vào trong tay anh, vừa uy hiếp, “Nếu không ăn, tôi sẽ ăn hết, cho chết đói luôn!” lại còn lườm bầu. “Trốn tiết, cả đêm không về, tốn tiền, cũng không phải chuyện của tôi, tôi đây là muốn cái gì hả.....”

Dĩ Nặc đang ăn mấy thứ linh tinh, chợt dừng lại, Tiêu Nhiên quay đầu nhìn anh. Anh chớp đôi mắt xinh đẹp, “Cảm ơn.”

Trí thông minh chưa có bằng không, còn biết cảm ơn..... Cô nhìn nhìn anh, nghiêng đầu xem TV, “Thôi khỏi, chỉ cần cậu nhanh chóng tốt lên là tôi càng vui vẻ hơn.”

May mắn ngày hôm sau không có tiết, nếu không Tiêu Nhiên nhất định sẽ chết, ngày thứ ba học môn tự chọn cô cũng nhờ người khác xin nghỉ giúp cô, từ lúc đi ra khỏi lớp kinh tế vi mô thì không có quay lại, mọi người còn tưởng cô đột nhiên trúng tà muốn bỏ nhà trốn đi đấy chứ.

Về phần Bằng Cư, mỗi ngày cô đều nhắn tin nói cho anh biết mình ở bên ngoài có chút việc bận cần xử lý, chưa nói nguyên nhân cụ thể với anh. Với cái tính cáu kỉnh xấu xa của người đàn ông này, nếu như để người khác nhìn thấy dáng vẻ nhếch nhác của cậu ấy, quả thực sống không bằng chết.

Đến buổi tối ngày thứ ba, Dĩ Nặc cạo râu, thay bộ quần áo Tiêu Nhiên cầm từ trường đến, mặc dù tinh thần không phấn chấn, nhưng cũng đã khôi phục bảy phần về đẹp trai ban đầu.

Anh nói với Tiêu Nhiên: “Được rồi, chúng ta về nhà thôi.”

Chờ đợi những lời này đến sắp tuyệt vọng, dĩ nhiên Tiêu Nhiên vui mừng không thôi, vội vàng trả phòng, cùng với Dĩ Nặc trở về nhà.

Mẹ Khương tất nhiên không ngạc nhiên, bà chạy qua nhà họ Phương, len lén hỏi Tiêu Nhiên, hai ngày nay tại sao con trai yên lặng như vậy, cửa cũng không ra. Tiêu Nhiên chỉ có thể cười cười, nói có một người bạn tốt của cậu ta vừa qua đời, cậu ta rất đau lòng.

Mẹ Khương than thở, “Đứa nhỏ này, hiếm khi trong tình trạng nghiêm trọng như thế” Tiêu Nhiên đứng bên cạnh chỗ có thể nhìn trời, mặc dù cô nói dối bạn tốt của cậu ta “bất hạnh qua đời”, nhưng đây cũng có thể xem là đúng.

Cô nhờ bạn học của Dĩ Nặc mỗi khi có giờ học, nếu rảnh rỗi thì kéo anh ra khỏi nhà đi học chung với cậu ta, để Bằng Cư lười kéo anh ta chơi bóng rổ.

Một tuần lễ trôi qua, anh vẫn trầm lặng đáng sợ như thế, Tiêu Nhiên nhìn thấy như thế thì không nhịn được nữa, lôi kéo anh đón xe chạy đi ngồi trên bờ biển. Gió hè thật thanh thần dễ chịu, Dĩ Nặc vẫn thần thờ, nhưng Tiêu Nhiên lại linh hoạt hơn rồi. “Cậu xem! Tôi lại đánh chết một con muỗi này! May nhờ có tôi biến mình thành vũ khí, nếu không thì đúng là một bữa đại tiệc vô cùng phong phú nha...”

Cầm lấy lon nước táo lên men mà Tiêu Nhiên mang theo, Dĩ Nặc không lên tiếng mở ra uống, Tiêu Nhiên lại càng lúc càng an tĩnh, cô thầm kêu: Hồngбет..... Không xong rồi.....

Cô đau đến không thể chịu được, chọt áo sơ mi của Dĩ Nặc khoác lên vai cô, Dĩ Nặc đứng lên, ngồi xổm xuống trước mặt cô, Tiêu Nhiên hỏi: “Làm gì vậy?”

“Lên đây.” Anh rất ít nói chuyện, hiện tại giọng nói đã không còn khàn khàn, trầm trầm mà đã có từ từ tính.

Chờ thật lâu cũng không thấy có động tĩnh, Dĩ Nặc quay đầu lại, nhìn Tiêu Nhiên ôm bụng, vẻ mặt khó coi, thấy anh quay đầu lại thì làm như không có chuyện gì, không khỏi bật cười, rồi sau đó nghiêm mặt. “Còn đứng ngây ra đó làm gì? Lúc này còn muốn làm loạn để chịu khổ sao.....”

Thì ra là cậu ấy để trong mắt, nhìn thấy anh cười, Tiêu Nhiên cảm giác mình có đau cũng đáng. Vì vậy ngoan ngoãn leo lên lưng anh, anh nhẹ nhàng cõng cô, cô không hề nặng một chút nào. Dĩ Nặc nghĩ thầm, bình thường tham ăn như thế đều đi nơi nào cả rồi.....

Cô có thể nghe mạch đập của cậu ấy, yếu ớt nói. “Tôi còn không phải vì muốn cậu nhanh chóng khôi phục như trước sao..... Cậu cho rằng tôi tự nguyện sao.....”

Tiêu Nhiên không nhìn thấy vẻ mặt của Dĩ Nặc, cậu ta buồn buồn nói. “Ừ, biết rồi... Cậu không cần nói nữa, nằm yên đi.”

“Ừ.” Cô cố gắng hết sức để mình không kêu lên.

Về đến nhà, Dĩ Nặc đặt cô lên giường của cô, trong nhà, cha mẹ cô vẫn chưa về, Dĩ Nặc nhìn vẻ mặt cô đau đến co rúm lại, thở dài, nấu nước ấm cho cô ôm ấm bụng, cho đến khi nhà cô có người về.

Dĩ Nặc khôi phục lại bình thường, anh tựa như biến thành một người khác, kết quả học tập biến thành viên mãn, ngoài ra còn tham gia các tổ chức, câu lạc bộ ở trường, mặc dù đã là năm ba, coi như là quá trẻ. Nhưng dựa vào tài ăn nói, biến hiện xuất sắc ở buổi phỏng vấn, ở cuộc thi mô phỏng Liên Hợp Quốc, đã được chọn đi Mỹ tham gia mô phỏng Liên Hợp Quốc.

Sau khi trở về, anh lại tham gia cuộc thi sáng tạo ý tưởng kinh doanh toàn cầu, đến Nhật Bản tham gia trận chung kết, anh trở thành nhân vật làm mưa làm gió, học giỏi, có năng lực, quan trọng hơn là diện mạo rất được.

Vì thế, người hâm mộ anh xếp thành hàng, nữ sinh muốn làm bạn gái anh ta, tùy tiện ngoắc tay một cái, là muốn bao nhiêu có bấy nhiêu.

Dĩ Nặc lại thuộc cái dạng ai đến cũng không cự tuyệt, nữ sinh bên cạnh lại bắt đầu liên tục đổi mới, cho dù lúc này anh ta cũng đã sắp tốt nghiệp rồi khỏi sân trường.....

Tiêu Nhiên cũng không quản nhiều như vậy, hai bằng của mình cũng đã sát đầu mề trán, mỗi ngày ăn cơm với Bằng Cử, sau đó rảnh rỗi thì xem phim, không khác gì cuộc sống công nghiệp.

Gia đình Dĩ Nặc mua một căn biệt thự, đã tu sửa để chuyển qua, nhưng mẹ Khương nói không bỏ được căn hộ này, hàng xóm lâu năm nên tình cảm cũng sâu nặng, cho nên vẫn giữ lại chỗ này.

Tiêu Nhiên về nhà nghe mẹ nói chuyện này, cô đột nhiên cảm thấy hơi mất mát, làm hàng xóm với Dĩ Nặc lâu như thế, nếu đổi thành người, thật sự cô không quen.

Nằm trên giường, ủ rú gọi cho Dĩ Nặc một cuộc điện thoại.

Thật lâu mới nhận, hơi thở Dĩ Nặc hơi gấp, “Alo, có chuyện gì sao?”

Tiêu Nhiên hơi buồn bực, hỏi anh ta: “Cậu đang làm gì thế? Sao lâu như vậy mới nghe điện thoại, lại còn thở hổn hển?”

Dĩ Nặc có chút lấp liếm, ậm ừ trả lời: “À, đang bận. Một lát tôi gọi lại cho cậu ~” trước khi điện thoại bị ngắt, Tiêu Nhiên nghe giọng phụ nữ, “Nhanh lên.....”

Cô hơi giật mình, Dĩ Nặc là đang.....

Trong lòng có chút không được tự nhiên, đây chính là đàn ông, động vật suy nghĩ bằng nửa người dưới.....

Từ đó về sau, cô rất ít khi chủ động gọi điện thoại cho Dĩ Nặc.

Bằng Cử định tiếp tục học lên nữa, cho nên rất vất vả để có thể được nằm trong danh sách được khen thưởng của khoa. Tiêu Nhiên rất đau lòng cho anh ta, lúc nghỉ ngơi, đều nghĩ cách để anh ta được ăn ngon. Tổng cộng số ngày hai người cùng nhau tự học tăng gấp mười lần số ngày cùng nhau làm những chuyện khác.

Chủ nhật lúc Tiêu Nhiên phải về nhà, Bằng Cử vẫn kiên trì đi đến phòng tự học. Dĩ Nặc thường hay cười nhạo anh ta, nhìn dáng vẻ cần cù của anh ta, quả thật rất giống như đến phòng tự học để tìm tình nhân.

Tiêu Nhiên lại cảm thấy thời gian hai người ở chung ít đi, lúc ăn cơm cũng bắt đầu không thể nói gì nhiều, cũng không ôm nhau nữa, chỉ ngẫu nhiên nắm tay, có thể được miêu tả như là tình yêu vô cùng thuần khiết.

Nhưng thực tế thì vô cùng tàn khốc, rất nhanh mọi người đều đồn đại rằng, Bằng Cử có bạn gái khác, là con gái của một giáo sư khoa kinh tế. Mỗi cuối tuần bọn họ đều rất lãng mạn, tất cả các chủ nhật Bằng Cử đều cả đêm không về, nhưng cũng không rõ anh ở nơi nào.

Tiêu Nhiên cũng không muốn tin, bởi vì đã ở bên cạnh anh ta lâu như vậy, tự nhiên đã trở thành thói quen của cô. Mặc dù gần đây hai người đều rất bận, nhưng sẽ dành thời gian ăn cơm với nhau, cùng nhau tản bộ dưới sân trường.

Nhưng khi cô tận mắt nhìn thấy tin nhắn anh ta gửi cho nữ sinh kia thì tất cả đã trở thành sự sỉ nhục với cô: anh chỉ không muốn tổn thương cô ấy, từ từ đi, để cho cô ấy thích ứng, sau đó anh sẽ chia tay cô ấy ngay lập tức. Bé cưng, em đừng tức giận, anh yêu em.

Khi nhìn thấy tin nhắn này, Tiêu Nhiên cảm thấy mình thở không nổi, trái tim tựa như bị khoét đi một khối thịt, máu tươi chảy ròng ròng.

Cho nên cô và Diệp Bằng Cử chia tay, vào ngày kỉ niệm ba năm của bọn họ. Diệp Bằng Cử lại nói, giữa cô và anh, luôn tồn tại Khương Dĩ Nặc, hơn nữa anh muốn nằm trong danh sách được cử đi học, điều này cô không cho được.

Ngày hôm đó, cô gọi điện thoại cho Dĩ Nặc. Dĩ Nặc dẫn cô đến quán rượu uống rượu. Cô sẽ không uống nhiều, chỉ một ly tequila (1) nhỏ cũng đã bất tỉnh, uống xong cô chỉ ngồi bên cạnh Dĩ Nặc lằm bằm. “Tại sao lại không thích tôi? Rõ ràng đã nói muốn ở bên tôi cả đời.....” “Không quan tâm tôi, không quan tâm tôi nữa.....”

(1)ViVu: Một loại rượu của Mexico, được chế từ lá cây Agave Azul Tequilana, độ cồn từ 38 – 40% (loại đặc biệt lên đến 43 – 46%)

Dĩ Nặc đưa cô tới một nhà trọ ở gần trường, vì cô vừa khóc vừa gào lại vừa ới giằng co cả đêm.

Sắp đến tốt nghiệp, tất cả mọi người đều phải đối mặt với thực tế. Sân trường vốn dĩ là thuần khiết cũng trở nên tàn khốc, cũng đã làm cho Tiêu Nhiên trưởng thành chỉ sau một đêm khi phải nhận lấy tổn thương.

4. Chương 4: Trở Thành Đồng Lõa Của Người Đàn Ông Khổng Tước

May mắn chính là, cả hai người họ đều tự dựa vào kinh nghiệm phong phú và thực lực của bản thân để tìm được một công việc làm cho người ta phải khao khát. Dĩ Nặc bước vào công ty tư vấn Offer, Tiêu Nhiên tiến vào tòa soạn tạp chí Fashion.

Ngày bọn họ tốt nghiệp, gia đình Dĩ Nặc cũng chính thức dọn khỏi nhà cũ.

Trước khi đi mẹ Khương còn lôi kéo tay Tiêu Nhiên, có chút không đành lòng: “Dì luôn rất thích con, sau này con thường xuyên ghé thăm dì nha..... Bằng không dì sẽ đón con qua đó, không cho con về nữa.”

Tiêu Nhiên đỏ mắt. “Dì Lãnh, dì yên tâm đi, con nhất định sẽ thường xuyên đến thăm dì, bằng không, con đi đâu để ăn được món thịt kho đây?” Món sở trường của mẹ Khương chính là thích kho, đây cũng là một trong những nguyên nhân quan trọng mà Tiêu Nhiên thích nhà họ Khương.

Công ty Dĩ Nặc ở khu trung tâm thương mại dịch vụ, còn công ty Tiêu Nhiên thì lại ở trung tâm thành phố, khoảng cách cũng không quá xa. Tỉnh thoảng Dĩ Nặc cũng đến tìm cô đi ăn cơm, sẵn tiện nói chuyện phiếm về cuộc sống.

Mới vào công ty, mỗi người đều có rất nhiều thứ để học. Tiêu Nhiên là cô gái tốt tính lại thông minh, quan hệ với đồng nghiệp vô cùng hòa hợp. Có rất nhiều chuyện không nằm trong phạm vi công việc của cô, cô cũng chủ động làm, học nhiều thêm một chút không bao giờ sai, hơn nữa cô cũng không vì mình tốt nghiệp thành tích tốt nghiệp đại học vượt trội của mình mà tự cao tự đại, làm cho các tiền bối rất là hài lòng, sẵn lòng dạy cô một ít việc, điều này làm cho mỗi ngày mà Tiêu Nhiên trải qua đều rất phong phú.

Đang giúp một vị tiền bối sắp xếp chữ, điện thoại di động của cô vang lên, liếc nhìn tên người gọi. “Alo? Ừ, được, vậy một lát gặp.”

Ở nhà hàng Tây dưới lầu, Dĩ Nặc một thân tây trang, vóc người thon gầy, áo sơ mi không gài hai nút cổ, có chút mùi vị lưu manh ngỗ ngược, chỉ là đầu năm nay phụ nữ đều khẩu vị tốt, người đi đường già trẻ nam nữ đều không nhìn được phải nhìn anh ta mấy lần cũng đủ biết anh ta có bao nhiêu sức hấp dẫn.....

“Sao hôm nay lại đến tìm tôi vào buổi trưa?” Tiêu Nhiên sóng vai bước đi với anh, đi vào nhà hàng Tây.

Dĩ Nặc xoay xoay cổ. “Mới vừa làm xong một hạng mục lớn, mệt chết đi được, vừa đúng lúc buổi chiều được nghỉ, hơn một tuần rồi không có quấy rầy cậu, nên tới thôi.”

“Bạn gái cậu đâu?” Tiêu Nhiên nhìn thực đơn, lơ đãng hỏi.

Anh vuốt vuốt tóc, “Cậu nói người nào vậy?”

Cô không còn cách nào, nhịu mày, chỉ thực đơn. “Tôi muốn thịt bò bít tết và canh sò, còn lại cậu chọn giúp tôi là được rồi.” Sau đó đưa thực đơn cho anh, nói tiếp. “Chính là cô gái ở công ty cậu nhưng khác hạng mục đấy, cậu nói đáng người rất khá, còn nữa.....”

Dĩ Nặc nhìn thực đơn, chậm rãi lướt qua, trả lời. “À, cô ta... đã đổi từ lâu rồi có được chưa.....”

Vừa mới uống một hớp trà, thiếu chút nữa Tiêu Nhiên đã sặc ra. “Lúc này mới có bao lâu đâu..... Cậu đã đổi.....”

Ra hiệu để gọi món ăn, Dĩ Nặc quay đầu lại nhìn cô. “Tôi cũng không muốn thế, nhưng cô gái kia thật sự không hiểu phong tình, không phải dạng của tôi.”

Nghe anh ta nói thế, Tiêu Nhiên bất đắc dĩ lắc đầu. “Chẳng lẽ cậu quen bạn gái đều không dùng nửa người trên để suy nghĩ sao?”

Dĩ Nặc nghe Tiêu Nhiên nói vậy, vội che miệng cô lại, vẻ mặt rất nghiêm chỉnh nói: d-iễn*đàn*l-ê*quý*đ-ôn “Cậu đang nói gì đó! Con nít nói lung tung, ai không biết dùng nửa người trên suy nghĩ, ở nơi đông người, cậu muốn cho tất cả mọi người đều nghe thấy sao?”

Tiêu Nhiên chép miệng. “Vốn dĩ là vậy mà, hình mẫu của cậu không phải là mấy cô nàng ngực lớn nhưng không có đầu óc sao?”

Người nào đó vì lời nói của cô mà bắt đầu tưởng tượng xa vời, buông tay ra. “Hết cách rồi, cậu không thấy những cô nàng trong Playboy đều rất nóng bỏng, vóc người và đường cong.....” Sa vào mộng cảnh tốt đẹp.

Đúng lúc này, nhân viên phục vụ đi tới. “Quý khách khỏe chứ ạ, xin mời chọn món.” Đối mặt với anh ta là một vẻ mặt ‘mập mờ’ của một chàng trai tuần tú đang nhắm mắt và mỹ nữ bên cạnh thì đang chờ chế giễu.

Đại thiếu gia đang say mê, mở mắt ra, lúng túng nhìn nhân viên phục vụ, Tiêu Nhiên nhìn vẻ mặt như ăn phải ruồi của anh, không nhìn được muốn cười nhưng lại không dám cười to.

Đợi đến khi nhân viên phục vụ đi khuất, Dĩ Nặc nhìn cô một cái. “Cười thì cười đi, cậu không sợ ghen đến bệnh à.....”

“Oa ha ha ha ha ha.....” Tiêu Nhiên bật cười, nước mắt theo khóe mắt chảy ra, cô xoa bụng mình, chỉ vào người Dĩ Nặc, vỗ nhẹ bần. “Ai, ai bảo cậu.....” Cười đến mức nghiêng tới ngã lui, nói cũng không nói được,

cái người này tự xưng anh tuấn phong lưu phóng khoáng ngang ngạnh lại có lúc cũng sẽ lúng túng như thế, thật là khó có được, khó có được nha.....

“Ánh mắt em tràn đầy mỹ lệ, mang đi nhip tim anh.....” Điện thoại di động của anh vang lên. Nhanh chóng bắt máy, cau mày, “Tần tiểu thư, tôi đã nói với cô rất rõ ràng, tại sao cô lại không chịu hiểu vậy?”

Nhìn bộ dáng phiền não của anh ta, Tiêu Nhiên cười lắc lắc đầu, tiếp tục dùng thịt bò bít tết của mình, tiêu đen cho vào rất vừa vặn, rất là ngon miệng.

“Gặp nhau vui vẻ thì chia tay cũng vui vẻ đi, như thế với cả hai chúng ta đều tốt, không phải sao?” Dĩ Nặc vuốt vuốt huyết thái dương, ngẩng đầu nhìn thấy Tiêu Nhiên đang ăn bò bít tết của cô, thì hơi xấu hổ, cắt đứt điện thoại của đối phương: “Thật xin lỗi, tôi phải ăn trưa, làm phiền dừng gọi tới nữa.”

Để điện thoại xuống, Dĩ Nặc cười khổ một cái. Tiêu Nhiên nghiêng đầu một chút, lau miệng, “Ai gọi vậy?”

“Cậu đúng là miệng quạ đen, chính là cô gái cậu nói.....” Dĩ Nặc bắt đầu ăn món chính của mình.

Tiêu Nhiên không còn gì để nói với cậu ta, tại sao cậu ấy lại có thể dễ dàng nói với phụ nữ như thế, thay phụ nữ như thay áo. Nhưng diện mạo cậu ấy xuất chúng cũng chỉ là thứ yếu, quan trọng nhất vẫn là cậu ấy rất dễ dàng chiếm được hảo cảm và tin tưởng của phụ nữ. Một khi bắt đầu tin tưởng cậu ấy, làm sao có thể nói chia tay là chia tay?

Cô âm thầm thở dài: đàn ông, không có ai là người tốt. Có thể Dĩ Nặc vẫn là bạn tốt của mình, nên cho dù cậu ấy không phải là người tốt, cô cũng hoàn toàn hết cách với cậu ta.

Điện thoại vang lên, Tiêu Nhiên cầm lấy. “Alo? Tôi là bạn gái anh ấy.” Đầu dây bên kia truyền đến tiếng thét chói tai, “Tần tiểu thư, phiền cô nói chuyện bình thường, tôi có thể nghe được, hơn nữa chúng tôi đã quen nhau nhiều năm, cô mới là người thứ ba.”

Nghe Tiêu Nhiên nói, Dĩ Nặc cười thật vui. Tiêu Nhiên trừng mắt liếc anh một cái, tiếp tục nghe điện thoại. “Có cái gì mà không tin? ddlequ.yd.on Tôi đã quen anh ấy từ lúc sơ trung rồi, cứ một khoảng thời gian ngắn thì sẽ đi hái hoa, tôi đã quen rồi, cho nên cô cũng đừng đau lòng, quên anh ta, tìm người đàn ông khác tốt hơn đi.”

Tiêu Nhiên để điện thoại xuống, tiếp tục dùng thức ăn của mình. Dĩ Nặc hơi không phục, “Cái gì gọi là tôi cứ một khoảng thời gian ngắn là sẽ đi hái hoa, thật là tung tin đồn nhảm mà.....”

Cầm dao ăn chỉ anh một cái, “Cậu nói xem, bây giờ thời gian cậu quen bạn gái dài nhất là bao lâu? Có quá ba tháng không?”

Dĩ Nặc lắc đầu.

Tiêu Nhiên tiếp tục hỏi: “Vậy, không có quen nhau, lại xảy ra quan hệ với người ta, có hay không?”

Dĩ Nặc gật đầu.

“Vậy tôi nói có gì sai?” Tiêu Nhiên đáng vẻ như đúng là thế nhìn anh ta. Dĩ Nặc lau miệng, tự mình kêu oan: “Đại tiểu thư, mỗi lần tôi quen ai đều rất nghiêm túc! Nói như vậy, thật sự đã xử oan tôi rồi.....”

Cậu ấy còn kêu oan..... Dưới tay cậu ta đã không biết dính phải bao nhiêu trinh tiết của những thiếu nữ ngu ngốc, nói thế mà không thấy ngượng?!

Dĩ Nặc nói tiếp: “Tôi thừa nhận, lúc quen nhau thì cũng có ‘thế này thế kia’, nhưng đó đều là người tình ta nguyện, tôi chưa bao giờ ép buộc ai cả, thậm chí còn bị ép buộc đấy chứ.....”

Vừa ăn cướp vừa la làng..... Tiêu Nhiên cảm thấy rõ ràng hai người không thể tiếp tục cái đề tài này, vì vậy không nói chuyện với anh nữa, tiếp tục ăn thức ăn của mình. Nhìn thấy cô lại có thể không tiếp tục tranh cãi với mình, Dĩ Nặc vươn đầu qua nhìn cô, “Tức giận sao?”

Tiêu Nhiên không nói chuyện, anh lấy tay véo véo mặt cô, “Đừng tức giận mà.....”

“Khương Dĩ Nặc!” Giọng nói lúc này hai người mới vừa nghe thấy, đã hiện rõ bên tai, làm cho hai người không khỏi đồng loạt nhìn về nơi phát ra tiếng nói.

Âm thanh giày cao gót thanh thúy vang lên một phụ nữ có dáng người xinh đẹp, mặc váy chữ A đi tới, lớp son phấn trên mặt thật dày ngoại trừ xinh đẹp còn có thô tục, thảo nào Dĩ Nặc lại nhanh chán như thế, Tiêu Nhiên nghĩ trong lòng.....

Người phụ nữ vênh váo hồng hách đi tới bên cạnh Tiêu Nhiên, “Cô chính là bạn gái của Dĩ Nặc?”

Tiêu Nhiên không ngẩng đầu lên, “Đúng. Xin hỏi cô có chuyện gì sao?”

“Anh ta và tôi đã lên giường! Hơn nữa còn không chỉ một lần, những chuyện này cô biết không?” Cô ta cực kỳ tức giận, lớn tiếng kêu la, nội dung chấn động như thế đã thành công thu hút sự chú ý của mọi người trong nhà hàng.

Tiêu Nhiên thật sự muốn đào một cái đường hầm để bỏ chạy, nhìn Dĩ Nặc một chút, cậu ta nhìn cô có vẻ khẩn cầu, hết cách rồi, không thể làm gì khác hơn là để cho cô ra tay. dd~lee~quys~ddoon “Anh ấy đều nói thẳng với tôi rồi, nhưng anh ấy chính là người như thế, mặc kệ bên ngoài anh ấy có như khổng tước đi khắp nơi rêu rao bao lâu, thì anh ấy cũng đều trở về.”

Người phụ nữ kia nhìn Tiêu Nhiên. “Làm sao cô có thể nhịn được?”

Cô ôm bả vai nhìn người vừa tới, “Cô xem, hôm nay cô lớn tiếng mắng chửi, trước mặt nhiều người như thế, nói cho tôi biết bạn trai tôi ngoại tình với cô, chuyện này tôi còn có thể nhịn, thì còn có cái gì không thể nhịn đây?”

Vốn dĩ muốn liều mạng với Tiêu Nhiên, không ngờ cô lại không vội cũng không tức, còn bình chân như vại, hờ hững với mấy chuyện này.

Bảo vệ nhà hàng nhanh chóng đi tới, Tiêu Nhiên rất có chừng mực nói: “Vị tiểu thư này nhận nhầm người, phiền anh đưa cô ta ra ngoài là được rồi.”

Tất cả mọi người giải tán, Dĩ Nặc vỗ vỗ Tiêu Nhiên, “Rất ghê gớm..... Như vậy rất có phong cách ~”

Tiêu Nhiên lạnh mặt, “Bữa cơm này ăn rất không thoải mái, sau này, ngàn vạn lần đừng để tôi gặp chuyện này! Tệ hại!”

Nói xong, cầm túi của mình lên, cũng không thèm để ý Dĩ Nặc, đi thẳng ra ngoài.

5. Chương 5: Không Tin Chân Tình

Đây là lần đầu tiên bọn họ cãi nhau, cả hai người cũng giằng co một khoảng thời gian dài. Tiêu Nhiên rất bận, khi thì làm ở bộ phận này, sau một thời gian ngắn lại chuyển sang bộ phận khác, mỗi ngày đều bận rộn đến khuya mới về nhà. Mặc dù Dĩ Nặc cũng rất bận rộn, nhưng mà vì bên cạnh anh chưa bao giờ thiếu người, nên cũng cố ý để mình coi thường trận cãi nhau này của mình và Tiêu Nhiên.

Nhưng mẹ Khương lại nhớ Tiêu Nhiên, buổi sáng khi đi làm, dặn dò Dĩ Nặc: “Tan việc nhớ đón Tiêu Nhiên đến ăn cơm, mẹ đã nói với dì Nhậm của con, hôm nay để con bé đến đây ăn cơm, nhớ đấy!”

Dĩ Nặc đồng ý rồi đi ra cửa, lái xe đến công ty, bận rộn việc của mình.

Lúc ăn trưa, mẹ sợ anh quên, lại gọi điện thoại tới dặn dò anh, Dĩ Nặc nhìn điện thoại di động hơi rầu rĩ, bắt anh gọi đến số điện thoại này, thật sự không biết phải mở miệng thế nào.

Bất chấp khó khăn, vẫn là gọi điện thoại. Đối phương bắt máy rất nhanh, “Alo?” Là giọng của cậu ấy, nhưng rất lạnh nhạt.

“Nhiên Nhiên mẹ tôi bảo cậu tối nay đến nhà tôi.” Anh mặt dày nói thẳng vấn đề.

Đầu dây bên kia vang lên tiếng đánh máy lách cách, xem ra cậu ấy đang bận, “Nhiên Nhiên, cậu có nghe không?”

“Được, tôi biết rồi.” Cô cúp điện thoại ngay lập tức.

Buồn bực nghĩ muốn gọi lại mắng con nhóc xấu xa này một trận, nhưng mà nhớ đến lúc này ngay cả thời gian nhận điện thoại cô cũng không có, nhất định là rất bận, diễn dần l«ê quý đ»ôn.vì vậy lại gọi điện thoại cho mẹ, nói với bà làm chút thức ăn. Nhiên Nhiên thích để tắm bồ cho cậu ấy.

Tan tầm, anh đến đón cô, lên xe, hai người vẫn không nói một lời.

Cô mở máy nghe nhạc trong xe, nhạc trong xe là của Tension. Đây là nhóm nhạc mà cả hai đều thích, ở nhà, khi rảnh rỗi sẽ mở liên tục những bài hát của họ, vì vậy tất cả người lớn của hai nhà đều nghe nhiều thành thuộc những từ ‘y y nha nha’ gì đó.

“Chuyện trước đây của chúng ta không thể nào quên, có quá nhiều chuyện đã xảy ra...” Giọng ca của những chàng trai phiêu đảng trong xe, Tiêu Nhiên nhìn bên ngoài, chỉ khe khẽ ngâm nga theo.

Dĩ Nặc nhìn cô một chút, “Không tức giận?”

Quay đầu qua nhìn Dĩ Nặc một lát, Tiêu Nhiên không cam tâm nói: “Không có.”

Tức giận mà vẫn có thể nói trắng ra như thế, xe ra sự thật là cực kỳ tức giận. Dĩ Nặc đưa ta sờ đầu cô một cái, “Được rồi, đừng tức giận nữa, tôi sai rồi có được không?”

Cô cười lạnh: “Cậu biết mình sai rồi?” Cậu ấy mà biết, Trái Đất sẽ quay quanh Mặt Trăng.

Dĩ Nặc rút tay về: “Nhiên Nhiên, thật sự mỗi lần tôi quen phụ nữ đều rất nghiêm túc, nhưng lại không thể tự chủ bị một người khác hấp dẫn, tôi không muốn lại bị trói chặt bởi một người, cậu hiểu không?”

Lời của anh, gợi lên chuyện lúc trước. Tiêu Nhiên im lặng, một lát sau mở miệng nói: “Chẳng lẽ cậu từng bị thương thì có thể lấy lí do đó để đi tán tỉnh, lưu luyến khắp nơi? Đây là suy luận kiểu gì vậy! Cậu xem người phụ nữ hôm đó bị cậu tổn thương có bao nhiêu đau khổ.....”

Dĩ Nặc cười, cười không ngừng được. Tiêu Nhiên càng khó chịu hơn, “Cậu còn cười hả ~”

Cuối Dĩ Nặc không cười nữa, “Nhiên Nhiên, cậu có biết tại sao người phụ nữ hôm đó lại điên cuồng như vậy không? Là vì chúng tôi vừa mới quen nhau, chỉ sau một đêm vui vẻ, tôi đã biết rõ cô ta có chồng rồi.”

Lần này Tiêu Nhiên không còn cách nào nổi giận nữa, Tiêu Nhiên không thể tưởng tượng nổi tình huống này. Dĩ Nặc nói tiếp: “Mặc dù tôi hay thay đổi, nhưng mà tôi không hy vọng mình giữ chức bồ nhí của người ta, cũng không hy vọng miễn cưỡng người khác qua lại với tôi, đó là nguyên tắc của tôi.”

Cô nói khẽ: “Ai biết người phụ nữ kia cho cậu làm kẻ thứ ba, cậu lại không có nói.....”

Dĩ Nặc bắt đắc dĩ, “Tiểu thư, làm ơn..... Hôm đó cậu nói năng đầy chính nghĩa tranh cãi với tôi vấn đề tôi là một mối họa, có cho tôi nói chuyện này đâu?”

Đến nhà họ Khương. Mẹ Khương đứng trước chờ bọn họ vào nhà. Vừa bước vào, đã ôm thật chặt Tiêu Nhiên, “Sao lâu như vậy cũng không sang đây, có phải hàng xóm mới tốt quá nên quên mất đi rồi hay không?”

Tiêu Nhiên cười cười, “Dì Lãnh, hàng xóm của con không phải vẫn là mọi người sao, dì sao lại quên rồi? Hôm trước con lên mạng mua ít đồ cho dì.....” Hai người thân thiết đi tới phòng khách, ngồi nói chuyện phiếm, Dĩ Nặc mỉm cười lắc đầu, bản thân thì đi thay quần áo trước.

Đến khi anh trở ra, hai người đang vui vẻ nấu ăn trong phòng bếp.

“Dì ơi, dì thử tay nghề của con một chút, mẹ con cũng không bằng con đâu, ha ha.....” Tiêu Nhiên như một đứa bé, tự khen mình, mẹ Khương đứng bên cạnh cười tươi, nhìn: “Được rồi, dì nếm thử, nếu không ngon con phải chịu trách nhiệm.”

Dựa vào bên người mẹ Khương làm nũng, Tiêu Nhiên ăn vạ nói: “Đương nhiên con chịu trách nhiệm. Dì à..... Dì cũng làm con đau lòng quá đi, tay nghề của con đương nhiên là dùng được mới dám khoe khoang với dì..... Thật là đau lòng mà.....”

Mẹ Khương sờ sờ đầu cô, “Được rồi, đừng đau lòng nữa, Nhiên Nhiên làm cái gì dì cũng đều thích.”

Nhìn bầu không khí vui vẻ hòa thuận kia, Dĩ Nặc tựa vào cửa phòng bếp nói: “Mẹ, con thật sự nghi ngờ con có phải là con ruột của mẹ hay không, sao có cảm giác Nhiên Nhiên mới là con ruột của mẹ vậy?”

Mẹ Khương quay đầu liếc anh một cái, “Con thì biết cái gì? diễn~đààn~le~quý~đoàn Nhiên Nhiên mới là ruột thịt của mẹ, nhưng mà cha con nhất định muốn có con trai, nên đã đổi với mẹ Nhiên Nhiên, đúng không, Nhiên Nhiên?”

Đang nấu thức ăn, Tiêu Nhiên quay đầu lại, cười rạng rỡ một tiếng: “Hử? Ủ, đúng vậy.....”

Hoàn toàn không biết nói gì với hai người phụ nữ này, anh vào thư phòng mở máy tính làm việc của mình.

Lúc Tiêu Nhiên gõ cửa bước vào, Dĩ Nặc đang chơi game Warcraft. Cô ung dung làm tổ trên cái ghế bên cạnh, cầm quyển Thần Khúc (*) lên xem

(*)ViVu: tiếng Anh là Divine comedy là trường ca của nhà thơ Ý thời Trung cổ Dante Alighieri

Lát sau anh xoay qua, “Sao không nấu cơm nữa?”

Đặt sách xuống, Tiêu Nhiên bĩu môi: “Tôi là khách, có làm cũng là cậu làm, dì Lãnh muốn làm thịt kho, bảo tôi đi nghỉ ngơi.....”

Dĩ Nặc đứng dậy, đi ra ngoài, một lát lại trở về. Đưa cho Tiêu Nhiên một quả ổi, con nhóc này thích ăn những thứ lạ lùng, mà mẹ lại nhớ rõ ràng hơn ai hết, làm cho Dĩ Nặc cũng hơi buồn bực.

“Arigato ~” (ViVu-lqd: tiếng Nhật có nghĩa là cảm ơn) Tiêu Nhiên mỉm cười nhận lấy, khép sách lại. Cắn một cái, vui vẻ ăn. “Bạn gái hiện tại của cậu là ai vậy?”

Dĩ Nặc cầm ly Sprite, ngẩng đầu lên, sau đó lại vùi đầu vào máy tính, rầu rĩ đáp: “Cậu không có biết, làm trong công ty quảng cáo lâu dưới cửa tòa nhà tôi làm.”

Tiêu Nhiên vừa nhai ổi của mình vừa lắc đầu, đợi đến lúc có thể mở miệng nói chuyện, thì thở dài đứng lên: “Cậu có thể ổn định được không, hiện tại không trông mong cậu tìm được chân tình, một năm thôi đấy.....”

Dĩ Nặc lắc lắc ly Sprite, “Chân tình? Đó là gì vậy? Nhiên Nhiên, chỉ có cậu vẫn còn sống trong thế giới cổ tích.”

Cô ôm đầu gối, tự giễu, “Cái gì, tôi mà sống trong cổ tích, cả hai chúng ta đều như thế, đều không tin trên thế giới này còn có cái gọi là chân tình.....”

6. Chương 6: Bạn Gái Của Anh Phải Đến Cho Cô Ấy Giám Định

Sau lần cãi nhau này, nếu như Dĩ Nặc có bạn gái mới đều dẫn đến cho Tiêu Nhiên gặp mặt. Có lúc bạn gái khó chịu, hỏi anh, tại sao phải tới gặp Phương Tiêu Nhiên. Dĩ Nặc chỉ nói: “Cô ấy là bạn thân của anh.”

Dường như Tiêu Nhiên cũng tạo thành thói quen, cứ hơn một tháng sẽ thấy bạn gái mới của Dĩ Nặc, thậm chí có một, hai người sau khi chia tay còn làm bạn với cô.

Mặc dù cô biết nguyên nhân Dĩ Nặc không chịu dừng lại bên cạnh một người, nhưng cách làm thế này cũng hơi quá đáng, nhưng khuyên thì không khuyên được, cũng đành phải tùy anh.

Cũng không phải tất cả đều chia tay trong hòa bình, người đàn ông chất lượng tốt như thế này, ai mà không khát vọng thu phục dưới gấu vấy mình. Vì vậy bắt đầu dây dưa vô nghĩa.

Tiêu Nhiên đang sửa lỗi chính tả, chợt điện thoại vang lên, là Dĩ Nặc. Cô nhận điện thoại: “Alo?”

“Nhiên Nhiên thân ái.....” Giọng nói rõ ràng là đang lấy lòng, rada của Tiêu Nhiên tự động phát hiện người đàn ông đáng chết này lại có phiền toái, “Có gì cần tôi giúp một tay sao?”

Dĩ Nặc người thì đang ở đầu dây bên kia, nhưng dựa vào giọng nói, Tiêu Nhiên vẫn có thể tưởng tượng ra nụ cười làm lạnh lúc này của cậu ấy, giọng nói Dĩ Nặc càng thêm nhún nhường: “Nhiên Nhiên, cậu đóng giả làm bạn gái của tôi nha, giúp tôi chia tay triệt để với Phí Kỳ.....”

Phí Kỳ là bạn gái tiền nhiệm của anh, người rất đẹp, nhà cũng giàu có, vì vậy tính tình vô cùng tiểu thư. Lúc Tiêu Nhiên gặp mặt cô ta, cũng đã biết quan hệ của hai người sẽ không lâu dài, nhưng cô cũng lười nói, quả nhiên, hai người đến ngày thứ 28 thì chia tay. Người ta là 28 ngày tìm thấy chân tình, còn bọn sau 28 ngày thủy hỏa bất dung.

Đối với Dĩ Nặc, quá khứ thì đã là quá khứ, tuyệt đối sẽ không quay đầu lại, nhưng đại tiểu thư Phí Kỳ còn tưởng rằng sau đó anh sẽ hối hận đến tìm mình, vì vậy sau ba ngày ‘chờ đợi’ không có kết quả, bắt đầu gọi điện, gửi tin nhắn, làm cho Dĩ Nặc quay về bên cạnh cô ta.

Tiêu Nhiên không biết làm sao nói: “Sao không để bạn gái cậu qua đó?” Những chuyện thế này người đầu tiên cậu ấy nghĩ đến lại là mình. Thật là, làm hư cậu ấy rồi. Kết quả, đầu dây bên kia trả lời làm cho cô muốn ngất đi —— “Cậu cũng biết bạn gái của tôi rất hay xấu hổ, tôi sợ đến lúc đó cô ấy sẽ luống cuống, hơn nữa cậu cũng khỏe mạnh hơn, thông minh hơn cô ấy, có thể tùy cơ ứng biến.”

Lời này, như nói cô là người máy vạn năng, lại còn khỏe mạnh hơn nữa chứ ~ ai bảo cậu ấy cao 185 cm lại tìm cô gái nhỏ nhắn có 160 cm..... Để cho cô dù có nhu mì điềm đạm nói chuyện với cô gái bên lên uốn éo trước mắt, vẫn cứ cảm thấy mình như là một người khổng lồ. Không sao, dù gì Khương Dĩ Nặc cũng là người không có lương tâm không hề xem cô là phụ nữ.

Không nghe thấy Tiêu Nhiên trả lời, Khương Dĩ Nặc tiếp tục kiên nhẫn nói: “Nhiên Nhiên, giúp một tay đi mà.....”

Tiêu Nhiên thở dài, “Được rồi, nhưng mà nếu như tôi bị lời nói của đại tỷ kia làm tổn thương, cậu phải chịu trách nhiệm đấy!”

Dĩ Nặc như được đại xá, vội vàng đồng ý: “Đó là đương nhiên, đó là đương nhiên rồi!”

Đặt điện thoại xuống, Tiêu Nhiên cảm thấy hơi cô đơn, đã lâu rồi mình cũng không qua lại với người nào rồi, mặc dù không muốn quan hệ như Dĩ Nặc, nhưng cũng nên đi yêu thật tốt thôi.

Bởi vì đã đồng ý với Dĩ Nặc, mấy ngày sau đều cùng với cậu ấy đóng giả làm tình nhân, có người bên cạnh cũng là tốt rồi, ngoại hình Dĩ Nặc vừa tuyệt đẹp lại vừa sang trọng, làm cho bao người thèm thuồng, xem cậu ấy như một cái túi Chanel. diện đàn lee quý đ'onn Tiêu Nhiên nghĩ thế trong lòng cũng cảm thấy cân bằng hơn.

Chủ nhật, hai người cố ý hẹn ở nhà hàng Friday mà Phí Kỳ thường đến, biết Tiêu Nhiên thích điểm tâm ngọt, Dĩ Nặc lấy một đĩa bánh kem chocolate cho cô, còn tặng kèm một cành hoa hồng. Điều này làm cho Tiêu Nhiên có hơi bất ngờ, nhướn mày trêu anh: “Quả nhiên là cao thủ gạch chéo (ViVu: là XXX đó) nha, sẵn sốc tử mĩ, lãng mạn nồng nàn.”

Dĩ Nặc liếc xéo cô, “Gạch chéo là cái gì?”

“Tự dùng đầu nghĩ đi, đừng bày ra dáng vẻ đàn ông đều không biết dùng đầu óc.” từ trước đến giờ, Tiêu Nhiên chưa bao giờ nể mặt anh, nói chuyện luôn sắc bén như thế.

Bên cạnh, Dĩ Nặc đã bị cô chiều thành quen, cứng rắn như tường đồng vách sắt, dáng vẻ vô lại: “Hả? Là chất lượng tốt? Hay là đẹp trai? Tài năng xuất chúng? Kim cương?”

Nghe anh nói thế, Tiêu Nhiên không nhịn được nữa vươn tay ra, “nhẹ nhàng” chuyển động trên tay anh, người nào đó khổ sở nhìn cô, trên mặt Tiêu Nhiên lại vui vẻ chói lọi như hoa.....

“Nặc, thì ra nguyên nhân anh không để ý đến em là vì người phụ nữ này?” Quả nhiên ngồi ở vị trí dễ thu hút người khác luôn có hiệu quả, vì tiểu thư này đã nhanh chóng mắc câu rồi. Váy áo hoa lệ, trang điểm đẹp đẽ không thể không nói lên gia cảnh giàu có của cô gái này. Nhưng lúc này gương mặt cô ta đã vụn vỡ, gương nanh múa vuốt chỉ vào Tiêu Nhiên.

Dĩ Nặc đứng lên ngay lập tức, đứng giữa Phí Kỳ và Tiêu Nhiên. Anh nghiêm chỉnh nói: “Cô là đang muốn làm cái gì? Không được chạm vào cô ấy.”

Quả thực, lời này hoàn toàn có tác dụng ngược lại với ý nghĩa của nó, Tiêu Nhiên thăm mắng Dĩ Nặc này lòng dạ quá hiểm độc. Quả nhiên, Phi Kỳ nghe anh ta nói thế, dùng sức đẩy anh ta ra, đứng đối mặt với Tiêu Nhiên, “Tại sao cô lại giành anh ấy với tôi, cô dựa vào cái gì hả?”

Hoàn toàn mang dáng vẻ của nữ vương, chỉ mong muốn giẫm Tiêu Nhiên ở dưới chân thì trong lòng mới sáng khoái.

Tiêu Nhiên đứng dậy, hai người nhìn thẳng vào nhau. Tiêu Nhiên khoác lên cánh tay Dĩ Nặc, mỉm cười tự tin: “Tôi không dựa vào cái gì cả, trong nhà không có tiền như cô, dáng dấp cũng không xinh đẹp như cô,.....” Dừng lại một lát, cái người kia lại cười trộm, cô lặng lẽ nắm mạnh một cái, nói tiếp: “Cũng không có gì hơn cô, coi như đầu óc tôi thông minh hơn cô, tính tình nhẫn nại hơn cô, nhưng tôi đều không dựa vào cái gì cả, chỉ dựa vào vì đó là tôi, cho nên hai chúng tôi qua lại với nhau.”

Nói xong, cô nhìn Dĩ Nặc: “Chúng ta đi được không?” Ung dung kéo Dĩ Nặc, lướt qua người Phí Kỳ.

Ra khỏi Friday, Tiêu Nhiên buông tay ra, Dĩ Nặc khoác lên vai cô, không ngừng khen ngợi, “Vừa rồi cậu quá xuất sắc..... Thấy nét mặt của cô ta không? Nhiên Nhiên cậu quá tuyệt vời!”

Hơi chán ghét hất tay anh ra, Tiêu Nhiên cau mày nhìn anh: “Tìm người yêu cho tốt vào, nếu không làm sao người ta có thể như vậy? Làm như những chuyện này không liên quan đến cậu vậy.....”

Xoay người bước nhanh về phía trước, sau lưng, Dĩ Nặc gọi theo cô, “Này, này,..... Tôi là đang yêu mà..... Chỉ có điều thời gian không dài thôi mà.”

Tiêu Nhiên chợt dừng lại, xoay người, thiếu chút nữa đụng vào Dĩ Nặc. Cô oán hận nói: “Cậu biết tôi ghét nhất là người thứ ba, còn để tôi đi làm, thương tiếc người phụ nữ của mình thì bán đứng tôi, không biết xấu hổ!dd lle quy ddonnn Sau này, mỗi lần mà đều như thế này, thì trên đầu tôi sẽ mang danh ‘người thứ ba chuyên nghiệp’ rồi! Bà đây tức muốn chết, cậu còn có thái độ này?”

Nhìn Tiêu Nhiên đang bưng bưng lửa giận, Dĩ Nặc vội vàng dỗ dành cô, “Được rồi, được rồi, ngoan nào..... Tôi sai rồi..... Tôi nhất định sẽ nghiêm túc yêu đương, cố gắng thực hiện để sau này không như thế này nữa.....”

Tiêu Nhiên hoàn toàn không phải muốn nghe xin lỗi, mùi nước hoa Bvlgari trà đen trên người Dĩ Nặc thoang thoảng bay đến, để cho cái gương mặt giết người không cần đèn mạng của anh càng đáng giận hơn, vì vậy, hai tay cô véo mạnh vào mặt anh để xả giận. Dĩ Nặc cầu xin tha thứ: “Đại tỷ, xin cậu bớt giận, sau này tôi nhất định nghiêm túc, nhất định nghiêm túc!”

Buông tay ra, cô tiếp tục bước về phía trước, Dĩ Nặc khoác vai cô, “Đi, mời cậu ăn món Nhật nha!”

7. Chương 7: Tôi Không Phải Nữ Siêu Nhân

Tính tình Tiêu Nhiên thuộc loại không dễ dàng tức giận, chỉ có ở trước mặt người quen, cô mới có thể càn rỡ, không thích để lộ đau khổ của mình ra bên ngoài, chỉ có thói quen tự chịu đựng một mình. Dĩ Nặc đã từng nói với cô, vào những lúc thích hợp phụ nữ nên giả vờ nhu nhược một chút, nũng nịu một chút, mới có thể kích thích ý muốn bảo vệ của đàn ông. Tiêu Nhiên chỉ trả lời anh một câu: “Không biết.” Dĩ Nặc cũng không nói với cô những chuyện này nữa.

Hôm nay khi hết giờ làm, Tiêu Nhiên sửa sang lại quần áo của mình, đi tham gia buổi họp mặt bạn học cao trung. Đợi đến lúc cô đến quán thịt nướng đã hẹn, một nhóm đồng đã tụ họp lại rồi.

Đã rất lâu mọi người không có tụ họp, đương nhiên muốn tâm sự về tình hình của mọi người trong thời gian gần đây. Chợt có một giọng nữ lớn tiếng nói: “Mọi người có biết chưa? Dịch Hằng nói sẽ chuẩn bị đăng ký kết hôn với bạn gái đã quen hai năm của cậu ấy đây.”

Mới nói một câu, vẻ mặt một số người ở đây đã trở nên cứng ngắc, Tiêu Nhiên là một trong số đó.

Dịch Hằng là bạn nam thân nhất của cô lúc ở trường cao trung, cậu ấy và Giản Như vẫn bí mật qua lại, chỉ có một số ít người biết chuyện này. Lúc tốt nghiệp trung học, hai người không biết vì sao lại tách ra, mà Giản Như cũng không nói gì với mọi người.

Vừa lên đại học, Dịch Hằng tỏ tình với Tiêu Nhiên, Tiêu Nhiên không có đồng ý. Nhưng tin tức vẫn truyền đến tai Giản Như, Tiêu Nhiên đã xen vào giữa bọn họ, rồi sau đó bỏ rơi Dịch Hằng. Từ đó, quan hệ giữa Giản Như và Tiêu Nhiên trở nên lạnh nhạt.

Lúc nghe được chuyện của Dịch Hằng, thật sự có hơi châm chọc, Giản Như ngồi cách Tiêu Nhiên không xa, nghe được tin tức này thì cười cười, có chút cố ý, “Điều này cũng thật là, ai có thể nghĩ đến anh ta lại tìm nữ sinh lớp khác để làm bạn gái, người định không bằng trời định.....”

Nhất thời bầu không khí lạnh xuống, có mấy người biết rõ sự tình đẩy Giản Như một cái, vội vàng chuyển sang đề tài khác.

Qua ba lượt rượu, tất cả mọi người đều hưng phấn, bắt đầu tùm năm tùm ba mời rượu. Giản Như vì chuyện vừa rồi vẫn buồn bực không vui, uống rất nhiều, hò hét với Tiêu Nhiên ở bên cạnh. die.n d.an... lee. q.u.y d~onnn Cậ vào việc mình đang say nói với Tiêu Nhiên: “Cậu nói xem, không phải năm đó cố ý tranh giành với mình, quyền rũ Dịch Hằng hay sao? Tại sao quyền rũ xong rồi, lại không muốn nữa hả? Cô cũng quá độc ác, cái gì cũng đều muốn sao?”

Tiêu Nhiên miễn cảm với rượu bia, cho nên uống không nhiều lắm, đã sớm biết Giản Như nhất định sẽ nói chuyện này với mình. Cô đỡ Giản Như: “Tôi không biết tại sao hai người lại chia tay, mãi cho đến hôm đó cậu ấy chạy đến tìm tôi... tôi mới biết nguyên nhân hai người chia tay được chưa? Cậu là bạn tốt của tôi, tôi làm sao có thể làm ra chuyện như vậy?”

Giản Như say lảo đảo nhìn chằm chằm cô, “Cậu thật sự không biết? Không phải lúc cao trung có gì với anh ấy sao?”

Tiêu Nhiên bất đắc dĩ cười cười: “Chị hai, tới đại học tôi mới yêu lần đầu được không?”

Đã hơi say, Giản Như nắm bả vai cô, “Cậu không lừa tôi?” Tiêu Nhiên mỉm cười: “Tôi lừa cậu để làm gì?”

Chậm rãi rót một ly bia đặt vào tay Tiêu Nhiên, Giản Như cụng ly với cô, “Vây tôi thật sự xin lỗi cậu, là tôi hiểu lầm cậu, đã coi cậu là người thứ ba.....” Vừa khóc, vừa nói: “Tiêu Nhiên, thật xin lỗi..... Tôi đã làm cho tất cả mọi người hiểu lầm cậu, thật xin lỗi.....”

Tiêu Nhiên không phải là người ngu, dĩ nhiên cô biết sau mấy lần họp mặt lúc đại học, mấy người có quan hệ tốt dường như ghét bỏ cô, chỉ là cô không muốn để ý mà thôi. Bây giờ đã biết nguyên nhân, tâm trạng giống như được rửa sạch hàm oan. Cô an ủi Giản Như, mặc dù đã được giải oan nhưng đáy lòng vẫn trào dâng nỗi uất ức.

Còn có 2 – 3 người bạn tốt nghe thấy lời nói của Giản Như, vây quanh lại, tất cả mọi người đều có men say, một người chỉ vào Tiêu Nhiên, “Nếu là như vậy, tại sao cậu không nói sớm? Còn phải đợi đến bây giờ?”

Một người khác lại nói tiếp: “Đúng thế..... Cô vẫn luôn giống như nữ siêu nhân, chúng tôi làm sao biết những chuyện này.....”

Nước mắt của cô trào ra ngay lập tức, “Tôi không có sai..... Là các người không có ai hỏi tôi, làm sao tôi biết xảy ra chuyện gì.....”

Đang tụ họp, vừa khóc vừa uống, cuối cùng đã tháo bỏ mọi khúc mắc, nhưng mà thời gian đã trôi qua thật lâu, giữa mọi người đã sinh ra vết rạn nứt không cách nào lấp đầy, muốn nghĩ bù đắp, cũng không cách nào vượt qua được thời gian và khoảng cách. Bạn bè hiểu lầm cô đã làm Tiêu Nhiên bị tổn thương, những người này đều là chị em thân nhất, lại xem cô là người thứ ba, suốt mấy năm, không một ai hỏi cô một câu, cũng không có ai đứng ra nói giúp cô một lời. Nghĩ đến đây, ngồi trên xe taxi, nước mắt Tiêu Nhiên chảy ròng ròng.

Lấy điện thoại di động lướt mở khóa. Điện thoại nhanh chóng được nhận, nghe giọng nói quen thuộc của cậu ấy, “Nhiên Nhiên, có chuyện gì sao?”

“Dĩ Nặc, bọn họ không ai nói giúp tôi một câu..... Tôi ảm ức.....” Đầu óc Tiêu Nhiên choáng váng nói, nước mắt thi nhau chảy xuống, tài xế hơi lo lắng, nhìn cô qua kính chiếu hậu.

Nghe được giọng Tiêu Nhiên đã say, Dĩ Nặc vội vàng nói với cô: “Nhiên Nhiên, cậu về nhà trước đi, bảo tài xế đưa cậu về nhà! Tôi đến ngay lập tức!”

Buồng điện thoại xuống, cô giống như không còn sức sống, chỉ yên lặng khóc.

Lúc xe taxi đậu dưới lầu nhà Tiêu Nhiên, Dĩ Nặc đã chờ sẵn ở đó, thấy xe taxi dừng lại, lập tức bước lên mở cửa xe, nhìn thấy Tiêu Nhiên say khướt nằm co tròn bên trong, gương mặt tài xế có vẻ bất đắc dĩ, anh trả tiền, lấy đồ đạc của cô, đỡ cô ra ngoài.

Gương mặt trắng noãn đầy nước mắt, cả người toàn mùi rượu, cô ấy tụ họp với bạn cao trung vừa nghĩ cũng biết là đã có chuyện không tốt, anh cau mày, cuối cùng đám người kia đã nói gì để cô ấy khó chịu như thế? dĩ nhiên cô nằm trong ngực anh, nước mắt nước mũi rơi vào vào áo sơ mi Paul Smith trắng tinh của anh.....

Cô chợt nghiêng đầu qua, muốn đẩy anh ra, kết quả thiếu chút nữa đập đầu xuống đất, Dĩ Nặc kéo cô lại, cô “ọe” lên một tiếng ối ra, Dĩ Nặc lắc đầu một cái, vỗ nhẹ lưng cô, để cho cô ối hết. Mở túi của cô, lấy khăn giấy, cho cô lau miệng, nói với cô: “Ồi ra hết sẽ dễ chịu, ối ra đi.....”

Ồi thật lâu mới không còn gì để nữa, Tiêu Nhiên mặc váy ngồi bệt trên nền xi măng, Dĩ Nặc cau mày, ôm lấy hông cô, “Đừng ngồi ở đây, chúng ta lên lầu, ngoan nào ~”

Tiêu Nhiên đau đầu chỉ lằm bằm, Dĩ Nặc hết cách rồi, công cô vào tòa nhà. Dáng vẻ này của cô tuyệt đối không thể để chú Phương và dì Nhậm nhìn thấy, thật may lúc đi ra ngoài mình có cầm theo chìa khóa căn nhà này, lên nhìn thấy nhà họ Phương không có động tĩnh gì, Dĩ Nặc công Tiêu Nhiên bước nhanh vào nhà họ Khương.

Trong nhà vẫn sạch sẽ ngăn nắp như trước, mẹ nghĩ là hàng xóm cũ nên thỉnh thoảng sẽ trở về, nên mượn người quét dọn giữ cho gọn gàng sạch sẽ. Đặt Tiêu Nhiên ở trên ghế salon, Dĩ Nặc ngồi mùi rượu trên người mình một cái, nhú nhú mày, nhìn Tiêu Nhiên mơ mơ màng màng, lằm bằm lâu bầu nói: “Cậu thật đúng là một con nhóc ở bẩn mà!”

Cắm máy nước nóng, anh cởi quần áo mình ra trước, lại nhìn thấy quần áo của cô cũng loang lổ vết bẩn, hơi do dự, đi vào phòng mình, lấy một cái áo T-shirt và cái quần cụt rộng.

Cởi quần áo trên người cô ra, không ngờ dáng người của cô cũng không tệ, Dĩ Nặc cố gắng không để ý đến ba vòng của cô, mặc áo thun và quần cụt cho cô, lấy nước ấm rửa mặt cô, sau đó đặt cô lên giường.

Dĩ Nặc tắm rửa đi ra ngoài, xoa xoa tóc vào phòng ngủ. Nhìn thấy Tiêu Nhiên đã hẹn hò với Chu Công từ lâu rồi, đại tiểu thư này thật là..... Anh thở dài, quay người đi ra phòng khách, tìm thấy điện thoại của Tiêu Nhiên trên sofa, gọi một cuộc điện thoại về nhà cô, mở tivi, ra vẻ như rất ồn ào. “Alo? Dì Nhậm? Nhiên Nhiên đi họp mặt với bạn bè cao trung của bọn con, hôm nay sẽ về trễ, bọn con ở nhà bạn học nghỉ một đêm, dì đừng lo lắng.....”

Đặt điện thoại xuống, anh đi vào phòng ngủ, sờ sờ mặt Tiêu Nhiên nhưng mặt cô rất nóng, vì vậy đi lấy khăn lông giúp cô hạ nhiệt, “Cậu nói xem, đang yên đang lành, uống rượu cái gì? Chúng tớ cái gì hả? Ai làm cho cậu đau lòng đến mức này, sao tôi không biết gì cả.....”

Khóe mắt cô vẫn còn nước mắt rơi ra, xem ra, ngay cả trong mơ cũng rất đau khổ. Đột nhiên nghe tiếng nhạc vang lên, ‘mưa xuân trong ánh mặt trời ~’ Dĩ Nặc buông khăn lông trong tay ra, đi ra phòng khách, cầm điện thoại Tiêu Nhiên lên, là Giản Như.

Nhận điện thoại, anh nói: “Alo?”

Đầu dây bên kia, Giản Như có chút sững sờ, cô uống cũng không ít, nhưng không đến mức biến giọng Tiêu Nhiên thành giọng đàn ông, cô cố gắng để mình có thể nói rõ từng chữ từng chữ một, “Đây là điện thoại của Tiêu Nhiên sao?”

Dĩ Nặc quay trở về phòng ngủ. “Đúng vậy. Cô ấy đã về, chỉ là uống chút rượu nên không thoải mái đã ngủ rồi.”

Giản Như cười ngây dại, “Thật sao? Tốt lắm..... Anh là người đàn ông của cậu ấy? Nói cho cậu ấy biết, đừng đau lòng nữa, sau này, nhất định bà đây sẽ không hiểu lầm cậu ấy nữa.....”

Nói xong, điện thoại cũng ngắt luôn. Dĩ Nặc đặt điện thoại trên tủ đầu giường, nhìn thấy khóe mắt Tiêu Nhiên vẫn không ngừng chảy nước mắt, anh lấy tay lau khô giúp cô, nghĩ đến cuộc điện thoại vừa rồi, nằm xuống, ngủ bên cạnh Tiêu Nhiên.

Sáng sớm mở mắt ra, cảm thấy choáng váng, miệng đắng lưỡi khô, cố gắng ngồi dậy, lại phát hiện đầu đau như sắp vỡ. Hoàn cảnh xung quanh cũng rất quen thuộc, nhưng không phải phòng của mình, cẩn thận nhìn một lát, là phòng của Khương Dĩ Nặc, tiếp tục nhìn bên cạnh mình, rõ ràng là gương mặt đang ngủ say của đại thiếu gia Khương Dĩ Nặc, lại vội vàng cúi đầu nhìn trên người mình, đã không phải là quần áo hôm qua, vì thế, cô thét lên, đương nhiên Dĩ Nặc phải tỉnh dậy, mơ màng hỏi cô. “Cậu làm sao vậy?”

Tiêu Nhiên không để ý đầu choáng mắt hoa, chỉ chỉ trên người mình, lại chỉ chỉ anh, “Cậu... cậu..... Tôi... tôi..... chuyện này.....”

Lắc đầu mạnh một cái để cho đầu óc tỉnh táo, Dĩ Nặc nhìn cặp mắt sưng vù của Tiêu Nhiên, “Hôm qua cậu ói khắp người, là tôi giúp cậu thay quần áo, không cần cảm ơn tôi~”

Nghe những lời này, Tiêu Nhiên dùng tay che ngực mình lại ngay lập tức, cảnh giác nhìn Dĩ Nặc.

Nhìn phản ứng của cô, Dĩ Nặc xém chút ói ra, vội vàng giơ tay tỏ vẻ trong sạch: “Tôi chỉ giúp cậu thay quần áo, cũng không có làm gì bất lịch sự với cậu, tôi không có cái gan lớn đến mức bá vương ngạnh thượng cung cậu đâu, chú Phương sẽ biến tôi thành xiên thịt nướng mất.....”

Tiêu Nhiên nửa tin nửa ngờ hỏi lại: “Lúc thay quần áo cậu có nhắm mắt không?”

Dĩ Nặc không thèm để ý tới cô, đứng dậy, vừa xuống giường đi rửa mặt, vừa nói: “Miễn cưỡng có thể nhìn ra phụ nữ thôi.....”

Nghe lời này của anh, Tiêu Nhiên lập tức bùng nổ, “Khương Dĩ Nặc! Cậu lại có thể nhìn lên!”

Dĩ Nặc nhanh chóng chạy trốn, làm cho cái gối đầu của Tiêu Nhiên ném ra bị hụt.

Hai người rửa mặt xong, Tiêu Nhiên vẫn nằm vùi trên giường. Thật may, hôm nay là chủ nhật, không cần phải đi làm, nếu không đầu thì choáng váng mắt thì mờ mịt, đừng nói sửa lỗi chính tả, ngay cả đi trên đường cũng có thể bị xe tông.

Dĩ Nặc mua điểm tâm ở chợ sáng dưới lầu đi lên, đến phòng ngủ gọi Tiêu Nhiên, “Qua đây ăn điểm tâm.”

Về mặt cô rầu rĩ: “Không muốn ăn..... Bây giờ vẫn còn muốn ói, nhức đầu.....”

Nhìn dáng vẻ lưỡi biếng không thèm động của cô, Dĩ Nặc thở dài, bưng sữa đậu nành và cháo đi vào. Tiêu Nhiên cau mày, Dĩ Nặc rất chú trọng tới phòng ngủ của mình, chưa bao giờ ăn cái gì trong phòng ngủ của cậu ấy, hôm nay mặt trời mọc ở hướng tây sao.

Tiêu Nhiên câu được câu không ăn cháo, Dĩ Nặc uống sữa đậu nành, nhìn cô một cái, “Cuối cùng là hôm qua đã xảy ra chuyện gì? Ai làm cho cậu đau lòng đến thế?”

Vốn dĩ trên mặt Tiêu Nhiên vẫn có nụ cười nhưng trong tích tắc đã cứng lại, buống miệng nhỏ trong tay, quay về nằm ỏ trên giường, nói đơn giản chân tướng sự việc, Dĩ Nặc dựa vào đầu giường lắng nghe, cười nhạt, “Vì mấy người nhảm chán đó mà cậu khóc thành ra như vậy?”

Nước mắt Tiêu Nhiên không tự chủ được lại dâng trào, “Tôi đau lòng không phải cái đó, là vì biết rõ tôi là người như thế nào, nhưng không ai hỏi rõ, cũng không ai nói giúp tôi một câu..... Còn nói tôi là nữ siêu nhân, cũng sẽ không có chuyện gì..... Người nào quy định, thoát nhìn như nữ siêu nhân thì có thể tùy tiện tổn thương, không cần lo lắng? Tôi không phải nữ siêu nhân.....”

Sau đó không nói một lời, nước mắt rơi xuống càng dữ dội hơn.

Dĩ Nặc kéo cô qua, vỗ vỗ bả vai cô, thì thầm nói: “Không ai quy định như vậy cả, ngoan, đừng khóc ~ cậu không phải nữ siêu nhân.....”

8. Chương 8: Nơi Nào Cũng Có Người Quen

Sau ngày hôm đó, Tiêu Nhiên không nhắc đến chuyện này nữa, nhưng Dĩ Nặc biết chuyện này là một đả kích rất lớn với cô, vì vậy lúc rảnh rỗi đều gọi điện cho cô. Tiêu Nhiên cũng biết, nên mỗi lần đều cố gắng tỏ vẻ tinh thần của mình rất tốt. Công ty Dĩ Nặc tổ chức tiệc khen thưởng thường niên, anh không đi cùng bạn gái của mình đi mà lại muốn Tiêu Nhiên làm bạn gái của mình.

Tiêu Nhiên hơi không tình nguyện, cô không thích những chuyện thế này, còn ép hỏi Dĩ Nặc: “Mấy người phụ nữ của cậu đều không ở đây sao? Lấy tôi bổ sung vào sao..... Không phải cậu chỉ nói một tiếng là có cả một hàng dài sao?”

Dĩ Nặc nói dối mà không biết ngượng: “Bọn họ không thể xuất hiện ở những bữa tiệc thế này, tôi không dám đem bọn họ ra ngoài làm loạn.”

Dù sao thì mình cũng không có việc gì, nên đã đồng ý đi tham gia tiệc rượu với Dĩ Nặc.

Tham dự những bữa tiệc thế này đương nhiên phải ăn mặc chỉnh chu một chút, cho nên Tiêu Nhiên đã chọn một cái váy ngắn màu lam, có thể lộ ra đôi chân thon dài trắng tấp của cô, tay áo bông bồng bệng càng tăng thêm vẻ thướt tha, cầm theo một cái ví nhỏ tương xứng. Dĩ Nặc cũng rất sành sỏi, anh chọn áo ngắn tay Balenciaga màu lam, quần màu xám bạc, caravat đơn giản, có thể nói hai người đi chung với nhau chính là một cặp tình nhân hoàn hảo.

Trong công ty, Dĩ Nặc chỉ là người mới, nhưng tất cả mọi người đều coi trọng anh, lại thêm lý lịch cá nhân nổi bật và bối cảnh giàu có, quan trọng nhất là bản thân anh cũng không tự cao nhưng cũng không quá khiêm tốn, anh vừa bước vào hội trường, chỉ trong nháy mắt đã thu hút sự chú ý của mọi người.

Tiêu Nhiên đành bất đắc dĩ không quan tâm đến ánh mắt nghiên cứu tìm tòi của mọi người, cảm thấy không tự nhiên muốn đi vào một góc nào đó. Nhưng đây tuyệt đối không phải tác phong của chàng khổng tước thiếu gia, Dĩ Nặc, nên dù cô có muốn, cũng không có cách nào thực hiện được.

Nhiệm vụ chủ yếu ở hội trường chính là chào hỏi, hết khách hàng này lại đến đại diện thương hiệu kia, không ngừng đổi tới đổi lui trước mặt cô, Tiêu Nhiên cảm thấy nụ cười trên mặt của mình cứng ngắt rồi, chợt có giọng nói ở sau lưng: “Ồ, đây không phải là Khương tiên sinh sao? Vừa rồi sao không gọi tôi?”

Hai người cùng xoay người lại, nhìn thấy Phí Kỳ mặt váy đuôi én Dior, giống như một nữ hoàng đang đến gần. Người phụ nữ này thật khó đối phó, Tiêu Nhiên âm thầm suy nghĩ, nụ cười trên mặt càng rạng rỡ hơn, kéo chặt tay Dĩ Nặc hơn. Cô lịch sự đáp lại: “Phí tiểu thư, chúng tôi cũng mới đến không lâu, người ở đây cũng quá nhiều, cũng chỉ vừa mới gặp cô.”

Nhưng khi cô vừa đưa ánh mắt sang người phụ nữ bên cạnh Phí Kỳ, nụ cười biến mất ngay tức khắc, không có phản ứng gì.

Dĩ Nặc cũng nhìn sang, một người mặc váy cúp ngực màu cam nhạt, người này nhìn rất quen, anh nghĩ nghĩ, là Giản Như! Khó trách Nhiên Nhiên trở nên khác thường như thế, anh nắm lấy bàn tay đang khoắc trên cánh tay anh, vỗ nhẹ nhẹ. Tiêu Nhiên quay đầu sang, nhìn anh cười cười, anh cũng chào hỏi lại: “Phí tiểu thư, đã lâu không gặp, cô càng xinh đẹp hơn.”

Phí Kỳ xa cách “ừ” một tiếng, chỉ vào Giản Như đang đứng đối diện với Tiêu Nhiên: “Thật sự quá trùng hợp, tôi không nghĩ tới cô biết Tiểu Như, vừa rồi khi chúng tôi nhìn thấy cô, mới biết cả hai chúng tôi đều biết cô, chỉ là cái danh phận cô đang giữ, lại có lịch sử lâu đời như vậy..... Thật khó trách.....”

Tiêu Nhiên chợt nhìn Giản Như, cô ta không dám nhìn lại cô. Dĩ Nặc ngăn lại chủ đề của Phí Kỳ, lịch sự nói: “Được rồi, không thể tùy tiện tin vào lời đồn nhảm, Phí tiểu thư có bình luận gì thì cũng nên cẩn thận một chút, xin lỗi, chúng tôi không tiếp được.....”

Dĩ Nặc vừa dẫn Tiêu Nhiên tránh đi, vừa nói với cô: “Nhiên Nhiên, thật xin lỗi..... Không ngờ lại để cậu gặp trường hợp lúng túng như vậy.”

Tiêu Nhiên lắc đầu một cái, “Quên đi.....” Nói một câu cũng không muốn nhiều lời.

Lúc công ty Dĩ Nặc chúc rượu, tiền bối trong công ty gọi anh, anh nói Tiêu Nhiên tìm một chỗ đợi anh, một lát anh sẽ tìm cô.

Cầm lấy một ly eggnog (ViVulqd: cocktail trứng sữa), tựa vào ban công, Tiêu Nhiên lắc lắc ly rượu, nhẹ nhàng đong đưa theo tiếng nhạc trong hội trường. Trong thoáng chốc, như nghe thấy có người đang nói, “Cô ta là người thứ ba, hai ngày trước đã chia rẽ một cặp.....” “Cô xem, cô ta ăn mặc như thế, chắc cũng không phải người tốt.....”

Vỗ mạnh vào lan can, Tiêu Nhiên oán hận mắng: “Bà đây không phải là người thứ ba! Bà đây hận nhất là người thứ ba, lại dám so sánh tôi với người thứ ba, thật thất đức.....”

Sau lưng, có người cố nín cười, trả lời lại cô: “Bà ơi, có phải bà nên bước tới trước một chút hay không? Bên dưới cũng có người đấy.” Tiêu Nhiên nhất thời kích động, quên mất mình đang mặc váy ngắn, như thế này thì phục vụ sẽ thấy rất rõ ràng..... Vì vậy, xoay người tránh ra một bên, nhìn người mới vừa lên tiếng kia, áo sơ mi xanh đậm, quần tây màu xám đen, diện mạo không phô trương như Dĩ Nặc, mà rất dịu dàng.

Cô hơi thẹn thùng nói xin lỗi: “Xin lỗi, tôi thất lễ rồi.....”

Người kia lắc đầu, “Là do hai người phụ nữ kia quá chua ngoa, ngược lại tôi rất tán thành lời nói của cô ~ rất thoải mái!”

Tiêu Nhiên mỉm cười tỏ ý xin lỗi, người đàn ông đưa tay ra, “Tôi là Trịnh Nhược Hạo, công ty MKC.”

Nắm lấy bàn tay ấm áp của anh ta, Tiêu Nhiên mỉm cười: “Phương Tiêu Nhiên, là bạn dẫn tôi đến đây.”

Trịnh Nhược Hạo cười cười, “Khương Dĩ Nặc là bạn của cô? Chỉ là bạn bè?”

Xem ra anh ta biết Dĩ Nặc, Tiêu Nhiên gật đầu một cái, “Đúng vậy, cậu ấy nói hôm nay không có bạn gái, nên lấy tôi thế vào.....”

Tiêu Nhiên gật đầu một cái, giọng điệu tiếc rẻ, “Vậy là cô đây phải chịu uất ức rồi, không nên làm dự bị.”

Đang nói, Dĩ Nặc đã quay trở lại, nhìn thấy Trịnh Nhược Hạo đứng bên cạnh Tiêu Nhiên, trong lòng không được thoải mái, bước nhanh đến trước mặt bọn họ. “Nhược Hạo, anh đã đến rồi?”

Trịnh Nhược Hạo cũng chào hỏi anh, “Đúng vậy, vốn dĩ tôi muốn chào hỏi với cậu, kết quả cậu bị bạn Michael gọi đi, nên có nói chuyện vài câu với tiểu thư Tiêu Nhiên.” dd l;e~qu;yd~on Anh ta xoay người nhìn Tiêu Nhiên, khẽ gật đầu. “Vậy lần sau gặp lại!” Vỗ vỗ bả vai Dĩ Nặc. “Hẹn gặp lại!”

Dĩ Nặc nhìn người đàn ông vừa đi khỏi kia, hỏi Tiêu Nhiên: “Anh ta nói gì với cậu?”

Tiêu Nhiên lắc đầu một cái, “Cũng chỉ nhìn thấy tôi hơi buồn bực, tùy tiện tán gẫu cho thoải mái chút thôi.”

Về mặt anh vẫn không yên tâm, dặn dò Tiêu Nhiên: “Anh ta là loại người không có lợi sẽ không bước tới, vào công ty trước tôi một năm, nhưng mà đã được đặc cách lên chức, cậu cẩn thận một chút.”

Dĩ Nặc nói mấy câu không đầu không đuôi, làm cho Tiêu Nhiên cảm thấy khó hiểu, cô thờ ơ nhún nhún vai, “Tôi không phải người cùng ngành với hai người, anh ta có thể có mưu đồ gì với tôi,... Chẳng qua lúc này nhìn thấy tôi bực bội, an ủi mấy câu mà thôi.”

Mặc dù Tiêu Nhiên đã nói như thế, nhưng Dĩ Nặc vẫn không nghĩ như thế, lầm bầm một câu: “Tốt nhất là như vậy.”

9. Chương 9: Đừng Xem Thường Vẻ Xinh Đẹp Của Cậu

Trong công ty của Tiêu Nhiên, cô được xem là người ăn mặc giản dị nhất, mặc dù tổ chức của cô không tầm thường, nhưng từ trước đến nay, cô không có mặc những màu sắc tươi sáng, tóc thẳng xõa qua vai, vì vậy

một người mới tốt nghiệp, lại có dáng vẻ hơi trưởng thành.

Cấp trên của cô, Vương Diễm Vũ, là một người phụ nữ mạnh mẽ, thường xuyên xuất hiện ở các buổi trình diễn thời trang, luôn theo kịp các xu hướng thời trang, không chỉ thông minh mà còn xinh đẹp, có thể xem là phiên bản đời thật của ‘Yêu nữ mặc hàng hiệu’.

Hiện tại Tiêu Nhiên đang là một trợ lý nhỏ của Vương Diễm Vũ, chịu trách nhiệm các việc cá nhân của bà ấy, chỉ là tổng biên tập Vương đi công tác khắp nơi trên thế giới, có thể nhìn thấy người bằng xương bằng thịt cũng không nhiều lắm.

Hôm nay, người trong công đều đã biết trước đại tổng biên tập sẽ quá bộ đến văn phòng, cho nên ai cũng cố gắng biểu hiện mặt tốt nhất của mình, hi vọng không để tổng biên tập bắt được sai lầm. Tổng biên tập Vương hấp tấp đi vào phòng làm việc, Tiêu Nhiên gõ cửa, mang vào một ly nước ép cà chua cho bà. Vương Diễm Vũ ngẩng đầu nhìn nhìn cô, “Alice~”

Tiêu Nhiên dừng lại bước chân của mình, “Tổng biên tập, có chuyện gì sao?”

Vương Diễm Vũ vừa kiểm tra bản in, vừa so sánh, chỉ chỉ tay, “Cách ăn mặc của cô.”

Nhìn lại quần áo của mình vẫn chỉnh tề, cô có chút khó hiểu: “Hình như không có sai sót ở đâu cả.....”

Đặt mắt kính xuống, Vương Diễm Vũ nhìn gương mặt xinh đẹp, tràn đầy sức sống, “Vốn dĩ là một cô gái xinh đẹp, tại sao lại mặc chừng chặc như phụ nữ trung niên có tuổi vậy? Mặc dù công việc yêu cầu cô phải tỉ mỉ, nhưng vẫn nên chú trọng hình tượng của mình, mặc những màu dành cho người trẻ tuổi đi. Màu trắng và màu đen rất dễ phối hợp nhưng cũng rất nặng nề.”

Đây là lần đầu tiên Tiêu Nhiên nghe đánh giá thế này, cô gật đầu. “Vâng ạ.....”

Nếu tổng biên tập đại nhân đã lên tiếng, dĩ nhiên cô phải thay đổi thôi, nhưng để thay đổi hình tượng thì cũng cần phải có tiềm lực kinh tế, vì vậy cô đi tìm bạn tốt Patrick để than vãn. Patrick là chuyên viên thiết kế đồ họa của công ty, thuộc dạng đàn ông rất thùy mị, khuynh hướng giới tính của anh đã là chuyện công khai rồi, bởi vì có một số điểm tương đồng với bạn bè của mình, nên lúc đối diện với anh ta cũng tương đối thoải mái, điều này làm cho hai người nhanh chóng trở thành chị em thân thiết.

Nghe Tiêu Nhiên than thở về ý kiến của tổng biên tập, Patrick chỉ có thể hoàn toàn tán thành, Tiêu Nhiên là một cô gái xinh xắn có dáng người thon thả cân xứng, nhưng chỉ trừ trường hợp đặc biệt, dường như chưa bao giờ thấy cô ăn mặc thoải mái, anh đã có kế hoạch makeover (ViVu: làm mới) toàn diện cô từ rất lâu rồi, chẳng qua là mãi tới bây giờ Tiêu Nhiên vẫn không cho anh thực hiện, khó có dịp để cô chủ động đến nhờ anh cải tạo, thật sự phải cảm tạ tổng biên tập đại nhân vạn năng đã bằng lòng bỏ ra một cái nhắc tay để cho thế giới này đẹp hơn.

Tóc cô đổi thành kiểu xoắn gọn sóng to, thay mắt kính ban đầu bằng kính gọng đen nhỏ, đi đến phòng thử đồ chọn quần áo cho cô, dù sao những bộ quần áo qua mùa này cũng đã trở thành đồ không dùng được, tận dụng vài món trong đó là tốt nhất.

Chuyên gia Patrick dạo qua một vòng, đồ đạc trong tay Tiêu Nhiên đã chất thành tầng tầng lớp lớp, dây dây chuỗi chuỗi. Chọn xong mọi thứ, Tiêu Nhiên đã cảm không nổi, ngồi trên mặt đất. Patrick xoay người lại, dịu dàng vênh lên lan hoa chỉ: “Alice, cô nghe cho rõ đây, thật ra thì tổ chức của cô không tệ, tôi cảm thấy cô phối hợp mấy món này lại với nhau là được rồi, nếu như cô gặp khó khăn thì để tôi làm cho, những việc còn lại thì tự cô nhìn xem rồi làm theo.”

Tốt lắm, cuối cùng cũng đã có tài nguyên. Nhưng mà lại có chuyện phiền phức, nếu như mỗi buổi sáng đều phải suy nghĩ xem mình phải mặc cái gì, sợ rằng mình sẽ phải dậy sớm ít nhất nửa tiếng, việc này là một hung tin với người chưa bao giờ có thể dậy sớm như Tiêu Nhiên, vì vậy, nhiệm vụ quan trọng mỗi tối trước khi đi ngủ chính là... phối đồ.

Ngày đầu tiên thay đổi phong cách, đồng nghiệp ở các bộ phận khác trong công ty đều đồng loạt nhìn cô bằng ánh mắt không thể tưởng tượng nổi. Còn có mấy cô gái rủ rê cô tham gia các hoạt động của phái nữ, cũng có vài đồng nghiệp nam chủ động tiếp cận cô.

Bản thân Tiêu Nhiên lại bị thay đổi này làm cho cảm thấy mất thăng bằng. Cô cũng chỉ như thường ngày, chẳng qua đổi một kiểu tóc, đổi quần áo khác, làm sao mọi người lại nhìn cô bằng con mắt khác?

Ôm tâm trạng tức giận khó chịu, cô hẹn Dĩ Nặc đi ăn cơm, kết quả, khi Dĩ Nặc nhìn thấy cô, vẻ kinh ngạc hiện rõ trên mặt, đi xung quanh cô hai vòng.

Tức giận liếc anh: “Làm gì đó? Chưa từng nhìn thấy sao?”

Anh nâng cằm lên, gật đầu một cái. “Thật sự là ‘người đẹp nhờ lụa, ngựa đẹp nhờ yên’, cách ăn mặc này của cậu, hoàn toàn là một cô nàng thời thượng, rất đáng khen!”

Vô cùng ngưỡng ngời ngồi bên đường, Tiêu Nhiên ủ rũ: “Nếu không phải tổng biên tập nói tôi phải chú ý một chút, ai lại muốn mang đôi giày cao gót cao như thế này chứ, mặc dù các thương hiệu lớn đều nói rất thoải mái, nhưng sự thật là giết người mà..... Đau muốn chết luôn.....” Cô cởi đôi giày cao gót ra, vẻ mặt xem thường.

Dĩ Nặc ngồi cũng xuống với cô, lớn tiếng cảm thán: “Này, cậu có biết, rất nhiều cô gái hâm mộ, muốn được như cậu không, cả người đều là hàng hiệu..... Cậu là đang trong phúc mà không biết hưởng. Phụ nữ xinh đẹp, không chỉ cần bên trong, mà bên ngoài cũng rất quan trọng.”

Tiêu Nhiên xoa chân, không nhìn anh: “Cậu còn biết đến bên trong sao? Toàn là trông mặt mà bắt hình dong, lại còn có ý tốt nói chuyện này?”

Chỉnh sửa lại áo Armani hơi nhăn, Dĩ Nặc soi soi gương, “Tôi là người trong ngoài đều đủ, không chỉ coi trọng vẻ bên ngoài, mà còn chú trọng tu dưỡng bên trong hơn.”

Hoàn toàn không muốn nói tiếp chủ đề này với anh, Tiêu Nhiên nói với anh: “Mua giúp tôi đôi giày đi, nếu mang cái này về nhà, chắc tôi tàn phế mất.....”

Dĩ Nặc bắt đắc dĩ đi vào cửa hàng, mang về một đôi giày tod’s đế bằng, đặt trước mặt cô, “Size 7.5, số này chênh lệch hơi lớn, chắc là cậu sẽ mang vừa.”

Tiêu Nhiên đổi sang giày đế bằng, quả nhiên vừa y, giẫm lên mềm mại thoải mái, cuối cùng thở dài nhẹ nhõm, “Cuối cùng tôi cũng trở về mặt đất rồi.....”

Chờ cô cất đôi giày cao gót xinh đẹp vào trong hộp, đưa tay về phía cô, “Đi thôi.....”

Lôi kéo Dĩ Nặc, bọn họ cùng đi ra bãi đậu xe. Dĩ Nặc lắc đầu một cái: “Sarah Jessica Paker từng nói, chỉ khi đứng trên Jimmy Choo bà ấy mới có thể nhìn thấy cả thế giới, cậu thì hay rồi, hoàn toàn ngược lại, mang vào thì hoàn toàn không biết mình ở phương nào.”

Ngồi lên xe, Tiêu Nhiên liếc anh một cái. “Bà ấy chỉ cao có 158 centimet, không mang vào sợ rằng sẽ như đứa bé khi đứng giữa đám đông, còn tôi ư? Cao hơn bà ấy mười mấy centimet, cậu cho rằng tôi chưa đủ cao sao?”

Nhìn nhìn đôi giày đế bằng trên chân cô, Dĩ Nặc thờ ơ nói: “Nhưng mà giống như cậu thì lại tiết kiệm, nếu phụ nữ mà ham mê giày cao gót, sẽ phải tốn một khoản tiền tương đối lớn.”

Tiêu Nhiên không để ý đến sự châm chọc của anh, gật đầu một cái thật mạnh, “Đúng thế, lấy đâu ra tiền mà ăn ngon.”

Dĩ Nặc hơi ngẩn người, “Cậu ăn còn chưa đủ sao? Còn ăn nữa..... Sẽ không thể giảm cân được đâu~”

Hất cằm lên, tiện tay mở nhạc trong xe lên, “Dáng người của bà đây rất hoàn hảo, ăn bao nhiêu cũng không sợ mập.....”

“Ha ha.....” Người nào đó không nhin cười được nữa, nhưng Tiêu Nhiên không thèm để ý đến anh, chỉ lười biếng dựa vào ghế, mở cửa sổ cho gió thổi vào.

Đưa về đến dưới lầu, Dĩ Nặc nói tạm biệt với cô rồi lái xe đi. Tiêu Nhiên vào nhà, điện thoại vang lên. Mở ra xem, là tin nhắn của Dĩ Nặc. “Tôi chưa bao giờ cho rằng cậu không xinh đẹp, biết cách ăn mặc là không có sai, đừng xem nó như một sự lãng phí, cũng đừng xem thường vẻ xinh đẹp của cậu.”

Cái người này, thỉnh thoảng cũng có thể nói những lời làm người ta thoải mái..... Tiêu Nhiên mỉm cười, đặt điện thoại di động lên bàn.

10. Chương 10: Quay Lại Đường Cũ

Có câu thành ngữ, giang sơn dễ đổi bản tính khó dời. Những lời này không sai một chút nào, mới cho rằng Dĩ Nặc bắt đầu yêu đương nghiêm túc, lại nghe thấy anh ta chia tay bạn gái. Mặc dù cô gái này không khó chịu như Phí Kỳ, nhưng lại có rất nhiều nước mắt. Dĩ Nặc luôn là người thích mềm không thích cứng, đã hết cách với nước mắt con gái. Cho nên, không thể làm gì khác ngoài việc nhờ Tiêu Nhiên ra tay giúp đỡ.

Thật ra thì Tiêu Nhiên cũng có chút đồng tình với cô gái khéo léo này, không biết diện mạo thực sự của con sói xám, chỉ bị vẻ bề ngoài anh tuấn của Dĩ Nặc hấp dẫn, thì đã cho rằng anh ta là người thập toàn thập mỹ, con gái đơn giản như thế này, thật đúng là hiếm thấy.

Cho nên khi hẹn gặp “thỏ trắng”, cô có cảm giác tội lỗi hơn là lo lắng.

Lúc “thỏ trắng” xuất hiện ở nhà hàng, hai người ngồi xuống. Thỏ trắng mở miệng trước: “Cô là bạn gái mới của Dĩ Nặc?”

Thái độ này, hoàn toàn khác xa Dĩ Nặc đã nói trước đây, Tiêu Nhiên lắc đầu, “Chúng tôi đã quen nhau rất lâu rồi.”

Về mặt “thỏ trắng” vô kinh ngạc nói: “Không thể nào? Vậy chuyện tôi qua lại với anh ấy cô cũng biết?”

Rất tự hào gật đầu một cái, “Ừ, lúc vừa bắt đầu anh ấy đã nói với tôi.”

“Thỏ trắng” cho là thật, “Vậy..... Cô không phản đối?”

Tiêu Nhiên ai oán nhìn về phương xa, “Hết cách rồi, ai bảo tôi yêu anh ấy.” Sau đó nở nụ cười tự tin: “Nhưng cho dù anh ấy quen ai, cuối cùng cũng sẽ trở về bên cạnh tôi.”

Ánh mắt của “thỏ trắng” có hơi đáng thương, “Tình cảm cô dành cho anh sâu đậm như thế sao? Ngay cả chúng tôi..... Cũng không để ý?”

Lại tàn phá một cô gái như hoa, Khương Dĩ Nặc đáng chết! Tiêu Nhiên gật đầu một cái, “Dù tôi đã biết anh ấy là người rất xấu xa, không nhận được câu tam đáp tứ, nhưng mà đàn ông đều không phải như vậy sao, không chịu ở yên trong nhà, nhưng cũng sẽ không nghiêm túc với những cảnh hoa đại.” Cái này là cô đang âm thầm nhắc nhở mình không có ghét cô gái này, hi vọng cô ta sau này sẽ không bị lừa gạt nữa.

Cô gái đối diện đã bị kích thích thật rồi, “Tôi thật sự không ngờ anh ấy lại vẫn có thể có cô bên cạnh, anh ấy làm vậy thực sự đã có lỗi với cô rồi, cô đáng giá được những thứ tốt hơn.”

Tiêu Nhiên miễn cưỡng nhún vai một cái, “Thủ đoạn gì tôi cũng đã sử dụng rồi, cứng mềm đều có, nhưng anh ấy vẫn như thế, mặc dù mỗi lần tôi đều nói muốn chia tay với anh ấy, nhưng đến cuối cùng anh ấy lại đi năn nỉ tôi. Dù sao chúng tôi đã quen nhiều năm, cũng nên kết hôn, vì thế tôi cũng mắt nhắm mắt mở cho qua, để cho anh ấy làm loạn thêm một thời gian nữa, chỉ cần không quá đáng, tôi đều có thể nhận.”

Nghe Tiêu Nhiên nói, cô ta không thể chịu đựng nổi nữa, miễn cưỡng cười cười: “Thật xin lỗi, tôi không biết..... Vậy tôi chúc các người sẽ có kết quả viên mãn.” Rồi đứng dậy bỏ đi.

Nhìn cô ấy đi xa, cảm giác của Tiêu Nhiên rất mâu thuẫn. Rõ ràng đã nói với Dĩ Nặc không giúp cậu ấy nữa, nhưng đến cuối cùng vẫn ngồi đây. Cũng may, chỉ để cô ta hết hy vọng với cậu ấy, để cô ấy không bị Dĩ Nặc làm cho đau khổ, tìm một người đàn ông thực sự tốt, không giống như Dĩ Nặc, cũng coi như tích chút công đức.

Gọi điện thoại cho Dĩ Nặc: “Cậu có thể lái xe đến đón tôi.”

Dĩ Nặc nhanh chóng bước vào, nhìn nhìn cô, “Đã xong?”

Tiêu Nhiên chống cằm nhìn ra bên ngoài, không còn hơi sức nói: “Ừ. Cô ấy đã mất hết hy vọng với cậu rồi, sẽ không dây dưa với cậu nữa đâu.”

Anh yên tâm ngồi xuống, hài lòng nói: “Tôi biết ngay mà, cậu sẽ không làm tôi thất vọng.”

Nghe lời này, Tiêu Nhiên quay đầu lại, lạnh lùng nhìn anh ta một cái, thu dọn túi của mình, đứng dậy: “Đây là hóa đơn bữa ăn hôm nay, còn chi phí tổn thất gì đó, tôi sẽ nói với cậu sau.”

Biết Tiêu Nhiên lại tức giận, Dĩ Nặc cầm hóa đơn đuổi theo, “Tiêu Nhiên, đừng tức giận, không phải tôi cố ý để cậu giúp đâu.”

Tiêu Nhiên dừng lại nhưng không nhìn anh. “Mỗi lần làm chuyện này tôi đều nghĩ, cuối cùng là cậu phải đi qua bao nhiêu người nữa mới chịu dừng lại một chút? Có phải...” Quay người lại nhìn thẳng vào mắt anh, “Không có người nào có thể làm cậu dừng lại hay không?”

Đây chính là điểm yếu của Dĩ Nặc, anh im lặng không nói gì. Trước tiên để nhân viên phục vụ tính tiền, ký tên, sau đó cùng Tiêu Nhiên đi xuống lầu. “Nhiên Nhiên, nếu như dừng lại sẽ bị tổn thương, cậu cũng biết mà.”

Thật là hết cách với sự cố chấp của cậu ấy, Tiêu Nhiên thở dài, không nói tiếng nào.

Người xưa lưu truyền thành ngữ quả thật quá chuẩn, oan gia ngõ hẹp chính là một trong số đó. Tiêu Nhiên không ngồi xe Dĩ Nặc, cô muốn đi dạo mấy cửa hàng xung quanh một lát. Kết quả, đụng phải Phí Kỳ.

Phí Kỳ rất tinh mắt, đứng trong cửa hàng H&M, cô ta đã nhìn thấy Tiêu Nhiên. Đi tới trước mặt cô, “Xin chào, Phương tiểu thư ~”

Nhìn người này, đây chính là di chứng mà Dĩ Nặc để lại cho cô, Tiêu Nhiên không còn cách nào khác, chỉ có thể miễn cưỡng nở nụ cười: “Phí tiểu thư, có khỏe không? Đã lâu không gặp.”

Trên mặt vị thiên kim đại tiểu thư này nở một nụ cười châm chọc, “Tôi có một người bạn, vừa nói nhìn thấy cô ở Simour, xem ra cô vì Dĩ Nặc mà quá bận rộn rồi, thường xuyên phải đối mặt với bạn gái mới của anh ấy,”

Lại còn có tai mắt..... Tôi khinh! Tiêu Nhiên nói thầm, vẫn bình tĩnh như thường: “Ha ha, cảm ơn Phí tiểu thư. Nhưng mà ai bảo tôi yêu anh ấy làm chi, cho nên lựa chọn của tôi vẫn là ở bên cạnh anh ấy.”

Phí Kỳ oán hận nhìn cô, giọng nói lạnh nhạt: “Dù sao đối với Dĩ Nặc mà nói, cô chỉ là dự bị có cũng được mà không có cũng chẳng sao, lúc cần đến, thì cô phải xuất hiện, thoáng chốc, cô sẽ biến mất không còn dấu vết.”

Tiêu Nhiên vẫn cười nhả nhặn, hiền lành nói: “Đúng vậy, cho nên vị trí dự bị như tôi cảm thấy có lỗi với cô, nhưng mà đây chính là tác dụng của tôi, mong cô tha lỗi.” Uyển chuyển châm chọc Phí Kỳ ngay cả vị trí dự bị, cô ta cũng không bằng, nụ cười trên mặt càng rạng rỡ.

Phí Kỳ lườm cô, giậm chân một cái, cố ý nói to một chút: “Làm người thứ ba nhất định sẽ không có kết quả tốt.”

Vừa nói một câu, mọi người đã rối rít ghé mắt, làm Tiêu Nhiên rất lúng túng. Trong lòng không chỉ mắng đại tiểu thư thiếu não tự cho mình là duy ngã độc tôn (ViVu: tự cao, cho rằng chỉ có mình là tôn quý), mà còn nguyên rủa cái người là đầu số gây họa kia.....

Đúng lúc này có một giọng nam xen vào, “Phiền cô rút lại câu nói vừa rồi!”

Hai người cùng nhìn về nơi phát ra giọng nói, giày Cavans, quần ôm, áo sơ mi màu, sạch sẽ nhẹ nhàng khoan thai, đẹp trai ưu tú quyền rũ. Tiêu Nhiên cảm thấy anh ta có chút quen mắt, cẩn thận suy nghĩ một lát, nhớ tới là người hôm trước đã gặp, Trịnh Nhược Hạo.

Trịnh Nhược Hạo nhìn cô, cười thật dịu dàng, đứng bên cạnh cô, “Cô ấy là người con gái tôi thích, cũng không phải người thứ ba, vì tôi còn chưa có bạn gái, nhưng nếu cô ấy đồng ý, tôi sẽ có.”

Kịp thời giải vây đã giúp Tiêu Nhiên không phải nhận ánh mắt khinh bỉ của mọi người, cô biết ơn nhìn anh một cái, dđl~ê~qu~ý~đ~ôn nhưng Phí Kỳ không biết người đàn ông này từ đâu ra, nhìn từ trên xuống dưới,

đánh giá một chút, hơi ghen tỵ, cười lạnh: “Thì ra, Khương Dĩ Nặc cũng có lúc bị lừa dối.....” Trong lòng thầm nghĩ, nếu cô gái này chia tay với Dĩ Nặc, như vậy, đương nhiên mình sẽ có cơ hội. Vì vậy cô ta đi lướt qua.

Bước qua một bước, Tiêu Nhiên nhìn Trịnh Nhược Hạo, “Cảm ơn!”

Trong tay Trịnh Nhược Hạo cầm hai cái túi, nhìn dáng vẻ chắc là vừa đi mua sắm, nhún vai một cái, “Chỉ là đúng lúc nhìn thấy thôi, người đó là ai vậy? Tại sao nói cô khó nghe như vậy?”

Nhớ đến những lời Dĩ Nặc nói hôm trước, Tiêu Nhiên không biết có nên nói bản chất của Dĩ Nặc ra hay không, suy nghĩ một chút, “Là người yêu cũ của bạn tôi, cho rằng vì tôi mà chia tay nhau, nên cô ấy vẫn luôn có thái độ thù địch với tôi.”

Nghe Tiêu Nhiên nói thế, “Cũng hơi lạ, bắt quá nghe cô nói vậy, tôi lại cảm thấy rất giống phong cách của Dĩ Nặc.”

Cô lúng túng cười, “Được rồi..... Thật ra thì Dĩ Nặc là người tốt.”

Nhìn nhìn cô, Trịnh Nhược Hạo cười không quan tâm, tỏ vẻ đồng ý. “Có thể, nhưng quan hệ của tôi và cậu ấy cũng không có tốt, nên tôi cũng không cần biết rõ đời tư của cậu ấy.”

Mau rời khỏi cái nơi làm cho người ta ngượng ngùng này mới là thượng sách, vì vậy Tiêu Nhiên nói cảm ơn anh lần nữa, muốn nhanh chóng rời khỏi.

“Phương tiểu thư ~” Trịnh Nhược Hạo gọi cô lại.

“Không biết có thể có may mắn biết được số điện thoại của cô không?”

Loại yêu cầu này xuất phát từ miệng của một quý ông thì thật khó mà từ chối, huống chi quý ông này còn là người vừa giải vây giúp mình.

11. Chương 11: Tại Sao Không Biết Quý Trọng Sinh Mạng?

Tiêu Nhiên không có nói với Dĩ Nặc chuyện đưa số điện thoại cho Trịnh Nhược Hạo. Cô cảm thấy Dĩ Nặc có ấn tượng không tốt với anh ta, nhưng cô không cùng công ty với anh ta, cũng không có xung đột lợi ích, sẽ không có ảnh hưởng gì, cho nên không có nói với cậu ấy.

Hai người không có liên lạc ngay khi trao đổi số điện thoại, nhưng hơn một tuần sau, anh ta gửi tin nhắn cho cô, hỏi cô có thể nể mặt dành chút thời gian ăn cơm chung được không.

Đúng lúc không có việc gì, cũng không tiện từ chối người đã giúp mình, Tiêu Nhiên hẹn anh ta ăn cơm ở gần trung tâm thương mại lần trước đã gặp nhau.

Cô đến nhà hàng đã trễ mười lăm phút, vội vàng đi vào tìm người. Nữ nhân viên phục vụ dẫn cô đến một chỗ ngồi gần cửa sổ, cô nhìn Trịnh Nhược Hạo mỉm cười xin lỗi. Anh đang chăm chú nhìn tài liệu, thấy cô đến, khép lại cất vào túi, “Cô đã đến rồi?”

Tiêu Nhiên nói xin lỗi: “Thật xin lỗi, tôi tới trễ, đường bị kẹt xe, thật ngại quá.”

Trịnh Nhược Hạo lắc đầu một cái, “Không sao, nơi này rất yên tĩnh lại cách công ty tôi không xa, tôi lái xe thẳng đến đây, chỉ mới đến một lát.”

Nói chuyện vẫn rất lịch sự, nhưng nhìn tài liệu của anh, hiển nhiên đủ biết anh đã đến được một thời gian rồi, cô ngồi xuống. “Nơi này cách nhà tôi không xa, cũng coi như quen thuộc, nhưng lại cách công ty tôi hơi xa.”

Trịnh Nhược Hạo nhìn bên ngoài một chút, “Nhà cô ở gần đây?”

Tiêu Nhiên gật đầu một cái, “Đúng vậy, chung cư ở sau trung tâm chợ, phòng ốc cũng có tuổi rồi, nhưng mà khu vực này rất tốt, ba mẹ đi làm thuận tiện, chúng tôi đi dạo phố cũng dễ dàng, cho nên không nỡ dời đi.”

Anh nghĩ nghĩ, “Hình như nhà cũ của Khương Dĩ Nặc cũng ở đó.”

Cô gật đầu, “Chúng tôi là hàng xóm, cho nên mới quen biết nhau.”

Trịnh Nhược Hạo lộ vẻ mặt thì ra là thế, vừa đúng lúc nhân viên phục vụ đi tới, “Làm phiền hai vị, xin hỏi chọn món như thế nào ạ?”

Chọn món, sau đó chờ bữa ăn mang lên. Hai người nói chuyện câu được câu mất, cho đến khi món ăn dọn lên.

Trịnh Nhược Hạo là người rất hài hước, cho nên không khí lúc ăn cơm của hai người rất vui vẻ, cuối cùng lác lác hóa đơn, Trịnh Nhược Hạo muốn thanh toán, bị Tiêu Nhiên ngăn lại. “Chúng ta tự trả đi.”

Nhưng Trịnh Nhược Hạo có tính khí đàn ông từ trong xương tủy nên có chút không cam lòng, Tiêu Nhiên vẫn kiên trì, “Dù sao đây cũng là lần đầu chúng ta gặp nhau, tôi không có thói quen để người khác trả tiền. Đây là phần tiền của tôi.”

Mới nói đến đây, điện thoại Tiêu Nhiên vang lên, nhấn nút nhận.

“Alo? Là tôi. Cái gì?” Tiền Tiêu Nhiên cầm trong tay rơi ngay xuống bàn.

“Vậy bây giờ người đang ở đâu? Tôi tới ngay lập tức.” Sắc mặt của cô trở nên tái nhợt.

Đặt điện thoại xuống, Tiêu Nhiên nói xin lỗi, vội vàng thu dọn đồ đạc, “Thật xin lỗi, tôi vừa nhận được điện thoại, phải đến bệnh viện trung ương.”

Trịnh Nhược Hạo ân cần hỏi thăm: “Sao vậy?”

Tiêu Nhiên nói tóm tắt, “Dĩ Nặc nói bạn cao trung của chúng tôi xảy ra tai nạn, đang nguy hiểm đến tính mạng.”

Anh nghĩ nghĩ, “Vậy để tôi chở cô đi, dù sao có xe vẫn thuận tiện hơn.”

Cô cảm kích gật đầu một cái.

Đến cửa bệnh viện, cô vội vã nói cảm ơn rồi chạy vào, Trịnh Nhược Hạo đậu xen bên đường, cũng chạy theo vào.

Ngoài cửa phòng cấp cứu, mấy người đang nóng lòng chờ đợi, có một người phụ nữ nước mắt đầy mặt, một người khác đang an ủi bà.

Tiêu Nhiên chạy tới cửa phòng cấp cứu, nhìn thấy Dĩ Nặc đang dựa vào tường, nắm lấy cánh tay anh vội vàng hỏi: “Dĩ Nặc, thế nào rồi?” Anh vỗ lưng cô, “Vẫn còn đang cấp cứu, cậu đừng sốt ruột quá.....”

Người nằm bên trong, chính là Giản Như.

Dĩ Nặc ôm Tiêu Nhiên an ủi, Trịnh Nhược Hạo chạy đến, vừa đúng lúc nhìn thấy cảnh này. Dĩ Nặc đang an ủi Tiêu Nhiên, ngẩng đầu lên thì thấy Trịnh Nhược Hạo, “Vincent, sao trùng hợp vậy?”

Tiêu Nhiên buông Dĩ Nặc ra, áo Dĩ Nặc đã ướt đầm nước mắt, ngẩng đầu lên nhìn thấy Trịnh Nhược Hạo, hơi xấu hổ, xoay người đi tới bên trong, ôm chặt mấy cô gái khác.

Trịnh Nhược Hạo liếc mắt nhìn Tiêu Nhiên, cười cười: “Lane, làm sao cậu lại ở đây?”

“Bạn cao trung của chúng tôi đang ở bên trong, đúng lúc đưa chị họ tới đây, nhìn thấy bọn họ, biết đã xảy ra chuyện nên mới gọi điện thoại cho Tiêu Nhiên, làm sao anh cũng ở đây?”

Lại nhìn mặt Tiêu Nhiên đỏ bừng đầy nước mắt nhưng vẫn thanh tú, Trịnh Nhược Hạo chỉ tay vào Tiêu Nhiên, “Tôi và Tiêu Nhiên ăn cơm, đúng lúc nhận được điện thoại của cậu, tôi chở cô ấy đến đây, nhìn cô ấy có vẻ rất lo lắng, nên cũng vào xem một chút.”

Vẻ mặt Dĩ Nặc sa sầm hơn, lạnh nhạt qua loa nói với Trịnh Nhược Hạo: “Vincent, thật xin lỗi, tâm trạng của Tiêu Nhiên hơi tệ, anh đã cố về, tôi sẽ đưa cô ấy về.”

Trịnh Nhược Hạo gật đầu, “Vậy ngày mai gặp lại ở công ty.”

Dĩ Nặc gật đầu một cái, đi về phía Tiêu Nhiên.

Bầu không khí vẫn luôn trầm lắng, không có ai muốn nói chuyện, Tiêu Nhiên hỏi mấy cô bạn khác, mới biết vì chồng sắp cưới ăn vụng, nên cô ấy mới cắt cổ tay.....

Nhìn Tiêu Nhiên càng khóc càng kích động, Dĩ Nặc chào hỏi mấy người khác xong, dẫn cô đi ra ngoài trước. “Đừng đi, không phải cậu ấy vẫn còn đang cấp cứu sao?”

Tiêu Nhiên túm lấy Dĩ Nặc, giọng điệu tức giận: “Tại sao? Cô ấy lại chọn tự sát? Vì người đàn ông như vậy, cậu ấy có bị ngu hay không!” Vừa tức vừa đau lòng, Dĩ Nặc dẫn cô đến sân cỏ bên ngoài bệnh viện, hai người ngồi trên một cái ghế dài.

Dĩ Nặc lau nước mắt giúp cô, “Được rồi, có lẽ cô ấy quá đau lòng.....”

Đánh Dĩ Nặc một cái, Tiêu Nhiên lắc đầu, “Chết là chuyện rất đáng sợ, một khi đã chết thì.....” Dĩ Nặc biết cô sắp bàn đến cái chết, thì ôm chặt lấy cô, an ủi cô: “Gloan nào, không khóc. Sẽ không như vậy, cho dù cậu có chết, thì tôi cũng biết cậu đã đến thế giới này, sau đó tôi sẽ nhờ người khác nói cho cậu biết trên thế giới này đang xảy ra chuyện gì, có được không?”

Cô ngẩng gương mặt đầy nước mắt lên, “Làm sao cậu biết tôi sẽ thắng thiên trước cậu?”

Dĩ Nặc bị câu hỏi này làm cho cứng miệng, vừa muốn nói gì đó, điện thoại của Tiêu Nhiên vang lên, nhận điện thoại xong, nước mắt đầy mặt, lời kéo Dĩ Nặc chạy vào bên trong.

Chiếc giường được đẩy ra khỏi phòng cấp cứu, trên giường phủ tấm khăn trắng. Mấy cô gái thì khóc nức nở, còn mấy chàng trai thì mắt cũng ửng hồng.

Tiêu Nhiên đi tới bên cạnh giường, toàn thân phát run, làm sao cũng không thể tin được, người bạn thân vừa mới tháo gỡ khúc mắc với mình, lại ra đi như vậy. Cô không dám vén lên nhìn cô ấy, Dĩ Nặc thật sự phải kéo cô đi khỏi.

Kết quả, cũng là Dĩ Nặc gọi điện về nhà giúp cô, để cho cô nghỉ ngơi ở nhà của anh. Tiêu Nhiên chỉ yên lặng nhìn những tin nhắn của Giản Như trong điện thoại, ngồi khóc một mình.

Dĩ Nặc vẫn bên cạnh cô đến khi trời sáng, lúc anh mở mắt ra, phát hiện bên cạnh đã không một bóng người. Anh ngồi dậy nhìn bên ngoài, 7 giờ sáng.

Tiêu Nhiên đi vào, sắc mặt tái nhợt nhưng tinh thần đã tươi tỉnh hơn, nói với anh: “Cậu dậy rồi hả? Tôi nấu mì, ăn xong rồi đi làm.”

Anh nhìn cô có chút nghi ngờ, “Nhiên Nhiên, cậu không sao rồi hả?”

Trong mắt Tiêu Nhiên vẫn còn chút chán nản, nhưng tinh thần đã tốt hơn, “Ừ, mặc dù đau khổ, nhưng cuộc sống của chúng ta vẫn phải tiếp tục mà.....”

Cô đóng cửa lại, Dĩ Nặc nói thầm: “Nếu thật sự như vậy thì tốt.....”

Tang lễ của Giản Như

Những đóa hoa cúc trắng tươi mơn mớn vây xung quanh gương mặt tươi cười của cô ấy, cha mẹ Giản Như vô cùng bi thương, chồng chưa cưới của cô vẫn không xuất hiện. Tiêu Nhiên làm lễ xong đi ra ngoài, đột nhiên nhìn thấy một bóng lưng, cô do dự gọi: “Dịch Hằng?”

Người đàn ông quay đầu lại, quả thật đã rất lâu không có gặp Dịch Hằng.

Dịch Hằng có chút đau buồn, cười nhạt, “Tiêu Nhiên, cậu cũng đến rồi?”

Tiêu Nhiên gật đầu, “Đúng vậy..... Tôi tới tiễn Giản Như.”

Dịch Hằng gật đầu, “Tôi cũng nhận được tin tức từ bạn học, mới biết chuyện cô ấy. Thật sự không nghĩ tới.....”

Nhớ tới mọi chuyện đã trải qua cùng với Giản Như, Tiêu Nhiên cảm thấy tất cả như một trò đùa, giống như chỉ chớp lát nữa thôi, Giản Như sẽ vọt tới trước mặt cô, phất phất tay nói đã lâu rồi không đi dạo phố với cô, muốn cùng đi dạo phố.

Điện thoại di động reo lên, “Tiêu Nhiên, cô đang ở đâu?” Là Trịnh Nhược Hạo gọi tới. Chỉ là bây giờ cô không có tâm trạng nói chuyện, uyển chuyển nói: “Thật xin lỗi, hiện tại tôi đang ở bên ngoài, không tiện nói chuyện.”

Trịnh Nhược Hạo cũng không nói xin lỗi, ngược lại còn có giọng điệu an ủi: “Tôi biết rõ tâm trạng cô không tốt. Cô ở đâu? Chúng ta gặp nhau?”

Dĩ Nặc đi tới, thấy Tiêu Nhiên nhăn mặt, “Sao vậy?” Tiêu Nhiên nhướng mắt nhìn, lại tiếp tục nhăn mặt, nói nhỏ: “Là Trịnh Nhược Hạo.”

Anh lấy điện thoại trên tay cô, “Vincent, phiền anh, đừng làm phiền Tiêu Nhiên nữa.” Có chút tức giận lại không biết phải làm sao, nhìn cô, “Tại sao anh ta có số điện thoại của cậu? Tại sao cậu lại ăn cơm với anh ta? Không phải tôi đã nói với cậu, không được đến gần anh ta!”

Tiêu Nhiên vô tội nhún vai một cái, “Cũng do lúc đó tôi bị bạn gái trước của cậu sỉ nhục trước mặt mọi người, anh ta giúp tôi thoát nạn nên mới quen biết, bằng không tôi cần gì phải biết anh ta!”

Dĩ Nặc nhìn mọi người xung quanh, xanh mặt, lôi Tiêu Nhiên ra khỏi hội trường tang lễ.

12. Chương 12: Đã Lâu Không Gặp

Đi ra bên ngoài, Tiêu Nhiên hất tay anh ra, “Cậu đang làm gì vậy?”

Dĩ Nặc nhìn cô, “Trịnh Nhược Hạo này lòng dạ rất thâm sâu, cậu hoàn toàn không phải đối thủ của anh ta, không phải tôi đã nói cậu đừng trêu chọc anh ta sao?”

Người đi đường nhìn thấy một đôi tuấn nam mỹ nữ cãi nhau trước cửa nhà tang lễ, hai người vẫn còn đang mặc quần áo đi dự tang lễ, cảm thấy rất không phù hợp. Tiêu Nhiên bất đắc dĩ: “Tôi đâu có trêu chọc anh ta, chỉ là vô tình thôi, cũng không phải tôi cố ý, cậu sao lại trách tôi. Còn nữa, tôi cũng không phải đồng nghiệp của anh ta, lại không có xung đột lợi ích, lòng dạ có thâm sâu hay không thì liên quan gì đến tôi.”

Đầu đầu nhìn Tiêu Nhiên, lại nhìn thấy mọi người ra vào, nhỏ giọng, “Hôm nay là tang lễ của Giản Như, chúng ta đừng có làm mất mặt ở đây, đi vào phụ giúp một tay, một lát rồi nói.”

Đều do cái người này, luôn chọc cho tính khí nóng nảy của mình bộc phát ra bên ngoài, cô oán giận nhìn anh một cái, xoay người chuẩn bị đi vào trong, lại bị Dĩ Nặc kéo lại. Không nhịn được quay đầu lại nhìn anh: “Làm cái gì?”

“Đi theo bên cạnh tôi, không được chạy lung tung.” Bước một bước đến bên cạnh cô, nói như không có chuyện gì xảy ra.

Đúng là thần kinh, xem ra hôm nay cậu ấy uống nhầm thuốc rồi, Tiêu Nhiên lắc đầu, đi vào trong, nên làm gì thì làm cái đó.

Sau khi tang lễ kết thúc còn có một bữa tiệc, thật sự không thể nhìn nổi cái cách dùng cho đám cưới lại đi sử dụng trong đám tang, Tiêu Nhiên nói một tiếng với cha mẹ Giản Như rồi đi về.

Mới vừa rồi hai người không có tiếp tục cãi nhau nữa, sau hai giờ, cũng không cãi nhau mà đi ra ngoài. Hai người đi dọc theo hàng cây ngô đồng ven đường, Dĩ Nặc nhìn nhìn Tiêu Nhiên mặc váy đen đang ở phía sau, mở miệng nói: “Cái người Trịnh Nhược Hạo kia, cậu phải thật cẩn thận.”

Ngẩng đầu nhìn bóng lưng có bờ vai rộng rãi, “Biết rồi. Sau này tôi có làm gì với anh ta, cũng sẽ nói với cậu.”

Anh lại cau mày, “Cậu còn muốn làm cái gì với anh ta hả?”

Tiêu Nhiên dứt tay vào túi, “Tôi làm sao biết, chỉ là lúc rảnh rồi, hẹn nhau ăn bữa cơm, tôi từ chối cũng không tiện đúng không? Dù sao anh ta cũng giúp tôi thoát nạn, là giúp tôi đấy ~”

Liếc cô một cái, “Giúp cậu một lần thì cậu sẽ phải lấy thân báo đáp sao? Vậy cậu phải cho tôi bao nhiêu lần...”

Tiêu Nhiên làm mặt quỷ, “Ai nói muốn cho anh ta! Cậu thật xấu xa, hai người các cậu, ai tôi cũng không cho!” Bước nhanh vượt qua mặt anh.

Đuổi theo bước chân của Tiêu Nhiên, Dĩ Nặc không hiểu hỏi: “Anh ta thì tôi có thể giải thích rồi, còn tôi vì sao không được? Dù gì bên trong hay bên ngoài tôi đều có đủ cả, trước giờ chưa có ai nói tôi không ưu tú cả ~”

Tiêu Nhiên vươn tay, “Tôi không quen biết anh ta, cho nên không thể nói gì. Nhưng còn cậu, chỉ riêng bạn gái, cả đầu ngón tay và đầu ngón chân đếm cũng không đủ, người đàn ông trắng hoa như thế, nếu đi theo cậu, làm sao tôi có thể yên tâm được đây?”

Anh không phục: “Làm ơn, sao tôi lại là người đàn ông trắng hoa?”

Xoay người lại nhìn anh, vừa nói vừa bước thụt lùi, “Cậu không có trắng hoa, cậu chỉ là không có đầu óc, chỉ biết..... dùng nửa người dưới để suy nghĩ, tình, tròng, lên, não!” Nói xong, cô xoay người, bỏ chạy thật nhanh.

Nghe cô nói thế, Dĩ Nặc nhanh chóng đuổi theo, “Cậu... con nhóc này, dám bôi nhọ bổn thiếu gia! Đứng lại cho tôi!”

Nhớ lại sáng nay, khi phải đối diện với sinh ly tử biệt, nếu như không có Dĩ Nặc luôn ở bên cạnh, chỉ sợ Tiêu Nhiên đã khóc ngất ở hội trường tang lễ bên kia.

Công ty MKS.

Trong công ty, Trịnh Nhược Hạo là người đứng đầu trong danh sách những người đàn ông độc thân hoàng kim, nhưng từ khi Dĩ Nặc vào công ty, hai người đã không thể phân rõ cao thấp. Nhưng bởi vì ngày thường Trịnh Nhược Hạo luôn có thái độ khiêm nhường nhã nhặn, nên các cô gái trong công ty có ấn tượng với anh tốt hơn.

“Chào, Mindy” Trịnh Nhược Hạo chủ động chào hỏi nhân viên lễ tân, cũng chào hỏi các nữ đồng nghiệp gặp trên đường.

Mỗi cô gái được anh chào hỏi đều rất vui vẻ, sau khi anh đi qua, thì cùng trêu đùa với các đồng nghiệp khác của mình.

Đến chỗ ngồi, mở máy vi tính lên, đi đến phòng trà nước pha coffee, lúc ra ngoài gặp phải Khương Dĩ Nặc. Dĩ Nặc thấy anh, dù cho không cam lòng, vẫn phải gật đầu chào hỏi: “Chào Vincent.”

Trịnh Nhược Hạo thẳng thắn cười: “Chào, Lane ~”

Vốn dĩ Dĩ Nặc muốn đi qua, đột nhiên gọi anh ta lại. “Vincent, có mấy lời tôi muốn nói với anh, nếu như lúc nghỉ trưa rảnh rồi, có thể nói chuyện với tôi một lát hay không?”

Trịnh Nhược Hạo có chút ngoài ý muốn, bởi vì anh cảm thấy, cái người có năng lực siêu phàm này không có quan tâm đến mình, hơn nữa trước đây, nếu như có hạng mục cần hợp tác hoặc lúc gặp nhau, anh ta luôn có thái độ thù địch với mình. Anh cười nhạt: “Không thành vấn đề, nghỉ trưa gặp lại.”

Lúc nghỉ trưa, hai người tìm một góc ở bên ngoài ngồi xuống.

“Có chuyện gì?” Trịnh Nhược Hạo ung dung nói.

Dĩ Nặc lại rất trịnh trọng: “Tiêu Nhiên là bạn thân lâu năm của tôi, là người bạn tốt nhất của tôi. Tôi không cần biết tại sao anh đứng lúc gặp được cô ấy, chỉ là, cô ấy là một người đơn giản, lại rất trọng tình cảm, nếu như bị tổn thương.....”

Trịnh Nhược Hạo đã biết ý tứ của anh, giơ tay ngăn lại lời nói của anh, “Cậu dừng lại một lát, chẳng lẽ cô ấy nói cho cậu biết tôi đang theo đuổi cô ấy?”

Câu hỏi này làm cho Dĩ Nặc thoáng kinh ngạc, anh lắc đầu.

Trịnh Nhược Hạo cười, “Vậy cậu lo lắng như vậy để làm gì? Tôi cũng không thể làm gì cô ấy, dù sao chúng tôi chỉ mới quen nhau.”

Dĩ Nặc nhú nhú mày, “Cô ấy và người trong công ty không giống nhau, tôi chỉ hy vọng, anh đừng đối đãi với cô ấy như với những người trong công ty.”

Xem ra không phải là người quá thâm sâu, lời như thế cũng có thể nói thẳng như vậy. Trịnh Nhược Hạo tán thưởng vỗ vỗ anh, “Có thể thẳng thắn nói chuyện như thế này, cậu là người rất hiếm thấy. Tôi sẽ nhớ kỹ lời nói của cậu. Chẳng qua tôi vẫn rất tò mò.” Anh đứng lên, quan sát Dĩ Nặc. “Quan hệ giữa cậu và Tiêu Nhiên, thật sự chỉ là bạn thân? Tại sao cô ấy quen bạn bè, cậu cũng phải chăm lo?”

Để lại Dĩ Nặc ngồi một mình ở đó, anh không biết phải trả lời vấn đề của Trịnh Nhược Hạo như thế nào, bởi vì, anh chưa bao giờ nghĩ đến nó.

Mới vào công ty, người mới luôn hi vọng mình có thể biểu hiện thật tốt, Tiêu Nhiên cũng như vậy, cho nên mỗi khi làm việc, cô chỉ mong mình có thể làm thật nhiều việc. Khó khăn lắm mới hết giờ làm việc, điện thoại di động vang lên, lấy điện thoại ra, là Dịch Hằng.

Hơi ngạc nhiên, Tiêu Nhiên nhận điện thoại. “Alo, Tiêu Nhiên? Tôi là Dịch Hằng, cậu hôm nay không có bận gì chứ? Có thể ăn bữa cơm không?”

Đã lâu không gặp, cô không thể nào từ chối.

Dịch Hằng đã không còn sôi nổi như lúc đại học, đã trở nên chững chạc hơn. Chẳng qua, Tiêu Nhiên chỉ thấy ngạc nhiên tại sao cậu ấy lại hẹn gặp mình, nhưng vẫn nhận được không có hỏi trực tiếp.

“Giản Như ra đi như thế, thật sự làm cho tôi rất bất ngờ.” Dịch Hằng có chút dè dặt nói, cảm xúc của hai người không tránh khỏi rơi vào một loại bi thương khó nói nên lời, Tiêu Nhiên gật đầu đồng ý. “Tôi cũng cảm thấy rất bất ngờ, vốn dĩ..... Chúng tôi vừa mới trở lại như trước đây không bao lâu.....”

Dịch Hằng nghe Tiêu Nhiên nói thế, ngẩng đầu lên, “Tôi cũng mới nghe nói chuyện này, không ngờ lại hại hai hiểu lầm như vậy, thật sự rất xin lỗi.”

Người cũng đã không còn nữa, nói những lời này có ý nghĩa gì đây..... Nhìn cảm xúc của Dịch Hằng, có phải cậu ấy vẫn còn thích Giản Như? Tin đồn nói cậu ấy muốn kết hôn với bạn gái.....

“Gần đây cậu khỏe không? Lần trước, lúc họp lớp, nghe mọi người nói quan hệ giữa cậu và bạn gái rất tốt, định khi nào thì mời bọn mình uống rượu mừng?” Tiêu Nhiên trêu ghẹo hỏi, muốn phá vỡ bầu không khí ngột ngạt này.

Dịch Hằng nhú nhú mày, “Tôi đã chia tay bạn gái lâu rồi.”

Được rồi, một câu hỏi, hỏi ngay được chuyện đau lòng của người ta, Tiêu Nhiên hơi bối rối. Nhắm mắt nói xin lỗi, “Ngại quá, có thể người nào nói nhầm, cậu đừng để ý.....”

Dịch Hằng cúi thấp đầu, sau đó lắc đầu, “Không có việc gì, chuyện đó không quan trọng.”

Tiêu Nhiên yên tâm mỉm cười: “Tôi biết ngay cậu là người tốt, chưa bao giờ nổi giận với người khác.”

Nhìn nhìn Tiêu Nhiên, Dịch Hằng muốn nói cái gì đó, nhưng vẫn không nói. Tiêu Nhiên thì chỉ lo pasta trước mặt mình, không nhìn thấy ánh mắt của Dịch Hằng.

“Vậy còn cậu, gần đây như thế nào? Có bạn trai chưa?” Dịch Hằng lúng túng hỏi, nhưng Tiêu Nhiên thì ngược lại, thản nhiên trả lời anh. “Không có. Sau khi chia tay với bạn trai lúc đại học, không có tìm nữa, chớp mắt cũng sắp thành gái ế không ai thèm.”

Dịch Hằng không hiểu lắm, mỉm cười. “Cậu gấp làm gì.....”

Tiêu Nhiên gật gù hả hê, ngay lập tức, trong đầu hiện lên mấy lời mà mẹ cứ nói đi nói lại với mình..... “Mẹ tôi nói, phụ nữ không giống như đàn ông, đàn ông càng lớn càng đáng giá, nhưng phụ nữ thì ngược lại, qua 23, 24 tuổi thì đã bắt đầu thành hàng ế rồi.....”

Nghe cô nói thế, Dịch Hằng không nhin được nữa, nâng khóe môi lên, “Cậu đúng là. Một chút cũng không đổi ~”

Ăn cơm xong, yển chuyển từ chối ý định đưa cô về của anh ta, tự mình đón xe. Trên đường về nhà, nhận được điện thoại của Dĩ Nặc. “Sao tôi nhắn tin, cậu đều không trả lời? Lớn gan quá nhỉ!” Người đàn ông ở đầu dây bên kia thật sự rất ồn ào.

Tiêu Nhiên đưa điện thoại ra xa một chút, “Cậu nhỏ tiếng một chút cho tôi, muốn bà đây bị chấn động đến chết hả!”

Dĩ Nặc bày ra dáng vẻ lưu manh cãi lại: “Có ý gì? Xem ra là tối nay có tiết mục gì sao.....”

Không có tâm trạng nói nhảm với anh, Tiêu Nhiên nói: “Không có gì, tôi vừa ăn cơm với Dịch Hằng xong.”

Đầu dây bên kia thoáng im lặng, đột nhiên truyền đến âm thanh đinh tai nhức óc: “Phượng Tiêu Nhiên, cậu bị ngốc sao? Loại chuyện như vậy cậu quản làm gì? Còn không mau kiểm điểm tật xấu của mình.....”

Không muốn để ý đến cậu ta, trả lời không thương tiếc: “Cậu mới có tật xấu đấy!”

Dĩ Nặc không còn giọng điệu cứng rắn như vừa rồi, chẳng qua cảm thấy có chút đồng tình: “Làm sao cậu lại trêu chọc tới Dịch Hằng rồi hả? Có thể tìm người đáng tin một chút được không..... Sao lại toàn những người như thế hả.....”

Tiêu Nhiên cũng có chút ỉu rủ: “Thời vận không tốt, luôn gặp phải người đại diện cho những loại người này, còn có cậu nữa, bấy nhiêu thôi đã đủ nói rõ cuộc sống quá tàn khốc.....”

Vỗ vỗ ngực, Dĩ Nặc bất mãn nói: “Anh thì thế nào? Anh đây là sinh dưới cờ đỏ, lớn lên dưới ánh mặt trời, là một thanh niên có toàn bộ ngũ giăng tứ mỹ (*) nha...”

(*) ViVu: là hai tiêu chuẩn đánh giá của Trung Quốc, được ban hành vào đầu năm 1980 để tuyên truyền phổ biến các nội dung tư tưởng của hoạt động giáo dục. Trong đó, ngũ giăng bao gồm văn minh, lịch sự, vệ sinh, trật tự, đạo đức; tứ mỹ bao gồm vẻ đẹp của tâm hồn, lời nói, hành động, hoàn cảnh.

Dây dưa với cậu ấy thật mệt mỏi, Tiêu Nhiên rũ rượi nói: “Được rồi, tôi phải mở cửa vào nhà rồi, cậu cũng đừng lúc nào cũng đùa giỡn nữa, quay về thực tế đi ~”

Anh lơ mơ đồng ý, hai người cùng cúp điện thoại.

13. Chương 13: Tôi Cho Rằng Cậu Thích Cậu Ấy

Từ đó về sau, Trịnh Nhược Hạo không có liên lạc với Tiêu Nhiên nữa, cô cũng không quan tâm chuyện này, dù sao cũng không có cảm giác đặc biệt với anh. Mặc dù điều kiện của anh vượt xa tiêu chuẩn chọn bạn trai mà mẹ đã đặt ra cho cô. Nhưng loại cảm giác này rất khó hình dung, đi chung với Trịnh Nhược Hạo, chỉ có cảm giác là bạn bè bình thường, không có gì đặc biệt hơn nữa. Dĩ Nặc chán ghét Trịnh Nhược Hạo cũng là nguyên nhân chủ yếu làm cho hai người không liên lạc với nhau.

Ngược lại, gần đây cô thường xuyên nhận được điện thoại của Dịch Hằng, hay ăn cơm chung, thỉnh thoảng đi xem phim, đi tham gia họp lớp cao trung, quan hệ tốt hơn trước rất nhiều.

Dịch Hằng dẫn cô đến nhà hàng Tân Cương ăn cơm. Tiêu Nhiên ít ăn thịt dê, cho nên khi vừa bước vào nhà hàng tins đồ đạo Hồi này, mùi hăng của thịt dê đã xộc thẳng vào mũi.

“Có thể chịu được không?” Dịch Hằng ngồi xuống với cô, anh cũng không biết đã lâu rồi cô không ăn thịt dê, thấy phản ứng của cô nên mới hỏi, lúc này mới hối hận sao mình có thể vô ý đến thế.

Tiêu Nhiên gật đầu một cái, “Quen mùi là ổn rồi.”

Nhìn thực đơn, Dịch Hằng vẫn như mọi khi để Tiêu Nhiên chọn trước, Tiêu Nhiên nhìn thực đơn, đưa lại cho anh. “Cậu thông thạo hơn tôi, cậu chọn đi, chỉ cần là ăn ngon, tôi đều thích.”

Dịch Hằng mỉm cười, sau đó cúi đầu chọn món với nhân viên phục vụ.

Sữa chua của Tiêu Nhiên được mang lên trước, mặc dù làm từ sữa dê, nhưng không hề có chút tanh nồng nào cả, bên trên còn có thạch lựu hồng hồng, Tiêu Nhiên gật đầu khen ngợi, Dịch Hằng cũng thả lỏng.

Lúc hai người ra khỏi nhà hàng, đã no căng bụng, Tiêu Nhiên muốn đi bộ một lát, Dịch Hằng và cô cứ đi dọc bờ sông rất lâu.

“Đã từ rất lâu, tôi từng hi vọng cậu có thể đi bên cạnh tôi như thế này.” Đột nhiên Dịch Hằng nói thế.

Tiêu Nhiên gật đầu, “Tại sao?”

“Lúc đại học năm thứ nhất, tôi đã hỏi cậu, nhưng cậu đã từ chối.....” Nhớ lại chuyện trước đây, chỉ nghĩ thôi đã đau lòng.

Tiêu Nhiên nhớ khi đó, cậu ấy đứng trước mặt mình, ấp a ấp úng nói chuyện này lại bị mình nhấn tâm từ chối. Có chút buồn bã mỉm cười: “Đúng vậy, lúc ấy tôi đã từ chối. Mọi người đều cho rằng tôi dụ dỗ cậu, làm hại cậu bắt cả hai tay, cho nên tất cả mọi người đều không hoan nghênh tôi.”

Dịch Hằng liên tục nói xin lỗi: “Thật xin lỗi, tôi không biết chuyện sẽ thành như vậy.....”

Xua xua tay, “Đừng nói vậy, Giản Như là bạn tốt của tôi, tôi tin nhất định cô ấy không hy vọng tôi nhớ chuyện này. Vì vậy, cậu không cần cảm thấy có lỗi, vốn dĩ chỉ là hiểu lầm, tất cả đã qua rồi ~”

Hai người nhớ tới Giản Như, chủ đề này quá nặng nề rồi, thật lâu cũng không nói chuyện.

“Chúng ta đi ăn cơm thế này, sẽ không làm cho cậu thấy không thoải mái chứ?” Dịch Hằng có chút lo lắng cho Tiêu Nhiên, biết cô nhạy cảm hơn người khác, có lẽ mình tìm cô sẽ làm cô nhớ tới Giản Như.

Tiêu Nhiên cảm ơn anh cẩn thận, “Không có việc gì. Hiểu lầm đã được nói rõ rồi, không quan trọng nữa. Chẳng qua, tôi không biết nguyên nhân thực sự mà hai người chia tay, rốt cuộc là chuyện gì?”

Dịch Hằng nhìn cô, nét mặt ngưng ngững, cười nhạt một tiếng, “Chuyện này, không nói thì tốt hơn.”

Cô cũng không phải là người bới móc chuyện người khác, gật đầu một cái, hai người lúng túng lại rơi vào im lặng.

“Cô và Dĩ Nặc như thế nào?” Đột nhiên Dịch Hằng hỏi đến người đàn ông kia.

Kinh ngạc nhìn Dịch Hằng, không thể hiểu tại sao cậu ta lại hỏi như vậy.

“Hôm tang lễ của Giản Như, hai người cãi nhau..... Thoạt nhìn chính là một đôi tình nhân tình cảm rất tốt.” Dịch Hằng nói.

Cái gì? Người yêu? Với Khương Dĩ Nặc? Tiêu Nhiên mở to mắt, sau đó bắt đầu cười lớn, đây là chuyện tức cười nhất mà cô từng nghe thấy, chắc chỉ có người chính trực như Dịch Hằng mới tin chuyện cô và cậu ta là người yêu. Dịch Hằng bị tiếng cười của cô làm cho khó xử, hỏi tiếp: “Cậu sao vậy? Tôi nói gì sai sao?”

Tiêu Nhiên xin lỗi, khoát khoát tay, “Không có, không có.....” Vẫn không nhận cười được. “Chỉ là, nghe cậu nói tôi và cậu ấy là người yêu, tôi cảm thấy hơi buồn cười.....”

Dịch Hằng chống tay lên cổ. “Chuyện này rất buồn cười sao?” Rõ ràng hôm ấy, dáng vẻ của Khương Dĩ Nặc như một người bạn trai đang ghen, hai người cãi nhau nhưng lại có cảm giác như đôi tình nhân đang trêu đùa, cho dù mọi thứ có thể là giả, nhưng ánh mắt không thể nào là giả được. ddl&q@d Chẳng lẽ, mình lâu rồi không yêu đương, cho nên đã hiểu lầm?

“Nếu không phải như vậy, bây giờ, cậu không có người trong lòng sao?” Dịch Hằng hỏi cô.

Tiêu Nhiên gật đầu, than vãn một câu: “Tôi đã trở thành gái ế thật rồi.....”

Phù một tiếng, Dịch Hằng bật cười. “Vậy là tôi cũng có thể theo đuổi cậu? Vốn cho rằng cậu thích cậu ấy, cho nên không dám nói với cậu.....”

Thiếu chút nữa phun hết Sprite trong miệng ra ngoài, Tiêu Nhiên sững sờ nhìn Dịch Hằng. Cô không nghe nhầm chứ? Dịch Hằng nó muốn theo đuổi cô? Ngày Cá tháng tư sao? Nói một câu: “Cậu đang trêu chọc tôi?”

“Không có, tại sao lại nói như vậy?” Dịch Hằng không hiểu.

Nguyên tắc của Tiêu Nhiên là, chỉ cần là người yêu của bạn bè, cho dù là cả hai yêu nhau hay là yêu đơn phương đi chăng nữa thì cô cũng tuyệt đối không đụng vào. Mặc dù lúc ấy Dịch Hằng và Giản Như đã chia tay, nhưng cô có cảm giác, Giản Như vẫn còn tình cảm với cậu ấy, cho dù Giản Như đã không còn ở đây thì.....

“Như vậy không ổn đâu. Dù sao cậu và Giản Như cũng đã từng bên nhau, tôi cảm thấy được.....” Tiêu Nhiên không muốn nói thẳng ra, chỉ nhắc chuyện trước đây.

“Nhưng tôi và Giản Như đã chia tay rồi, lúc lên đại học, tôi đã nói với cậu. Chuyện tình cảm không thể miễn cưỡng. Giả sử Giản Như còn sống, cô ấy vẫn còn thích tôi, thì cậu có phải sẽ lấy lý do đó? Nhưng tôi không thích cô ấy, không ai có thể miễn cưỡng tôi thích cô ấy.....”

Thảo luận vấn đề này không còn ý nghĩa gì nữa, Tiêu Nhiên khoát khoát tay, ý bảo anh dừng lại, cau mày nói: “Cô ấy đã không còn nữa, tại sao còn nói như vậy? Làm như vậy có công bằng không?” Nhìn Dịch Hằng muốn cãi lại, cô nói tiếp: “Cho dù cậu theo đuổi tôi... tôi cũng sẽ nhớ đến cô ấy, giữa chúng ta luôn có chút cản trở, chuyện này không công bằng với cậu. Chúng ta vẫn nên làm bạn thôi...”

Nói xong, cầm lấy đồ đạc của mình, Tiêu Nhiên lịch sự nói với Dịch Hằng: “Quả thật, chuyện tình cảm là không thể miễn cưỡng, vì vậy, cũng như cậu và Giản Như không thể ở bên nhau, cả tôi và cậu cũng nhất định không thể nào, không có tại sao, chỉ là thiếu một chút cảm giác kia mà thôi.”

Thoải mái tính tiền, sau đó cô lấy điện thoại gọi cho Dĩ Nặc. Người nào đó bỏ dở kế hoạch đi dụ dỗ con gái của mình, chạy đến quán cafe nhỏ hai người thường hẹn nhau để gặp Tiêu Nhiên.

Nhìn thấy Tiêu Nhiên ngồi một mình, buồn chán uống Latte, Dĩ Nặc nhẹ nhàng đến sau lưng cô, vỗ nhẹ cô một cái, cô quay qua thì thấy là anh, “Cậu vẫn đến rất nhanh.....”

“Tất nhiên rồi, lão nhân gia ngài gọi tôi, tôi phải dùng tốc độ nhanh nhất, nếu không lần sau gặp nhau tôi có thể sống tiếp được không hả?” Dĩ Nặc nói xong, ngồi đối diện cô, đầu tóc như cái tổ chim, không có hình tượng một chút nào.

Trước mặt Tiêu Nhiên để một cái bánh phô mai và một ly cafe, Dĩ Nặc nhú mày, “Cậu đừng nói với tôi là cậu chưa ăn cơm.”

Cô không chút câu nệ ‘ừ’ một tiếng, chân mày Dĩ Nặc như muốn xoắn vào nhau, nói với ông chủ: “Làm phiền cho một tô mì Odon rau cải.”

Quay đầu lại, anh cau mày nhìn cô. “Không phải nói đi ra ngoài ăn cơm với Dịch Hằng sao? Làm cái gì mà cơm cũng không ăn hả?”

Tiêu Nhiên bĩu môi, “Đừng nhắc tới nữa, đang nói chuyện phiếm với cậu ấy thì dẫn đến bế tắc, sau đó thì tôi cả cơm cũng không ăn, đi khỏi đó.”

“Chuyện gì vậy..... Có thể để cậu làm như thế, ngay cả cơm cũng không cần?” Dĩ Nặc thấy hình như tâm trạng cô không tốt lắm, vì vậy giọng điệu lại trở nên nhẹ nhàng như lúc trước.

Ông chủ mập mạp bưng tô mì Odon nóng hổi lên, chỉ vào Dĩ Nặc, “Cậu lại đoạt mất cơm tối của tôi.....”

Dĩ Nặc lấy lòng ông chủ, “Chú xem đi, tôi cho bà xã tôi ăn, hôm nay tâm trạng cô ấy không tốt, vẫn chưa ăn cơm, những món điểm tâm ngọt này không thể làm món chính được.”

Ông chủ cười híp mắt nhìn hai người bọn họ, “Cho nên tôi mới chịu đựng đau đớn từ bỏ món yêu thích, nếu không làm sao tôi cam lòng đem mì Odon của tôi ra đây?” Nói xong, ông chủ xoay người đi vào trong.

Dĩ Nặc đẩy tô mì đến trước mặt cô, đẩy bánh ngọt và cafe qua một bên. “Được rồi, đừng ăn những món đó nữa, ăn cái này nè, dạ dày của cậu..... Ở nhà đã khó nuôi, đi ra ngoài cũng không chịu chú ý.....”

Dưới sự thúc giục của “gà mẹ họ Khương” kia, Tiêu Nhiên tiêu diệt từng chút từng chút món đặc biệt của ông chủ, cảm thấy có chút sức lực rồi.

“Dịch Hằng đã nói gì với cậu? Lại có thể làm cậu tức giận như vậy?” Dĩ Nặc vẫn không quên điều tra chuyện này.

Tiêu Nhiên xụ mặt xuống ngay tức khắc, “Cậu có tin không? Đã bốn năm rồi mà Dịch Hằng vẫn còn muốn theo đuổi tôi.”

Người đối diện cẩn thận quan sát Tiêu Nhiên, hết nhìn trái rồi nhìn phải. Cô bị anh nhìn đến sờn tóc gáy. “Sao lại nhìn tôi như vậy?”

“Tôi đang suy nghĩ, cuối cùng là chỗ nào trên người cậu đã mê hoặc cậu ấy, làm cho cậu ấy cố chấp như vậy.....” Dĩ Nặc mỉm cười trêu chọc cô.

Ngay lập tức, ánh mắt sắc như dao đã được phóng qua, “Khương Dĩ Nặc!”

“Nói thật, tôi biết rõ, nhất định cậu tức giận vì cậu ấy đã từng là bạn trai của Giản Như, sau đó lại theo đuổi cậu.” Đã quá hiểu tính của Tiêu Nhiên làm sao anh có thể không biết chuyện này. “Nhưng mà cậu có từng nghĩ hay không, trên căn bản những chuyện này hoàn toàn không liên quan đến nhau. Cậu ấy cũng không phải chân đạp hai thuyền, chẳng qua có đôi lúc, thứ tình cảm này không thể tùy tiện đáp lại. Cậu không thể áp đặt tình cảm của cậu, của bạn thân cậu lên người khác, để cho người khác phải đi theo ý của cậu, đây là không công bằng.”

Cho dù cô không muốn thừa nhận, nhưng cô biết cậu ấy nói đúng.

14. Chương 14: Biến Hóa Không Báo Trước

Thời gian quen bạn gái của Dĩ Nặc đã phá kỷ lục, hai người đã quen nhau hơn hai tháng mà vẫn chưa có dấu hiệu chia tay, Tiêu Nhiên cảm thấy đây đúng là kỳ tích, cô muốn gặp mặt cô gái này. Bởi vì thời gian trước đó, Dĩ Nặc thay đổi bạn gái quá thường xuyên nên cô lười gặp từng người bạn gái của anh.

Lữ Doanh Ngọc làm ở một công ty khác trong tòa nhà công ty Dĩ Nặc, hai người đang trong giai đoạn ngọt ngào. Vì vậy, Tiêu Nhiên không thể ngờ rằng sau khi gặp bạn gái Dĩ Nặc, cô lại có cảm giác mình cực kỳ giống bóng đèn.

Ánh mắt Dĩ Nặc nhìn cô ta có vẻ dịu dàng lại có chút không kiềm chế được, giống như lúc anh nhìn Thượng Lam Tang, có lẽ Doanh Doanh này sẽ là chân mệnh thiên nữ của Dĩ Nặc. Loại ý nghĩ này âm thầm len lỏi trong lòng cô, làm Tiêu Nhiên cảm thấy có chút không thoải mái.

Đi đến phòng vệ sinh, lúc cô rửa tay, nhìn mình trong gương, lẩm bẩm: “Mình làm sao thế này? Chẳng lẽ không vui mừng thay cậu ấy? Đây là chuyện không dễ dàng có được mà.....”

Lữ Doanh Ngọc cũng đi vào nhà vệ sinh, “Nhiên Nhiên, tôi cũng đến tham gia náo nhiệt.....”

Cô cũng nở nụ cười: “Ừ, vậy tôi đi ra ngoài trước.” Doanh Ngọc đồng ý: “Được.”

Dĩ Nặc ngồi đối diện Tiêu Nhiên, hỏi ẩn tượng của cô: “Như thế nào? Lần này không tệ chứ?”

Tiêu Nhiên gật đầu, “Ừ, hai người quen nhau cũng gần ba tháng mà còn có thể ngọt ngào như thế, cũng đủ biết đây là cô gái rất tốt.”

Dĩ Nặc gật đầu, “Tôi cũng hi vọng hai chúng tôi có thể lâu dài, tôi cảm thấy cô ấy vô cùng tốt, không giống những người trước đây, ở bên cạnh cô ấy rất thoải mái.”

Nghe những lời của Dĩ Nặc, trong lòng Tiêu Nhiên thấy rất không bình thường, nhưng cũng không biết tại sao lại thế. Cảm giác như có ai đó không ngừng quấy rối trong đầu mình, trong dạ dày cũng bắt đầu sôi trào, tất cả đều không thoải mái.

Doanh Ngọc quay lại, hai người tiếp tục chằng chằng thiếp thiếp, Tiêu Nhiên như thấy có vị chua chua từ kẽ răng.....

Chua chua! Khi ý nghĩ này xẹt qua trong đầu, Tiêu Nhiên không tránh khỏi sợ hãi. Chẳng lẽ mình đang ghen sao? Ăn giấm vì Dĩ Nặc sao? Điều này làm sao có thể?

Chào tạm biệt hai người bạn họ, Tiêu Nhiên đi về nhà một mình. Trên đường vẫn không ngừng cố gắng đánh bay ý nghĩ đó đi, nhưng làm thế nào cũng không thể xua đi được, giống như mình càng muốn phủ nhận, thì sự thật lại càng được phơi bày trước mắt.

Về đến nhà, thay áo ngủ, điện thoại di động vang lên, là Dĩ Nặc. Không thể tin được, nhịp tim của cô như đang tăng nhanh, “Alo?”

“Hôm nay cậu có chuyện gì sao? Ăn cơm được một nửa, sắc mặt cậu đã trắng xanh, dạ dày lại đau, đúng không?”

Trò chuyện linh tinh với cậu ấy một lát, Tiêu Nhiên cúp điện thoại. Cảm giác vui vẻ lại làm cho tinh thần cô bắt đầu rối loạn. Chỉ một cuộc điện thoại của cậu ấy đã ảnh hưởng đến tâm trạng cô, cuối cùng là chuyện gì đang diễn ra? Chẳng lẽ, cô thật sự thích Khương Dĩ Nặc? Không thể nào, tự cô hủy bỏ đáp án này. Nếu như cô thích cậu ấy, tại sao lại chờ đến tận bây giờ, hai người biết nhau đã tám năm, cũng đủ để kháng chiến chống Nhật kết thúc (*).....

(*)ViVulqd: mình nghĩ tác giả đang nói cuộc đại chiến Trung – Nhật (1937 – 1945), ý nói là thời gian cũng quá dài.

Cô vẫn luôn ở bên cạnh cậu ấy, biết rõ cậu ấy là hạng người gì, có vô số phụ nữ ở bên, hơn nữa, còn là loại ai đến cũng không từ chối, mặc dù ngoại hình cậu ấy xuất chúng, dịu dàng với người khác, nhưng đây không thể là lý do cô thích cậu ấy.

Vì vậy, người luôn luôn ngủ ngon như Tiêu Nhiên lại có thể mất ngủ cả đêm.

Chủ nhật, dì Lãnh gọi điện bảo Tiêu Nhiên đến ăn cơm, còn nói Dĩ Nặc đi đón cô. Trên đường đi, Dĩ Nặc vẫn luôn cảm thấy kỳ lạ, nhìn nhìn Tiêu Nhiên, muốn sờ trán cô. Cô bắt giắc né tránh, “Làm gì vậy?”

Dĩ Nặc để tay xuống, chuyên tâm nhìn đường. “Hôm nay cậu rất lạ, tôi xem thử cậu có sốt không.”

Lúc này Tiêu Nhiên mới trở về dáng vẻ bình thường, che giấu hốt hoảng của mình. “Ha ha, không có gì, tôi rất bình thường.....”

Anh cười cười. “Cậu như vậy mà bình thường sao..... Bình thường là ai vừa nhìn thấy tôi thì như con chim khách riu ra riu rít hả.....”

Hai người đồng thời đưa tay về phía nút mở máy nghe nhạc, Tiêu Nhiên lại rút tay về, giống như là sợ bị lây vi khuẩn gây bệnh, “Cậu mở đi.....”

Nhìn thấy hành động kỳ lạ của Tiêu Nhiên, Dĩ Nặc ngạc nhiên: “Hôm nay cậu bị gì vậy? Sao kỳ quái như thế?”

Tiêu Nhiên vẫn kiên trì nói mình hoàn toàn không bị bệnh, Dĩ Nặc cũng không so đo với cô nữa, tập trung lái xe.

Đến nhà họ Khương, Tiêu Nhiên thành thạo vào phòng bếp với mẹ Khương, tiếng nói cười của hai người truyền ra bên ngoài, Dĩ Nặc lắng tai nghe. “Đây không phải là rất vui vẻ ư? Lúc trên xe sao lại kỳ lạ như vậy?”

Lúc dọn cơm, ba Khương gấp báo lại, lên thư phòng gọi Dĩ Nặc, bốn người vui vẻ hòa thuận ăn cơm tối.

Khi dọn dẹp, Tiêu Nhiên nhất quyết không để mẹ Khương nhúng tay vào, Dĩ Nặc nói với mẹ anh: “Mẹ, để bọn con dọn dẹp cho, mẹ nghỉ ngơi đi.”

Nghe vậy, mẹ Khương đặt bát đĩa trong tay xuống ngay lập tức, đưa bao tay cho Dĩ Nặc. “Vậy thì giao cho hai đứa, mẹ mặc kệ.”

Đang rửa chén, Tiêu Nhiên trả lời lại, “Dì Lãnh, dì yên tâm đi..... Đâu phải lần đầu tiên con xuống bếp hay lần đầu thu dọn đồ đạc. Dì và chú cứ nghỉ ngơi đi.”

Dĩ Nặc ở bên cạnh, phụ giúp thả chén đĩa vào bồn rửa, vì vậy thân thể hai người tiếp xúc với nhau là điều không thể tránh khỏi, mỗi khi như vậy, Tiêu Nhiên đều không tự nhiên tránh né, Dĩ Nặc càng cảm thấy buồn bực hơn, trực tiếp khoác cánh tay lên vai cô, làm cô muốn né cũng né không được. “Nhiên Nhiên, hôm nay cậu cứ là lạ sao ấy? Tôi đụng vào cậu, thì cậu tránh ngay, thế này là thế nào hả?”

“Nam nữ thụ thụ bất thân.” Về mặt Tiêu Nhiên không cảm xúc gì nói, ngoài miệng thì nói như vậy, nhưng trong đầu đã như hươu con chạy loạn rồi, mặt cũng nóng lên luôn.

Câu này thật sự là mới mẻ với Dĩ Nặc, không nói đến thời gian hai người quen biết nhau, từ lâu Tiêu Nhiên đã nói anh là động vật chỉ biết suy nghĩ bằng nửa người dưới, nên anh không hề có quan niệm thụ thụ bất thân. Mặt khác, đã nhiều năm như vậy, anh cũng đã thay quần áo giúp cô luôn rồi, cô còn sợ cái gì nữa?

“Cả người cậu tôi đều nhìn hết rồi, còn có cái gì mà thụ thụ bất thân nữa hả.....” Dĩ Nặc vô tội nhún vai.

Lấy khủy tay huých anh một cái. “Nói bậy bạ gì đó! Đừng để cho bạn gái cậu nghe những thứ này, có biết không hả, tôi không muốn phải rước thêm phiền toái gì đâu.”

Dĩ Nặc khoác vai cô. “Chẳng lẽ có người điều tra cậu? Hay là Doanh Ngọc đến tìm cậu?” Những kinh nghiệm trước đây nói cho anh biết không thể không cảnh giác, ngộ nhờ Tiêu Nhiên bị tổn thương gì, anh không gánh nổi đâu!

Tiêu Nhiên lắc đầu. “Không có, cậu nghĩ gì vậy, làm sao có thể có người điều tra tôi? Tôi chính là một đứa bé ngoan điển hình đấy, ai có thể gây phiền phức cho tôi?”

Lúc này Dĩ Nặc mới yên tâm. Anh yên tâm, nhưng lòng Tiêu Nhiên vẫn không thể thả lỏng được, càng lúc cô càng hoài nghi chính mình, tình hình đang dần xấu đi, sau khi gặp cậu ấy, cảm giác càng rõ ràng hơn. Loại tình cảm dành cho Dĩ Nặc này, hoàn toàn xa lạ với cô, làm cho cô ứng phó không kịp.

Bắt đầu từ khi nào mà tình bạn đã biến chất, cô lại đi yêu thầm người đàn ông khổng tước này rồi..... Nhất là khi cô biết rõ cậu ấy trắng hoa như thế nào, biết rõ cậu ấy không bao giờ thật lòng với phụ nữ, biết rõ cậu ấy là người ai đến cũng không từ chối..... Ở bên cạnh cậu ấy lâu như vậy, cô là người biết rõ những chuyện này nhất..... Nhưng tại sao, dù cô có cố gắng thế nào đi chăng nữa cũng không thể ghét nổi lại càng không thể hận được.

15. Chương 15: Thật Thích

Sau khi ý thức được tình cảm của mình, Tiêu Nhiên trở nên hơi nóng nảy, thất thường. Có lúc nhìn điện thoại di động, muốn gọi cho Dĩ Nặc, sau đó lại nhanh chóng tắt đi. Lúc trước muốn gọi thì gọi, nhưng bây giờ, ngay cả gửi một cái tin nhắn cô cũng phải xác nhận vài lần mới gửi đi.

Cuộc sống như thế này thật sự quá giày vò người khác rồi, nhưng nên thổ lộ sao? Trong đầu Tiêu Nhiên vẫn đang suy nghĩ chuyện này, nhưng lại không dám tâm sự với ai.

Sợ rằng sau khi nói xong, cậu ấy từ chối mình, sau đó hai người sẽ nảy sinh khoảng cách, ngay cả tri kỷ cũng không làm được. Trên tivi không phải đều diễn như thế sao?

Tiêu Nhiên luôn luôn tự xưng là người tỉnh táo trầm ổn, nhưng lần này cũng đã hoàn toàn mất phương hướng. Tệ hại hơn nữa là, chỉ có cô biết mình có cảm giác với cậu ấy, mà Dĩ Nặc thì chẳng biết gì cả.

Loại quan hệ không bình đẳng này làm cho Tiêu Nhiên sắp phát điên, nhưng lại không biết phải xử lý thế nào. Vì vậy, cô không thể làm gì khác ngoài việc tránh né Dĩ Nặc, tránh cùng nhau ăn cơm, cùng nhau xem phim, cùng nhau đi dạo, cùng nhau.....

Nhưng Dĩ Nặc lại phát hiện cô không bình thường, vì vậy sau khi tan sở, cô nhận được điện thoại của cậu ấy. “Alo? Cậu đang ở dưới lầu công ty tôi? Được, vậy cậu chờ một lát, tôi xuống ngay.”

Thu dọn đồ đạc xong, nói hẹn gặp lại với đồng nghiệp, Tiêu Nhiên vội vàng chạy ra khỏi công ty, nhìn thấy Dĩ Nặc đang đứng ven đường chờ cô. Đi tới bên cạnh cậu ấy, véo anh vài cái, cau mày. “Giữa mùa hè, cậu mặc nhiều như thế này, còn đứng chờ ở bên ngoài, không sợ nóng sao?”

Dĩ Nặc ôm vai cô: “Không có..... Gần đây tôi cảm thấy dường như cậu đang lạnh nhạt với tôi, cho nên vô cùng hoài nghi có phải mình đã làm sai chuyện gì, sợ cậu cố ý không nhìn thấy tôi, rồi chạy mất. le^Qulydoon Tôi cảm thấy đứng ở đây tương đối dễ thấy, quả nhiên có thể để cậu dừng lại.”

“Thế nào? Có chuyện gì?” Vô cùng tránh né hành động thân mật với cậu ấy, Tiêu Nhiên nhanh chóng chui vào xe, Dĩ Nặc khởi động xe. “Không có gì, chỉ là cảm thấy lâu rồi chúng ta không có ăn cơm chung, nên tìm cậu đi ăn cơm thôi.....”

“À.” Tiêu Nhiên gật đầu, trong lòng đang tính toán xem phải làm sao để biểu hiện thật tự nhiên, làm sao để ở chung với cậu ấy như lúc trước đây? Sao bây giờ mình không có ấn tượng nào hết vậy.....

Điện thoại Dĩ Nặc vang lên “Alo? Doanh Doanh..... Ừ, anh đang đi chung với Tiêu Nhiên. Ừ, đúng vậy..... Anh tìm cô ấy đi ăn cơm. Em cũng muốn đến đây? Nhưng mà bọn anh sắp đến nơi rồi, chờ đến lúc em tới, không chừng bọn anh cũng ăn xong rồi, em cũng không cần phiền phức như vậy. Lúc về anh mua quà cho em, được không? Ừ, được rồi.....”

Nghe giọng của cậu ấy thật sự không giống với mấy lời ngon tiếng ngọt trước đây. Nhưng thấy cậu ấy và Doanh Ngọc ngọt ngào như vậy, trong lòng Tiêu Nhiên càng cảm thấy không thoải mái, mà lại không có cách nào nói ra. Mình đã thật sự thích người đàn ông suốt ngày lưu luyến bụi hoa này sao?

“Bà vú.....” Mễ Hân là chị em thân thiết của cô, mặc dù là một người con trai thanh tú, nhưng vẫn cứ bị cô gọi là “bà vú”. “Tối nay tôi qua nhà cậu ở.”

Trong nhà bà vú không có người lớn, nên hai người nói chuyện phiếm tương đối dễ dàng.

Tiêu Nhiên nói vậy, đương nhiên là cô có chuyện muốn tìm đến anh, vì vậy, Mễ Hân đứng trước đầu đường nhà mình chờ Tiêu Nhiên. Sau khi đón được Tiêu Nhiên, hai người đi về nhà Mễ Hân.

“Đại tiểu thư, cô làm sao đây? Dáng vẻ cứ như thất tình.” Là bạn học từ nhỏ của cô, dùng đầu ngón chân để nghĩ cũng biết là phương diện nào có vấn đề muốn đến tìm mình.

Tiêu Nhiên ôm gấu lớn dựa vào đầu giường. “Bà vú, cậu nói xem thích một người là có cảm giác như thế nào hả?”

Mễ Hân vừa đưa nước trái cây cho cô vừa hỏi, “Sao nào? Nói một chút nghe thử xem.”

“Nhìn cậu ấy và bạn gái ở chung với nhau, thấy rất không thoải mái, thái độ khi cậu ấy nói chuyện điện thoại với bạn gái rất dịu dàng, tôi cũng sẽ ghen tị, thậm chí bắt đầu để ý tới và cậu ấy tiếp xúc da thịt với nhau..... Nhưng mà chúng tôi quen nhau lâu lắm rồi, đến bây giờ tôi mới bắt đầu có loại cảm giác này.....”

Mễ Hân thật sự hết cách với cô gái thần kinh không bình thường này. “Cô chủ của tôi ời.....” Anh khoa trương dang rộng hai tay. “Làm sao đến tận bây giờ cậu mới giác ngộ ra là cậu thích Dĩ Nặc hả.....”

“Hả? Làm sao cậu biết?” Tôi còn chưa nói người đó là ai mà.....” Tiêu Nhiên hơi chột dạ.....

Cô gái này đúng là luôn chậm chạp với tình cảm của mình mà, lại có thể đến bây giờ không chút thay đổi, điều này làm Mễ Hân thật sự khâm phục cô. Anh ôm một con ong vàng nhỏ cũng dựa vào đầu giường, ngẩng đầu nói: “Nếu không thì còn có thể là ai? Tôi đã nói với cậu từ trước rồi, tuyệt đối giữa hai người có tia lửa, nhất định có gian tình. Nhưng mà, là ai mấy năm nay luôn nói, chỉ là bạn thân với Dĩ Nặc, hoàn toàn không có những thứ khác?”

Vùi đầu vào con gấu, Tiêu Nhiên buồn bực nói. “Tôi đâu có biết..... Tôi cũng chỉ mới phát hiện có gì đó không thích hợp.....”

Mễ Hân gạt đầu, “Cũng may còn chưa muộn, vậy cậu nói với cậu ấy đi, chọc thủng lớp giấy này, hai người các cậu mới có thể rõ ràng với nhau.”

“Nhưng mà cậu ấy có bạn gái, hơn nữa, xem ra lần này tình cảm giữa bọn họ rất tốt..... Nếu như tôi nói với cậu ấy, vậy chẳng phải tôi là.....”

Dùng con ong vàng “A Hoàng” vỗ đầu cô. “Đại tiểu thư của tôi ơi, cái thời nào rồi mà còn phân biệt người nào chủ động hả..... Phải học được cách chủ động nắm chặt hạnh phúc của mình, quản chi cái việc ai tỏ tình trước.....”

Tiêu Nhiên vẫn lắc đầu. “Ngộ nhớ cậu ấy không thích tôi, từ chối tôi..., vậy ngay cả bạn bè chúng tôi cũng không thể làm được, tôi không muốn.....”

Mễ Hân liếc trắng mắt, vậy là cô nàng này đến đây là muốn mình giúp một tay, xác nhận xem cái người kia có thích cô hay không. Là bạn thân của cô, anh đã nhìn ra bọn họ có cảm giác với nhau từ lâu rồi, hơn nữa, nhất định Khương Dĩ Nặc thích Tiêu Nhiên. Nhưng dù nói thế nào thì con nhóc này cũng không chịu tin.....

Đôi oan gia này, đến khi nào mới biết được sự thật rành rành trước mắt này đây.....

Suốt một đêm, Mễ Hân tuyệt vọng nghe một cô ngốc chậm chạp đang do dự có nên thổ lộ với thanh mai trúc mã của mình hay không lắm nhảm bên tai. Khi đằng đông lộ ra những tia sáng đầu tiên, thật sự anh rất muốn đánh ngất cô cho rồi.

Trưa hôm sau, Dĩ Nặc lại gọi điện tới. “Alo? Có chuyện gì sao?” Hiện tại cô hơi chột dạ, không biết mình có biểu lộ tâm tình của mình trước mặt cậu ấy hay không.

“Tôi nghe dì Thang nói hôm qua cậu không về nhà ngủ, lại đi loạn ở đâu hả?” Mẹ của mình! Tiêu Nhiên thật bội phục, “Không có, tôi đi quấy rầy Mễ Hân một đêm.”

Một khi Tiêu Nhiên có tâm sự sẽ chạy đến tìm Mễ Hân, Dĩ Nặc vẫn luôn khó chịu vì điều này, đó cũng là một người đàn ông, lẽ như... có chuyện gì, Tiêu Nhiên phải làm sao? Nhưng Tiêu Nhiên lại không chịu nghe lời anh, vì vậy hai người cũng đã tranh cãi không biết bao nhiêu lần. Nghe được câu trả lời của Tiêu Nhiên, đương nhiên Dĩ Nặc rất tức giận. “Cậu làm sao vậy? Tâm trạng lại không tốt? Sao hôm qua không nói? Con gái một thân một mình, buổi tối lại chạy đến nhà cậu ta, như vậy mà xem được sao?”

Cô lại cảm thấy không có chuyện gì, “Cậu cũng biết, cậu ấy như chị em của tôi, sao có thể xảy ra chuyện gì được.”

“Hết cách với cậu rồi, mẹ tôi nấu thịt hươu, tôi nhớ cậu thích ăn, có nói mẹ mang lên cho tôi, lát tan sở tôi đem qua cho cậu.”

Nghe thấy cậu ấy chu đáo với mình như vậy, lòng cô mềm nhũn. Nhưng lại cảnh giác ngay lập tức, Tiêu Nhiên trả lời. “Ừ, cũng được, vậy tan sở sẽ gọi lại.....”

Cúp điện thoại, trong lòng mình thật ngọt ngào, chỉ một hành động nho nhỏ này cũng làm cô cảm thấy vui vẻ, chẳng lẽ chỉ số thông minh của mình đã giảm rồi sao? Sao lại dễ dàng lo được lo mất như vậy.....

16. Chương 16: Tiêu Nhiên Tỏ Tình

Cứ tự chất vấn tình cảm của mình hết lần này đến lần khác như thế này thì mình cũng sắp điên rồi, vì vậy, Tiêu Nhiên không làm chuyện này nữa, nếu đã biết là thích, vậy thì thừa nhận sự thật này, dù biết cậu ấy có nhiều khuyết điểm, cậu ấy là người đàn ông trắng hoa, chưa bao giờ nghiêm túc trong chuyện tình cảm, nếu mình thật sự yêu cậu ấy, nhất định mình sẽ bị thương. Cứ như vậy không ngừng tự cảnh giác mình, nhưng lại không ngừng nhớ nhung cậu ấy.

Biết cậu ấy tám năm, đã quen thuộc với cậu ấy đến mức không thể tách rời, tuy hai mà một, giờ đây Phương Tiêu Nhiên lại yêu thầm Khương Dĩ Nặc.

Quan hệ giữa cậu ấy và Lữ Doanh Ngọc càng lúc càng khăng khít. Thời gian hai người quen nhau không ngừng tạo nên kỷ lục mới, điều này làm Tiêu Nhiên mơ hồ cảm thấy lo lắng. Ông trời sẽ không đùa giỡn như thế chứ? Vào lúc cô biết mình thích cậu ấy, lại an bài một cuộc tình cho cậu ấy? Cô phải làm sao đây? Không lẽ vờ như không biết, tiếp tục làm bạn? Chỉ cần thế là đủ.....

Mặc kệ như thế nào, cô vẫn quyết định nên tự tranh thủ một cơ hội, thử tỏ tình với cậu ấy xem mình có còn cơ hội hay không.....

“Nhiên Nhiên, buổi hòa nhạc chúng ta đã hẹn nhau mấy giờ thì bắt đầu?” Dĩ Nặc đưa hộp đựng thức ăn cho Tiêu Nhiên, thuận tiện nhập vào ghi chú trong PDA của mình.

Tiêu Nhiên lắc đầu, “Cụ thể mấy giờ thì tôi cũng quên rồi, không phải cậu đang giữ vé sao?”

Dĩ Nặc gật đầu, “À đúng rồi, suýt chút nữa tôi quên, tôi cho là cậu giữ, để tôi tìm một chút.” Sau đó, cậu ấy tìm vé trong ví, Tiêu Nhiên liếc thấy trong ví cậu ấy không có hình cậu ta và Doanh Ngọc, trong lòng hơi an tâm, sau đó lại tự cười nhạo hành động ngây thơ của mình.

“Sáu giờ tối ngày mốt, vậy năm giờ bốn mươi tôi đón cậu ở dưới lầu công ty cậu, chúng ta đi ăn gì đó rồi đi xem hòa nhạc.”

Cô hơi do dự, “Doanh Ngọc sẽ không để ý chứ?”

Dĩ Nặc vỗ vỗ đầu cô, “Cậu đã gặp cô ấy rồi, cô ấy rất thích cậu, dĩ nhiên sẽ không để ý. Chúng ta là anh em mà!”

Anh em..... Cách xưng hô này..... Lập tức kéo hai người ra thật xa.....

Bàn tay anh hươu hươu trước mặt cô, cô giật mình, nhìn anh: “Làm gì đó?”

Khởi động xe, anh cười: “Thấy cậu đang ngăn người, tôi lay tỉnh cậu.....”

Cô xấu hổ che giấu tâm tình của mình: “Tôi đang nghĩ phải bảo toàn thịt hươu như thế nào, bằng không nhất định cha tôi sẽ ăn vụng hết.....”

Dĩ Nặc cười ha ha, “Quý ăn vụng nhà các người không phải là cậu sao? Còn lo lắng người khác..... Thật là vừa ăn cướp vừa là làng!”

Tức giận nhìn Dĩ Nặc, Tiêu Nhiên muốn nhéo anh, Dĩ Nặc lại tránh né: “Chị hai, tôi đang lái xe đó, đừng quấy rầy tôi nha, bằng không cả hai chúng ta đều xong đời.....”

“Dừng.....” Tiêu Nhiên chẳng thềm liếc anh một cái, không lên tiếng.

Vì tạo cơ hội cho mình, ngày đi xem hòa nhạc, Tiêu Nhiên cố ý ăn mặc thật tỉ mỉ, áo màu hồng nhạt phối hợp với váy chiffon màu tím, tết tóc, trang điểm nhạt.

Lúc này Dĩ Nặc đang ở dưới lầu, khi nhìn thấy Tiêu Nhiên, huyết sáo một tiếng: “Tiểu thư xinh đẹp, tôi có thể hẹn cô không?”

Tiêu Nhiên có chút xấu hổ nhìn mình, “Như thế nào?”

Dĩ Nặc nhìn từ đầu đến chân, quan sát cẩn thận, “Nếu biết buổi hòa nhạc có thể làm cậu ăn mặc xinh đẹp thế này, thì ngày nào tôi cũng sẽ mua vé.”

Cô đẩy anh. “Được rồi, đi nhanh lên. Thật không biết xấu hổ.....”

Nghệ sỹ bậc thầy trình diễn làm Tiêu Nhiên mê muội, không chớp mắt, không nhúc nhích. Lúc nghỉ giữa giờ, cô mới nhắm mắt lại một lát. “Thật hiếm thấy, cậu tôn sùng đến thế sao?” Dĩ Nặc ngồi bên cạnh, trên choker. Tiêu Nhiên mở mắt ra, nhìn anh, “Vẫn muốn xem, nghe trực tiếp mới biết thì ra rung động tinh tế đến vậy, tôi yêu Hisaishi Joe.....”

Dĩ Nặc nửa thật nửa giả nói: “Chứ không phải cậu yêu tôi sao.....”

Thường ngày rất dễ phản kích lại cậu ấy nhưng hôm nay lại hơi chậm chạp, chần chừ, một lúc sau mới trả lời: “Đó là vì cậu yêu tôi nên tôi mới yêu cậu.”

Đột nhiên cô muốn dò xét, vì vậy hỏi anh: “Lúc cậu và Doanh Ngọc đi chung với nhau, có vui vẻ như khi đi chung với tôi không?”

Dĩ Nặc cười cười, “Làm sao có thể giống nhau được? Cô ấy là bạn gái tôi, cậu là bạn thân của tôi, đi với cậu thoải mái hơn, đây là điểm khác biệt.”

Nói rõ ràng như thế, cô càng tin chắc ý nghĩ ban đầu của mình, cậu ấy chỉ coi mình là bạn tốt nhất mà thôi. Vì vậy ê ề nói: “Vậy, cậu thật sự thích Doanh Ngọc?”

Âm thanh nhắc nhở buổi biểu diễn sắp tiếp tục, Dĩ Nặc nói qua loa: “Ừ, có thể nói cô ấy là cô gái rất tốt mà tôi từng quen, đương nhiên thích..... Nếu không tôi quen cô ấy làm chi.....”

Thật là một đáp án đúng chuẩn đàn ông trăng hoa, nói cũng như không nói. Chẳng qua, đáp án này, cậu ấy đã nói rõ, bạn tốt cũng không thể là bạn gái. Xem ra tình yêu thâm lặng của cô sẽ không có happy ending rồi.....

Lần nghĩ tiếp theo, Tiêu Nhiên nhìn thấy điện thoại của mình có cuộc gọi nhỡ, mở ra xem, là Doanh Ngọc. Tâm trạng cô đang rối loạn, lập tức lạnh xuống một nửa. Gọi điện lại, Doanh Ngọc bắt máy, “Nhiên Nhiên, cô và Dĩ Nặc vừa xem hòa nhạc đúng không?”

“Ừ, đúng vậy. Tôi vừa thấy cô gọi nên gọi lại, tìm Dĩ Nặc có chuyện gì sao?” Tiêu Nhiên liếc Dĩ Nặc đang mua nước.

“Không có việc gì, anh ấy đã nói trước với tôi là phải đi với cô, vừa đúng lúc không còn vé nên không thể cho tôi đi, thật tiếc, lần sau nhất định phải kêu tôi. Một lát anh ấy sẽ gọi lại cho tôi, cô không cần nói với anh ấy.” Trong lời nói Doanh Ngọc lộ ra sự chiếm hữu mạnh mẽ, e là đang để ý bạn trai đi ra ngoài với người gọi là hồng nhan tri kỷ mà thôi.

Để điện thoại xuống, quay đầu nhìn Dĩ Nặc. Anh đưa nước suối cho cô. “Điện thoại của ai vậy?”

Tiêu Nhiên chỉ chỉ vào anh. “Là bạn gái cậu, đại khái là do cậu không nhận điện thoại, nên cô ấy gọi qua đây.”

Dĩ Nặc gật đầu, “Ừ, một lát tôi gọi lại cô ấy.” Tiêu Nhiên chịu thua anh rồi. “Cô ấy quản cậu rất chặt sao.....”

Anh không lên tiếng, chỉ cười.

Tiêu Nhiên cảm thấy có thể Dĩ Nặc nghiêm túc với Doanh Ngọc, vì vậy trong lòng toát ra một vị chua xót, nên buồn bực không nói tiếng nào xem tiếp buổi biểu diễn. Cũng may cô là người dễ nhập tâm, dưới sự trình diễn của người nghệ sĩ, cô dần đắm chìm trong giai điệu tuyệt đẹp uyển chuyển của khúc nhạc.

Cuối cùng là ca khúc chính trong phim Mùa hè của Kikujiru – Summer. Nhìn nghệ sĩ biểu diễn, Tiêu Nhiên mới biết, thì ra đàn piano làm người ta thanh thản dễ chịu nhưng cũng làm người ta cảm động đến rơi nước mắt.

Dĩ Nặc nhìn gương mặt đầy nước mắt của Tiêu Nhiên, lắc đầu nói: “Thật may là cậu không có thích trang điểm như mấy cô gái khác, nếu không mặt mũi sẽ bị khóc lem hết, thiệt là, cậu bao nhiêu tuổi rồi, nghe hòa nhạc mà cũng có thể khóc..... Lấy đâu ra nhiều sức lực vậy hả.....”

Tiêu Nhiên không chịu yếu thế, sắc giọng trả lời, “Cậu có vấn đề gì sao? Nếu như có, cũng mặc kệ! Tôi cho cậu biết, chọc tới tôi, tôi lau nước mũi lên quần áo cậu!”

Dĩ Nặc chép miệng, “Đúng là cô gái thô lỗ mà.....” Nói xong, anh đứng lên, kéo tay cô, “Đi thôi, cẩn thận dưới chân, đừng để ngã.....”

Ánh đèn phòng hòa nhạc chỉ lờ mờ, mắt Tiêu Nhiên lại bị chứng quáng gà nhẹ, có lúc sẽ nhìn nhầm, cho nên mỗi lần Dĩ Nặc đều nhớ kéo tay cô, để phòng cô ngã xuống.

Đến cổng ra vào, Dĩ Nặc bảo Tiêu Nhiên đứng đây chờ anh đi lấy xe, nhưng Tiêu Nhiên không đồng ý: “Thôi thôi, tôi tự đón xe về nhà. Cậu đi đi.”

Dĩ Nặc cảm thấy kỳ lạ, sao hôm nay Tiêu Nhiên lại thất thường như vậy? Anh đi đến gần cô: “Sao vậy? Hôm nay dì cả cậu tới hả? Sao cảm xúc khác thường như vậy? Cậu xem thử xem bây giờ là mấy giờ rồi, tự cậu đón xe, tôi rất lo lắng, đương nhiên phải tự tôi đưa về..... Vả lại, trước giờ vẫn thế mà, cậu uống nhầm thuốc sao?”

Tiêu Nhiên vẫn không chịu để anh đưa về, “Cậu đi tìm Doanh Ngọc nhanh đi, người ta đang nóng lòng chờ đợi đấy.....”

Thì ra là vậy, chắc là cuộc điện thoại vừa rồi đã làm Tiêu Nhiên không vui, Dĩ Nặc dỗ dành cô: “Được rồi, chắc chắn Doanh Ngọc không phải cố ý, cậu cũng đừng tức giận, lát nữa tôi cũng không đi tìm cô ấy, trễ thế này, khẳng định cô ấy đã ngủ rồi.”

Muốn nói tốt cho cô ấy sao? Thật là! Đột nhiên Tiêu Nhiên giận dữ, tự chạy lên xe taxi, không thấy bóng dáng đâu.

Ngay lập tức, Dĩ Nặc gọi điện thoại cho cô. “Nhiên Nhiên, tiểu tổ tông của tôi ơi, đang yên đang lành, sao bỗng dưng cậu lại như vậy?”

Tiêu Nhiên trả lời anh. “Không có việc gì cả, tôi chỉ cảm thấy rất ngại vì đã làm phiền cậu.” Đoán chừng ghen tuông trong lời nói có thể gây ra trận mưa acid có pH = 3.....

“Nhiên Nhiên, cậu nói vậy là có ý gì, sao lại là phiền phức? Vả lại, cậu làm phiền tôi đâu chỉ ngày một ngày hai, cậu yên tâm, tôi sẽ không so đo với cậu đâu.” Dĩ Nặc vẫn không biết tại sao cô lại tức giận.

Xem ra, chắc chắn Dĩ Nặc không hiểu tâm trạng của cô, Tiêu Nhiên thở dài, “Về đến nhà sẽ nhắn tin cho cậu.”

Về đến nhà, tắm rửa thay quần áo xong, cô phát hiện điện thoại mình có năm tin nhắn. Mở ra xem, là Dĩ Nặc.

“Nhiên Nhiên, tôi đến nhà rồi, cậu thì sao?” Nhắn tắt.

“Nhiên Nhiên, cậu đến nhà chưa? Có phải điện thoại di động hết pin không? Đến rồi thì mau nói cho tôi biết.” Nhắn tắt.

“Nhiên Nhiên, đã trễ thế này rồi, không phải bị người ta bắt cóc chứ? Đừng ép tôi nửa đêm gọi điện thoại đến nhà cậu quấy rầy!” Vẫn nhắn tắt

“Nhiên Nhiên, có phải cậu ngủ rồi không? Tôi mới vừa gọi cho công ty taxi, họ nói cậu đã về nhà, nếu như sáng mai thấy tin nhắn, nhớ trả lời lại tôi.” Người này..... Đúng là cố chấp mà.....

Một cái cuối cùng là của Trịnh Nhược Hạo.

“Tiêu Nhiên, tối mai có bận việc gì không? Có thể đi uống trà với tôi không?”

Cô suy nghĩ một lát, trả lời lại: “Được, trước khi tan sở sẽ liên lạc lại.”

Có lẽ, tình cảm của mình đã lằm đường rồi, cô và Dĩ Nặc là bên nhau không đúng lúc.

17. Chương 17: Có Thể Cho Tôi Một Cơ Hội Hay Không?

Con người có một loại xui xẻo như thế này, khi thì trống vắng tình cảm quá lâu, khi thì tình cảm rủ nhau kéo đến đan xen vào nhau. Tiêu Nhiên chính là người xui xẻo như vậy.

Cô vẫn luôn hoang mang chuyện Dịch Hằng có tình cảm với mình. Nếu như nói đã nhiều năm như vậy mà cậu ấy còn muốn theo đuổi cô, thì có phải nguyên nhân cậu ấy và Giản Như chia tay là vì cậu ấy thích mình chứ không phải Giản Như?

Suy nghĩ một chút thì cảm thấy chuyện này hết sức kỳ lạ, bởi vì Giản Như là mỹ nữ dịu dàng người gặp người thích, còn cô lúc đó giống như cô nàng ngốc nghếch. Đúng là không thể nào sánh kịp, nhưng lại có thể để Dịch Hằng chung tình nhiều năm như vậy. Dĩ Nặc nói không sai, hiển nhiên chuyện này vô cùng hiếm hoi.

Nhưng nghĩ đến thái độ hôm đó của mình, thật sự cũng hơi áy náy, vẫn nên gọi điện thoại cho Dịch Hằng.

Hai người hẹn nhau ở quán kem trước cổng trường cao trung. Quán kem bây giờ có nhiều món hơn trước đây, cửa hàng cũng lớn hơn rất nhiều, nhưng vẫn đông học sinh đến đây mua đồ ăn lạnh, đồ ngọt như trước đây.

Dịch Hằng nhìn thấy Tiêu Nhiên tới, cười nói: “Tôi vẫn nhớ trước đây khi chúng ta ăn đá bào ở đây, thì ra khi đó, bộ dạng của chúng ta là như thế này.....”

Cách đó không xa có mấy nhóm học sinh cao trung ríu rít ăn đá bào, tựa như dáng vẻ trước đây của bọn họ, xa lạ nhưng cũng thật thân thiết.

Tiêu Nhiên ngồi xuống, bưng hai ly đá bào. “Của cậu là xoài, đúng không?”

Dịch Hằng gật đầu, chỉ vào một ly khác, nói: “Của cậu là trà xanh, tôi vẫn còn nhớ.”

Hai người nhìn nhau cười một tiếng, lúng túng lúc trước đã bị thổi bay.

“Cậu vẫn nhớ rõ của người khác sao?”

Dịch Hằng dừng một lúc, biết cô đang nói đến Giản Như, khẽ gật đầu, “Cô ấy không có chọn, nhưng lại thích giành với cậu.”

Người nói vô ý, người nghe có lòng, Tiêu Nhiên miễn cưỡng cười cười, “Hai người giành ăn mới thú vị, cho nên cậu ấy mới giành với tôi, thật ra thì cậu ấy không thích xoài, nhưng sau này tôi nghe nói, cậu ấy thích nhất là uống nước xoài.”

Dịch Hằng gật đầu, “Tôi rất có lỗi với cô ấy.”

Tiêu Nhiên chỉ thở dài một hơi, không muốn Dịch Hằng phải gánh vác trách nhiệm này. “Cậu đừng nghĩ vậy, tôi không có ý này. Vốn dĩ chuyện này không liên quan trực tiếp đến cậu. Đừng vì Giản Như không còn nữa mà tự trách mình.”

“Vậy còn cậu?” Dịch Hằng hỏi ngược lại cô, điều này làm Tiêu Nhiên ứng phó không kịp. “Tôi thế nào? Tôi đâu có vì cô ấy không còn mà tự trách mình.....”

Trong mắt người đàn ông đối diện thoáng qua một nét u buồn. “Ý của tôi là, cậu có thể không trách tôi sao?”

Khi mình đối mặt với Dịch Hằng sẽ nhớ tới Giản Như, cho nên sẽ không tự chủ để nguyên nhân Giản Như tự tử lên cậu ấy, trở thành một con nhím, nói chuyện có hơi quá đáng.

“Thật sự xin lỗi, thật ra thì chuyện này không liên quan đến cậu.” Tiêu Nhiên xấu hổ cúi đầu, xoay ly đá bào trong tay mình. “Chỉ là chuyện này, tôi chưa nói rõ với cô ấy một lần nào cả, cho nên.....”

Dịch Hằng đặt tay lên tay Tiêu Nhiên, “Được rồi, được rồi..... Khóc được là tốt rồi.....”

Hai người nói chuyện đến tận khuya, nói đến lúc quán kem đóng cửa.

“Tôi đưa cậu về?” Dịch Hằng muốn chở cô về, nhưng Tiêu Nhiên lắc đầu. “Không sao, bây giờ cũng không quá muộn, không cần khoa trương như vậy.”

Dịch Hằng vẫn kiên trì, điện thoại di động của Tiêu Nhiên vang lên, “Phương Tiêu Nhiên, cậu ở đâu? Mẹ cậu vừa mới gọi điện thoại cho tôi!”

Tiêu Nhiên cảm thấy khó hiểu. “Tôi đang ở bên ngoài. Mẹ tôi tìm tôi? Sao mẹ không gọi điện thoại cho tôi?”

“Chị hai, là điện thoại của cậu không gọi được, có được hay không?” Không tới một tiếng, phải gọi mười mấy cuộc điện thoại mới gọi được, Dĩ Nặc sắp điên rồi.

“Tôi đang ở quán kem gần trường cao trung, bây giờ cũng sắp về rồi.....”

Dĩ Nặc hơi kinh ngạc. “Sao cậu lại đến đó? Vậy tôi qua đón cậu.”

Vừa nghĩ tới cậu ấy, thì trong lòng lại hoảng hốt, “Không cần, Dịch Hằng nói sẽ đưa tôi về.”

“Cậu gặp cậu ta đến tận bây giờ?” Dĩ Nặc hơi khó chịu, “Nhưng ngàn vạn lần đừng làm chuyện hối hận nha ~”

“Sạch đến mức không thể sạch hơn, cậu đi chết đi!” Bộ mặt “thô lỗ” của Tiêu Nhiên tự dưng bộc phát. Nhìn Dịch Hằng bên cạnh, hơi ngượng ngùng, cười cười.

Cúp điện thoại, Tiêu Nhiên muốn tự đón xe, Dịch Hằng vẫn kiên trì: “Vừa rồi không phải cậu nói tôi đưa cậu về, đương nhiên là phải đích thân đưa về tận nhà. Đã muộn rồi, nếu không tôi không yên tâm.”

Lái xe chở Tiêu Nhiên đến dưới lầu, Tiêu Nhiên xuống xe, nói cảm ơn với Dịch Hằng, “Làm phiền cậu rồi.....”

Dịch Hằng hơi do dự, vẫn không nói gì, lái xe rời đi.

Lúc lên lầu, Tiêu Nhiên nhận được tin nhắn. Là của Dịch Hằng.

Hôm nay tán gẫu rất vui, mặc dù chuyện của Giản Như đều để lại cho chúng ta rất nhiều đau khổ, nhưng mà, tôi vẫn hi vọng cậu có thể vui vẻ. Giản Như là bạn của chúng ta, chắc chắn cũng sẽ hi vọng chúng ta vui vẻ. Cho nên tôi lấy hết can đảm để hỏi cậu, có thể cho tôi một cơ hội hay không?”

18. Chương 18: Cô Gái Tao Nhã

Vì vậy Tiêu Nhiên lại chạy đến chỗ Mễ Hân, Mễ Hân thật hết cách với cô, chỉ nói là: “Nhiên Nhiên à, cậu không thể tự biến mình thành rùa đen, còn tôi thì thành mai rùa của mình mãi được, cậu phải biết, cho dù cậu muốn trốn tránh đến thế nào đi chăng nữa, thì cậu vẫn phải chui ra khỏi mai, vẫn phải đối mặt với nó, vẫn phải giải quyết nó.”

Tiêu Nhiên co người lại, nói lí nhí: “Mặc kệ, hôm nay không quan tâm, chính là không quan tâm.”

“Lười quản cậu, tùy cậu thôi.....” Mễ Hân lại bận rộn với công việc của mình.

Một lát sau, Tiêu Nhiên lại như một con mèo nhỏ, tự động chạy đến bên cạnh Mễ Hân đang ngồi trước máy vi tính, “Bà vú..... Bà vú.....”

Mễ Hân bất đắc dĩ, “Cái gì.....”

“Cậu nói xem, Dịch Hằng là người như thế nào? Tôi ở bên cậu ấy sẽ hạnh phúc sao?” Tiêu Nhiên bày ra vẻ mặt đáng thương nhìn Mễ Hân.

Mễ Hân đành xoay người lại, “Cậu ấy rất tốt, chỉ hơi ngốc nghếch. Trong mắt của tôi, cậu ấy thiếu một chút đẳng cấp..... Về phần cậu ở bên cạnh cậu ấy hả, đây là chuyện không thể nào.”

“Tại sao vậy?”

Chỉ vào mũi Tiêu Nhiên, Mễ Hân lười biếng nói: “Tự cậu nói thử xem, đã quen thuộc với một người đàn ông như Dĩ Nặc, sau này có thể thích Dịch Hằng được sao? Hơn nữa, năm đó hai người không có kết quả, hiện tại sẽ có thể có kết quả sao?”

Dùng ngón tay để tính, “Nhân phẩm, diện mạo, công việc, trình độ học vấn, tính tình..... Dĩ Nặc và Dịch Hằng cũng đâu có hơn kém gì nhau, đối xử với người khác cũng vô cùng tốt.”

Mễ Hân thật sự bó tay với cô gái này rồi, “Này, tại sao một cái áo sơ mi Armani ở trung tâm thương mại không có gì đặc biệt lại bán với giá hơn mười ngàn tệ, mà một cái khác ngoài đường chỉ có hơn mười tệ? Khác nhau ở đâu hả? Là nhãn hiệu, nhà thiết kế, tất cả mọi thứ đều không giống nhau. Hiểu không?”

Tiêu Nhiên bĩu môi, “Cách xa đến mức đó sao? Dịch Hằng không có tệ đến như vậy chứ?”

Xoay người trở lại, Mễ Hân vừa làm việc vừa nói: “VẬY cũng phải, tôi cũng chỉ lấy ví dụ thôi, nhưng mà cũng không khoa trương lắm đâu.”

.....

Sau khi đối chiếu tất cả bìa truyện và cốt truyện tháng này với tổng biên tập, Tiêu Nhiên chuẩn bị tan sở, đi đến chợ đồ cũ cùng với mấy cô bạn của mình. Nhưng không ngờ lại nhận được điện thoại của Doanh Ngọc. “Hình như sắp tới sinh nhật Dĩ Nặc, tôi muốn hỏi cô sở thích của anh ấy, sau đó chuẩn bị quà tặng anh ấy.”

Doanh Ngọc không nói, suýt chút nữa Tiêu Nhiên cũng quên mất, sinh nhật Dĩ Nặc là vào tháng tám, cũng sắp đến rồi. “Cô muốn mua gì cho cậu ấy? Tôi có thể cho cô vài gợi ý.”

“Cái này, tôi vẫn chưa biết, đến giờ vẫn còn đang bó tay, cô có thời gian giúp tôi không?”

Tiêu Nhiên vui vẻ đồng ý, hai người hẹn cuối tuần gặp nhau rồi đi dạo phố.

Chuyện này Tiêu Nhiên không nói với Dĩ Nặc, cho rằng Doanh Ngọc sẽ nói với cậu ấy. Mười một giờ sáng chủ nhật, hai người hẹn nhau ở trung tâm thành phố. Tiêu Nhiên mặc áo chiffon hơi dài và quần ngắn, duy nhất một thứ không đổi chính là đôi giày Tod’s. Hết cách rồi, Tiêu Nhiên cao 1m74, nếu mang giày cao gót, chỉ sợ sẽ thành hạc đứng giữa bầy gà.

Doanh Ngọc là cô gái tao nhã, cô mặc váy trắng, giày cao gót màu vàng nhạt, nhã nhặn lịch sự lại pha trộn một chút dí dỏm, tràn đầy hương vị phụ nữ. Đây chính là điều làm Tiêu Nhiên hâm mộ, phụ nữ như vậy mới làm cho đàn ông sinh ra ý muốn bảo vệ, không giống như Tiêu Nhiên, luôn dễ dàng bị đàn ông xem thành anh em.

“Cảm giác cô không giống với lần trước, thật sự là một cô gái vô cùng xinh đẹp.” Doanh Ngọc nửa thật nửa đùa nói, Tiêu Nhiên đại khái có thể đoán ra nguyên nhân, nhất định là Dĩ Nặc đã miêu tả cô rất khó coi, người đàn ông này! Nếu như sự thật là vậy, cậu ấy chờ bị lột da đi!

Tiêu Nhiên cười cười: “Nhưng mà cô cũng rất đẹp mà..... Thật hâm mộ.”

“Mua gì cho anh ấy đây? Thật sự tôi không có ý tưởng gì cả.” Hai người đi dạo ở khu vực nhãn hiệu cao cấp, bắt đầu suy nghĩ quà tặng cho Dĩ Nặc.

Tiêu Nhiên cũng mở miệng, “Nói thật, tôi cũng không nhớ mỗi năm tặng cậu ấy cái gì, hình như mỗi năm tôi đều tùy tiện làm cái gì đó cho cậu ấy, thuận tiện mà đơn giản.”

Doanh Ngọc gật đầu. “Nhưng tôi muốn mua cái gì đó có giá trị một chút, mới xứng với anh ấy, ví tiền? Hay điện thoại di động?”

Quả nhiên là người có tiền, Tiêu Nhiên nhú mày, ví tiền Dĩ Nặc đang dùng hình như là cô đi mua ở chợ đồ cũ S, lúc đầu cậu ấy nói màu sắc quá sáng, lại quá to nên không muốn dùng, nhưng sau đó dưới sự uy hiếp, áp bức, dụ dỗ của cô thì vẫn phải dùng, hơn nữa còn dùng đến tận bây giờ. Điện thoại di động là bọn họ nhờ người mua từ Nhật Bản mang về, hai người đều sử dụng hàng ngày, không có việc gì đều lấy ra sờ sờ vài cái. Vậy, chắc là cậu ấy sẽ thích ví tiền mới hơn, đúng không?

“Vậy chọn ví tiền đi, tôi cảm thấy cậu ấy sẽ rất cần nó.” Tiêu Nhiên đưa ra ý kiến rất đúng trọng tâm.

Doanh Ngọc đứng bên cạnh, nhìn thấy phản ứng của Tiêu Nhiên thì thở phào nhẹ nhõm, vui mừng nhìn những ví tiền kia, “Cậu thấy cái này thế nào? Có phải quá phô trương không? Anh ấy rất khiêm tốn ~ vậy, cái đó thì sao?”

Vì thế, chỉ vì một cái ví tiền mà Tiêu Nhiên và Doanh Ngọc phải đi dạo vô số cửa hàng cao cấp, cuối cùng cũng đã chọn được một cái có kiểu dáng mà đại thư tương đối hài lòng.

“Thật sự cảm ơn cô hôm nay đã đi mua quà với tôi, nhưng mà, cô nhất định phải giúp tôi giữ bí mật nha.....” Bởi vì không muốn ăn cơm riêng với Doanh Ngọc nên Tiêu Nhiên nói dối mình còn có hẹn với người khác, sắp bị muộn rồi. Doanh Ngọc cũng không nín kéo cô, chỉ dặn dò mấy câu rồi để cô đi.

Đúng là cô gái hiền lành, xinh đẹp, hào phóng, khó trách Dĩ Nặc lại thích, cậu ấy đã thích, xem ra là không có khuyết điểm rồi. Mặc dù mình và cô ấy không có nhiều đề tài nói chuyện, nhưng việc này không quan trọng, quan trọng là Dĩ Nặc thích là tốt rồi.

Suy nghĩ một lát, còn mấy ngày nữa là sinh nhật cậu ấy, sau khi tính toán xong, cô tìm được một con rối arc có dáng vẻ rất thô bỉ, sao đó tự mình tô màu, tốn cả buổi chiều cô mới làm xong, sinh nhật sẽ tặng cậu ấy cái này vậy.

19. Chương 19: Cơ Hội Bất Ngờ

Tiệc sinh nhật Dĩ Nặc vô cùng náo nhiệt, hơn nữa cậu ấy lại quen biết rộng, nên số người tham dự mỗi năm mỗi tăng. Cũng may, đây cũng là dịp để cha mẹ Dĩ Nặc ngoại giao nên hàng năm đều được cha mẹ cậu ấy ủng hộ.

Năm nay, Doanh Ngọc lấy thân phận nữ chủ nhân sắp xếp mọi việc, ngược lại làm cho Tiêu Nhiên cảm thấy áy náy, bởi vì cô ấy đã làm hết mà mình trở nên nhàn rỗi.

Cô có một nhóm bạn trên mạng lên kế hoạch đi thăm viện dưỡng lão Phúc Lợi vào đúng hôm sinh nhật Dĩ Nặc, cho nên cũng không thể đến tiệc sinh nhật được rồi. Vì vậy đã tặng trước quà sinh nhật cho Dĩ Nặc. Dĩ Nặc nhìn quà tặng, oán trách cô: “Cậu thật không có thành ý, ngay cả màu sắc cũng không sinh động, rõ ràng năm nay đã bớt xén nguyên vật liệu.....”

Trùng mắt nhìn cậu ấy một cái, “Đại thiếu gia, đừng có nói chuyện thiếu suy nghĩ như thế, tôi đây đã phải mất cả buổi chiều để chọn mẫu, tô màu, tôi đã phải sửa đi sửa lại cách phối màu, không thích thì cầm về.”

Anh vội vã lấy điện thoại trong túi ra, gắn vào cái chốt trên điện thoại, “Đừng mà, tôi rất thích, tôi rất thích. Nhưng mà hôm đó cậu không đến, thật sự không nể mặt tôi sao?”

“Trùng hợp thôi, ai bảo bọn họ sắp xếp ngày hôm đó? Cậu cũng biết đây là hoạt động đầu tiên do tôi tổ chức, hôm khác đi với cậu, dù sao chúng ta cũng gặp nhau thường xuyên, lần này vẫn nên đi với mọi người.”

Dĩ Nặc hiểu cô, cho nên sẽ chiều theo cô.

Hôm nay là sinh nhật Dĩ Nặc, theo thường lệ, lúc mười hai giờ đêm cô sẽ là người đầu tiên gửi tin nhắn chúc cậu ấy sinh nhật vui vẻ.

Sau giờ làm, Tiêu Nhiên đứng chờ bạn bè trên mạng của mình ở nơi đã hẹn, mọi người đã đến hơn phân nửa, đang nói chuyện hăng say, lại có người đến gia nhập đội quân tám chuyện của bọn họ. “Thật xin lỗi, hôm nay công ty có chuyện nên phải làm thêm giờ, tôi phải xin nghỉ với ông chủ, vất vả lắm mới được.”

Giọng nói này nghe rất quen tai, Tiêu Nhiên ngẩng đầu lên nhìn, sao lại là Trịnh Nhược Hạo!

“Làm sao anh (cô) đến đây?” Hai người đồng thời hỏi vấn đề này. Điều này làm cho mọi người có mặt ở đây đều sửng sốt, “Hai người quen nhau?”

Hai người gật đầu một cái, “Nhưng tôi không biết cô ấy (anh ấy) là.....” Lại đồng thanh.....

Mọi người bắt đầu cười rộ lên, “Mọi người xem, hai người này ăn ý đến thế, giống như là một cặp tình nhân vậy.....” Tiêu Nhiên hơi thẹn thùng, vẫn chưa chủ động đến gần. Còn Trịnh Nhược Hạo lại hào phóng đi tới, đứng bên cạnh Tiêu Nhiên, mọi người nhìn thấy thế thì cũng xem như bình thường.

Nhóm người trẻ tuổi thì có nhiều sức sống, hơn nữa còn chuẩn bị nhiều tiết mục, tâm trạng mọi người đều rất tốt. Thật sự Tiêu Nhiên cũng có chút bất ngờ với Trịnh Nhược Hạo, không ngờ anh ta lại là một trong những người bạn trên mạng của cô. “Nick name của anh là gì?”

Trịnh Nhược Hạo cũng cảm thấy khó tin, không ngờ một trong những người nhiệt tình đứng ra tổ chức sự kiện này lại là Phương Tiêu Nhiên. Lúc trước, mỗi khi gặp nhau đều cảm thấy cô luôn thản nhiên, nụ cười luôn nhân nhật, ngay cả tức giận cũng chỉ lẩn tránh. Hoàn toàn khác với cô khi ở trên mạng, như một học sinh đơn giản, đáng tin cậy nhưng lại sôi nổi và cá tính. “Cô có thể đoán được không?”

Tiêu Nhiên nghĩ đi nghĩ lại, người đã giúp đỡ cô nhiều nhất, đưa ra nhiều ý kiến quan trọng nhất chính là Thích Nhất Mây Trà. Nhưng mà cô cảm thấy người đó hơi lớn tuổi, là người rất ôn hòa, không giống như Trịnh Nhược Hạo, là người không thể nhìn thấu. Do dự thật lâu, vẫn không dám nói ra suy đoán.

“Cô thấy trà đen Phúc Kiến thì như thế nào?” Nhìn dáng vẻ hơi lúng túng của Tiêu Nhiên, Trịnh Nhược Hạo cũng không ra vẻ thần bí nữa.

Cô ‘A’ lên một tiếng. “Thì ra đúng là anh! Nhưng mà tôi nghĩ Mây Trà phải lớn tuổi một chút, không ngờ lại trẻ như vậy..... Cũng may tôi không gọi anh là chú.....”

Trịnh Nhược Hạo cũng cười, một nụ cười không gò bó, đây là lần đầu tiên cô cho anh thấy vẻ mặt thoải mái thế này, “Chẳng lẽ tôi tạo cho cô cảm giác tôi là một ông chú sao? Quá tổn thương lòng tự ái của tôi rồi.....”

Tiêu Nhiên lắc đầu, cố làm ra vẻ sùng bái, “Anh phải biết rằng, những đạo lý mà anh nói không phải người trẻ tuổi có thể chiêm nghiệm ra được..... Thậm chí tôi còn để anh xem kế hoạch phát triển sự nghiệp của tôi..... Thật xấu hổ mà ~”

Trịnh Nhược Hạo cười ha ha. “Không sao, tôi cảm thấy ý nghĩ của cô rất khác với mọi người, sẽ phát triển rất tốt.”

Cô khoát khoát tay, che mặt lại. “Đừng trêu chọc tôi nữa..... Thật không còn mặt mũi gặp anh nữa.....”

Trịnh Nhược Hạo giúp cô cầm đồ đạc cô đã chuẩn bị, “Được rồi, vậy thì không nói nữa, hôm nay chúng ta đến đây không phải để nói chuyện phiếm.”

Anh đi lên phía trước, đi cùng với những người khác, mọi người cười cười nói nói, đi vào viện Phúc Lợi.

Có viện trưởng nhiệt tình giúp đỡ, bọn họ treo những quả bóng và ruy băng màu sắc rực rỡ khắp đại sảnh, làm cho đại sảnh hơi u buồn đã trở nên tươi vui. Bọn họ đi mời các cụ tới đây, sau đó bắt đầu một buổi liên hoan nhỏ. Tiêu Nhiên vẫn luôn phục vụ mọi người, giúp mở nhạc, làm màn hình, chiếu phim ngắn. Trịnh Nhược Hạo thì chuẩn bị đàn violin, đồ đạc cũng không nhiều, so với những túi lớn túi nhỏ mà vừa rồi anh cầm giúp Tiêu Nhiên thì thật sự không đáng kể.

Đến lúc chơi trò chơi, Tiêu Nhiên mở cái túi kia ra, anh mới thấy thì ra là cô mang theo nhiều phần quà nhỏ cho các cụ, đèn pin nhỏ, đồ vật trang trí nhỏ, đa số đều vừa thực dụng lại vừa đẹp mắt. Nhận được quà, các cụ đều tươi cười rạng rỡ, khen Tiêu Nhiên là một cô gái tốt.

Một đêm hè bận rộn rồi ren mà vui sướng cứ kết thúc như vậy. Đưa các cụ trở về phòng, bọn họ thu dọn đại sảnh sạch sẽ rồi mới rời khỏi viện Phúc Lợi.

Mọi người chào tạm biệt nhau, Trịnh Nhược Hạo đi cùng với Tiêu Nhiên, Tiêu Nhiên cầm một cái túi rỗng to, nói cười với Trịnh Nhược Hạo, “Lần sau gặp lại. Hôm nay rất ý nghĩa.....”

Trịnh Nhược Hạo lại không định nói tạm biệt, bắt xe taxi, để Tiêu Nhiên lên trước, sau đó anh cũng ngồi lên xe. Tiêu Nhiên ngăn người, “Nhà anh và nhà tôi không có thuận đường.....”

“Bác tài, làm phiền lái xe đi ạ.....” Trịnh Nhược Hạo nhìn Tiêu Nhiên một cái, nói địa chỉ cho tài xế. “Đương nhiên tôi biết không thuận đường.”

Tiêu Nhiên đành chịu, “Vậy anh đưa tôi về làm gì, tự tôi về không sao cả.”

“Vì vậy, tôi trực tiếp tiễn cô về nhà, không thương lượng với cô, bằng không đợi đến lúc cô thỏa hiệp thì trời cũng sắp sáng rồi.” Trịnh Nhược Hạo nở nụ cười vô tội.

Những lời này làm Tiêu Nhiên không hài lòng. Nhìn chung đàn ông hiện đại, bất kể là thân phận gì, công việc như thế nào, thì dù có đang quan tâm phụ nữ cũng sẽ có một mặt chủ nghĩa đàn ông. Những người đàn ông độc thân hoàng kim thì càng mất cao hơn đầu, chủ nghĩa đàn ông càng lớn hơn. Mặc dù Tiêu Nhiên không theo tư tưởng nữ quyền, nhưng với chủ nghĩa đàn ông quá đáng như thế này thì rất ghét.

Nhìn Tiêu Nhiên giận đến tái mặt, lại không hề phản bác, Trịnh Nhược Hạo cũng có thể biết được tại sao cô lại tức giận. Tài xế mở tiết mục đêm khuya trong radio, tiếng nhạc dịu dàng vang lên.

“Chưa thương lượng với cô, cảm thấy tôi quá độc đoán sao?” Trịnh Nhược Hạo cũng không tính nhìn về mặt lạnh lùng của cô cho đến tận nhà cô, nên mình sai, thì vẫn phải thẳng thắn. “Nói với cô, nhất định cô sẽ không đồng ý. Nhưng gần đây, xung quanh nhà cô đều đang thi công, có chút hỗn loạn. Đã trễ thế này, thật sự tôi không yên tâm. Lần sau không như thế này nữa, có được không?”

Người đàn ông này thật sự rất đáng yêu, vì bảo đảm an toàn cho cô nên muốn đưa cô về nhà, biết cô sẽ phản đối cho nên tiền trạm hậu tẩu, cũng đoán được vì sao vừa rồi cô im lặng, còn có thể thẳng thắn nói rõ, đàn ông như thế, quả thật không nhiều lắm..... Tiêu Nhiên nghĩ đến đây, vẫn không nói chuyện, cơ thể giật nhẹ, lại tiếp tục im lặng.

“Cùng lắm thì thế này, lần sau tôi để cô đưa tôi về một lần, chúng ta hòa nhau có được không?” Trịnh Nhược Hạo bắt đầu dĩ nhiên.

Tiêu Nhiên không nhìn được, bật cười, “Sau đó anh lại tiễn tôi? Tôi lại tiễn anh? Vậy đừng mong về đến nhà.....”

Anh nghiêm túc nói: “Không, dĩ nhiên không như thế rồi. Cô đưa tôi, tôi khẳng định sẽ không tiễn cô.”

Hả? Cô nghiêng đầu nhìn anh, “Tại sao?”

“Để cho cô giữa ban ngày ban mặt đưa tôi về, tôi sẽ không cần lo lắng.....” Mắt anh híp lại thành một đường, nụ cười sáng lãng làm anh không giống như chàng trai tài giỏi hoàng kim mang giày tây gấp trong tiệc xã giao lúc trước, ngược lại còn có cảm giác của Thích Nhất Mây Trà.

Hai người cùng cười, lúng túng vừa rồi đã biến mất.

Đến dưới nhà Tiêu Nhiên, cô xuống xe. Vẫy vẫy tay với Trịnh Nhược Hạo, “Cảm ơn anh đã đưa tôi về.....”

“Có thời gian thì hẹn nhau đi chơi được không?” Trịnh Nhược Hạo hỏi cô.

Tiêu Nhiên gật đầu, vẻ mặt tươi cười, quay người đi lên lầu.

Xe taxi vừa ra khỏi khu chung cư nhà Tiêu Nhiên, thì điện thoại Trịnh Nhược Hạo vang lên, lấy ra xem, là tin nhắn của Tiêu Nhiên. “Tôi về đến nhà, safe..... Anh nhớ chú ý an toàn, cẩn thận đầu gối thường xuyên xuất hiện!”

Cô, trở nên khang khác. Và anh, cũng như thế.

20. Chương 20: Trùng Hợp

Hôm trước đó đã phải chuẩn bị quà tặng cho các cụ nên mệt chết đi được, hơn nữa phải xách nặng như vậy cả một chặng đường dài, đến sáng hôm sau khi phải rời giường để đi làm, Tiêu Nhiên cảm giác cả người như rụng rời. Buổi sáng, mẹ cô gọi mãi mà cô vẫn cứ như bất tỉnh.

Lúc ăn sáng cũng bị mẹ cô nói cho một hồi. “Con nói xem một cô gái như con, người cũng không tệ, tại sao không có người thích vậy..... Cũng đã lớn như vậy, lại vẫn như con nít, chạy loạn bên ngoài, nửa đêm mới chịu về ~ chẳng có một chút đáng vẻ của con gái gì cả.....”

Tiêu Nhiên không thể làm gì khác hơn là bắt đầu dĩ nhiên để cho ma ám của mẹ lọt vào tai, cấp tốc ăn xong điểm tâm rồi đi làm. Còn chưa tới cửa công ty đã nhận được điện thoại Dĩ Nặc gọi tới quấy rầy.

“Tối hôm qua cậu lại làm chuyện điên loạn gì thế?” Giọng nói của cậu ấy đúng là đang cười trên nỗi đau của người khác mà.

Vừa kẹp điện thoại vào vai vừa ngồi vào chỗ của mình, mở máy vi tính lên, tay thì bắt đầu sắp xếp tài liệu. “Làm sao cậu biết? Chẳng lẽ mẹ tôi lại làm phiền cậu?”

Dĩ Nặc cũng đang xem tư liệu khách hàng. “Là do mẹ cậu và mẹ tôi, hai người tâm sự đến gần nửa đêm, thấy cậu vẫn chưa về, mẹ tôi lại bắt đầu cảm râm tôi, tại sao tôi không biết cậu ở đâu..... Tại sao tôi phải biết cậu ở đâu..... Cậu lại không nói với tôi.....” Giọng nói lại trở nên ai oán.

Người đàn ông này, Tiêu Nhiên cắn răng nghiêng lợi, nhỏ giọng nói: “Khương, Dĩ, Nặc! Có phải cậu lại ngứa da không hả?” Đồng nghiệp đi qua chỗ cô, trên mặt cô lại tự động biến thành vẻ mặt dịu dàng đáng yêu, sau đó cúi đầu xuống bàn của mình. “Tôi đã nói với cậu rồi mà. Cậu đoán xem, tối hôm qua tôi đã gặp ai trong buổi họp mặt?”

Dĩ Nặc cũng rất nể mặt hỏi, “Người nào? Dù sao cũng không phải là tôi.....”

“Cắt.....” Cô mắng anh một tiếng, sau đó hưng phấn nói: “Là Trịnh Nhược Hạo. Anh ta lại là Thích Nhất Mây Trà mà tôi đã nói với cậu đấy!”

Vốn dĩ ở trong công ty quan hệ với Trịnh Nhược Hạo đã được cải tiến, hơn nữa cũng học được nhiều kinh nghiệm quý báu từ chỗ anh ta, ấn tượng với anh ta cũng tốt hơn trước rất nhiều. Nhưng nghe Tiêu Nhiên nhắc tới tên anh ta, chợt làm cho địa vị của Trịnh Nhược Hạo trong lòng anh rút xuống mấy level, bất giác bắt đầu vặn hỏi, “Cậu chắc chắn anh ta chính là người đó?”

“Dĩ nhiên rồi..... Chúng tôi cũng rất bất ngờ.....” Tiêu Nhiên vui vẻ nói.

“Thật sao? Một đấng mày râu lại đặt tên này, nghĩ thế nào cũng đều thấy kỳ lạ.” Dĩ Nặc xì mũi coi thường, Tiêu Nhiên đã từng mấy lần nhắc tới người này với vẻ mặt sùng bái và đáng vẻ hưng phấn. Nghĩ tới đây, trong lòng anh không được thoải mái lắm, nói chuyện cũng trở nên lạ lùng.

“Làm gì có..... Thật ra anh ta còn là người rất hài hước, làm gì có như cậu nói anh ta lòng dạ thâm sâu, không dễ nhìn thấu!” Điều này làm cho Dĩ Nặc thấy rất phần nộ, Tiêu Nhiên lại bất bình thay Trịnh Nhược Hạo. Nhỏ giọng lầm bầm: “Người đó lúc ở công ty chính là thế.....”

Tiêu Nhiên nói tiếp: “Tối hôm qua, nhờ có anh ấy giúp tôi một tay, bằng không hôm nay nhất định tôi mệt rũ rời, không dậy nổi.....”

Dĩ Nặc cảm thấy chán ghét khi thấy Tiêu Nhiên nói tới Trịnh Nhược Hạo. Hơn nữa tối hôm qua cô cũng không đến tiệc sinh nhật của anh, càng quan trọng hơn là lúc cô cần giúp đỡ, ở bên cạnh cô lại không phải là anh, mà cô cũng không nghĩ tới muốn mình giúp một tay. “Nếu mệt mỏi thì nói với tôi, tại sao không để tôi đi theo giúp cậu.....”

Không nói đến việc này còn may, trong giọng nói Tiêu Nhiên bất giác có vị chua, “Còn không phải là thiên kim tiểu thư nào đó bày ra đáng vẻ thiếu phụ nhân mời khách khứa, tôi làm sao có thể cường ngạnh kéo cậu qua giúp đỡ tôi? Người ta còn không phải sẽ mặt nặng mày nhẹ với tôi sao?”

“Cậu nói Doanh Ngọc? Cô ấy biết sao?” Dĩ Nặc nhú nhú mày, chuyện này can dự gì tới cô ấy. Anh không thích nhất là bạn gái quẩn quá nhiều chuyện của anh và Tiêu Nhiên. Nếu có người muốn ăn giấm, vậy thì chỉ có thể nói hẹn gặp lại.

Chuyện của hai người không liên quan đến cô ta, tại sao lại hỏi cô ta, dừng lại..... Không phải nói có thể lâu dài với cô ta sao? Chỉ biết cho rằng loại công chúa đó là phụ nữ, còn cô..... vị thanh mai trúc mã này lại thành trung tính, nghĩ đến điểm này thôi đã tức rồi. “À, tôi có đề cập với cô ấy, sau đó cô ấy đã nói, dù sao sinh nhật cậu cũng đã có cô ấy rồi, tôi không đến cũng không sao cả. Nếu như tôi có thể đến thì dĩ nhiên là tốt hơn.....”

Rõ ràng trước giờ việc của anh đều do Tiêu Nhiên lo liệu, đột nhiên từ trên trời rơi xuống một kỳ đà cản mũi cướp hết tất cả, dĩ nhiên Tiêu Nhiên sẽ khó chịu. Nhưng thật ra tiệc sinh nhật tối hôm qua, Dĩ Nặc cũng cực kỳ không thoải mái. Mặc dù được bày trí rất hoa lệ rất náo nhiệt, nhưng lại thiếu cái gì đó, luôn

làm anh cảm thấy không bình thường, tối qua anh vẫn cầm điện thoại di động, luôn hi vọng Tiêu Nhiên sẽ gọi điện tới, xuất hiện ở bữa tiệc.

Tại sao Doanh Ngọc có thể nói như vậy? Cho dù cô ấy là bạn gái của anh đi chăng nữa, cũng không có tư cách nói vậy với Tiêu Nhiên. Nhưng những lời này anh không có nói ra, chỉ an ủi Tiêu Nhiên. “Nhiên Nhiên, tôi không biết cô ấy nói như vậy, tối nay mời cậu một bữa tiệc lớn để bồi thường, có được không?”

Tiêu Nhiên có việc nên không thể tiếp tục nói chuyện điện thoại, bĩu môi nói, “Tối nay tôi có hẹn với Nhược Hạo đi xem phim, để hôm khác đi. Hiện tại tôi đang bận, rảnh rồi sẽ nói chuyện sau.”

Đặt điện thoại xuống, đột nhiên Dĩ Nặc cảm thấy một buổi sáng vốn đang thoải mái lại trở nên buồn bực.

Lúc xế chiều, chợt Doanh Ngọc gọi điện đến, nói muốn đi xem phim. Vừa đúng lúc ~ Tiêu Nhiên đi xem phim, vậy thì anh cũng đi xem phim.

Rạp chiếu phim Ánh Sao mới mở không bao lâu, trang trí đẹp mắt, nhân dịp khai trương lại có đại hạ giá.

“Từ lúc không còn là sinh viên nữa, chưa từng được hưởng ưu đãi như trước kia, thật may đúng dịp đại hạ giá, như vậy xem ra cũng có lời..... Ha ha ~” Tiêu Nhiên đi mua vé, lúc trở lại thì rất vui mừng, huơ huơ vé trong tay với Trịnh Nhược Hạo, cười ngây thơ.

Trịnh Nhược Hạo cũng gật đầu một cái, “Thật sự không nhìn ra, cô còn có bộ dạng này.....”

Tiêu Nhiên ngẩng đầu lên, kiêu ngạo nói: “Đó là đương nhiên, tôi rất biết cách tiêu tiền đấy..... Có người bạn đã từng nói, tôi có thể dùng số tiền ít nhất để mua được cái ví tốt nhất.....”

“Thật sao..... Tôi lại cảm thấy thật ra cô cũng không được xem là tiết kiệm.....” Anh cố ý hơn thua với cô, “Là người nào ở trên mạng đã nói là mình mới mua cùng một lúc ba lọ nước hoa?”

Cô không chút áy náy, “Đó là đáng giá mà..... Tôi sẽ không tự làm khổ mình, đây là Dĩ Nặc nói đấy!”

Nghe cô nhắc đến Dĩ Nặc, Trịnh Nhược Hạo khẽ nghiêng đầu. “Mấy lời nói, nói cô biết tiêu tiền, cũng là do cậu ấy nói?”

Tiêu Nhiên không biết xấu hổ nói: “Đúng vậy, tôi thích nhất là đi dạo siêu thị gần nhà, còn cậu ấy là công nhân khuôn vác của tôi. Người biết tiêu tiền đều thích đi dạo siêu thị, đây là câu danh ngôn của cậu ấy.” Cô le lưỡi một cái

~Nhìn thấy bánh su kem Beard Papa's, Tiêu Nhiên bày ra vẻ mặt nịnh hót, “Anh không ghét đồ ngọt đúng không?”

Trịnh Nhược Hạo lắc đầu, Tiêu Nhiên thu được kết quả tốt, nói: “Vậy chúng ta một một ít bánh pudding nha, bánh pudding hiệu này rất ngon.....”

Anh còn có thể nói gì đây, đương nhiên là gật đầu. Tiêu Nhiên thấy anh gật đầu thì chạy đi mua ngay tức khắc, vui vẻ cầm về mấy cái, đầu tiên nhét một cái vào tay anh, “Này, nếm thử đi!”

Trịnh Nhược Hạo nhìn dáng vẻ hưng phấn của Tiêu Nhiên, tâm trạng cũng vui theo, “Lúc này cô ăn chưa no sao?”

Nghe hỏi thế, Tiêu Nhiên hơi thẹn thùng, sờ sờ mũi. “Cái này thì..... Theo suy nghĩ của tôi thì, đồ ngọt và cơm không có liên quan với nhau ~”

Cô đã mở ra một cái để ăn, sau khi ăn xong, hai người xoay người đi về hướng cửa rạp chiếu phim, lại đụng phải Dĩ Nặc và Doanh Ngọc.

Nhìn thấy Tiêu Nhiên, Doanh Ngọc nở một nụ cười vừa dịu dàng vừa ngọt ngào, “Tiêu Nhiên.....” Đứng cùng với người đàn ông có ngoại hình xuất chúng như Dĩ Nặc thì loại đại tiểu thư dịu dàng này thật xứng lứa vừa đôi ~”

Trên tay Tiêu Nhiên còn cầm bánh pudding, hơi xấu hổ mỉm cười xã giao. Dĩ Nặc thì ngược lại, cười nói với cô: “Nhiên Nhiên, cậu nhìn thấy bánh pudding hiệu này lại không tàn sát à.....”

Doanh Ngọc kéo kéo anh, trước tiên nói với Tiêu Nhiên: “Nhiên Nhiên, nhìn dáng ăn của cô, bánh pudding hiệu này chắc cũng không tệ.” Lại quay qua nhìn Dĩ Nặc nói: “Vậy chúng ta đi mua, có được không?” Tiếp đó cô nhìn thấy người đàn ông sau lưng Tiêu Nhiên, “Đây là bạn trai của cô sao?”

Người bên cạnh đưa tay ra, cầm lấy túi giấy, bỏ bánh pudding của mình vào túi, kéo Tiêu Nhiên qua. “Xin chào, tôi là bạn trai Tiêu Nhiên, Trịnh Nhược Hạo, cũng là đồng nghiệp của Dĩ Nặc. Cô nhất định là bạn gái của Dĩ Nặc đúng không?”

Dĩ Nặc nhìn cánh tay đang đặt trên người Tiêu Nhiên, ánh mắt chợt trở nên nóng rực, khóe miệng mím chặt, hình như hơi run rẩy. Lúc Trịnh Nhược Hạo muốn anh hùng cứu mỹ nhân thì anh kìm nén kích động, cũng không có tiến lên trước. Rồi sau đó, anh nở nụ cười như có như không, “Nhược Hạo, thật trùng hợp..... Ngược lại, tôi thật sự không biết, bắt đầu từ khi nào anh và Tiêu Nhiên.....”

Trịnh Nhược Hạo nhìn Tiêu Nhiên đang không được tự nhiên, “Cũng là chuyện mới xảy ra, thừa dịp Tiêu Nhiên không chú ý, lừa cô ấy đến tay ~”

Có lẽ, nếu như lúc ấy không có sự trùng hợp này, thì mấy người bọn họ cũng sẽ không có nhiều chuyện rắc rối như vậy.

21. Chương 21: Thử Nghiệm Cũng Là Một Loại Dũng Cảm

Buổi xem phim hôm nay có lẽ cả bốn người đều xem đến cuối cùng cũng không biết phim nói về cái gì, mỗi người đều có tâm sự riêng, cứ để mặc cho màn hình lớn chiếu từng thước phim ở trước mặt mỗi người.

Điện thoại di động của Tiêu Nhiên run lên, liếc mắt nhìn, là Dĩ Nặc. “Chuyện này rốt cuộc là sao? Sau khi hết phim tôi sẽ tìm cậu, hôm nay nhất định phải nói rõ ràng với tôi.”

Thôi đi, cái vị thiếu gia này, tại sao phải giải thích với cậu ấy về việc mà ngay cả cô cũng không biết, cậu ấy cũng thật kỳ lạ

~Vì vậy dứt tợn trả lời tin nhắn: “Làm sao tôi biết chuyện gì xảy ra? Chính tôi cũng không biết đây này..... Cậu ngoan ngoãn đi với Doanh Doanh của cậu đi.”

Định tắt điện thoại, Trịnh Nhược Hạo đã phát hiện, khẽ hỏi: “Sao vậy?”

Tiêu Nhiên lắc đầu, “Không có gì, điện thoại hết pin thôi.”

Anh ta cũng không hỏi nhiều, chỉ tiếp tục yên lặng xem phim.

Lúc xem phim xong, bọn họ cũng rất ăn ý không gặp lại nhau. Bởi vì vẫn chưa trễ lắm nên Nhược Hạo cũng không kiên quyết đưa Tiêu Nhiên về, chẳng qua anh ta nhớ kỹ biển số xe taxi, hơn nữa còn dặn dò Tiêu Nhiên về đến nhà nhất định phải báo cho anh biết.

Khi Tiêu Nhiên về đến nhà, xuống xe taxi, hoảng sợ khi nhìn thấy một du hồn đang đi lang thang.

“Đêm khuya còn lang thang ở chỗ này, cậu định hù chết người sao?” Cô vừa phát giận với anh vừa ổn định lại tâm tình bị kinh sợ của mình.

Dĩ Nặc từ trong bóng tối đi ra chỗ sáng. “Có phải cậu và Trịnh Nhược Hạo thật sự quen nhau hay không?”

“Không có.....” Tiêu Nhiên muốn lên lầu, lại nhìn nhìn Khương Dĩ Nặc. “Đừng nói là vì muốn hỏi chuyện này mà cậu cố ý chạy về đây nha?”

Cùng đi vào thang máy với cô, Dĩ Nặc nói. “Tôi về đây ở cũng như nhau, đâu có sai biệt mấy.”

“À!” Cô không để ý đến cậu ấy nữa, đứng trong thang máy cúi đầu nhìn chân của mình

Lúc Tiêu Nhiên muốn mở cửa vào nhà, Dĩ Nặc kéo cô lại. “Nói thật rõ ràng xem đến cuối cùng là đã xảy ra chuyện gì ~”

Thấy cậu ấy nổi tính vô lại, nhất định quán cô cho đến khi cô giải thích rõ ràng mới chịu. Vì vậy, cô đi vào nhà cậu ấy, mở máy điều hòa không khí và máy nước nóng. Đặt túi của mình lên ghế salon.

Đi vào phòng Dĩ Nặc thay quần áo, lại chạy đi tắm. Đi ra khỏi phòng tắm, ngồi trên ghế salon. Dĩ Nặc đưa cho cô một hộp kem trà xanh Bát Hỉ.

Mở TV lên, Dĩ Nặc đi tắm thay quần áo. Lúc xong việc cũng vui trên ghế salon.

“Nói đi, cuối cùng là chuyện gì đã xảy ra?” Dĩ Nặc vừa giành ăn kem với cô, vừa không quên chủ đề của ngày hôm nay.

Tiêu Nhiên ăn chán, nghiêng sang một bên, nửa nằm nửa ngồi. “Làm gì có chuyện gì xảy ra? Nói thẳng với cậu là tôi cũng không biết chuyện gì xảy ra, chỉ đúng lúc gặp hai người ở rạp phim mà thôi.”

“Sau đó hai người trở thành một đôi tình nhân hả?” Dĩ Nặc nhìn cô chằm chằm, chuyện khác có thể nói đùa, nhưng chuyện này là không thể, vừa nghĩ tới Trịnh Nhược Hạo khoác tay lên vai Tiêu Nhiên thì cả người anh đều không được tự nhiên.

Xem phim truyền hình cầu huyết nhằm chán trên TV, cô không chút quan tâm lắc đầu một cái. “Tôi và anh ấy vẫn chưa tới mức đó, rõ ràng đó chỉ là ứng phó thôi.”

Anh lấy chân đá đá cô. “Cái gì gọi là ứng phó..... Ứng phó với ai.....”

Cô chợt ngồi thẳng lên, làm ra vẻ đoan trang hiền thực, bắt chước giọng điệu Doanh Ngọc, “Người này là bạn trai của cô hả?” Sau đó lại ngồi phịch xuống, khôi phục giọng nói của mình: “Dưới tình huống như thế Nhược Hạo cũng chỉ giúp tôi giữ thể diện mà thôi. Cái gì mà người yêu với không người yêu, cậu kinh nghiệm tình cảm vô số, còn xem không hiểu sao? Phụ nữ khi yêu đã ngốc, đàn ông càng ngốc hơn. Giống như cậu vậy vốn dĩ không phải người có IQ cao, giờ thì thành thiếu não.....”

Dĩ Nặc nghe cô mắng mình như vậy, lập tức giả vờ hung dữ, nhào tới muốn cặp cổ cô, “A, a..... Dĩ Nặc cậu thật quá đáng ~”

“Có phục không? Nói tôi thiếu não.....Tôi thấy cậu cũng là đầu óc tôi dạ rồi.....” Hai người đấu đá với nhau. Vẫn tiếp tục âm ỉ cho đến khi hai người đều mệt mỏi, cười đến thở hổn hển. “Lâu lắm rồi chúng ta mới như thế này.....” Dĩ Nặc nói.

“Đúng vậy, đúng vậy.....” Tiêu Nhiên cảm thấy rất mệt, mí mắt bắt đầu đánh nhau, nằm luôn trên sofa, nhắm mắt lại. Dĩ Nặc thấy cô không trả lời, biết cô chắc hẳn đã ngủ, vì vậy đi tới bên cạnh gọi cô, “Này, này..... Cậu đừng ngủ ở đây, đi lên giường ngủ mau!”

Nhưng Tiêu Nhiên chỉ là miễn cưỡng trả lời vài chữ, hoàn toàn không hề mở mắt. Dĩ Nặc thở dài. “Thật hết cách với cậu.....” Vừa bế cô lên vừa lầm bầm, “Cậu là heo gây.....” Đặt cô xuống giường, đắp kín chăn, sau đó nói với cô: “Nhiên Nhiên, ngủ ngon ~” nhìn vẻ mặt bình yên khi ngủ say của cô. “Con heo này, sẽ không thật sự thích Trịnh Nhược Hạo, đúng không?” Suy nghĩ một chút, cảm thấy mình rất buồn cười, rồi sau đó nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Buổi tối hôm nay, có một trái tim nào đó đã từng rất chậm chạp, nay lại có gì đó đổi khác rồi.

Trải qua buổi tối hôm đó, Tiêu Nhiên và Trịnh Nhược Hạo lại khôi phục về trạng thái lúng túng như trước đây. Tiêu Nhiên không biết phải làm sao để giải thích với Trịnh Nhược Hạo, không muốn làm mình lúng túng lại càng không muốn Nhược Hạo đã tốt bụng giúp mình lại bị khó chịu. Không biết làm sao cho phải, cho nên đành im lặng. Với Trịnh Nhược Hạo mà nói, khi đó là một cơ hội. Chỉ là lại có chút bất ngờ với Tiêu Nhiên ngược lại đã trở thành biến khéo thành vụng. Tiêu Nhiên không dễ dàng tiếp nhận người xa lạ, giống như một con ốc sên, cứ từ từ, từ từ mới dám lộ đầu ra khỏi vỏ, chỉ cần có tiếng động lạ, sẽ lui về vỏ ngay tức khắc. Nếu như là vậy, thì hãy để anh kéo cô ra đi.

Anh hẹn cô ăn cơm. Mặc dù cô có chút do dự nhưng mà vẫn đồng ý.

Một nhà hàng nhỏ rất đặc biệt, tọa lạc tại một nơi thoáng đãng trên một con đường nhỏ đông người qua lại. Biết Tiêu Nhiên rất thích ăn, cho nên anh cố ý tìm hiểu nhà hàng này, dẫn cô đến đây nếm thử một chút.

Đương nhiên Trịnh Nhược Hạo có thể nhìn ra được Tiêu Nhiên đối mặt với anh vẫn còn ngại ngùng. Vì vậy khi ly sữa tươi phục linh (*) được mang lên, anh đưa đến tận tay cô. “Nếm thử xem... Món này rất tốt cho cơ thể ~”

(*): một giống nấm sống nhờ ở gốc rễ cây thông, hình dạng như quả bóng, da đen thịt trắng gọi là bạch linh, thịt đỏ gọi là xích linh, được dùng để làm thuốc.

Cô gật đầu một cái, nhấp một hớp, lộ ra vẻ mặt thích thú. Ngẩng đầu nhìn Nhược Hạo, do dự mở miệng: “Ừm, chuyện đó, chuyện đó.....”

Nhìn bộ dạng túng quẫn của cô, Trịnh Nhược Hạo không đành lòng nói. “Chuyện lần trước, em rất dễ tâm sao?”

Khúc mắc trong lòng lại bị nói thẳng ra một cách dễ dàng như vậy, thật sự làm cho Tiêu Nhiên không ứng phó kịp, Nhược Hạo vẫn luôn là quân tử ôn tồn nho nhã, sẽ không bức ép người khác càng không làm cho người ta khó chịu.

“Mặc dù anh không thích làm chuyện không nắm chắc, chỉ là cũng sẽ có ngoại lệ, chính là em.” Nở nụ cười rất chân thành, Nhược Hạo nhìn vẻ mặt hơi kinh hoảng của Tiêu Nhiên, nói tiếp: “Nhưng mà chuyện tình cảm vốn dĩ không thể miễn cưỡng, anh chỉ hy vọng em có thể suy nghĩ thử làm bạn gái của anh, mặc dù không thể nói là hiểu rõ về nhau, anh cũng không chắc chắn em có cảm giác gì với anh. Nhưng anh vẫn muốn để cho em biết, như vậy thì ít ra anh còn có cơ hội. Không biết ý của em thế nào?”

Nói ra tình cảm của mình là một chuyện cần phải rất dũng cảm. Chuyện Tiêu Nhiên không dám làm, Nhược Hạo lại có thể làm một cách chân thành và thẳng thắn như thế.

Tiêu Nhiên xoay cái ly trong tay, cô chưa kịp nói chuyện, Nhược Hạo đã nói tiếp, “Cho dù chưa đủ dũng khí cũng không sao, dù sao thì ông chú Thích Nhất Mật Trà vẫn rất kiên nhẫn với người bạn nhỏ Lạc Đường ~”

Tiêu Nhiên cười, dạo gần đây bọn họ hay nói đùa trên mạng như thế, cô thả lỏng, “Vậy thì ông chú phải rất kiên nhẫn mới được.....”

Nhược Hạo gật đầu, gấp thức ăn cho cô. “Đây là đương nhiên. Để cho ốc sên đi được một đoạn đường rất dài, không chuẩn bị sẵn tư tưởng thì làm sao được?”

Cái ví dụ này cô nghe cũng không hiểu lắm, nhưng mà ốc sên là đang ám chỉ cô phải không, bất mãn liếc Nhược Hạo một cái, “Ai là ốc sên hả.....”

Anh không thể làm gì khác ngoài nhượng bộ. “Là anh, là anh.....”

Mặc dù không phải hoàn toàn xác định, nhưng ít nhất không có phủ nhận..... Nhược Hạo nghĩ như thế.

Chôn giấu Dĩ Nặc vào tận sâu trái tim, cuộc sống vẫn phải tiếp tục, vậy thì dũng cảm thử một lần xem sao..... Tiêu Nhiên lại nghĩ thế này.

22. Chương 22: Đã Nhiều Năm Mới Lại Yêu Đường

Khi Tiêu Nhiên đồng ý thử chấp nhận anh, thì Trịnh Nhược Hạo biết điều bất ngờ lớn nhất của cuộc đời mình đã bắt đầu.

Nói chuyện trên mạng là một Tiêu Nhiên tính tình trẻ con, nhưng trên mạng là ảo còn thực tế thì cô là người dễ bị tổn thương và nhạy cảm, cô sẵn sàng chấp nhận người khác nhưng lại không dễ dàng để cho người khác đến gần.

Khi cô đưa ra quyết định này lại chạy đến nhà Mẹ Hân làm ỏ. “Bà vú, tôi quyết định sẽ thử quen anh ấy xem sao!”

Ngồi trước màn hình vi tính, trên mặt Mễ Hân hiện rõ vui mừng nói. “Sau nhiều năm như vậy cuối cùng hai người đã có thể có kết quả rồi sao?”

Tiêu Nhiên liếc anh một cái. “Làm gì có nhiều năm..... Tôi biết anh ấy có bao lâu đâu.....”

Mễ Hân lập tức biết mình đã hiểu sai, thì ra Tiêu Nhiên lựa chọn là..... Anh hơi nghi ngờ, cau mày hỏi. “Đừng nói với tôi, cậu và người đàn ông hoàn hảo kia quen nhau.....”

Nghe cậu ấy nói vậy, đột nhiên cô cảm thấy mình vừa làm một chuyện ngu xuẩn, Tiêu Nhiên gật đầu, “Đúng vậy, hôm nay tôi quyết định thử quen với Nhược Hạo một thời gian.”

Thật sự bó tay với hai oan gia này, nhưng mà đây cũng không phải là chuyện anh có thể xen vào. Mễ Hân gật đầu. “Cũng xem như là tốt đi, anh ta là người đàn ông biết chăm sóc, lại dịu dàng, lúc cậu cần có thể kịp thời giúp đỡ.....”

Tiêu Nhiên ôm lấy đầu của anh, “Đúng, bà vú, cậu đã hiểu chính xác tâm tư của tôi!”

Trong khi cô cười, Mễ Hân vừa tỉ mỉ vuốt ve lại mái tóc đã bị Tiêu Nhiên làm cho giống ổ gà của mình vừa lẩm bầm, “Cậu cũng thật mơ hồ, đến tận bây giờ mà còn không biết mình muốn gì.....”

Dễ dàng kéo cô ra khỏi cổ mình, hai người đối diện với nhau.

“Cô chủ!” Bà vú gọi, anh vẫn muốn kết thúc trách nhiệm “bà vú” này

Tiêu Nhiên mơ mơ màng màng trả lời, “Hả?”

“Cậu thật sự thích người đàn ông đó sao?”

“Hả? Cậu muốn nói gì?” Cô biết cậu ấy muốn nói gì đó với cô.

Mễ Hân suy nghĩ một lát, “Cô chủ, tôi cảm thấy cậu nên suy nghĩ cẩn thận một chút, xem ý của mình là gì, thiếu gia kia cậu cũng không cần nữa sao?”

Tiêu Nhiên đang đắp mặt nạ nên không thể nói lớn tiếng được, mặc dù trong lòng cảm thấy mất mát, nhưng lại tỏ ra như không có chuyện gì, nói: “Nếu chúng tôi có thể ở bên nhau thì đã quen nhau từ lâu rồi, cậu xem bên cạnh người đó lúc nào cũng có phụ nữ, tôi có thể yên tâm sao? Ai lại thích người như vậy..... Thật là.....”

Nói xong cô lại nằm xuống giường.

Cũng biết cô sẽ nói vậy, Mễ Hân liếc trắng mắt, lúc nào thì cô mới có thể nói lời thật lòng đây.

Từ trước đến giờ Trịnh Nhược Hạo luôn là người thông thả, dĩ nhiên anh cũng biết muốn Tiêu Nhiên để anh đến gần cô là chuyện không thể nóng vội được.

“Tối nay có rãnh không? Chúng ta đi xem múa bale.” Anh nhắn tin cho cô.

Tiêu Nhiên đồng ý, trả lời tin nhắn rất nhanh, “Được, nhưng mà em không hiểu nhiều lắm, đến lúc đó anh đừng chê em là người ngoại đạo là được rồi.”

“Không cần vội, chúng ta đi xem cho vui thôi.”

Tiêu Nhiên nhận được tin nhắn của anh, nở nụ cười nhàn nhạt nơi khóe môi, Nhược Hạo biết cô nhút nhát, lại luôn có thể giải vây giúp cô, xoa dịu sự bất an của cô.

Bữa ăn tối của hai người rất đặc sắc nhưng cũng rất phù hợp, sau đó đến nhà hát lớn quốc gia, ngồi ở tầng hai.

Buổi biểu diễn bắt đầu, là vở kịch nổi tiếng Hồ Thiên Nga.

Tiết tấu quen thuộc bắt đầu, Thiên Nga trắng xinh đẹp xuất hiện, Tiêu Nhiên thực sự khâm phục nghị lực và cố gắng của những người đẹp khi công việc của các cô là phải liên tục xoay tròn trên mũi chân.

“Thứ lỗi em là nghiệp dư, em cảm thấy Thiên Nga Đen nhảy tốt hơn một chút.....” Tiêu Nhiên nói nhỏ với Nhược Hạo, anh chỉ vào sách giới thiệu nói. “Đúng vậy, Thiên Nga Đen là người đứng đầu đoàn nghệ thuật múa bale của Newyork. Rất nổi tiếng ở trong nước, ánh mắt em cũng không tệ.....”

Tiêu Nhiên gật đầu, hơi kiêu ngạo nói: “Cảm ơn đã khích lệ.....” Nhưng mắt của cô thỉnh thoảng lại nhìn về phía đàn nhạc, nhìn cô gái đánh đàn hạc, và violin trưởng, thậm chí còn đánh tay theo tiếng nhạc.

“Em vẫn rất thích đàn hạc, nghe tiếng đàn hạc, như một làn sương dịu dàng, dễ nghe biết bao.....” Lúc buổi biểu diễn nghỉ giải lao, Tiêu Nhiên nghiêng người nhìn về phía trước, Nhược Hạo gật đầu. “Người chơi đàn hạc đa số là phái nữ đúng không?”

Chỉ ngón tay chỉ về phía đàn nhạc. “Anh nhìn kia, bốn người đàn violin đều là nữ..... Thật không dễ dàng nha, em thấy rất nhiều violin trưởng là nam.” Tiêu Nhiên bĩu môi, sau đó ngồi xuống, Nhược Hạo cũng ngồi theo. “Có lúc chính là như thế, trong xã hội khi nam nữ làm việc chung với nhau thì luôn có sự tồn tại khách quan của sự bất bình đẳng.”

Nhớ trước đây từng có chuyện không vui với anh, cô vô tình nhìn anh một cái, đúng lúc đó Nhược Hạo cũng đang nhìn cô. “Lần đó là anh không đúng, đừng tính toán nữa, có được không?”

Tiêu Nhiên không mặn không nhạt nói: “Cho dù đàn ông có lịch sự dịu dàng bao nhiêu đi chăng nữa đều sẽ có đặc trưng của chủ nghĩa đàn ông.”

Anh cười gượng, “Em nhất định phải dứt khoát như vậy sao? Xem ra anh phải rất cẩn thận, nếu không chắc chắn sẽ bị em ghi hận.”

Hai người xem múa bale xong, Nhược Hạo nhìn đồng hồ, “Cũng không muộn lắm, có thấy phiền nếu anh đưa em về?”

Tiêu Nhiên gật đầu, “Không cần, cũng không thuận đường, về đến nhà em sẽ gọi điện cho anh.”

Hai người tạm biệt nhau, Tiêu Nhiên lên xe taxi. Điện thoại vang lên, là tin nhắn của Nhược Hạo, “Anh không phủ nhận mình có tư tưởng đàn ông, nhưng mà anh sẽ cố gắng kiềm chế, ok?”

Tiêu Nhiên cười cười, người đàn ông này.....

Cô chưa kịp trả lời tin nhắn, điện thoại lại vang lên, là Khương Dĩ Nặc.

“Alo?” Cô nhận điện thoại.

“Sao vừa rồi gọi cho cậu, điện thoại cậu lại luôn tắt máy?” Giọng anh nghe ra có chút khản trương.

Lúc này điện thoại của cô lần lượt nhận được các tin nhắn nhắc nhở, trong lúc xem múa bale, cậu ấy có gọi cho cô vài lần. “Vừa rồi hai chúng tôi đi xem múa bale, cho nên tắt máy. Cậu có chuyện gì sao?” “Cậu thật sự đi cùng với anh ta, tình cảm tốt vậy.” Mặc dù Tiêu Nhiên đã nói với anh, nhưng anh vẫn không muốn tin cô thật sự sẽ hẹn hò với Trịnh Nhược Hạo, câu này nói ra cũng có chút chua, nhưng ngay cả anh cũng không biết điều này.

“Thế nào, tôi đi hẹn hò cậu không hài lòng à? Cậu và Doanh Doanh của cậu tiếp tục phá kỷ lục đi, quần tôi làm gì!” Sau một thời gian dài khép kín mình mới có thể bắt đầu mở lòng nói chuyện yêu đương, cậu ấy lại có thái độ này.

Dĩ Nặc nói: “Mẹ tôi nói bà nhớ cậu, sáng mai bảo tôi đến đón cậu tới đây ăn cơm.”

“Ừ, được ~” Tiêu Nhiên cũng rất nhớ dì Lanh. “Vị kia nhà cậu có đến không?”

“À, cô ấy hả..... Không đến. Tôi chưa có đưa cô ấy về nhà tôi.” Nghe Dĩ Nặc nói thế, cô cũng cảm thấy thoải mái hơn, có hơi kích động một chút.

Nghe trong điện thoại thấy bên cô có hơi ồn ào, anh hỏi, “Cậu vẫn còn đang trên đường về nhà sao?”

Tiêu Nhiên gật đầu một cái. “Ừ, mới vừa xem xong, còn chưa đến nhà.”

Dĩ Nặc có ý đồ xấu hỏi: “Vậy anh ta đang ở bên cạnh? Máy tôi vừa nói anh ta đều có thể nghe thấy?”

Thật là ấu trĩ, “Tôi không cho anh ấy đưa về, cũng không khuya lắm.”

“Cái gì? Anh ta không đưa cậu về?” Giọng điệu Dĩ Nặc rất kỳ quái, không biết là đang vui mừng hay bất mãn, ngay sau đó bắt đầu tán gẫu với Tiêu Nhiên đủ mọi chuyện mấy ngày nay.

Nói điện thoại mãi cho đến lúc cô về đến nhà, “Được rồi, tôi đến nhà rồi..... Không nói nữa nha.....”

Dĩ Nặc trả lời, “Cậu lên tới nhà thì gửi thêm một tin nhắn cho tôi, tôi ngủ trước đây.....”

Thì ra là, cậu ấy sợ cô có chuyện nên mới nói chuyện điện thoại với cô. Tên nhóc này, từ khi nào đã trở nên biết săn sóc người khác như vậy.....

Mẹ Khương thấy Tiêu Nhiên thì vô cùng vui mừng vui như một cô bé vậy. Thật sự làm cho Dĩ Nặc hết cách, “Mẹ! Mẹ nhìn thấy Tiêu Nhiên có cần vui mừng như thế này không, vậy sao này để cho cậu ấy ở đây luôn là được.....”

Người nói vô tâm người nghe hữu ý, mẹ Khương nhìn con trai mình, bĩu môi nói. “Mẹ cũng rất muốn thế, đáng tiếc lại sinh ra một đứa con trai ngốc ~”

“Mẹ! Mẹ vẫn cứ thích cậu ấy không thích con.....”

Sau đó Tiêu Nhiên bận rộn giúp đỡ mẹ Khương trong nhà bếp, cô cười: “Được rồi, dì Lãnh cố ý chọc giận cậu thôi, đi ra ngoài nhanh lên, đừng ở đây cản trở.....”

Mẹ Khương đang chuẩn bị nguyên liệu nấu ăn, nghe hai người bọn họ nói chuyện với nhau, không khỏi lắc đầu. “Hai đứa ngốc!”

Lúc ăn cơm mẹ Khương hỏi tình hình gần đây của Tiêu Nhiên, Dĩ Nặc nói xen vào: “Mẹ có nhớ người đồng nghiệp của con mà mẹ gặp lần trước không?”

“Nhớ, anh chàng đẹp trai kia sao.....” Vừa nói đến đây, hai mắt mẹ Khương lập tức trở nên sáng lấp lánh.

Khương Dĩ Nặc thì càng hết cách với bà, “Mẹ, anh ta đâu có đẹp trai như con.....”

“Mẹ thích như vậy, chừng chặc lại lịch lãm hơn con, anh ta thế nào?” Mẹ Khương cũng không chịu thua, mặc dù con trai của bà cũng rất đẹp trai.

Tiêu Nhiên hơi đỏ mặt nói: “Dì Lãnh, anh ấy là bạn trai của con ~”

Nghe được tin tức này, mẹ Khương thật sự không vui mừng như trong tưởng tượng, nhưng vẫn vui mừng vì Tiêu Nhiên. “Ồ, là vậy sao..... Tên nhóc đó đúng là cướp được bảo bối rồi. Nói chuyện với dì một chút, cậu ta là người như thế nào ~”

Bữa cơm cứ như vậy mà kết thúc trong bầu không khí ồn ào náo nhiệt.

23. Chương 23: Cô Nàng Ốc Sên Mới Ra Khỏi Vỏ

Mọi người trong công ty MKC đều biết Trịnh Nhược Hạo là người cuồng việc, tham công tiếc việc, làm việc táo bạo lại không hề thiếu cẩn thận, quan hệ với mọi người chặt chẽ, luôn cư xử đúng mực. Ông chủ thì rất coi trọng anh ta, đồng nghiệp thì bội phục anh ta, còn cấp dưới thì kính sợ anh, không có anh là chuyện không thành, không có anh là hạng mục không giành được.

Tất cả mọi người đều lén lút bàn tán rốt cuộc là vị mỹ nữ nào trong công ty hay trong tòa nhà văn phòng này có thể giành được sự ưu ái của anh, nhưng chỉ có một mình Dĩ Nặc biết, người này chính là Tiêu Nhiên.

Cứ thứ tư hàng tuần, Trịnh Nhược Hạo đều làm thêm giờ đến hơn tám giờ, nhưng hôm nay khi vừa hết giờ làm, anh đã lập tức thu dọn đồ đạc ra về. Tất cả mọi người đều vô cùng kinh ngạc, chẳng lẽ tại một thời điểm nào đó, người đàn ông độc thân kim cương này đã là hoa đã có chủ rồi sao?

Có người nói đùa, “Vicent, gần đây cậu rất khác thường..... Có phải tình cảm biến đổi rồi không hả?”

Trịnh Nhược Hạo vừa dọn dẹp bàn làm việc của mình vừa cười trả lời: “Tình cảm biến đổi gì? Tôi hết giờ thì tan việc, có vấn đề gì sao?”

Đồng nghiệp tiếp tục trêu chọc anh, “Không phải lúc trước mỗi buổi tối cậu đều ra về rất muộn sao, lại còn tham công tiếc việc..... Có phải muốn hẹn hò với bạn gái không hả?”

Anh nở nụ cười ôn hòa, nhớ tới Tiêu Nhiên đang đứng ở khúc quanh dưới lầu đợi mình, trong lòng lại ủa tới một làn hơi ấm áp. Gật đầu một cái, “Đúng vậy, tối trẻ cô ấy sẽ giận ~”

“Ồ! Cậu thật sự có tình yêu rồi!” Người đồng nghiệp hét to lên, một tiếng hét này làm hơn phân nửa mọi người trong phòng làm việc dựng đứng lỗ tai lên nghe ngóng. Thuận theo dân tình, người này tiếp tục hỏi, “Đó là ai vậy? Đáng đáp ra sao? Bắt đầu từ khi nào? Hôm nào dẫn cô ấy đến đây cho mọi người làm quen ~”

Đây chính là tiếng lòng của mọi người, bao nhiêu người đều ra vẻ vội vàng làm công việc đang dang dở hoặc thu dọn đồ đạc, nhưng thật ra đều đang chú ý động tĩnh bên này.

“À, chỉ là cô gái bình thường thôi, vừa mới bắt đầu không lâu lắm ~” Rõ ràng khoe miệng Trịnh Nhược Hạo đã nâng lên.

Lúc này, Dĩ Nặc đi vào phòng làm việc cách vách, vừa đứng lúc nghe được những lời này, bắn ánh mắt sắc bén về phía người đàn ông kia. Bình thường? Nhiên Nhiên bình thường ở chỗ nào? Cô viết văn rất hay, cô đàn piano cũng giỏi, tài nấu nướng của cô là hạng nhất..... Hỏi thử xem, mấy cô gái bây giờ có bao nhiêu người tự mình nấu ăn mà còn có thể nấu rất ngon?

Ở trong lòng anh sinh ra một loại cảm giác không rõ với người đàn ông này, là tức giận, hay là ghen tỵ, chính bản thân anh cũng không biết. Chẳng qua lúc đưa tài liệu cho tiền bối ký tên, vô tình liếc anh ta một cái. Vừa đứng lúc, anh ta cũng nhìn anh, nụ cười càng thêm ôn hòa, làm cho anh càng chán ghét hơn

Hiển nhiên đồng nghiệp không hài lòng với đáp án này của anh, tiếp tục nhiều chuyện, “Ồi chào..... Người này nói thế chắc chắn là không muốn chúng ta tiếp tục tò mò, nhưng như thế thì cũng thiếu suy nghĩ rồi. Dù sao cũng phải cho chúng tôi nhìn xem người đã bắt cóc một trong ba chàng đẹp trai nhất trong lòng phái nữ của công ty MKC chúng ta, rốt cuộc là thần thánh phương nào chứ ~”

Nhược Hạo nhìn đồng hồ đeo tay một cái, “Để lần khác đi, cô ấy rất thích náo nhiệt, chờ khi nào chúng ta có tụ hội đã.”

Mọi người nghe được câu này đều cười ầm lên, hoạt động trao đổi lần tới của tập đoàn là khi nào nhỉ.

Ê ảm nhìn Nhược Hạo cầm cặp tài liệu lên, dáng vẻ hạnh phúc, Dĩ Nặc gửi tin nhắn cho Tiêu Nhiên, “Hôm nay có hoạt động gì sao?”

Một lát sau mới có tin nhắn trả lời, “Ừ, tôi hẹn hò với bạn trai. Sao vậy?”

Nhìn tin nhắn trả lời của cô, anh gửi tiếp. “À, được lắm, ngọt ngào quá nhỉ.....” Nếu như anh nói ra, nhất định sẽ rất quái gở.

Tiêu Nhiên trả lời rất nhanh, “Ừ, đúng vậy, tôi đương nhiên biết điều đó ~” hoàn toàn không biết được tâm tình của anh.

Trong quán cà phê, Tiêu Nhiên ăn bánh pudding trà xanh, thần nhiên chờ Nhược Hạo. Mặc dù đây là công ty Dĩ Nặc, nhưng người mình chờ lại là Nhược Hạo, cảm giác như thế thì có hơi kỳ lạ.

Nhược Hạo nhanh chóng thấy cô ngồi bên cửa sổ, anh phát hiện cô rất thích ngồi bên cửa sổ, các nơi rộng rãi thoáng đãng, hay là cửa sổ sát đất. Bình thường khi đi vào nhà hàng hay là bất kỳ nơi nào, cứ tìm những nơi này là sẽ thấy cô.

“Tiêu Nhiên ~” Nhược Hạo gọi cô, ngồi đối diện với cô. “Chờ lâu lắm rồi sao?”

Tiêu Nhiên lắc đầu, chỉ bánh pudding trong tay, “Chẳng qua không nhịn được nên mới gọi, anh xem, em mới vừa ăn, anh đã tới rồi.”

“Vậy chúng ta mang theo? Đi ăn mấy món nghiêm chỉnh trước đã, nếu không em lại không chịu ăn cơm ~” Nhược Hạo hiểu rõ tính cô, yêu mỹ thực giống như yêu mạng, cho nên sẽ tuyệt đối không buông tha bánh pudding trà xanh có vẻ ngon miệng này đâu.

Đề nghị của anh lại có cái gì đó không thể kháng cự, mặc dù nhìn như là đang đề nghị, nhưng trên thực tế lại không cho phép cô từ chối. Cô vừa muốn cau mày, Nhược Hạo đã mỉm cười ngay, “Giống như anh tự nói với mình, em làm theo ý em đi ~”

Anh ấy biết là tốt rồi, Tiêu Nhiên cười. “Nếu đã biết, thì phải sửa lại. Nhưng mà anh nói đúng, chúng ta mang theo đi, ăn cơm trước đã, em đói rồi ~”

Trong mắt Nhược Hạo đầy ý cười, đây có thể coi là Tiêu Nhiên đã chấp nhận anh rồi. Gọi nhân viên phục vụ, cẩn thận gói hơn nửa cái bánh pudding, anh cầm trong tay, một tay khác thì đưa về phía cô. Tiêu Nhiên hơi do dự, sau đó nắm tay anh.

Mặc dù là ngày hè nhưng tay của cô lại lạnh lạnh, tay của anh ấm áp nắm trọn tay cô. “Em lạnh không? Sao tay lại lạnh đến vậy?”

Tiêu Nhiên hơi bối rối, muốn rút ra, “Dù đông hay hè, tay của em đều lạnh như vậy, lạnh đến tận xương, là tuần hoàn ngoại biên không được tốt.....”

Anh không buông tay cô ra, “Vừa đúng lúc có thể xem là máy điều hòa không khí tự nhiên.” Vẫn luôn nắm tay cô không hề buông ra.

Sau khi xem phim xong, Nhược Hạo đi vào nhà vệ sinh, Tiêu Nhiên đứng đợi bên ngoài rạp phim. Vừa đúng lúc bên cạnh có một cửa hàng chocolate, cô phải đứng gần một chút mới có thể nhìn thấy, cô nhân viên phục vụ lập tức đến gần, “Tiểu thư, xin chào cô..... Cô có muốn nếm thử chocolate của cửa hàng chúng tôi không, loại này mới được nhập từ Thụy Sĩ bằng đường hàng không, bên trong chocolate là nhân hạt dẻ, có thể giúp người độc thân nở hoa đào đấy.”

Tiêu Nhiên ngẩng đầu, lúng túng nhìn cô ta cười cười, cô nhân viên không để ý, nói tiếp: “Cô đừng không tin, ăn chocolate có thể giúp người ta trở nên xinh đẹp hơn, có sức thu hút hơn, ngọt ngào như chocolate, nhất định sẽ có nhiều đàn ông theo đuổi cô ~”

Mấy lời này càng nói càng quá đáng, chẳng lẽ nhìn cô bây giờ giống như không có người theo đuổi sao? Quay đầu lại, nhìn thấy Nhược Hạo đi ra ngoài, anh đang tìm cô, vì vậy cười ngọt ngào, “Thật xin lỗi, bạn trai tôi đang tìm tôi, cảm ơn cô đã giới thiệu ~”

Cô nhân viên phục vụ mặt cứng đờ, nở nụ cười gượng gạo.

Nhược Hạo nhìn thấy Tiêu Nhiên đi ra từ cửa hàng bán chocolate, mỉm cười nói: “Muốn ăn chocolate hả?” Tiêu Nhiên đi tới, Nhược Hạo ôm vai cô, Tiêu Nhiên cười gian: “Vừa rồi em đi xem chocolate, nhân viên bán hàng nói em nên ăn nhiều chocolate.”

“Tại sao?”

“Người độc thân, ăn chocolate có thể trở nên xinh đẹp, thu hút hơn ~” Cô học theo giọng điệu của nhân viên bán hàng, sau đó mắt khẽ cong thành vầng trăng khuyết, “Rõ ràng em có một người bạn trai rất ưu tú, tại sao lại nói em là người độc thân ~” Bởi vì câu nói này của cô mà trái tim anh như mất đi một góc. Hương vị ngọt ngào nhanh chóng cảm nhận, chậm rãi lấp đầy.

Lúc nói tạm biệt, Nhược Hạo như nhớ ra chuyện gì đó, hỏi Tiêu Nhiên, “Nếu như công ty anh có hoạt động được dẫn theo người nhà, em có muốn tham gia không?”

Nghe câu hỏi này, Tiêu Nhiên ngẩn người. Công ty của anh, rất có thể Dĩ Nặc cũng sẽ tham gia..... Nghĩ vậy, cô hơi do dự vẫn chưa trả lời. Nhược Hạo nghĩ Tiêu Nhiên không thích những trường hợp trở thành đối tượng bị trêu chọc của mọi người, nên nói tiếp: “Không sao đâu, anh chỉ tùy tiện hỏi một chút, không đi cũng không sao. Mặc dù em không biết mấy người cùng hạng mục với anh, nhưng bọn họ đều là người tốt.”

Luôn phải học cách đối mặt, vì vậy Tiêu Nhiên gật đầu, “Được, có cơ hội, em sẽ đi. Nhưng đến lúc đó, em không quen ai, em sẽ đi theo anh ~”

Anh nhìn dáng vẻ nỗ lực của cô như chú ốc sên từ từ bò ra khỏi vỏ của mình, làm cho ý muốn bảo vệ cô của anh càng mãnh liệt hơn.

Ngồi trên xe về nhà, Tiêu Nhiên lấy điện thoại của mình ra xem, phát hiện Dĩ Nặc gọi cho cô, còn có hai tin nhắn chưa xem.

“Hôm nay đi chơi vui vẻ quá nha, ngay cả điện thoại của tôi cũng không nhận ~” Là Dĩ Nặc.

“Anh ta đối xử với cậu như thế nào? Có tốt không?” Lại là Dĩ Nặc.

Người đàn ông nhiều chuyện này, làm gì quan tâm chuyện yêu đương của cô như vậy? Chẳng lẽ cô đoạt “người yêu” của cậu ấy, nên cậu ấy đang ghen tỵ?

Vì vậy cô gọi điện thoại cho cậu ấy, chuông reo hai tiếng, đã có người nhận.

“Cuối cùng đã biết gọi lại cho tôi rồi sao?” Dĩ Nặc dùng giọng điệu châm chọc nói, “Chơi rất vui sao, ngay cả tôi cũng không muốn quan tâm nữa hả?”

Tiêu Nhiên cười trộm, “Chị của cậu đang xem phim, làm sao nhận điện thoại của cậu được? Tôi cũng không phải là người bất lịch sự nơi công cộng.”

“Dừng lại, từ khi nào mà cậu học tập theo ngũ giảng tứ mỹ lập chí trở thành rường cột quốc gia, thanh niên quyết chí tự cường vậy hả?”

Cãi nhau với Dĩ Nặc nhiều năm như vậy, Tiêu Nhiên nghe thế nào cũng không cảm thấy kỳ lạ, cãi lại; “Từ nhỏ tôi đã lớn lên dưới sự soi sáng của cờ đỏ, là cô bé ngoan, sống giản dị, hướng đến hiện đại hóa, nào giống như người nào đó chẳng tốt lành gì.....”

Hành khách đi xe điện ngầm nghe thấy Tiêu Nhiên nói vậy, có vài người không khỏi cười trộm.

“Con mắt nào của cậu nhìn thấy tôi không tốt hả ~” Dĩ Nặc ầm ục nói.

Tiêu Nhiên hoàn toàn khinh thường nói, “Cả hai con mắt của tôi đều nhìn thấy.....”

Hai người nói điện thoại với nhau mãi cho đến khi điện thoại Tiêu Nhiên hết pin mới thôi.

24. Chương 24: Cuộc Hẹn Vô Cùng Lúng Của Bốn Người

Đúng lúc Doanh Ngọc có bốn vé VIP của khu nghỉ dưỡng bên bãi biển, cô ta gọi điện thoại cho Tiêu Nhiên. “Tiêu Nhiên này, tôi và Dĩ Nặc muốn đi nghỉ ở bờ biển, cô và bạn trai cô có thời gian không, chúng ta cùng đi được không?”

Thật ra thì Tiêu Nhiên không có hảo cảm cũng không chán ghét Doanh Ngọc, khách khí với cô ta là vì nể mặt Dĩ Nặc thôi. Trường hợp này, để cô phải nhìn bọn họ thân thiết ngọt ngào, mặc dù cô cũng đã có bạn trai nhưng trong lòng cũng chẳng vui vẻ gì.

Nhưng khi cô muốn từ chối thì Doanh Ngọc lại hoàn toàn không cho cô cơ hội để nói, “Vé này rất khó có được, hơn nữa nghe Dĩ Nặc nói hai người gần đây cũng không quá bận rộn, anh ấy muốn để cô đi cùng, đương nhiên tôi cũng vậy.”

Thật sự lười dây dưa, Tiêu Nhiên không thể làm gì khác hơn là mang Nhược Hạo ra làm lá chắn, “Vậy để tôi hỏi bạn trai tôi xem cuối tuần này anh có thời gian hay không.”

“Anh ấy và Dĩ Nặc là đồng nghiệp, Dĩ Nặc nói hạng mục lớn của bọn họ vừa mới hoàn thành, đương nhiên có thời gian. Cứ quyết định như vậy đi!”

Đây cũng không phải lần đầu tiên vị tiểu thư này có thái độ ép buộc người khác như vậy, Tiêu Nhiên chỉ có thể lại bó tay, “Nếu vậy thì cũng được, nhưng tôi vẫn muốn hỏi anh ấy trước đã.”

Tối hôm đó, Nhược Hạo và Tiêu Nhiên ăn cơm chung.

Lúc Tiêu Nhiên nói chuyện này với anh, Nhược Hạo hỏi cô: “Em muốn đi sao?”

“À, cũng thích..... Em rất thích bơi lội, nhưng mà bốn người cùng đi, thấy có chút kỳ quái ~” Tiêu Nhiên lúng túng che giấu sự không thoải mái của mình.....

Nhược Hạo cũng có thể đoán ra cô nghĩ như thế nào, “Vậy thì chúng ta đi chơi riêng, đi như vậy cũng không phải ngại, có anh đây.....”

Anh đã biết dáng vẻ của Doanh Ngọc, cũng biết Tiêu Nhiên không cam lòng, hai người nhìn nhau cười một tiếng. Anh nắm tay cô, lúc mới bắt đầu, cô có chút né tránh nhưng mà vẫn không rút tay ra.

Nhược Hạo cũng âm thầm thở phào nhẹ nhõm, bước đầu tiên coi như đã thành công.

Hết giờ làm ngày thứ sáu, bọn họ hẹn nhau tại Quảng trường trung tâm. Trước đó, Nhược Hạo đã chạy đi đón Tiêu Nhiên, mà Doanh Ngọc thì tự mình đón xe đến đây.

Nên lúc bốn người gặp nhau, dĩ nhiên là một đôi nhìn thấy một cặp.

Tự nhiên nhất chính là Doanh Ngọc, chào hỏi với Tiêu Nhiên: “Tiêu Nhiên, chúng ta sẽ ở chỗ này này, nếu như chạy nhanh thì hơn tám giờ thì chúng ta có thể đến làng du lịch.”

Lên xe buýt đi đến làng du lịch, Tiêu Nhiên có chút mệt mỏi uể oải, Doanh Ngọc và Dĩ Nặc ngồi phía trước. Xe chạy ra khỏi nội thành, Dĩ Nặc quay đầu lại nhìn cô, nói với Nhược Hạo: “Vừa bước lên xe là cô ấy sẽ mệt rồi, anh xem cô ấy có ổn không”

Trịnh Nhược Hạo nhìn anh một cái, mỉm cười nói, “Cảm ơn.”

Nhẹ nhàng hỏi Tiêu Nhiên, “Mệt sao?” Tiêu Nhiên đã sắp mở mắt không lên, “Ừ.” Anh để cô dựa vào vai mình, “Vậy ngủ đi.”

Doanh Ngọc không có phản ứng gì với câu nói vừa rồi của Dĩ Nặc, tiếp tục xem phim với Dĩ Nặc, bộ dáng vui vẻ.

Đến làng du lịch, Tiêu Nhiên đã ngủ đến không biết trời đất, Nhược Hạo phải tốn nhiều sức mới lay tỉnh được cô. Nhìn ánh mắt mơ màng lại khê mở miệng của cô, quả thật càng nhìn càng thấy đáng yêu. Nhược Hạo ôm cô, cẩn thận sợ cô đập vào đầu đó.

Xuống xe, gió biển nhẹ nhàng khoan khoái vây lấy bọn họ, nhờ vậy mà Tiêu Nhiên tỉnh táo đôi chút. Chỉ là cô vẫn cảm thấy người rã rời, gần như dựa cả người vào Nhược Hạo. Động tác này rơi vào mắt người khác đều có thể giải thích thành tình yêu cuồng nhiệt, ngọt ngào.....

Đến khách sạn đăng ký phòng, Doanh Ngọc vào Dĩ Nặc một phòng, Tiêu Nhiên và Nhược Hạo một phòng.

Đây quả thật là rắc rối làm cho Tiêu Nhiên phải đỏ mặt, mà ánh mắt của Dĩ Nặc vẫn cứ thỉnh thoảng nhìn hai người bọn họ, còn có chút không được thoải mái.

Phòng của bọn họ ở cách vách, Nhược Hạo mang hành lý vào. Chính giữa phòng là chiếc giường king size. Thật sự Tiêu Nhiên cười không nổi, mặc dù từ lâu Dĩ Nặc đã không còn là xử nam, cũng đã hái hoa vô số lần, nhưng cô lại chỉ biết trên lý thuyết thôi, thực tế lại vô cùng ngây thơ.

Làm sao Nhược Hạo không biết cô đang lúng túng, vì vậy anh xoay người lại nói với cô, “Anh ngủ trên ghế salon, em ngủ trên giường.”

“Chúng ta vẫn nên thuê thêm một phòng.....” Mặc dù đàn ông chăm sóc phụ nữ là thiên kinh địa nghĩa, nhưng cô vẫn cảm thấy ngại ngùng.

Đang thu xếp đồ đạc của mình, Nhược Hạo quay đầu lại, “Vừa rồi anh có hỏi, hiện tại đã hết phòng rồi, nếu như còn, đương nhiên anh sẽ đăng ký thêm một phòng nữa.”

Tiêu Nhiên gật đầu, cũng bắt đầu thu xếp đồ đạc của mình, Nhược Hạo hỏi cô: “Bây giờ cơ thể có dễ chịu hơn chút nào chưa?”

Cô hơi xấu hổ nói, “Chỉ cần lên xe một lát, em sẽ ngủ ngay. Mới vừa rồi vẫn còn chưa tỉnh hẳn.....”

“Ừm, lần sau nếu có đi đường dài, anh sẽ chuẩn bị cho em một cái gối nhỏ, để em thoải mái hơn một chút.” Nhược Hạo cương chịu nhìn cô.

Cô nở nụ cười vui vẻ, trên mặt xuất hiện má lúm đồng tiền nhàn nhạt.

“Lúc trên xe, Dĩ Nặc nhắc nhở anh, đây là thói quen của em.” Nhược Hạo thu dọn xong, mở cửa sổ sát đất, gió biển thổi vào, làm rèm cửa sổ bay phấp phới.

Tiêu Nhiên dừng tay lại, cắn môi một cái, nơi này thật là lúng túng mà. Đây là lúc Dĩ Nặc không nên khoe khoang cô và cậu ấy thân thiết đến mức nào.

“Đó là vì bọn em quen biết đã lâu, anh cũng biết, quan hệ hai nhà rất tốt, giống như là người một nhà vậy.” Tiêu Nhiên hơi áy náy quay đầu lại nhìn Nhược Hạo, cô còn muốn giải thích nữa, nhưng Nhược Hạo đã cắt lời cô. Anh dịu dàng mỉm cười, “Anh biết rõ, sau này anh sẽ từ từ nhớ kỹ.” dCô biết anh không muốn tạo cho cô quá nhiều áp lực. “Ừ, cảm ơn anh ~”

Trong căn phòng cách vách, hai người thu dọn đồ đạc xong, Doanh Ngọc ăn mặc mát mẻ lướt qua lướt lại trước mặt Dĩ Nặc.

Dĩ Nặc không được yên tâm, thỉnh thoảng lại muốn nghe xem phòng bên cạnh có truyền qua âm thanh gì không ~ anh ngẩng đầu nhìn Doanh Ngọc. Cô đã bày xong tư thế, liếc mắt đưa tình với anh. “Chúng ta không đi ăn cơm có được không?”

Thật là phiền, anh không muốn trong đầu mình luôn để ý đến chuyện của phòng bên cạnh, vì vậy, ôm lấy Doanh Ngọc. “Đương nhiên là được ~”

Vốn dĩ đã hẹn đi ăn cơm chung với nhau, nhưng sát vách thoáng truyền đến tiếng động làm Tiêu Nhiên và Nhược Hạo hai người nhìn nhau, rồi sau đó cùng bật cười thật lớn, Nhược Hạo duỗi tay về phía cô, “Vừa đúng lúc, chúng ta đi hưởng thụ bữa tiệc cuối tuần thôi ~”

Cô lôi kéo tay anh, hai người đi xuống nhà hàng ở dưới lầu để ăn cơm.

Thoải mái hưởng thụ hải sản phong phú, Tiêu Nhiên ăn xong mấy con cua, cô xin lỗi Nhược Hạo. “Em không muốn giả vờ thực nữ, mấy con cua thật sự rất hấp dẫn ~”

Nhược Hạo vui vẻ nhìn cô, “Em đã quên, em từng nói với anh em là Thao Thiết (người tham ăn) sao..... Hơn nữa, em thật gầy, nhất định phải ăn nhiều một chút ~”

Ừm, quả nhiên Nhược Hạo là người tốt. Nếu là Dĩ Nặc, nhất định lại nói mình là con heo. Nghĩ tới đây, gương mặt vốn đang tươi cười của Tiêu Nhiên cứng cứng lại một chút, rồi sau đó cô lại cười cười, tiếp tục hưởng thụ.

Ăn cơm xong, hai người nắm tay nhau đi dạo trên bờ cát một chút. Ánh trăng chiếu lên mặt biển, ánh sáng bạc lấp lánh trông rất đẹp mắt. Bờ biển lãng mạn, bãi cát mềm mại, nơi xa xa vắng vắng tiếng nhạc du dương, còn có..... những con muỗi thích hút máu.

Vừa khéo Tiêu Nhiên lại là loại người dễ dàng dẫn dụ mấy con muỗi, chỉ trong chốc lát, trên người đã loang lỗ vết muỗi đốt. Nhược Hạo cởi áo sơ mi của mình ra, khoác lên người cô, dẫn cô chạy về khách sạn.

Chạy trên bãi cát mềm mại, đến cửa khách sạn, hai người thở hồng hộc, nhìn đáng vẻ nhếch nhác của đối phương, không hẹn mà cùng ngã xuống bãi cát. Nhược Hạo nói: “Sau này anh sẽ nhớ mang theo thuốc chống muỗi cho em.”

Tiêu Nhiên xoay đầu qua, nhìn Nhược Hạo, anh kéo tay cô, mười ngón tay đan xen vào nhau.

25. Chương 25: Tâm Trạng Muốn Bảo Vệ Cô.

Sáng thứ bảy. Tiêu Nhiên và Nhược Hạo đã ăn gần xong bữa sáng, Dĩ Nặc và Doanh Ngọc mới đi tới. Doanh Ngọc mặc bikini bọc lưới, phơi bày tất cả các đường cong, quyến rũ mê người.

“Chúng ta đi ra bờ biển một lát, buổi trưa thuê một chiếc du thuyền đi chơi được không?” Dĩ Nặc hỏi bọn họ.

Tiêu Nhiên gật đầu, “Cứ quyết định như vậy đi, vậy một lát chúng tôi đi trước, hai người đi tìm chúng tôi sau.”

Lần đầu tiên giữa hai người bọn họ phải dùng hai từ: chúng tôi và hai người, thật sự cảm thấy không quen.

Bốn người cùng chơi bóng chuyền, nước biển trong suốt văng lên thành từng bọt sóng, biển rộng mênh mông làm bọn họ tạm thời bỏ qua những ngăn cách, chơi rất vui vẻ.

Đến trưa, chuẩn bị thuê du thuyền ra biển, đột nhiên Tiêu Nhiên cảm thấy không ổn, vì vậy nói với Nhược Hạo: “Em không thoải mái, anh đi với bọn họ đi.”

Nhược Hạo lập tức kéo cô lại, “Em làm sao vậy? Không thoải mái ở đâu?”

Cô hơi nóng nảy nhìn anh. “Không có việc gì, chỉ là hình như cái đó tới.....”

Chuyện riêng của phụ nữ, Nhược Hạo không thể làm gì khác là gật đầu một cái, để cô về phòng trước.

Cùng với một vài khách du lịch khác thuê một chiếc du thuyền, mọi người tập trung một chỗ để đợi du thuyền. Dĩ Nặc chú ý Tiêu Nhiên thỉnh thoảng ôm bụng, khẽ cau mày, vì vậy nói với Doanh Ngọc là đi lấy bình nước, tách khỏi đám đông.

Gõ cửa phòng Tiêu Nhiên, một lát sau cô mở cửa ra. Nhìn thấy là Dĩ Nặc, cô cảm thấy hơi ngạc nhiên. “Có chuyện gì?”

“Cậu không sao chứ?” Anh nhìn cô.

Cô lắc đầu một cái, bụng đã bắt đầu đau âm ỉ. Đã thay đồ bơi ra, khoác áo tắm, cô lại cau mày.

“Dì cả đến? Lại đây nằm xuống đi.” Anh đã vô cùng thuần thục chuyện này, Tiêu Nhiên ngoan ngoãn nghe lời nằm xuống, anh đắp kín chăn cho cô, chỉnh lại máy điều hòa không khí, lại nấu nước nóng cho cô.

Tiêu Nhiên nằm xuống, nhìn anh, “Được rồi, cậu đi xuống dưới đó đi. Tôi chỉ cần nằm như thế này là được rồi, chẳng qua không thể đi bơi được thôi.”

Dĩ Nặc nhìn cô một cái, mở TV lên, dựa vào đầu giường. “Thôi đi, với tình hình bây giờ của cậu thì tôi vẫn nên chăm sóc cậu.”

Đương nhiên anh biết rõ kỳ sinh lý của Tiêu Nhiên đến không phải là đau như bình thường. Nhớ lúc trước, đây chính là bước ngoặt để hai người bọn họ bắt đầu giảng hòa.

Nhưng mà tình hình như bây giờ thì thật sự hơi lúng túng. Tiêu Nhiên kéo kéo anh, “Vậy cậu đi xuống gọi Nhược Hạo lên đây đi, để anh ấy ở đây với tôi, cậu đi chơi đi.”

Anh nhìn Tiêu Nhiên nột cái, tay phủ lên tay cô. “Tôi rất thành thạo trong việc chăm sóc cậu, cậu cứ nằm đó đi.” Sau đó, tay của anh cũng không buông ra. Trong phòng chỉ nghe thấy tiếng tivi, hai người cũng không nói thêm câu nào nữa.

Quả nhiên, Tiêu Nhiên bắt đầu đau. Lúc mới bắt đầu, cô chỉ cần môi, ôm chặt bụng, sau đó bắt đầu co người lại, khe khẽ rên rỉ. Dĩ Nặc nắm tay cô, “Tôi bảo quỳ tiếp tân lấy đường đổ cho cậu, lại đây, uống chút nước đường đồ nóng đi.”

Tiêu Nhiên đau đến mặt tái nhợt, miễn cưỡng uống vào, sau đó lại nặng nề ngã xuống giường, Dĩ Nặc đắp chăn cho cô xong, cẩn thận vén lại mái tóc rối loạn của cô. Khẽ hỏi: “Tốt hơn chút nào chưa?”

Tiêu Nhiên nhắm chặt hai mắt, miễn cưỡng gật đầu một cái.

Kể lừa đảo này, đúng là nói dối không chớp mắt, rõ ràng đáng vẻ là đau đến sắp chết lại còn cạy mạnh. Anh vẫn nắm lấy tay cô, vẫn mở tivi. Nhưng anh lại nhìn Tiêu Nhiên nhiều hơn.

Không biết qua bao lâu, Dĩ Nặc cũng ngủ thiếp đi.

Cửa phòng lại bị mở ra, Nhược Hạo và Doanh Ngọc cùng nhau bước vào. Nhược Hạo nhìn thấy Tiêu Nhiên nằm nửa người trên ngực Dĩ Nặc, mặt của anh không khỏi xụ xuống. Dĩ Nặc thức dậy, cẩn thận buông tay Tiêu Nhiên ra, bước xuống giường như không có chuyện gì, chỉ vào Tiêu Nhiên: “Lúc kỳ sinh lý của cô ấy tới, nhất định phải có người bên cạnh, nếu không, có thể đau đến rút gân”

Lúc này Tiêu Nhiên cũng mơ màng tỉnh lại, vẻ mặt khổ sở nhìn bọn họ. “Sao vậy?”

Nhược Hạo nén giận, đi tới bên cạnh cô. “Em làm sao vậy? Còn đau không?”

Tiêu Nhiên không có sức lực gật đầu một cái, Nhược Hạo nhìn Dĩ Nặc. Dĩ Nặc nhún vai, sau đó đi ra ngoài.

“Bây giờ làm sao, anh đi mua thuốc giảm đau cho em được không?” Nhược Hạo nhìn về mặt Tiêu Nhiên, trong nháy mắt lửa giận biến mất không còn bóng dáng.

Cô lắc đầu, “Không cần uống thuốc, anh cho em nước đường đỏ là được rồi.”

Anh nhìn đường đỏ để ở đầu giường, rót nước nóng, khuấy cho cô ly nước đường đỏ, để cho cô uống.

Tiêu Nhiên ngủ mê man, Nhược Hạo vẫn nhìn chăm chăm vào mặt cô. Lúc cô nói mình không thoải mái, chỉ có mình cô đi lên, về phần Khương Dĩ Nặc đi lên lúc nào thì không ai biết. Xem ra cậu ta vô cùng quan tâm tới cô. Còn có dáng vẻ bảo vệ hơn khi cậu ta ở bên cạnh bạn gái.

Nghĩ tới đây, trong lòng Nhược Hạo rất không thoải mái.

Doanh Ngọc đã đi ra ngoài từ trước, mặt xanh mét, vốn dĩ cực kỳ tức giận vì Dĩ Nặc vô cớ mất tích, bây giờ lại nhìn thấy dáng vẻ dịu dàng của anh ấy bên cạnh Phương Tiêu Nhiên, chưa bao giờ cô nhìn thấy vẻ mặt đó của anh, cho dù là sau khi trải qua kích tình anh cũng chưa từng có.

Phương Tiêu Nhiên, cô ta dựa vào cái gì? Cứ yên tĩnh nằm bên cạnh người đàn ông của mình như vậy!

Dĩ Nặc đi ra ngoài, nhìn thấy cô ta, nói như không có chuyện gì xảy ra. “Sao không vào phòng? Vừa rồi trên du thuyền chơi vui không?”

Doanh Ngọc vô cùng tức giận, “Đây là sao? Anh có ý gì hả?”

Nhìn lửa giận ngút trời của cô, Dĩ Nặc bình tĩnh nói: “Trở về phòng rồi nói.” Mở cửa phòng, đi vào. Doanh Ngọc thật sự không nhịn được nữa, vẫn nghĩ nếu như Dĩ Nặc nói vài câu với cô, thì cũng có thể bỏ qua cho anh ta. Nhưng đằng này, anh lại hoàn toàn không có dáng vẻ áy náy!”

Đi theo anh về phòng, đóng sầm cửa. Nâng cao giọng: “Không đi chơi du thuyền với em cũng đã đành, lại nằm trên giường với Phương Tiêu Nhiên, còn ôm cô ta, anh không có gì muốn nói sao!”

Dĩ Nặc mở TV lên, “Thế nào? Kỳ sinh lý của cô ấy tới, anh chỉ chăm sóc cho cô ấy thôi.”

“Tại sao lại là anh hả? Anh là gì của cô ấy!” Doanh Ngọc cảm thấy đầu mình sắp nổ tung rồi.

Còn Dĩ Nặc thì lại có dáng vẻ không hề quan tâm, ngẩng đầu nhìn cô, “Cô ấy là bạn của anh, quen biết đã nhiều năm, trước đây mỗi khi cô ấy bị như vậy, anh cũng đều ở bên cạnh cô ấy như thế.”

Doanh Ngọc thật sự hết ý kiến, đây chẳng lẽ là việc đương nhiên sao? Anh còn nghĩ cô là bạn gái của anh không?

Một lúc lâu vẫn không thấy Doanh Ngọc nói tiếng nào, Dĩ Nặc liếc cô một cái. “Còn đang tức giận? Cô ấy là con bé ngốc, em tức cô ấy cái gì? Đừng giận nữa, tới đây ~”

Vốn định tranh cãi ầm ĩ với anh, nhưng cô biết nếu làm như vậy sẽ chỉ càng làm cho mối quan hệ xấu đi. Để theo đuổi Dĩ Nặc, trước đó cô cũng đã thăm dò tính tình của anh ta, nếu nói chia tay, vậy là thật sự kết thúc, anh ta sẽ không quay đầu lại. Cho tới bây giờ, Dĩ Nặc đều thích mềm không thích cứng, cho nên những cách thông thường là vô ích. Nghĩ như vậy, cô cũng vơi bớt tức giận, giả vờ ngây thơ, nửa thật nửa giả ngồi xem phim ma với anh.

Cho nên, cô có thể duy trì quan hệ với anh ta lâu như vậy, cũng là do cô có thể khống chế mình những lúc nổi giận.

Chủ nhật, mọi người cùng nhau chuẩn bị trở về thành phố, suốt cả chặng đường không ai nói một lời, Tiêu Nhiên vẫn ngủ suốt. Lúc xuống xe, cô vẫn còn buồn ngủ, cảm giác mệt mỏi không có chút sức lực. Lúc Nhược Hạo đi lấy hành lý, Dĩ Nặc liếc thấy dáng vẻ loạng choạng sắp ngã của Tiêu Nhiên, nhanh chóng tới ôm lấy cô.

Dĩ Nặc cau mày, cơ thể cô rất nóng, chẳng lẽ đang sốt? Sờ sờ trán của cô, quả nhiên là vậy.

Doanh Ngọc đang chào tạm biệt với mọi người, xoay qua nhìn thấy cảnh này. Mà lúc Trịnh Nhược Hạo nhìn thấy, cũng không thể tiếp tục cười được nữa, mặt anh lạnh xuống.

Dĩ Nặc không để ý những chuyện này, hỏi Tiêu Nhiên: “Nhiên Nhiên, sao cậu lại sốt? Vẫn còn khó chịu cái kia sao?”

“Tôi thấy dạ dày rất khó chịu, muốn nôn.....” Dứt lời cô thật sự muốn ói ra.

Nhược Hạo muốn ôm Tiêu Nhiên, đặt đồ đạc xuống đất, “Đưa Tiêu Nhiên cho tôi ~”

Nhưng Dĩ Nặc không để ý tới, cau mày, nói một mình: “Có thể Nhiên Nhiên bị viêm dạ dày.....” Một tay anh ôm Tiêu Nhiên vào trong ngực, tay kia cầm túi của mình lên, nhìn Trịnh Nhược Hạo, “Đưa túi của cô ấy cho tôi đi.”

Trịnh Nhược Hạo vừa buồn cười vừa bực mình nhìn anh, lúc này nét mặt của Dĩ Nặc giống như anh mới là bạn trai của Tiêu Nhiên, còn những người khác hầu như là người không liên quan. Doanh Ngọc đi tới bên cạnh Dĩ Nặc, hơi tức giận: “Dĩ Nặc, anh giao Tiêu Nhiên cho Nhược Hạo mới đúng, bạn trai thực sự của cô ấy đang ở đây, anh lo lắng cái gì.....”

Dĩ Nặc nhìn Doanh Ngọc một cái dường như vô tâm nói: “Bây giờ là chủ nhật, lúc này nhà Nhiên Nhiên không có ai, với tính của cô ấy, nhất định là không mang chìa khóa, đương nhiên anh phải đưa cô ấy về nhà anh trước.”

Cách giải thích thân mật này làm cho hai người còn lại đều không thoải mái, Nhược Hạo mở miệng: “Cảm ơn, tôi vẫn nên đưa cô ấy tới bệnh viện, như vậy an toàn hơn.”

Doanh Ngọc vừa định tỏ vẻ đồng ý, nhưng Dĩ Nặc hoàn toàn không nể mặt Nhược Hạo, “Cô ấy cũng không thích nằm viện, nhìn thấy bệnh viện là muốn về nhà ngay, mà nhà cô ấy không có ai, chẳng lẽ muốn đến nhà anh sao?”

Lời nói cũng quá trắng trợn rồi, Trịnh Nhược Hạo cũng không nhịn, cười, “Nhà tôi cũng được, để cô ấy nghỉ ngơi một chút.”

Lấy đủ mọi thứ, Dĩ Nặc chuẩn bị đi, anh cười lạnh, “Đến nhà anh? Chuyện như vậy vẫn nên chờ Nhiên Nhiên tỉnh lại rồi nói đi.”

Doanh Ngọc tức giận ngùn ngụt, “Khương Dĩ Nặc! Vậy em thì làm sao?” Kéo áo anh, vừa tức vừa uất ức.

Cẩn thận đặt Tiêu Nhiên vào trong xe, quay đầu lại nhìn cô một cái, vẻ mặt không cảm xúc của anh dịu lại một chút. “Nhiên Nhiên đang bệnh, em cũng không phải không nhìn thấy, tự mình đón xe về đi. Anh đi trước.”

Nói xong, đóng cửa xe, xe taxi chạy đi.

Doanh Ngọc ngơ ngác nhìn xe taxi, xoay người nhìn Trịnh Nhược Hạo, “Tại sao lại cho bọn họ có cơ hội? Anh cố ý sao?”

Vị đại tiểu thư này cũng quá lắm rồi, Nhược Hạo bắt đắc dĩ cầm đồ đạc của mình lên, “Tại sao tôi phải hi vọng bạn gái của mình lại được người khác chăm sóc?”

“Cả chuyện ngày hôm qua, một chút phản ứng anh đều không có sao? Hai người bọn họ ở chung một phòng, còn.....” Trên đường lớn, mỹ nữ nước mắt tuôn rơi, vẻ mặt mỹ nam thì bắt đắc dĩ. Người không biết chuyện còn tưởng rằng là cặp tình nhân đang gây gổ.

Trịnh Nhược Hạo chuẩn bị đi, trước khi đi, anh nói với cô: “Nếu như cô không có lòng tin với bạn trai mình như vậy, thì hai người có thể đi được bao xa? Tôi cũng đã chuẩn bị tâm lý để đánh một trận chiến lớn, dù sao thì chúng tôi cũng chỉ mới bắt đầu. Còn hai người thì sao?”

Từ lúc cô qua lại với Dĩ Nặc, cũng đã biết sự tồn tại của Tiêu Nhiên. Trong di động của Dĩ Nặc, 1 là cô ấy, 2 là nhà. Lưu tên là Nhiên Nhiên, tin nhắn hay cuộc gọi nhiều nhất đều là cô ấy. Lúc hai người hẹn hò, cũng chỉ vì Tiêu Nhiên gọi điện nói muốn một mình đi xem phim, anh có thể để cô ngồi một mình ở buổi chiếu phim dành riêng cho tình nhân. Chuyện như vậy nhiều không đếm xuể, cho nên cô đối với Tiêu Nhiên đã đến mức ghét chứ không còn những thứ khác.

Nhưng ngay cả Tiêu Nhiên cũng đã nói, những người qua lại với Dĩ Nặc, thì mình là người có thời gian lâu nhất, đây cũng có thể nói lên mình đặc biệt với Dĩ Nặc, đã đến mức này, cô cũng sẽ không buông tha. Doanh Ngọc là con cưng, từ nhỏ đến lớn, chỉ cần là thứ cô muốn thì nhất định phải lấy được.

Lúc này trong mắt của nàng công chúa kiêu ngạo, ngoại trừ chán ghét cũng chỉ còn ghen tỵ.

Hết chương 25.

26. Chương 26: Không Phải Là Độc Nhất Vô Nhị (1)

Quả nhiên nhà Tiêu Nhiên không có ai, Dĩ Nặc mở cửa nhà cũ của mình ra, đặt cô nằm lên giường. Thật ra thì có thể nói số lần cô ngủ trên chiếc giường này còn nhiều hơn anh.

Trước tiên là đo nhiệt độ, 38.20—C. Dĩ Nặc thành thạo tìm thuốc hạ sốt cho cô uống, sau đó đắp khăn nóng lên trán cô.

Uống thuốc xong, Tiêu Nhiên nằm ngủ mê man. Sau khi đắp chăn cho cô, Dĩ Nặc đi vào phòng bếp nấu canh gừng.

Nấu xong canh gừng, Dĩ Nặc đi trở về phòng, thử lại nhiệt độ của Tiêu Nhiên, ra chút mồ hôi, nhiệt độ có vẻ cũng đã giảm xuống.

“Nhiên Nhiên, Nhiên Nhiên.....” Dĩ Nặc đẩy cô một cái, “Ngồi dậy uống canh gừng nào ~”

Tiêu Nhiên không muốn tỉnh dậy, mơ mơ màng màng nhìn Dĩ Nặc, nũng nịu năn nỉ: “Tôi không muốn uống canh gừng..... Tôi muốn ói.....”

Dĩ Nặc hoàn toàn không lung lay, “Nói muốn ói thì càng phải uống, canh gừng là dùng để chống ói.”

Tiêu Nhiên tiếp tục mở đôi mắt mơ màng, lẩm bẩm, “Nhưng mà dạ dày tôi không thoải mái, không muốn uống canh gừng đâu.....”

Từ nhỏ Tiêu Nhiên đã không thích uống thứ này, có thể không uống sẽ luôn nghĩ cách trốn tránh, Dĩ Nặc vẫn kiên quyết không nhượng bộ, “Uống hết canh gừng nhanh lên, chẳng lẽ cậu muốn cha mẹ cậu nhìn thấy đáng vẻ bệnh rề rề của cậu? Rồi sau đó, mẹ tôi biết được, lại trách móc tôi.....”

Nghe anh nói vậy, Tiêu Nhiên ngoan ngoãn duỗi tay về phía cái chén canh gừng vàng vàng kia, cau mày nín thở miễn cưỡng uống một hơi. Dĩ Nặc hài lòng khi nhìn thấy uy hiếp của mình có hiệu quả, anh vỗ vỗ đầu cô, “Ngoan lắm, ngủ tiếp đi.”

Mở máy vi tính lên mạng, trời dần dần tối, Dĩ Nặc nhìn đồng hồ, lại tiếp tục thử nhiệt độ của Tiêu Nhiên, tin chắc đã hạ sốt mới thở phào nhẹ nhõm. Lúc này cửa đối diện vang lên tiếng động, là chú Phương và dì Thang trở về. Anh khẽ gọi cô, cô mơ màng trả lời, thở dài, anh lại vỗ vỗ mặt cô, “Cha mẹ cậu về rồi, về nhà đi ~”

“Ừm, nhưng mà tôi rất khó chịu.....” Toàn thân mệt mỏi không có sức lực, “Không muốn động, không muốn động.....”

Ngay cả một chút thành ý mở mắt, cô cũng không có, chỉ mềm nhũn ngồi dậy, lại muốn nặng nề ngã xuống, Dĩ Nặc không thể làm gì khác hơn là ôm hông cô, để cô tựa vào người mình, sau đó cầm túi của cô lên, mở cửa, lại gõ cửa nhà đối diện.

Mẹ Phương ra mở cửa, nhìn thấy tư thế thân mật của hai người, trong lòng vô cùng vui mừng nhưng trên mặt lại hiện vẻ nghi ngờ, con gái chưa từng nói với bà con bé và Dĩ Nặc ở bên nhau. Hơn nữa nhìn nó không ổn lắm, vì vậy nhanh chóng mở cửa ra.

Dĩ Nặc nói với mẹ Phương, “Dì, hình như Nhiên Nhiên bị bệnh, mọi người đều không ở nhà, vừa rồi con để cô ấy nằm ở nhà con một lát, lúc này hết sốt rồi, nhưng cô ấy vẫn còn khó chịu.”

Lúc này mẹ Phương mới hiểu được là chuyện gì đã xảy ra, cùng với Dĩ Nặc đỡ Tiêu Nhiên về phòng. Thu xếp xong, Dĩ Nặc ra ngoài nói với mẹ Phương: “Dì, không có việc gì thì con đi trước.” Mẹ Phương làm sao có thể đồng ý, “Làm sao được, không dễ dàng gì con mới tới đây, nán lại thêm lúc nữa đi, đã lâu rồi con không ăn cơm ở đây, dì nấu món ngon cho con, nhìn con hình gầy đi, mẹ con lại không nấu đồ ăn ngon cho con sao?”

Dĩ Nặc cười, gật đầu, “Dạ được, vậy con đánh cờ với chú Phương. Con chờ ăn cơm của dì.”

Trong thư phòng, hai người đánh cờ tướng khí thế bồng bồng.

Đến lúc ăn cơm tối, cha mẹ Tiêu Nhiên dọn cơm, Dĩ Nặc đi vào xem Tiêu Nhiên thế nào. Trong phòng của cô không hề có chút sắc thái nữ tính nào cả, ren hay búp bê đều không có, chỉ có một giá sách chật kín, một cây đàn piano, bắt mắt nhất chính là chiếc giường hình con bò sữa của cô, có lẽ đó là vật nữ tính duy nhất trong phòng.

“Nhiên Nhiên, ăn cơm.....” Anh gọi cô, Tiêu Nhiên vừa mắt nhắm mắt mở nhìn anh vừa lẩm bẩm: “Dĩ Nặc, cậu làm bài tập trước đi, tôi ngủ trước đã, một lát xem giúp cậu.” Sau đó lại nhắm mắt ngủ tiếp.

Nghe cô nói, anh rất muốn cười. Nghe giọng điệu của cô, hình như là lúc bọn họ học bài, nhớ lúc đó mẹ vì muốn mình học hành đàng hoàng mà đã nhờ Tiêu Nhiên giúp đỡ. Khi đó, nếu như cô mệt nhọc, trước khi ngủ sẽ nói khi nào anh làm xong bài tập thì gọi cô. Thoảng một cái đã hơn mười năm.

“Tôi làm xong rồi, cậu tới đây kiểm tra đi ~” Dĩ Nặc thử trên Tiêu Nhiên đang ngáy ngủ. Kết quả, cô thật sự ngồi dậy, khẽ mở mắt, nói với anh, “Ồ đâu? Lấy ra cho tôi xem.”

Vuốt vuốt mặt cô. “Nhiên Nhiên, tỉnh lại, đi ăn cơm thôi. Cậu cũng không còn sốt, đi ăn chút gì đi ~” nói xong kéo cô dậy. Lúc này Tiêu Nhiên mới ý thức được là mình đang ở đâu, bị Dĩ Nặc ép buộc kéo ra ngoài, cô ấp úng nói: “Tôi không đói bụng, muốn ới, không muốn ăn.....”

Mẹ Phương thấy Tiêu Nhiên đi ra ngoài, “Nhiên Nhiên, con ăn một chút đi, mẹ chuẩn bị cho con một ít mì sợi, rất thanh đạm.....”

Hơi ngạc nhiên ngồi ở bàn, cha Phương nhìn con gái mình, cưng chiều cười một tiếng, lấy tay vỗ lên mặt Tiêu Nhiên, “Bé cưng nhà chúng ta còn chưa tỉnh ngủ đâu, em xem vẻ mặt của nó này.....”

Tiêu Nhiên tiện thể kéo tay cha, “Cha ơi, con mệt, con không muốn ăn ~”

“Không được, lại đây, ráng chịu đựng một lát, ăn một ít thôi ~” ngay cả cha cô cũng không quan tâm cô làm nũng. Dĩ Nặc lại ngồi bên cạnh cô, trực tiếp đút mì đến bên miệng cô, không cho phép cô không ăn.

Tiêu Nhiên ăn xong, cuối cùng cũng đã có chút tinh thần, Dĩ Nặc muốn về, “Chú phương, dì Thang, khi nào có thời gian con lại tới nhà ăn cơm, hôm nay con về trước.”

Lúc đi ngủ, mẹ Phương nói với cha Phương, “Anh nói xem, đứa bé Dĩ Nặc này rất xứng với Nhiên Nhiên nhà chúng ta, vì sao mà hai đứa bé mãi mà không thể đến với nhau vậy?”

Đang đọc sách ở đầu giường, cha Phương gỡ mắt kính xuống. “Em quản chi chuyện bọn nhỏ, cũng không phải là chuyện chúng ta có thể quản được.....”

Tiêu Nhiên về phòng mình, mở điện thoại di động lên, phát hiện Nhược Hạo gọi cho mình hai lần, còn có ba tin nhắn.

“Gọi điện thoại cho em đều là tắt máy, không biết bây giờ em sao rồi ~ khi mở máy nhớ gửi tin nhắn cho anh ngay lập tức.” Nhược Hạo

Hai cái khác đều là tin nhắn nhắc nhở, cô xóa hai tin nhắn này. Gọi điện thoại cho Nhược Hạo.

Điện thoại được nhận ngay, “Em đã tỉnh? Hiện tại sao rồi? Còn khó chịu không? Em đang ở đâu?”

Hỏi liên tiếp mấy câu làm Tiêu Nhiên hơi nhức đầu, “Ừ, mới vừa ăn cơm với cha mẹ, đương nhiên em ở nhà. Đã tốt hơn nhiều rồi, cảm ơn anh ~”

Trịnh Nhược Hạo nghe cô đang ở nhà, mới thoáng yên tâm. “Vậy Khương Dĩ Nặc còn ở đó không?”

“Cậu ấy đi rồi ~” Tiêu Nhiên không có nói cậu ấy vẫn ở lại, lúc này mới vừa đi.

Anh gật đầu một cái, “Vậy, em nghỉ ngơi cho thật tốt, ngày mai anh đi thăm em.”

Hết chương 26.

27. Chương 27: Không Phải Là Độc Nhất Vô Nhị (2)

Thứ hai luôn luôn bận rộn. Tiêu Nhiên đến công ty bắt đầu công việc của mình, giữa lúc bận rộn còn nhận được tin nhắn hỏi thăm của Dĩ Nặc, Nhược Hạo, còn có Doanh Ngọc..... Buổi sáng thì còn rất tốt, nhưng đến chiều, khi hội nghị biên tập đang diễn ra, thì đột nhiên Tiêu Nhiên phát sốt, cả người nhanh chóng mềm nhũn. Cuối cùng, không thể gắng gượng được nữa, Tiêu Nhiên không thể làm gì khác hơn là xin nghỉ về nhà. Cô nhắn tin cho Dĩ Nặc nói mình về nhà, Dĩ Nặc gọi điện thoại cho cô ngay lập tức, “Cậu làm sao vậy?”

“Sắp đến nhà rồi, tôi cảm thấy khó chịu muốn chết.....” Tiêu Nhiên uể oải nói.

Dĩ Nặc hơi lo lắng hỏi: “Vậy nhà cậu có ai ở nhà không? Dì Thang bây giờ đang ở đâu?”

“Mẹ tôi ở nhà, một lát phải nói với Nhược Hạo một tiếng, hôm nay không thể gặp anh ấy rồi.” Cô vẫn mệt mỏi, giọng nói càng lúc càng nhỏ.

Lúc này mà còn nhớ đến hẹn hò, Dĩ Nặc xì mũi coi thường. “Vậy hết giờ làm tôi sẽ đến nhà cậu, hiện tại phải hợp rồi, cứ như vậy nha.” Tiêu Nhiên mơ màng cúp điện thoại, ngủ thẳng đến khi về tới nhà.

Đến nhà, Tiêu Nhiên vẫn nhớ gửi tin nhắn cho Nhược Hạo, nói cho anh ấy biết mình không khỏe, không thể gặp mặt anh ấy.

Sau khi hết giờ làm, Dĩ Nặc không trì hoãn dù chỉ một phút, lái xe đến nhà Tiêu Nhiên xem cô như thế nào. Mẹ Tiêu Nhiên đã cho cô uống thuốc, cô vẫn còn đang ngủ, vì vậy hai người lại vui vẻ cùng nhau làm cơm tối.

Nhược Hạo nhận được tin nhắn của Tiêu Nhiên, trả lời lại cô, nhưng cô không có chút động tĩnh nào, anh không được an tâm. Mặc dù có hơi tùy tiện, nhưng vẫn muốn đến nhà thăm cô.

Dựa theo kinh nghiệm mấy lần đưa cô về nhà, thuận lợi tìm được nhà cô, ngập ngừng một lát, anh nhắn máy gác cổng.

“Tìm ai vậy?” Giọng nói này rất quen tai, Nhược Hạo trả lời: “Xin hỏi có phải nhà Phương Tiêu Nhiên không?”

“Đúng vậy.” Cửa mở ra, bên trong mơ hồ truyền ra tiếng nói: “Là tìm Nhiên Nhiên.”

Trịnh Nhược Hạo cau mày, đây không phải là giọng nói của Dĩ Nặc sao, cậu ta đang ở nhà Tiêu Nhiên? Mang theo nghi vấn này, mãi đến khi anh gõ cửa nhà Tiêu Nhiên. Hai người đối mặt nhau, cùng chung địch ý.

Mẹ Phương không biết Trịnh Nhược Hạo, hỏi Dĩ Nặc: “Dĩ Nặc, con quen không?”

Trịnh Nhược Hạo thấy mẹ Tiêu Nhiên, lập tức lễ phép chào hỏi: “Chào dì, dì khỏe không ạ, còn là bạn trai Tiêu Nhiên, Trịnh Nhược Hạo, làm cùng công ty với Dĩ Nặc.”

Từ lúc hai nhà biết nhau đến nay, mẹ Phương luôn cảm thấy, ở bên cạnh Tiêu Nhiên người ưu tú nhất chính là Dĩ Nặc, đã thấy nhiều người theo đuổi Tiêu Nhiên, nhưng không ai có thể vượt qua cậu ta. Nhưng người trẻ tuổi trước mắt này khá tốt, cao xấp xỉ Dĩ Nặc, dáng dấp không đẹp trai tuấn lãng như Dĩ Nặc, nhưng lại hào hoa nho nhã, lịch sự hiểu lễ, nhìn rất thuận mắt. Vì vậy bà để Nhược Hạo vào nhà, cười nói: “Cậu là bạn trai Tiêu Nhiên? Vẫn chưa nghe nó nhắc tới ~ con bé này thật là! Vào đây, Nhược Hạo, cậu là đồng nghiệp của Dĩ Nặc, nhất định là thông qua nó mới biết Tiêu Nhiên nhà chúng ta đúng không?”

Hai người liếc mắt nhìn nhau nhưng không nói lời nào.

Tiêu Nhiên lơ mơ đi ra, vẫn còn buồn ngủ, “Mẹ, Dĩ Nặc, hai người ầm ĩ cái gì vậy? Hình như con khỏe hơn một chút rồi...” Mẹ Phương bước tới sờ trán cô, “Ừ, quả thật hết sốt rồi.”

Khi cô đưa mắt nhìn về người thứ tư, không khỏi kinh ngạc. “Nhược Hạo, anh ở đây làm gì?”

Nhược Hạo cười nói: “Anh gửi tin nhắn cho em, không thấy em trả lời, anh lo lắng cơ thể em không khỏe nên đến xem một chút.”

Rất dễ nhận thấy, Nhược Hạo săn sóc Tiêu Nhiên đã làm cho vị trí của anh trong lòng mẹ Tiêu Nhiên được tăng cao. Dĩ Nặc đứng bên cạnh, đỡ Tiêu Nhiên ngồi xuống, vừa muốn hỏi cô muốn uống gì, thì Nhược Hạo đã mang ra một lon trà, nói với mẹ Phương, “Dì, đây là hồng trà con cố tình nhờ người ta mang tới, dạ dày Tiêu Nhiên không được tốt, cái này rất tốt cho dạ dày cô ấy.”

Rõ ràng mẹ Phương rất hài lòng “con rể” tự tìm tới cửa này, mặt mày đều vui vẻ, “Nhược Hạo, cậu thật là tỉ mỉ, đúng là dạ dày của Tiêu Nhiên có chút vấn đề, lại luôn ăn uống quá độ, sau này cậu phải chú ý tới nó nhiều hơn.”

Tiêu Nhiên dựa vào bên cạnh, uống ly nước nóng Dĩ Nặc vừa đưa cho cô, suýt chút nữa đã bị sặc chết, “Mẹ ~”

Mẹ Phương nở nụ cười khinh thường, hung hăng trợn mắt nhìn cô một cái, lại nhìn Trịnh Nhược Hạo. Dĩ Nặc cũng bị sự nhiệt tình của bà làm cho không được tự nhiên, nói với Tiêu Nhiên: “Tôi đi trước, cậu nghỉ ngơi cho thật tốt ~” Tiêu Nhiên lại kéo áo sơ mi của anh, nói như đang năn nỉ: “Đừng đi.....” Ánh mắt liếc về mẹ đang rất hài lòng với Nhược Hạo, thật sự hết cách.

Dĩ Nặc cười cười, “Cậu không thoải mái thì lên phòng nằm đi, còn ở đây làm gì?”

Nhược Hạo nhìn thấy hành động của hai người, vì vậy đứng dậy nói với mẹ Phương, “Dì, con còn có việc, con đi trước, sau này sẽ lại đến thăm dì và chú.”

Mẹ Phương nghe nói anh muốn đi, cảm thấy hơi tiếc, “Cậu xem, Dĩ Nặc cũng ở lại, hai người cũng nên ăn cơm cùng nhau.....” Nhược Hạo khéo léo từ chối, Dĩ Nặc cũng đứng dậy, “Dì Thang, con cũng phải đi, hôm nay mẹ con ở nhà một mình, con phải về ăn cơm với mẹ.”

Hai người cùng nhau chào tạm biệt. Mẹ Phương vô cùng hưng phấn, nói với Tiêu Nhiên, “Con gái ngoan, con quen chàng trai này từ khi nào vậy? Mẹ thấy cũng không tệ, cậu ta ~”

Vốn dĩ bị sốt nên cả người đều rã rời, nghe mẹ nói vậy thì càng thấy phiền hơn, cô không quan tâm, yên lặng đi vào phòng mình. Mẹ Phương không có cách nào đè nén hưng phấn trong lòng mình, vì vậy thuận tay gọi điện thoại cho mẹ Khương: “Tôi nói cho bà nghe, mới vừa rồi, tôi đã gặp bạn trai Tiêu Nhiên nhà chúng ta, thật sự cũng không tệ, làm cùng công ty với Dĩ Nặc.....”

Khi Dĩ Nặc bước vào cửa, hiếm khi mẹ Khương đứng ở cửa đón anh. “Con trai ngoan, con đã về rồi?” Thái độ cười như không cười, lại có chút hờ hững khi người gặp họa.

“Dạ.” Trong lòng Dĩ Nặc rất khó chịu.

Vừa rồi khi ra khỏi nhà Tiêu Nhiên, Nhược Hạo đã nói với anh, cảm ơn anh đã quan tâm đến Tiêu Nhiên, sau này nếu anh ta chăm sóc không chu toàn, hi vọng anh có thể tiếp tục chăm sóc cho cô ấy, dù sao bọn họ cũng vừa mới quen nhau, anh còn phải tìm hiểu thói quen của Tiêu Nhiên nhiều hơn, hi vọng anh có thể

giúp anh ta hiểu Tiêu Nhiên hơn, để anh ta có thể cho Tiêu Nhiên hạnh phúc tốt nhất, bởi vì, Dĩ Nặc là bạn cùng nhau lớn lên với Tiêu Nhiên.....

Bạn? Anh chỉ xem nó là rẽ hành! Anh ta cần gì phải tới nói với mình muốn chăm sóc Tiêu Nhiên.

“Vừa rồi mẹ có nói chuyện với dì Thang của con, Nhiên Nhiên ngã bệnh, sao con không nói với mẹ hả.” Mẹ Khương rất thương Tiêu Nhiên là chuyện ai ai cũng biết, Dĩ Nặc không trả lời, bà nói tiếp: “Mẹ nghe dì Thang con nói, bạn trai Tiêu Nhiên cũng đến? Hơn nữa rất đặc biệt, còn là đồng nghiệp của con. Là con giới thiệu sao?”

Dĩ Nặc càng phiền lòng hơn, “Mẹ.....” Anh ngẩng đầu lên, bắt gặp dáng vẻ vui sướng khi người gặp họa của mẹ mình. “Sao mẹ lại nhìn con như vậy?”

Mẹ nhìn anh một cái, lại trở vào phòng bếp, “Thôi, có cơ hội mẹ cũng đi gặp trai đẹp, Tiêu Nhiên không vào cửa nhà chúng ta được, vậy thì làm con gái, mẹ sẽ làm mẹ vợ đi gặp con rể, hừ hừ ~”

Dĩ Nặc nghe thấy mẹ mình nói thế, mặt hết hồng lại trắng, một lúc lâu mới nói một câu, “Mẹ cứ tiếp tục vui vẻ đi.....”

Ăn cơm tối xong, Dĩ Nặc vào thư phòng lên mạng, nhìn ảnh đại diện trên MSN của Tiêu Nhiên. Anh không kiềm chế được, mở ra, nhìn khung chat của cô, trạng thái bây giờ của cô là: “Tránh xa thứ mình không dám chạm vào, đang cố gắng chui ra khỏi vỏ.”

Thứ cô không dám chạm vào..... Dĩ Nặc suy tư, gõ chữ, gửi đi: “Cậu khá hơn rồi hả? Đã ăn cơm chưa?”

Thật ra thì tin nhắn hay điện thoại đều như nhau, nhưng chẳng hiểu sao anh lại như bị động kinh nhẫn ở đây.

Kỳ tích là Tiêu Nhiên lại trả lời: “Ừ, đã ăn rồi, rất tốt..... Hôm nay cậu vẫn chạy tới, hắc hắc.....”

“Không phải bạn trai cậu cũng tới sao?” Dĩ Nặc trả lời cô.

Một lát sau Tiêu Nhiên mới trả lời. “Ừ..... Tôi hoàn toàn không ngờ anh ấy sẽ đến, thật ra thì đến tận bây giờ, tôi vẫn chưa có chuẩn bị để anh ấy gặp cha mẹ tôi.”

Thấy những lời này, đột nhiên tâm trạng Dĩ Nặc tốt hơn rất nhiều, “Nhưng mẹ cậu rất thích anh ta.”

“Nói nhảm!” Tiêu Nhiên gửi cho anh icon cam chịu. “Hiện tại chỉ cần tôi dẫn về, nói là đàn ông, mẹ tôi đều hoan nghênh hết có được chưa? Huống chi, Nhược Hạo lại rất ưu tú ~”

Vừa mới sau cơn mưa trời lại sáng thì bây giờ mây đen lại giăng đầy trời rồi, “Cậu, rất thích anh ta?”

Lần này đợi rất lâu mà Tiêu Nhiên vẫn chưa trả lời lại. Anh thật sự rất nôn nóng, bèn buzz Tiêu Nhiên. Cửa sổ chấn động một lát, anh định buzz cô lần nữa, Tiêu Nhiên lại xuất hiện. “Ấn tượng với anh ấy không xấu, phải thử mới biết, vẫn không thể chỉ một mình mãi được ~”

Tại sao cậu không nghĩ tới tôi.....

Lần này, cả hai người đều im lặng không nói gì thêm.

Hết chương 27.

28. Chương 28: Du Lịch Cùng Với Công Ty

Kể từ khi các đồng nghiệp trong công ty biết Trịnh Nhược Hạo có bạn gái thì luôn muốn gặp xem rốt cuộc là thần thánh phương nào. Vì vậy hoạt động nghỉ ngơi của công ty nhanh chóng được định ra, mọi người sẽ đến Thủy Thành tắm suối nước nóng, vui chơi một ngày một đêm.

Chuyến du lịch được hẹn vào sáng thứ bảy. Nhược Hạo đến nhà Tiêu Nhiên đón cô, nhưng lần này anh không chờ ở dưới nhà mà đi lên lầu nói chuyện với cha mẹ Tiêu Nhiên một lát, chờ cô thu dọn xong, cầm đồ hai người đi đến nơi tập trung.

Tiêu Nhiên mặc váy màu tím nhạt, tóc dài buông xõa, xương quai xanh hiện rõ, dáng người cô hơi thon gầy. Cô có chút khấn trương, kéo tay Nhược Hạo, anh quay lại nhìn cô, Tiêu Nhiên có chút sợ hãi nói: “Em sẽ không bị người trong công ty anh xem thường cho là không xứng với anh chứ?”

Dĩ Nặc từng nói với cô, trong công ty bọn họ đều là những nhân vật hô mưa gọi gió, vô cùng hoàn mỹ, nhìn mọi người nhiệt liệt chờ đợi bạn gái của anh cũng có thể biết, bọn họ đều đang rất tò mò... Dù Tiêu Nhiên cũng đã chuẩn bị sẵn tâm lý cho trường hợp này, nhưng cũng khó bảo đảm đến lúc đó lại xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

Nhược Hạo vỗ vỗ tay cô, nở nụ cười ấm áp với cô, “Yên tâm, bọn họ đều là người tốt, huống chi em lại là cô gái hoàn mỹ đến vậy, nhất định bọn họ sẽ hâm mộ anh vì đã tìm được một cô bạn gái tốt đến vậy.”

Nghe nói vậy, cô chỉ gật đầu, có hơi hồi hận vì mình lại giả vờ làm sói, có thể lỡ mãng đi theo đến đây, hoàn toàn không nghĩ đến hậu quả, nếu thật sự rơi vào tình huống lúng túng thì mình phải đối phó thế nào đây. Đây chính là hậu quả do tác dụng của adrenalin gây ra, hiện tại, khi đã tỉnh táo lại thì phát hiện mình hồi hận rồi. Sớm biết thế thì nên cáo ốm không đến.

Đến địa điểm tập trung, có người tinh mắt thấy bọn họ, từ xa đã lên tiếng chào hỏi: “Mỹ nam, thật sự mang bạn gái cậu theo à! Lại đây nhanh lên.....”

Chợt Tiêu Nhiên nắm chặt tay Nhược Hạo, anh vỗ vỗ tay cô, vững vàng đi về phía mọi người. “Mọi người đều đến sớm thế, còn đúng giờ hơn cả lúc đi làm.”

Nhưng mà đông đảo ánh mắt của các chàng trai cô gái ở đây đều tập trung vào Tiêu Nhiên, Nhược Hạo khẽ cười, buông tay cô ra đổi thành ôm cả người cô, “Đây là bạn gái tôi, Phương Tiêu Nhiên.”

Tiêu Nhiên hơi ngượng ngùng, mỉm cười với mọi người, khẽ cúi đầu chào, “Chào mọi người, tôi là Phương Tiêu Nhiên.”

Sau đó thì có đồng nghiệp than thở, “Quả nhiên là mỹ nữ xinh đẹp, đứng cùng với mỹ nam nhà chúng ta thật sự là trai tài gái sắc, tuần nam mỹ nữ mà ~”

Cầm túi bước tới, Dĩ Nặc và Doanh Ngọc tới trễ, mọi người thất thất bát bát lên xe, sau đó vui vẻ ca hát rộn rã suốt chặng đường. Thịnh thoảng có mấy cô gái chạy tới chạy lui, đôi khi liếc nhìn Tiêu Nhiên và Nhược Hạo. Bởi vì Dĩ Nặc và Doanh Ngọc cũng quá phô trương cho nên bọn họ cũng không tự rước ghen tị vào người, hơn nữa phụ nữ bên cạnh Dĩ Nặc lại thay đổi thường xuyên nên mọi người chắc chắn, cho dù lần này thời gian cũng khá dài, nhưng trong tương lai nhất định sẽ đổi. Có đủ mọi lý do để trong chuyến đi này, tâm điểm chính là bạn gái của Trịnh Nhược Hạo, nam thần tượng hoàn mỹ trong công ty – Phương Tiêu Nhiên.

Thủy Thành vừa mới được tu sửa, hoàn cảnh tốt, thiết bị sạch sẽ, mọi người như ong vỡ tổ bước xuống xe, tới khách sạn để đăng ký, lần trước bốn người đi chơi chung đã cho bọn họ một bài học đắt giá rồi, nên lần này hai cặp đôi vẫn rất ăn ý không đụng mặt nhau, chỉ là thịnh thoảng ánh mắt cũng giao nhau, cười cười rồi vội vàng dời đi chỗ khác.

Doanh Ngọc vẫn rất cảnh giác nhìn phản ứng của Dĩ Nặc với Tiêu Nhiên, cho tới tận bây giờ, trong lòng cô vẫn còn chưa hết hốt hoảng, càng ngày càng không thể nắm bắt được trái tim của Dĩ Nặc, đây chính là điều làm cho cô rơi vào hoảng loạn. Cho nên cô vẫn luôn cố gắng để lại ấn tượng tốt với đồng nghiệp của Dĩ Nặc, mặc dù hoàn cảnh chung quanh ảnh hưởng cực thấp đến anh, nhưng cô vẫn luôn cố hết sức ở mọi phương diện để bảo vệ địa vị của mình. Đặt đồ đạc ở trong phòng, cô ngồi xuống giường, nhìn bóng lưng của Dĩ Nặc, đột nhiên hỏi anh: “Anh yêu em không?”

Cơ thể Dĩ Nặc khựng lại một cái, không nói gì. Cô lại hỏi anh, “Anh thích em không?” Dĩ Nặc quay đầu lại nhìn cô, “Anh rất thích em, không phải em cũng biết sao?”

Trong lòng chưa xót, Doanh Ngọc kiềm nén nước mắt của mình, “Thật sự thích em sao?” Dĩ Nặc đi đến, ngồi xuống bên cạnh cô ta, “Sao đột nhiên lại hỏi vấn đề này? Em cũng biết anh không đặt những lời này

ở trên đầu môi, cũng không thích nói những lời này một chút nào.”

Cô gật đầu một cái, dựa vào anh. “Cũng phải. Em ở bên cạnh anh rất lâu rồi, chắc anh cũng biết tấm lòng của em dành cho anh, em yêu anh.”

Nước mắt rơi khỏi khóe mắt của cô, rơi xuống khăn trải giường trắng tinh.

Nhược Hạo đặt đồ của Tiêu Nhiên xuống, cười cười, “Vốn muốn để em ở cùng phòng với các nữ đồng nghiệp khác, nhưng bọn họ lại cứ sắp xếp thế này.....”

Tiêu Nhiên lắc đầu, “Không sao, cũng không phải lần đầu tiên chúng ta ở cùng phòng, cùng lắm thì lần em kính lão, để anh ngủ trên giường.”

Cảm xúc trong mắt Nhược Hạo có chút khó nắm bắt được, anh gõ đầu Tiêu Nhiên một cái, “Bé ngốc, làm sao anh có thể để em ngủ trên sa lon được.....” Nói xong cầm dụng cụ rửa mắt để vào phòng tắm.

Thật ra thì lần này là lần thứ hai Tiêu Nhiên ở chung phòng với Nhược Hạo nhưng cô vẫn thấy không thoải mái. Hai người từ từ quen nhau, tự nhiên hơn trước kia một chút, thân thiết hơn một chút, nhưng cũng chỉ vồn vện trong nắm tay, ôm eo. Nếu như Nhược Hạo nói muốn hôn cô..... Tiêu Nhiên nhớ lại nụ hôn đầu của mình, cái tên Dĩ Nặc chết tiệt kia.....

Nếu như người hôn mình là Nhược Hạo..... Tiêu Nhiên không tự giác run lên một cái, nhất định là mình suy nghĩ quá nhiều rồi, Nhược Hạo là một người biết quan tâm, sẽ không liều lĩnh như vậy, không giống cậu ấy.....

Nhược Hạo đi ra, nhìn thấy Tiêu Nhiên lắc đầu nguầy nguậy thì vội vàng bước tới, “Làm sao vậy? Đầu không thoải mái sao?”

Tiêu Nhiên lắc đầu một cái, “Không có việc gì, vừa rồi em hơi ngán ngơ chút thôi.”

Anh gật đầu, hôm nay tâm trạng cô ấy không ổn định lắm, chẳng lẽ là vì Khương Dĩ Nặc ở đây sao? Cơn ghen của anh bắt đầu nổi lên, nhưng anh nhanh chóng dằn lại Không phải đã sớm biết Tiêu Nhiên là ốc sên, cái gì cũng chậm chạp sao, cái gì cũng chậm hiểu sao, phải có kiên nhẫn sao? Tại sao có thể mất tinh thần nhanh như vậy được.

Buổi tối các đồng nghiệp tổ chức karaoke để vui chơi. Tiêu Nhiên và Nhược Hạo đến nơi tập trung, là một phòng bao siêu lớn, mọi người tùy ý ngồi xuống, tùm năm tùm ba nói chuyện phiếm, hoặc là ăn trái cây trên đĩa hoặc là ca hát.

Nhiều đồng nghiệp nữ lại gần, cười hỏi Tiêu Nhiên có thể hát một bài cùng với bạn trai của cô không, đương nhiên Tiêu Nhiên không thể từ chối, cố gắng Nhược Hạo cho mọi người.

Doanh Ngọc ngược lại rất cảnh giác, luôn ngồi với Dĩ Nặc ở một bàn khác, hai người ngọt ngào ngậm nga hát theo mọi người. Thỉnh thoảng Tiêu Nhiên sẽ không tự chủ đưa mắt nhìn bọn họ, cảm thấy hơi chán nản, cũng may, ánh đèn mờ mờ nên không ai có thể thấy rõ nét mặt của cô.

Đang nhìn màn hình lớn, chợt Dĩ Nặc quay đầu lại, vừa đúng lúc nhìn thấy một đồng nghiệp nữ bước lên cùng với Trịnh Nhược Hạo, nhìn qua lại thấy Tiêu Nhiên ngồi một mình, trong lòng có chút khó chịu, bèn muốn đứng dậy, lại bị Doanh Ngọc kéo trở về. “Anh muốn đi đâu?”

Dĩ Nặc nhìn cô, quay qua nhìn mấy đồng nghiệp bên cạnh, lại nhìn Doanh Ngọc, “Không phải em sợ khó sao? Chúng ta đổi chỗ ngồi, vừa đúng lúc Tiêu Nhiên rất lúng túng, ngoại trừ chúng ta cô ấy không quen ai cả.”

Trong lòng cô hơi do dự một chút, đi qua đó hay là không đi. Không đi, chẳng những mình sẽ xem thường mình mà Dĩ Nặc cũng sẽ ghét mình, còn nếu như đi qua đó thì cô thật sự không muốn Dĩ Nặc ở gần Phương Tiêu Nhiên, thật sự không muốn thế.....

“À, được, vậy chúng ta qua đó đi.” Cô cũng đứng lên với anh, đi trước mặt anh, ngồi cạnh Tiêu Nhiên. “Chồng của cô đúng là được hoan nghênh hơn người đàn ông của tôi đấy..... Cô xem, tất cả mọi người đều mướp cướp lấy anh ấy để hát chung ~” Doanh Ngọc cười nói.

Tiêu Nhiên nhìn mọi người cầm micro vây quanh chờ hát chung với Trịnh Nhược Hạo, khách khí cười cười. “Có lẽ vậy, chẳng qua bình thường anh ấy không thích cười thôi..... Vừa rồi chị Donna nói thế với tôi.” Các đồng nghiệp đều rất nhiệt tình với cô, cô nhanh chóng làm quen với mấy đồng nghiệp, Tiêu Nhiên trời sinh là người dễ dàng sống chung với người khác. Đa số mọi người đều cảm thấy bạn gái Nhược Hạo quả nhiên là con nhà gia giáo, dịu dàng khả ái, đứng bên cạnh Nhược Hạo đúng là tạo thành một đôi bích nhân.

Doanh Ngọc ra vẻ rất thân thiết với cô, “Vừa rồi chúng tôi hát chung với mọi người, Dĩ Nặc còn nói một mình cô ngồi ngẩn ngơ, sợ cô không quen, xem ra cô rất hợp với bọn họ.”

Chào hỏi một đồng nghiệp nam vừa đi tới, Tiêu Nhiên trả lời, “Cũng tốt, mọi người đều rất tốt, Nhược Hạo từng nói vậy với tôi, quả nhiên mọi người đều rất hòa đồng.....”

Doanh Ngọc cười, “Đúng vậy, tôi cảm thấy bọn họ đều rất tốt, lúc trước còn cho rằng những người làm trong công ty lớn đều rất kiêu ngạo, không để ý đến người khác, kết quả, tất cả mọi người đều rất thích vui đùa.....”

Tiêu Nhiên cho là đúng, cũng phụ họa theo, Dĩ Nặc thấy hai người nói chuyện vui vẻ, mình cũng nói chuyện với đồng nghiệp.

Nhìn thấy Dĩ Nặc không chú ý đến bên này, Doanh Ngọc đảo tròn mắt, “Nhưng mà bọn họ cũng hơi quá đáng, tại sao lại có thể để cô ngồi một mình như vậy, cướp mất bạn trai của cô? Tôi giúp cô!”

Tiêu Nhiên vừa định nói không cần, Doanh Ngọc đã lớn tiếng nói, “Elyn, các người nghỉ ngơi một lát, để mỹ nam nghỉ ngơi chút đi, bạn gái người ta ngồi một mình lâu lắm rồi, các người chiếm đoạt cũng quá lâu rồi ~”

Mọi người đều quay đầu lại nhìn Tiêu Nhiên, nở nụ cười xin lỗi, Doanh Ngọc nói tiếp: “Thế nào, muốn bồi thường cho người ta sao? Bằng không chúng ta chơi một trò chơi có được không?”

Tất cả mọi người đều tích cực hưởng ứng đề nghị này, trong lúc nhất thời âm nhạc cũng tạm dừng, đều lắng nghe chủ ý của Doanh Ngọc. Cô ta cầm lên một cái bánh quy dài, “Để hai người bọn họ, mỗi người cắn một đầu, nếu như còn dư hoặc là giữa đường dừng lại, còn dư lại bao nhiêu thì bọn họ sẽ uống bấy nhiêu ly rượu. Được không?”

Vốn dĩ Tiêu Nhiên có cảm giác không lành, quả nhiên Doanh Ngọc không bỏ qua cho cô, mặt Tiêu Nhiên cứng lại, theo bản năng nhìn về phía Dĩ Nặc, nhưng vừa đúng lúc Dĩ Nặc đi ra ngoài, sau đó nhìn Nhược Hạo, trên mặt anh vẫn là nụ cười ôn hòa như thường, nhìn cô.

Lần này cô thực sự lúng túng, vội vàng từ chối: “Không được, tôi uống rượu không giỏi.”

Doanh Ngọc không trả lời, đương nhiên mọi người không đồng ý, “Vì vậy, đừng để dư lại, cũng đừng có dừng lại.....” Bầu không khí lập tức trở nên náo nhiệt, tất cả mọi người đều vây xung quanh, đẩy hai người vào giữa. “Đến đây đi, nhanh lên.....”

Nhược Hạo nhìn Tiêu Nhiên, khóe mắt chứa ý cười, “Làm sao bây giờ?” Vừa rồi trong lúc hát anh bị mọi người ép uống mấy ly, lúc này đã có chút hưng phấn.”

Tiêu Nhiên có chút khó chịu nhìn vẻ mặt của anh, Nhược Hạo vỗ vỗ cô. “Không có chuyện gì đâu, mọi người chỉ đùa thôi, chúng ta cứ vui với mọi người, đừng mất hứng ~”

Đành phải dùng miệng ngậm vào một đầu của bánh quy, Nhược Hạo ngậm đầu còn lại. Lúc này tiếng hét của mọi người đều điên cuồng hơn, còn có người huyýt sáo.

Trong hơi thở Nhược Hạo thoang thoảng mùi rượu, Tiêu Nhiên nhú mào, chẳng lẽ thật sự phải hôn môi với Nhược Hạo sao? Không được, đây còn kinh khủng hơn những gì cô đã tưởng tượng trước đó.

Doanh Ngọc đứng bên cạnh mỉm cười, trên mặt lộ ra nụ cười hài lòng, bây giờ không cần cô phải quạt gió thổi lửa nữa, tất cả mọi người đều đã hưng phấn, sẽ không dễ dàng từ bỏ ý định này, Bây giờ đã là trạng thái tên đã lên cung rồi.....

Vì vậy hai người đối mặt nhau, từng chút từng chút đến gần, cô có thể thấy rõ bóng dáng của mình trong con ngươi của anh. Anh có thể thấy rõ hoảng hốt và kháng cự trong mắt cô, nhưng anh cố ý chọn không

quan tâm, có lẽ nếu không làm vậy, anh và cô không biết đến bao giờ mới có thể bước tiếp bậc thang này.
Hết chương 28.

29. Chương 29: Thật Xin Lỗi

10 cm rồi 9 cm..... Chóp mũi hai người gần như sắp chạm vào nhau.

Dĩ Nặc trở vào, khéo mắt Tiêu Nhiên liếc thấy anh, ánh mắt cầu cứu bắn thẳng về phía anh.

Lúc Dĩ Nặc quay trở lại phòng, nhìn thấy mọi người hưng phấn vây thành một vòng tròn, mà ở giữa lại là bóng dáng không thể quen thuộc hơn nữa, chính là Tiêu Nhiên. Khi bắt gặp ánh mắt của cô, anh lập tức hiểu được đó là ánh mắt cầu cứu. Anh không thể khống chế được mình bước đến gần cô, trong đầu dâng lên một ý nghĩ khác thường nhưng anh vẫn luôn không chú ý đến loại tình cảm đặc biệt này.

Ngay sau đó, anh nói to: “Các đồng chí, các đồng chí, trước tiên nên đợi một lát nữa, các người có biết có chuyện gì đang diễn ra bên ngoài không? Tony vừa mới tổ tình với Ellen đây..... Nhanh đi, nhanh đi, tận dụng thời cơ, bằng không cơ hội sẽ không đến nữa đâu!”

Dĩ Nặc ném quả bom này vào trong đám đông, mọi người lại hưng phấn thêm lần nữa, vội vàng nhón nháo đi ra ngoài xem bọn họ. Tiêu Nhiên nhân cơ hội này buông miếng bánh ra, ái ngại nhìn Nhược Hạo, anh cười cười không nói gì, lấy miếng bánh xuống.

Trong phòng còn có mấy người riêng lẻ, bốn người bọn họ đưa mắt nhìn nhau. Doanh Ngọc dường như hơi tức giận nhìn Dĩ Nặc, ánh mắt của Dĩ Nặc lại nhìn Tiêu Nhiên, còn Nhược Hạo cũng đang nhìn cô.

Dĩ Nặc đi tới trước mặt Tiêu Nhiên, kéo tay cô, mặt không cảm xúc nói một tiếng. “Đi!” Sắp dẫn cô ra khỏi phòng thì Doanh Ngọc gọi anh lại, “Dĩ Nặc!” Bước vội mấy bước chặn trước lối đi của bọn họ. Trong mắt đã ngân ngấn nước, đứng trước mặt Dĩ Nặc, nhìn chằm chằm vào anh, tay dang rộng trước mặt hai người.

Tiêu Nhiên bị Dĩ Nặc nắm tay, kéo anh một cái, Dĩ Nặc quay đầu lại, Tiêu Nhiên cũng đã nước mắt lưng tròng, cố gắng nhếch môi lên, “Cậu uống say rồi sao? Doanh Doanh ở bên kia, cẩn thận kéo cô ấy giận đến phát khóc đấy.”

Dĩ Nặc nắm tay cô không buông, “Tôi không uống rượu, vừa rồi người ép câu phải diễn trò như thằng hề không phải là cô ấy sao, Phương Tiêu Nhiên, sao cậu không chịu tự nghĩ cho mình vậy hả?” Anh hất tay Doanh Ngọc ra, muốn kéo Tiêu Nhiên đi nhưng Nhược Hạo lại đứng trước mặt anh.

Hai người nhìn nhau, bên cạnh vẫn còn một số đồng nghiệp, bọn họ đều đang nhìn về phía bên này, hoàn toàn không biết bốn người bọn họ đang xảy ra chuyện gì. Dĩ Nặc nhíu mày, “Anh còn muốn cản?”

Trịnh Nhược Hạo vẫn còn cầm nửa cái bánh quy kia, “Anh muốn dẫn bạn gái tôi đi, tại sao tôi lại không ngăn cản?”

Dĩ Nặc cười lạnh. “Vừa rồi bị đùa giỡn, anh không nhìn thấy Tiêu Nhiên khó chịu sao? Cô ấy cũng đã sắp khóc rồi mà anh còn có thể không quan tâm tiếp tục diễn trò như vậy sao? Mặc kệ bình thường khi ở công ty anh có dáng vẻ thế nào nhưng bây giờ thì không cần phải dùng cái đức hạnh đó liên lụy cô ấy!”

Nhược Hạo vẫn đứng yên không nhúc nhích, trên gương mặt luôn trầm tĩnh đã có chút tức giận. Anh ta kéo Dĩ Nặc, “Nếu như cậu quyết định muốn dẫn cô ấy đi thì cũng không thể là lúc này, nếu không mọi người sẽ nghĩ như thế nào về Tiêu Nhiên!”

Nghe được câu này, Dĩ Nặc vẫn nắm tay Tiêu Nhiên nhưng đã nới lỏng một chút, cuối cùng vẫn buông ra. Nhược Hạo nói với Tiêu Nhiên: “Vừa rồi thật sự xin lỗi em, vừa rồi đã quá đáng như thế, vậy chúng ta đi trước thôi.”

Vì không để cho Nhược Hạo khó chịu, vì không để cho Dĩ Nặc phải gánh trên lưng cái danh hiệu Trình Giáo Kim, Tiêu Nhiên đồng ý đi theo Trịnh Nhược Hạo.

Doanh Ngọc vẫn đứng đó, không hề động đậy. Động tác vừa rồi của Dĩ Nặc đã quá rõ ràng, cô đã là người bị vứt bỏ. Đây có phải đã nói lên anh lựa chọn Phương Tiêu Nhiên, nói hẹn gặp lại với cô?

Dĩ Nặc nhìn Doanh Ngọc, trong lòng cảm thấy có lỗi. Quen với cô ấy cũng đã lâu, đã từng cho rằng cô ấy là người mình thật sự thích, kết quả, cũng chỉ nhiều hơn người khác một chút mà thôi. Doanh Ngọc là nàng công chúa kiêu ngạo, lộng lẫy, nhưng cô ấy lại dễ dàng tha thứ cho sự lạnh lùng và quá đáng của mình, quả thật cô ấy là một cô gái tốt.

“Thật xin lỗi, là anh đã làm tổn thương em.” Đây là lần đầu Dĩ Nặc tự mình giải quyết loại chuyện này, không để cho Tiêu Nhiên phải thay anh xử lý, chính bản thân anh chân thành nói lời xin lỗi.

Câu này làm Doanh Ngọc hoàn toàn sập đổ, cô không muốn mình yếu ớt trước mặt mọi người. Vì vậy cô chạy ra ngoài, Dĩ Nặc suy nghĩ một chút, đi theo sau cô.

Vườn hoa nhỏ đã được ông chủ sửa chữa, cuối hè mà vẫn còn hương hoa nhàn nhạt.

Doanh Ngọc chạy đến vườn hoa, thở hồng hộc, từ trước đến nay cô đều là người kiêu ngạo, lần này không thể nhịn được nữa, cảm thấy quá mệt mỏi rồi, rõ ràng mình luôn cố gắng ở bên cạnh Dĩ Nặc, tại sao vẫn không thể níu giữ được anh ấy. Cô biết tính tình của anh, đôi khi sẽ chú ý đến cô gái khác, nhưng cô vẫn luôn tin rằng, đến cuối cùng người ở bên cạnh anh sẽ là cô. Bởi vì không có ai thích hợp với anh hơn cô.

Dĩ Nặc vẫn yên lặng đi theo sau cô, không nói một lời.

Phát hiện anh đi theo, trong lòng cô càng thêm tuyệt vọng. Với tính tình của anh, tuyệt đối sẽ không đi theo, hiện tại đã theo tới đây đã nói rõ anh ấy sẽ không quay trở vào. Vì vậy cô lớn tiếng nói: “Anh có biết em rất mệt mỏi không? Vẫn hi vọng trong mắt anh chỉ luôn có em, nhưng trong mắt anh, lại luôn có sự tồn tại của cô ấy. Mặc kệ em làm cái gì, chỉ cần cô ấy gọi là anh lập tức bỏ mặc em. Dù em có làm gì cũng không thể sánh nổi vị trí của cô ấy ở trong lòng anh! Nhưng nếu đã như vậy, tại sao không nói từ sớm, nói với cô ấy sớm một chút? Tại sao nhất định phải đợi đến bây giờ?”

Lúc này trong lòng đang lo lắng chuyện Tiêu Nhiên đi cùng với Trịnh Nhược Hạo, gần đây anh khó có thể khống chế được tình cảm với Tiêu Nhiên, anh vẫn luôn không coi trọng thái độ của mình với Tiêu Nhiên, chỉ là làm mọi việc trong vô thức mà thôi. Lời nói của Doanh Ngọc như một con dao sắc bén rạch nát tấm màn đang che giấu chuyện mà anh không muốn đối mặt. Chính là, anh yêu Tiêu Nhiên.....

Không tự chủ nghĩ đến những chuyện không vui..... Anh im lặng, không nói gì.

“Anh nói thật đi..... Anh quen nhiều người như vậy có phải là vì muốn kích thích cô ấy không hả? Thật đúng là một người bỏ đi!” Doanh Ngọc tức giận quát.

Kích thích cô ấy sao? Cũng có thể là kích thích cô ấy..... Người mà anh để ý nhất vẫn luôn là cô ấy, nhưng chính mình lại không biết, đúng là mỉa mai thật mà. Đây chính là người trong cuộc thì u mê sao?

“Thật xin lỗi.” Anh chỉ có thể nói câu này, mặc dù đã không còn ý nghĩa gì nữa.

Dùng đôi mắt sưng đỏ nhìn Dĩ Nặc, Doanh Ngọc ghen ngào nói, “Anh còn chờ gì nữa? Chẳng lẽ anh không sợ Tiêu Nhiên đi theo Trịnh Nhược Hạo sao? Muốn em nhìn thấy cô ấy ngốc giống như anh sao, trong tay có một người đàn ông tốt hơn nhưng vẫn nhìn chằm chằm chỗ khác.....”

Dĩ Nặc bước tới ôm lấy Doanh Ngọc, “Thật xin lỗi, cảm ơn.”

Xoay người chạy đi, chạy được mấy bước đột nhiên anh dừng lại, xoay người lại, nói với Doanh Ngọc: “Doanh Ngọc, em xứng đáng có được người đàn ông tốt nhất.”

Nước mắt Doanh Ngọc lại tiếp tục tuôn rơi. “Phương Tiêu Nhiên, tốt nhất cô nên giữ chặt người đàn ông này, nếu không tôi sẽ đoạt lại.”

Nhược Hạo kéo tay Tiêu Nhiên trở về khách sạn. Đồ đạc của Tiêu Nhiên vẫn còn trong túi xách, chưa có lấy ra. Nhược Hạo lấy túi của cô ra, đặt bên giường.

“Đi thôi, anh đưa em về nhà, đoán chắc em cũng không còn tâm tình ở lại chơi đùa với mọi người.” Nhược Hạo cười, giống như vừa rồi không xảy ra chuyện gì cả.

Tiêu Nhiên sững sờ nhìn Nhược Hạo, không biết nên trả lời thế nào: “Nhược Hạo.....”

“Anh muốn hỏi em một câu, em thích anh không?” Nhược Hạo hơi cười, nhưng không cho phép Tiêu Nhiên trốn tránh.

Cô cắn môi một cái, khẽ gật đầu.

“Vậy Dĩ Nặc thì sao? Em có cảm giác gì với Dĩ Nặc? Không được trốn tránh.”

Tiêu Nhiên mở miệng, nhưng vẫn không nói được.

“Anh đưa em về, tin chắc mọi người cũng sẽ không ngại đâu.” Nhược Hạo cầm túi của cô, mở cửa muốn đi ra.

Cục diện như thế này làm Tiêu Nhiên không biết phải làm sao, vì vậy mở miệng nói: “Thật xin lỗi.”

Nhược Hạo dừng lại, khóe miệng nâng lên nụ cười khổ, “Tại sao lại nói xin lỗi?”

“Bởi vì tại em nên mới có chuyện khó xử này, cho nên.....” Tiêu Nhiên cảm thấy rất có lỗi, nếu như mình không cầu cứu Dĩ Nặc, thì có lẽ hai người hôn mê cũng không có phức tạp đến thế này.....

Quay đầu lại nhìn Tiêu Nhiên đang bối rối, Nhược Hạo thở dài, “Nếu như em không nói, có lẽ chúng ta vẫn còn hi vọng.....”

Tiêu Nhiên ngẩng đầu, không hiểu ý anh.

Ngay vào lúc này, có người thở hổn hển chạy đến, “Nhiên Nhiên ~”

Dĩ Nặc thở gấp nhìn Nhược Hạo đang đứng ở cửa và Tiêu Nhiên ở bên trong phòng, nói với Nhược Hạo: “Thật xin lỗi, tôi.....”

Không đợi anh nói xong, Nhược Hạo đưa túi cho anh, “Tôi muốn đi xem náo nhiệt một lát, chuyện của Tony và Ellen rất đáng để xem.”

Nhận lấy túi của Tiêu Nhiên, Dĩ Nặc còn chưa kịp nói gì với Nhược Hạo, anh ta đã vỗ bả vai của anh, một mình đi ra ngoài.

30. Chương 30: Thanh Mai Trúc Mã Biến Tính

Tiêu Nhiên nhìn Dĩ Nặc, mặt không cảm xúc, đi tới bên cạnh anh, lấy lại túi của cô.

Thấy hành động của Tiêu Nhiên, Dĩ Nặc mở miệng: “Muốn làm gì vậy?”

“Đã thành ra thế này cũng đủ lúng túng rồi, tôi về nhà.” Tiêu Nhiên muốn cầm túi của mình về, nhưng tay Dĩ Nặc vừa buông túi ra đã nắm lấy tay cô, “Bây giờ cũng đã trễ lắm rồi, muốn về cũng phải đợi đến ngày mai.”

Hơi buồn cười nhìn anh, “Tôi không muốn ở lại đây, có thể gọi xe taxi, hoặc là nhờ làng du lịch nghĩ cách giúp tôi, bằng mọi cách hôm nay tôi phải về.”

Dĩ Nặc nhìn cô một lát. “Muốn về cũng phải là tôi đi về với cậu, tại sao có thể để cậu về một mình?” Kéo cô vào phòng của mình, cầm túi của mình lên, cũng muốn đi về cùng với cô.

Lần này đến phiên Tiêu Nhiên bất động. “Cậu làm gì vậy? Cậu đi rồi thì Doanh Ngọc phải làm sao?”

Cô gái ngốc! Dĩ Nặc kéo tay cô. “Tôi chia tay cô ấy rồi.”

Cô hất tay anh ra. “Vì sao? Bây giờ cậu có ý gì đây?”

Dĩ Nặc không nhìn mặt cô, lại kéo tay cô đi tiếp, “Dĩ nhiên là tôi đi cùng với cậu.”

“Tại sao?” Cô không muốn cứ mập mờ như vậy mà quần chung với cậu ấy. Mặc dù cô biết giữa cô và Nhược Hạo có trở ngại, nhưng nếu như đi về cùng với Dĩ Nặc, có phải đã nói lên hôm nay khi cùng mọi người vui chơi, bởi vì cô chơi trò bắt cá hai tay nên mới diễn ra cảnh tượng bốn người mỗi người một ngã hay không? Cô không phải là nhân viên công ty MKC nên sẽ không sao cả, còn Dĩ Nặc là người trắng hoa bay bướm nên cũng dễ nói, nhưng còn Nhược Hạo thì phải làm sao? Cho dù tình cảm không sâu nặng nhưng cô cũng rất có hảo cảm với Nhược Hạo.

Dĩ Nặc quay đầu lại nhìn Tiêu Nhiên, cô còn chậm hiểu hơn mình, thật sự cảm thấy hai người bọn họ nên nghe lời Doanh Ngọc, tổ chức một cuộc so tài xem ai chậm chạp hơn ai. Không phải hay nói phụ nữ có giác quan thứ sáu rất nhạy sao? Tại sao cô gái mình thích lại cực kỳ chậm hiểu đến vậy chứ?”

Anh không cho Tiêu Nhiên có cơ hội nói chuyện, trực tiếp dùng môi mình bao phủ lên đôi môi mềm mại của cô.

Đây không phải là lần đầu tiên hai người hôn nhau. Lần đầu tiên là năm lớp mười hai, trong một trò đùa dai của mình. Nghĩ lại cũng đã qua rất nhiều năm, không ngờ hôm nay mình lại làm chuyện này một lần nữa.

Tiêu Nhiên đã kịp thời phản ứng đẩy anh ra, ngậm miệng mình lại, đỏ mặt, nhú chặt mày: “Khương Dĩ Nặc, cậu làm gì thế hả?”

Dĩ Nặc mỉm cười nhìn cô: “Cậu không phải hỏi tôi tại sao ư? Đây chính là câu trả lời của tôi.”

Trái tim của cô vì câu trả lời của anh mà loạn nhịp, cúi đầu, mím môi một cái: “Đây là câu trả lời lung tung gì thế, người mà cậu từng hôn cũng có thể nắm tay nhau vòng quanh châu Á.”

Kéo mạnh cô qua, ôm chặt hông cô, mặt đối mặt nhìn cô.

Tiêu Nhiên nhìn anh, “Khương Dĩ Nặc, cậu điên rồi hả! Muốn làm gì? Uống lộn thuốc rồi sao?”

Đã lâu như vậy mà chưa từng chú ý thật ra mắt của cô là mắt cười, luôn cong cong, trông rất đẹp mắt. Lông mi không nhiều nhưng lại rất dài rất mềm, luôn cong lên. Da cũng rất đẹp, không phải là do trang điểm mà là đẹp tự nhiên.

“Cuối cùng là cậu muốn diễn vở kịch gì vậy hả? Không sợ bị đồng nghiệp của cậu nhìn thấy sao.” Tiêu Nhiên không thể hiểu được Dĩ Nặc muốn làm gì, chẳng lẽ tình yêu đơn phương của mình đã bị cậu ấy phát hiện rồi sao? Không thể nào, cô chưa từng nói với ai..... ngoại trừ bà vú.....

Dĩ Nặc cảm thấy thật hết cách với cái người đầu óc mơ hồ đang đứng trước mặt mình, muốn anh phải nói mấy lời tỏ tình không chút dinh dưỡng kia quả thật là một chữ cũng không muốn nói ra. Đột nhiên cảm thấy có hơi xui xẻo, khẽ nói một câu: “Tôi thích cậu.”

Tiêu Nhiên nghe không rõ, hỏi lại. “Hả? Cậu nói cái gì?”

Chuyện tỏ tình đơn giản này lại làm anh cảm thấy rất khó khăn, bởi vì từ trước đến nay anh chưa từng tỏ tình bao giờ..... Anh tức giận kéo cô đi. “Đi thôi, nếu còn không đi thì thật sự đến nửa đêm là sẽ không còn xe.”

Nhưng Tiêu Nhiên vẫn còn cố chấp với câu nói vừa rồi, “Rốt cuộc là cái gì mà cậu với tôi vậy..... Cứ như phát điên vậy..... Cậu buông tôi ra!”

Dĩ Nặc không chịu được cô làm ầm ĩ, không thể làm gì khác hơn là đành nói: “Chính là tôi thích cậu đó.”

Cả hai đều đang nói, Tiêu Nhiên vẫn không nghe rõ, thật sự phát bực rồi: “Rốt cuộc là nói cái gì vậy..... Cậu cũng thật là, nổi tính thiếu gia sao.....”

Anh bị cô nói vậy thì cũng hết cách rồi, buông tay cô ra, nói lớn tiếng: “Tôi, thích, cậu!”

Những lời này thật sự làm Tiêu Nhiên ngẩn người.

Nhìn Tiêu Nhiên bị dọa sợ ngây người, Dĩ Nặc kéo cô đi, xuống thang máy, nhờ tiếp tân gọi xe, hai người ngồi lên xe đi về nhà.

Ngồi trên xe, Tiêu Nhiên vẫn không nói một lời, Dĩ Nặc chỉ cảm thấy tay Tiêu Nhiên lạnh như băng. Anh lắc lắc tay cô, “Này, này, cậu nói một câu đi.....”

Tiêu Nhiên nhìn tay mình đang bị cậu ấy nắm, vẫn không có cách nào tin những lời mình vừa nghe là sự thật.

“Tay của cậu sao lại lạnh như vậy?” Dĩ Nặc hỏi.

Nhưng người bên cạnh anh không có chút phản ứng nào, Dĩ Nặc nghiêng đầu qua, nhìn Tiêu Nhiên đang ngẩn ngơ, “Này, Nhiên Nhiên, cậu rất lạnh sao?” Nói xong, tay còn lại đặt trên mặt cô, xem xem có phải cô bị lạnh hay không.

Tiêu Nhiên tránh né anh, Dĩ Nặc phát hiện tay kia của cô cũng lạnh đến dọa người thì muốn kéo cô qua. Tiêu Nhiên nhanh chóng trốn đi, “Cậu làm gì?”

Dứt khoát kéo cô qua, “Cậu xem, cả người đều lạnh như băng, không phải là tôi muốn cậu ấm áp hơn sao?”

Đẩy tay anh ra. “Tôi không sao, không cần đâu.”

Mới vừa rồi chạm vào cơ thể lạnh lẽo của cô, Dĩ Nặc mặc kệ cô nói gì, vẫn ôm lấy cô. “Còn mạnh miệng, cậu xem đã lạnh đến mức nào rồi.”

Trong đầu vẫn đang quay cuồng giữa tình yêu đơn phương với Dĩ Nặc và Dĩ Nặc vừa mới nói cậu ấy thích mình, trong lòng Tiêu Nhiên giống như cái bình ngũ vị bị đổ, vừa phức tạp vừa hỗn loạn, không biết là cô uống nhầm thuốc hay là cậu ấy bị đung văng đầu.

Hơn một giờ sau, cuối cùng bọn họ cũng đã tới dưới nhà Tiêu Nhiên.

Tiêu Nhiên xuống xe, Dĩ Nặc cầm túi của bọn họ, Tiêu Nhiên yên lặng mở máy gác cổng, cũng không nghĩ mở giúp Dĩ Nặc, hình như là muốn nhốt anh ở bên ngoài, Dĩ Nặc gọi một tiếng cô mới dừng lại, Dĩ Nặc đóng cửa dưới lầu, “Bây giờ đã hơn một giờ sáng, cậu nên ở bên nhà tôi, dù sao cậu cũng nói với cha mẹ cậu là đi chơi, chiều tối mai mới trở về đây.”

Cô không phản đối, yên lặng lên lầu.

Vào nhà Dĩ Nặc, Tiêu Nhiên ngồi trên ghế sa lon, mở TV lên, ngồi xem chương trình trên TV.

“Nhiên Nhiên, cậu muốn uống gì không? Hay là đi ngủ luôn?” Dĩ Nặc bỏ đồ xuống, lại phát hiện Tiêu Nhiên thờ ơ xem TV, một chút phản ứng cũng không có.

Anh đi thay quần áo trước, lúc trở ra lại phát hiện Tiêu Nhiên vẫn giữ nguyên tư thế và vẻ mặt đó mà nhìn TV, vì vậy anh tới bên cạnh cô.

“Nhiên Nhiên, này giờ cậu không nói câu nào, cậu cũng nên nói với tôi một câu có được không.....” Chẳng lẽ là không thích anh? Không thể nào, theo trực giác, anh loại trừ khả năng này, nếu như cô ấy không có cảm giác với mình, vừa rồi sẽ không nhìn mình với dáng vẻ sắp khóc đó.

Tiêu Nhiên nhìn chàng trai trước mắt không thể quen thuộc hơn được nữa, “Lúc này cậu nói với tôi, là thật lòng sao? Nụ hôn đó, là thật lòng hay chỉ là vui đùa?”

Dĩ Nặc nhìn cô, “Làm sao tôi có can đảm vui đùa với cậu?”

Cô vẫn không thể tin, không phải vui đùa, chẳng lẽ là nghiêm túc? “Mỗi lần cậu yêu đều nói là nghiêm túc, cậu nghiêm túc và vui đùa có gì khác nhau.”

Nói như vậy là cô vẫn chưa tin anh, Dĩ Nặc nhìn cô, “Vậy tôi phải làm sao cậu mới tin tưởng đây?”

Tiêu Nhiên đứng bật dậy, mặt không cảm xúc gì đi rửa mặt, sau đó đi ra ngoài nói với Dĩ Nặc: “Cậu là người không giữ chữ tín, tôi không muốn làm vật hi sinh của cậu, cậu phải biết rằng, nếu chúng ta ở bên cạnh nhau, cậu mà muốn nói chia tay, sẽ không có ai giúp cậu nói với tôi, cậu đã có bạn gái, đừng dây dưa với cậu nữa.”

Nói xong, cô đi lên giường Dĩ Nặc nằm ngủ.

Không nghĩ tới Tiêu Nhiên lại từ chối, nhưng cô ấy không có nói là không thích anh, chỉ nói không muốn bị tổn thương. Nghĩ tới đây, anh vừa cười vừa nằm xuống ngủ trên ghế salon.

Ngày hôm sau, lúc Dĩ Nặc thức dậy, phát hiện Tiêu Nhiên không còn nằm trên giường, đồ đạc cũng không thấy đâu. Trên bàn trong phòng bếp còn có cháo vừa mới nấu, nhưng lại không thấy nhân lại gì cả.

Gọi điện thoại cho cô, thật lâu mới có người nhận, “Alo, Dĩ Nặc hả?” Là giọng của dì Canh.

“Dì à, Nhiên Nhiên đâu rồi?” Dĩ Nặc hỏi.

“Con bé giống như không được thoải mái, sáng sớm đã trở về từ làng du lịch, sắc mặt rất tệ, bây giờ đang nghỉ ngơi.” Dì Canh nói hết mọi chuyện với anh, nếu dì đã nói như thế, thì thực sự Tiêu Nhiên không thoải mái. Dĩ Nặc hơi lo lắng. “Dì Canh, vậy con ghé qua thăm cô ấy, con cũng đang ở gần đây.....” Thật ra thì anh đang dựa vào cửa nhà đối diện nhưng không thể nói mình ở đây, vì vậy đành phải nói dối.

Dì Canh nghe anh nói muốn đến thì rất vui mừng, “Thật sao? Nhiên Nhiên nói các con cũng đi đến làng du lịch rồi, chẳng lẽ con không đi sao? Nhiên Nhiên bị bệnh trở về, Nhược Hạo cũng không có đến, không biết có phải hai đứa nó cãi nhau hay không nữa?”

Nét mặt Dĩ Nặc khê biến, phải nói thế nào với dì Canh, mẹ vợ tương lai của mình, là do mình chủ động yêu cầu thăng chức đây? Anh nói qua loa, chỉ nói mình phải đi gấp, sau đó cúp điện thoại.

Một lát có tiếng báo tin nhắn, “Sao cậu lại tới đây? Tới đây có việc gì thế?” Tin nhắn của Tiêu Nhiên, giọng điệu thật cứng rắn.

“Gọi điện thì cậu không nhận, nhắn tin thì cậu không trả lời. Mẹ cậu nói cậu không được khỏe, đương nhiên tôi muốn qua xem cậu thế nào.....” Lời của anh cứ như là chuyện hiển nhiên.

Tiêu Nhiên lập tức trả lời lại, “Tôi không phải đối tượng để cậu chơi đùa, tôi chơi không nổi với cậu đâu. Phụ nữ muốn chơi với cậu nhiều như vậy nên đừng có tìm tôi. Nếu cha mẹ tôi biết cậu đùa giỡn tôi, vậy thì cha mẹ cậu cũng sẽ không để yên cho cậu đâu! Đừng có trêu chọc tôi!”

Một chút cảm giác an toàn cô ấy cũng không có, Dĩ Nặc lắc đầu một cái, nhìn đồng hồ, thu dọn một tý, sau đó gõ cửa nhà Tiêu Nhiên.

Mẹ Phương rất vui vẻ cho anh đi vào, “Con biết tại sao Nhược Hạo lại không tới không? Lần trước Tiêu Nhiên ngã bệnh, Nhược Hạo rất nhiệt tình mà, con xem, lần này các con đi làng du lịch, Tiêu Nhiên một mình quay về mà ngay cả một tin nhắn cậu ta cũng không gửi.” Hiển nhiên là bà không hài lòng lắm với biểu hiện lần này của Nhược Hạo.

Dĩ Nặc lại cảm thấy vui với loại sự tình này, anh ôm lấy mẹ Phương, cẩn thận hỏi: “Dì này, con cảm thấy điều kiện của con cũng không khác biệt với Nhược Hạo, hơn nữa con cũng đã ở bên cạnh Tiêu Nhiên nhiều năm rồi, dì cảm thấy con có xứng với Tiêu Nhiên không?”

Dì Canh nhìn anh một cái, “Quen gia đình con đã nhiều năm, đương nhiên là biết rõ gốc tích, chỉ là dì biết đứa bé như con là tâm điểm chú ý của mọi người, sánh đôi với Tiêu Nhiên nhà dì thì có chút đáng tiếc.”

31. Chương 31: Không Cùng Dững Khí

Nếu dì đã không phản đối, vậy thì anh an tâm, gạt đầu một cái nói với dì. “Dì Canh, con đi xem Nhiên Nhiên trước.” Sau đó anh gõ cửa ý nói mình muốn vào, rồi đẩy cửa bước vào.

Tiêu Nhiên vốn không ngủ, nghe được tiếng động, vội vàng quay đầu nhìn về phía cửa, vừa thấy Dĩ Nặc, lập tức xụ mặt xuống. “Cậu tới đây làm gì? Hôm qua tôi nói rõ ràng lắm rồi.”

Dĩ Nặc ngồi ở mép giường, đẩy cô một cái. “Nhưng mà cậu chưa có nghe câu trả lời của tôi.” Lại đẩy cô cái nữa, “Cậu nghe một chút đi...”

Tiêu Nhiên hơi tức giận, ngồi dậy, nhìn Dĩ Nặc, “Cái gì.....”

“Có lẽ trong cuộc sống trước kia của tôi có vui đùa, nhưng tôi sẽ không đùa giỡn với cậu, dù sao chúng ta đã quen biết nhiều năm, nếu như tôi không thích cậu mà đi tỏ tình bậy bạ, vậy chẳng khác nào tôi không quý trọng cậu.....” Anh nắm lấy tay cô lại bị cô né tránh.

Tiêu Nhiên thở dài, bất đắc dĩ nói, “Cậu đủ chưa? Muốn diễn cũng đừng diễn ở trong nhà..... Cậu lấy tôi làm bia đỡ đạn để chia tay với Doanh Ngọc còn chưa đủ sao, lại còn diễn đến tận bây giờ.....”

Dĩ Nặc nhìn dáng vẻ không chịu thừa nhận của cô, đành phải tự mình nhích lại gần cô, bất thành linh hồn lên đôi môi mềm mại ngọt ngào của cô, lại còn mang theo mùi sữa nhàn nhạt.

Tiêu Nhiên đẩy anh ra. “Cậu điên rồi hả!” Sau đó muốn dùng khăn giấy lau miệng mình.

Dĩ Nặc ngăn cô lại, nghiêm túc nói: “Cậu cho rằng tôi không nghĩ đến cha mẹ chúng ta sao? Ngộ nhỡ không thành, cha mẹ cậu còn chưa nổi giận, cha mẹ tôi đã bề gãy cổ tôi rồi, mẹ tôi xem cậu như bảo bối, cậu còn không biết sao?”

Những lời này nghe cũng có lý, lúc bình thường nhất định Tiêu Nhiên sẽ nói một câu: “Có lý cái rắm.” Nhưng đây là chuyện liên quan đến mình, cô không biết phải làm sao bây giờ. Có nên tiếp nhận Dĩ Nặc hay không..... Lúc trước thích cậu ấy, vẫn luôn mong muốn được ở bên cạnh cậu ấy, tâm tình lúc đó đã đi nơi nào rồi

~Hít thở thật sâu, phát hiện mình vẫn không có can đảm gạt đầu. “Bây giờ tôi còn đang quen Nhược Hạo.....” Tự mình còn thấy lý do này thật gượng ép.

Dĩ Nặc nhìn Tiêu Nhiên, “Cậu thích anh ta nhiều hơn thích tôi?”

Thấy cô yên lặng cúi đầu, Dĩ Nặc cứng rắn nói: “Nhìn vào mắt tôi, không được nói dối.” Tiêu Nhiên ngẩng đầu lên rồi lại cúi xuống, nói thật nhỏ. “Không phải.”

Dĩ Nặc cuối cùng cũng đã vứt bỏ được sự thấp thỏm ở trong lòng, tựa vào đầu giường. “Nếu đúng là vậy, tại sao cả hai chúng ta đều thích đối phương lại không thể ở bên nhau hả?”

Nhìn gương mặt đẹp trai đến bức người này, có biết bao người si mê muốn được nâng khăn sửa túi cho cậu ấy, mình thật sự là chân mệnh thiên nữ của cậu ấy sao? Vào lúc này, Tiêu Nhiên vẫn còn do dự.

Kéo chăn lên, cô tức giận nói, “Nếu như sau này chúng ta chia tay, gặp mặt nhau lại giống như người xa lạ thì làm thế nào? Tôi không muốn như vậy, tôi ngủ.”

Dĩ Nặc kéo kéo chăn cô. “Vậy, chúng ta không chia tay có được không?”

“Loại hứa hẹn này cũng giống như nước lọc, cậu phải hiểu rõ hơn tôi chứ. Dù sao cậu cũng không thích hợp với tôi.” Những lời này là nói cho Dĩ Nặc nghe, đồng thời cũng tự khuyên mình không nên xúc động nhất thời.

Kéo chăn ra, Dĩ Nặc hơi tức giận nói: “Phương Tiêu Nhiên, cậu biết tôi làm bạn trai cậu thì sẽ như thế nào sao? Nói chắc chắn như vậy không phải quá bất công sao?”

Tiêu Nhiên đỏ mặt, nói lớn tiếng. “Thật xin lỗi, tôi không phải là cô gái kinh nghiệm tình trường dày dặn, trong đời tôi chỉ có một lần yêu đương đã bị làm cho thương tích đầy mình, cho nên tôi không muốn bị tổn thương nữa. Ở bên cạnh cậu tôi đã thấy quá nhiều ví dụ thực tế rồi, cậu muốn tôi phải có dũng khí đó như thế nào đây!”

“Nhiên Nhiên, nếu như không tin tôi, thì tin trái tim tôi có được không? Cũng hãy tin tưởng cậu, nhân lúc bây giờ còn chưa muộn hãy để cho chúng ta ở bên nhau có được không?”

Tiêu Nhiên không có phản ứng gì, Dĩ Nặc cũng không nói nữa, đi ra ngoài, nhẹ nhàng đóng cửa lại. Nói vài câu với dì Canh, rồi anh qua nhà đối diện cầm đồ đạc của mình trở về nhà.

Nhược Hạo gửi tin nhắn cho Tiêu Nhiên, “Về nhà an toàn không? Em và Dĩ Nặc sao rồi?”

Không tự chủ được, nhấn gọi cho Nhược Hạo, điện thoại được nhận ngay: “Tiêu Nhiên!”

Cô biết trong lòng mình luôn có sự tồn tại của Dĩ Nặc, mà Nhược Hạo lại là một người luôn cẩn thận, quan tâm người khác, cho nên có thể anh đã phát hiện tâm tư cô từ trước. Với anh, Tiêu Nhiên chỉ có thể nói cảm ơn và xin lỗi, “Nhược Hạo, tối hôm qua em về đến nhà rồi. Em.....”

Nhược Hạo vẫn ở làng du lịch, tránh mặt mọi người để nghe điện thoại. Từ tối hôm qua đến giờ, anh luôn canh chừng điện thoại, chỉ sợ Tiêu Nhiên sẽ gửi tin nhắn hoặc gọi điện thoại đến.

“Em ở chung với Dĩ Nặc?” Tim của anh rất đau, nhưng ngoài mặt lại điềm tĩnh như không có chuyện gì.

Tiêu Nhiên cắn môi, “Thật xin lỗi.”

Câu này đã không cần nói nữa, bởi vì những tổn thương kia sẽ không vì những áy náy này mà biến mất. Hơn nữa, đây chính là lựa chọn của anh, không liên quan đến cô. “Tiêu Nhiên, em quyết định ở bên cạnh cậu ta rồi sao?”

Loại chuyện thế này thì cô muốn nói trực tiếp với anh, không muốn nói qua loa trong điện thoại, như vậy là không tôn trọng Nhược Hạo.

“Nhược Hạo, khi anh trở về, chúng ta gặp mặt rồi nói.”

Nhược Hạo gật đầu, “Cũng được, anh đã hiểu rõ đáp án của em rồi, vậy thứ hai chúng ta gặp nhau, được không?”

Tiêu Nhiên không nói chuyện muốn hẹn gặp Nhược Hạo cho Dĩ Nặc biết, bởi vì cho dù nói rõ ràng với Nhược Hạo đi chăng nữa, thì cô vẫn không đủ can đảm để cùng Dĩ Nặc dặt tay nhau.

Nhược Hạo nhìn thấy Tiêu Nhiên, cảm thấy rất ngạc nhiên, nói, “Có chuyện gì không như ý ư? Sao sắc mặt em tệ đến vậy?”

Tiêu Nhiên lúng túng nhếch miệng, “Không có việc gì, chỉ là không biết phải mở miệng như thế nào với anh.....”

Anh nở nụ cười ấm áp để cô giải tỏa sự lúng túng và căng thẳng của mình, Nhược Hạo gật đầu, “Đây là chuyện nằm trong dự đoán của anh, cho nên em cứ nói thẳng với anh.”

Nghe anh nói vậy, giống như anh đã biết mọi việc, “Sao anh biết em muốn nói gì?”

“Em lựa chọn ở bên cạnh Khương Dĩ Nặc, nên chia tay với anh.” Nhược Hạo nói rất ngắn gọn, nhưng cũng là chuyện Tiêu Nhiên không dám nói.

Lời nói của Nhược Hạo làm cho Tiêu Nhiên nở nụ cười tự giễu, “Xem ra em cũng là người rất tùy tiện, không có chút trách nhiệm nào trong chuyện tình cảm.”

Tay anh vỗ nhẹ tay cô, tỏ vẻ an ủi, “Không nên nói mình như vậy, thật ra thì anh cũng từng làm chuyện mình không chắc chắn, cho nên cũng có tình trạng kết quả không được như mong muốn, nhưng mà.....” Đôi mắt của anh sáng ngời sau gọng kính màu vàng kim, “Anh chỉ hi vọng em có thể vui vẻ, đừng làm mình mệt mỏi như vậy.”

Đôi mắt Tiêu Nhiên hơi ửng hồng, “Anh, tha thứ cho em?”

Anh gượng cười, buông tay ra, “Chuyện tình cảm không thể cưỡng cầu.” Tiêu Nhiên tỏ vẻ đồng ý, Nhược Hạo lại nhạy cảm phát hiện có không được vui, “Sao vậy? Ở bên cạnh Dĩ Nặc không được thuận lợi sao?”

Bạn trai cũ mới vừa chia tay lại trở thành cổ vấn tình cảm của mình, thế giới này cũng thật kỳ diệu, Tiêu Nhiên nói, “Em và Dĩ Nặc còn chưa có đến mức đó, dù sao em cũng hiểu rõ cậu ấy là người như thế nào. Em không có can đảm để thử.”

Nhược Hạo cũng rất rõ tiếng tăm của Dĩ Nặc, nhìn Tiêu Nhiên, “Sao em lại vội vã nói rõ ràng với anh?”

Tiêu Nhiên lúng túng cười cười, “Cho dù thế nào đi nữa thì đều không công bằng với anh, nên em phải nói.....”

Nhược Hạo gật đầu, “Tiêu Nhiên, em đúng là một cô gái tốt, bắt quá anh nghĩ em đã dần có can đảm rồi, nếu không sẽ không nói rõ với anh, em phải có lòng tin vào tương lai của hai người mới đúng.”

Lòng tin sao? Chỉ sợ là tường đồng vách sắt mà đối mặt với người đàn ông kiêu ngạo, trắng hoa đỏ cũng sẽ sụp đổ. Bởi vì quá quý trọng thường rất dễ mất đi.

32. Chương 32: Dừng Viện Trợ Để Công Thành

Quan hệ của Tiêu Nhiên và Nhược Hạo lại khôi phục về trạng thái trước đây, không còn nắm tay hay ôm nhau, nhưng sẽ nhắn tin và gọi điện, đi ra ngoài ăn cơm nói chuyện phiếm, xem phim, dường như là cắt đứt mấy bậc thang lại tiếp tục từ từ làm quen.

Nhưng tình hình của Tiêu Nhiên và Dĩ Nặc lại tương đối quỷ dị, hai người vẫn đang trong trạng thái giằng co. Dĩ Nặc gửi tin nhắn thì Tiêu Nhiên không trả lời, có đôi khi gọi điện thoại sẽ cố ý không nhận, sau đó thì gửi tin nhắn nói đang bận.

Dĩ Nặc hẹn cô ra ngoài, cô lại luôn lấy lý do gần đây bận rộn không có thời gian để từ chối. Cứ lặp đi lặp lại mấy lần, Dĩ Nặc khó chịu, chạy thẳng đến dưới lầu công ty Tiêu Nhiên.

Đến giờ Tiêu Nhiên tan sở, Dĩ Nặc gọi điện cho cô, “Nhiên Nhiên, hôm nay có bận gì không? Đi ăn cơm chung được không?”

Tiêu Nhiên đã ra tới cửa, cuối hè mà thời tiết vẫn còn nóng bức. Cô vừa bước tới cửa cao ốc, hôm nay cô mang đôi giày đế bằng, mặc váy chiffon màu tím nhạt, mái tóc buộc cao thoát nhìn có vẻ rất hoạt bát.

“Hôm nay tôi phải làm thêm giờ, e rằng không được rồi, hai ngày nữa đi, gần đây thật sự rất bận.” Tay cô nắm chặt, chính mình cũng biết trốn tránh không phải là biện pháp, nhưng hình như cũng không còn cách nào tốt hơn.

Dĩ Nặc cười rặng rờ từ từ đến gần cô. “Vậy bây giờ cậu đang ở đâu?”

Trước giờ Tiêu Nhiên chưa từng nói dối, lắp ba lắp bắp trả lời, “Tôi... Tôi đang ở văn phòng.”

“Hả? Vậy sao tôi lại nghe bên cậu hình như rất ồn ào?” Dĩ Nặc trông như một con sói xám đang đến gần con cừu nhỏ, bước từng bước đến gần cô.

Trước tình thế cấp bách, Tiêu Nhiên giải thích: “Vì tôi đang ở trong nhà vệ sinh, cửa sổ đang mở nên nghe hơi ồn ào.”

Vào lúc cô chưa kịp chuẩn bị thì bên tai và trong điện thoại cùng lúc vang lên một giọng nói, “Vậy xin hỏi, đứng trước mặt tôi là người nào vậy?”

Dĩ Nặc đứng sờ sờ trước mặt cô, mặt Tiêu Nhiên lập tức ửng đỏ, vốn dĩ cô không thích hợp nói dối, lần này nói dối còn bị vạch trần càng làm cho cô hết hoảng, lời nói đã không thể mạch lạc được nữa, “Dĩ Nặc, cái đó, là tôi, cái đó.....”

Anh khoanh tay nhìn bộ dáng hết hoảng của cô, vừa bực mình lại vừa buồn cười, cái người kỳ quặc này. Đưa tay kéo cô đi. “Đi thôi.....”

Tiêu Nhiên nhỏ giọng kháng nghị, mặc dù dáng vẻ lúng túng vừa rồi làm cho khí thế của cô suy giảm đi rất nhiều, nhưng loại cử chỉ thân mật thế này làm cô có hành động kháng cự theo bản năng. “Làm gì vậy?”

Dĩ Nặc nói như không có chuyện gì: “Đương nhiên là mẹ tôi muốn cậu đến nhà tôi ăn cơm, tôi cố ý tới đón cậu.”

Hai người lên xe, Tiêu Nhiên chủ động mở nhạc lên, như vậy hai người sẽ ít nói chuyện với nhau hơn. Dĩ Nặc cũng tùy cô, suốt đoạn đường đều im lặng.

Đến nhà họ Khương, mẹ Khương thấy Tiêu Nhiên đến thì rất vui mừng, “Nhiên Nhiên, di gọi con mấy lần đều không tới, cuối cùng con cũng đến rồi, thật là cho dì một niềm vui bất ngờ mà.”

Niềm vui bất ngờ? Tiêu Nhiên liếc nhìn Dĩ Nặc đang đổi giày ở cửa, lúc này mới biết vừa rồi cậu ta chỉ lấy cớ để lừa mình đến đây. Người này! Nhưng thấy dì Lãnh rất vui vẻ nên cùng bà đi vào phòng bếp, hai người lúi rúi trò chuyện, chủ đề rất là phong phú. Dĩ Nặc thay quần áo, sau đó dựa vào cửa phòng bếp, “Mẹ, gần đây cơ thể Nhiên Nhiên không được tốt, mẹ nấu vài món ngon đi.”

Mẹ Khương xoay người lại nhìn con trai mình một cái, nói đầy ẩn ý: “Điều đó còn cần con nói sao? Đường nhiên sẽ làm món ăn vừa ngon vừa bổ dưỡng cho Nhiên Nhiên rồi, đúng không, Nhiên Nhiên?”

Tiêu Nhiên đang cắt thịt, ngẩng đầu lên, nở nụ cười rạng rỡ, gạt mạnh đầu, “Dạ, tay nghề của dì Lãnh cực kỳ tốt.”

“Lần đó cậu ăn cũng không nhiều lắm, sắp thành que tăm rồi, lại còn nói nữa.....” Dĩ Nặc nhìn cô chăm chăm, đưa ra đánh giá.

Tiêu Nhiên nhìn mình một chút lại liếc nhìn Dĩ Nặc, sau đó làm nũng với mẹ Khương: “Như vậy mà mẹ con còn chê con mập, mẹ nói con không vận động, càng ngày càng tròn.”

Mẹ Khương cứng chiều nhìn Tiêu Nhiên, dùng giọng hơi tức giận nói: “Đừng nghe mẹ con, bà ấy như ma nơ canh, đẹp mắt sao? Dì thấy con quá gầy, cần phải tẩm bổ cho thật tốt. Ở nhà dì một thời gian đi, dì sẽ bồi bổ cho con.”

Tiêu Nhiên kêu to, “Dì Lãnh, dì không thấy mặt con sao, đã là trăng tròn mười lăm rồi, nếu mập nữa thì sẽ thành mặt trời đó.....”

Câu này đã làm cho cả mẹ Khương và Dĩ Nặc đều bật cười. Ngoài cửa có tiếng động, là cha Khương về. “Ồ..... Náo nhiệt như thế..... Có ai tới nhà sao?”

Không đợi nhìn thấy cha Khương, Tiêu Nhiên còn trong phòng bếp đã lớn tiếng nói: “Chú Khương, là con ạ.”

Giọng nói nghe rộn rã làm cha Khương cũng thấy vui vẻ, “Nhiên Nhiên tới rồi à?” Đứng bên cạnh con trai, nghiêng đầu nhìn vào dò xét. “Rất là thơm..... Nhiên Nhiên, tài nấu nướng của con tốt hơn dì Lãnh rất nhiều, đúng là trò giỏi hơn thầy.”

Tiêu Nhiên quay đầu lại nhìn chú Khương, “Chú Khương, có phải là chú không muốn con được học tay nghề của dì Lãnh nữa cho nên mới cố ý nói như vậy phải không? Nếu làm dì mất hứng, sau này con sẽ không học được, ý của chú là vậy đúng không?”

Cha Khương lập tức lấy lòng vợ mình, “Không có, không có, chú nào dám..... Dì của con thích con nhất, sao chú dám có loại suy nghĩ này.”

Mẹ Khương quay đầu lại liếc chồng mình một cái, “Được lắm, đừng có lắm mồm như con trai anh, nhanh đi thay quần áo đi, chuẩn bị ăn cơm, Nhiên Nhiên lại mới làm món mới, tay nghề rất tốt.”

Cha Khương nghe theo lời vợ đi thay quần áo. Mẹ Khương nhìn thấy con trai còn đứng đó, không thể chịu được, chỉ vào anh: “Nhanh đi dọn phòng ăn, chuẩn bị ăn cơm.”

Dĩ Nặc đi ra ngoài, mẹ Khương dùng giọng nói không lớn không nhỏ lầm bầm một câu: “Đứa bé này, đúng là lần đầu biết lấy lòng người khác như vậy, quả thật không được quen.”

Lấy lòng? Khóe miệng Tiêu Nhiên giật giật, nhưng cô xem như không nghe thấy mẹ Khương nói gì.

Vui vẻ ngồi ăn cơm chung với nhau tựa như người một nhà, Dĩ Nặc gấp thức ăn cho Tiêu Nhiên, Tiêu Nhiên liếc anh một cái, không nói gì, chỉ yên lặng ăn những thứ anh gấp. Cha mẹ Dĩ Nặc nhìn nhau một cái, cười thầm trong bụng.

Thừa dịp cha Khương kể chuyện cười, Dĩ Nặc buông đũa ra, tay phải lặng lẽ nắm lấy tay trái của Tiêu Nhiên. Cô muốn tránh, nhưng anh lại không cho phép. Cuối cùng không thể làm gì khác hơn là để yên cho anh nắm.

Mẹ Khương thu tất cả vào trong mắt, trong lòng đặc biệt vui mừng, trên mặt nở nụ cười rục rịch.

Đang ăn, đột nhiên mẹ Khương hỏi Tiêu Nhiên, “Nhiên Nhiên à, lần trước dì nghe mẹ con nói con có bạn trai, bây giờ sao rồi?”

Không ngờ dì sẽ hỏi vấn đề này, mặt Tiêu Nhiên cứng lại ngay lập tức, liếc mắt nhìn tên đầu sỏ đã gây ra chuyện ở bên cạnh, trong lòng oán giận, nhưng trên mặt vẫn tươi cười, “Vẫn không có cảm giác gì đặc biệt, mặc dù anh ấy rất tốt, nhưng mà vẫn thấy làm bạn bè thì thích hợp hơn.”

Nếu không nhìn ra Tiêu Nhiên chia tay với bạn trai là có liên quan đến con trai mình thì mẹ Khương đã ủng hộ một đời khôn khéo của mình, bà lại càng hòa nhã nhìn Tiêu Nhiên, “Nhiên Nhiên à, dì vẫn luôn rất thích con, con trai của dì cũng vậy, hiện tại hai con đều là người độc thân, lại biết rõ gốc tích của nhau, con cho Dĩ Nặc một cơ hội được không?”

Tiêu Nhiên đang uống canh nóng, nuốt chút nữa thì phun ra ngoài, nên cô vội vàng nuốt xuống, cả gương mặt cô đỏ bừng vì bị nóng, Dĩ Nặc vội vàng chăm sóc cô, sau đó kêu một tiếng: “Mẹ!”

Về mặt con trai rõ ràng là về bội phục, nhưng lại vờ như không cam tâm, thật là giả dối mà! Mẹ Khương không để ý tới anh, “Nhiên Nhiên, không sao chứ? Có bị phỏng không? Đừng dùng nước lạnh, dùng nước ấm thôi.....”

Rốt cuộc cũng đã ổn định lại, Tiêu Nhiên nhìn mẹ Khương, “Dì Lạnh.....”

“Thế nào, không muốn?” Trên mặt mẹ Khương hiện rõ vẻ thất vọng, Dĩ Nặc nhân cơ hội, “Mẹ, con và Nhiên Nhiên cũng đã quen nhau rồi, mẹ không cần bận tâm nữa.....”

Lời này thật đáng đánh đòn, Tiêu Nhiên vừa ho khan vừa hung tợn trừng Dĩ Nặc một cái, mẹ Khương lại tiếp tục hỏi, “Thật sao?”

Tiêu Nhiên không thể lắc đầu, chỉ có thể gật đầu một cái. Mẹ Khương vô cùng vui vẻ, vội đi lấy điện thoại, “Mẹ muốn gọi điện cho dì Canh của con, cuối cùng thì tâm nguyện nhiều năm nay cũng đã được thực hiện rồi.....”

Một bữa cơm cứ như vậy mà hồ đồ hỗn loạn ăn xong, Dĩ Nặc đưa Tiêu Nhiên về nhà, mẹ Khương nói với anh, “Con ở lại bên kia đi, sáng mai đưa Tiêu Nhiên đi làm, như vậy cho tiện.”

Dĩ Nặc đồng ý, Tiêu Nhiên đi ra cửa trước, Dĩ Nặc đi ở đằng sau, xoay người đi vào nhà, ôm chầm lấy mẹ anh, “Mẹ, đúng là mẹ hiểu rõ lòng con.....”

Mẹ Khương vỗ vỗ anh, “Đương nhiên! Thành nhóc xấu xa! Đến giờ mới chịu thông suốt, mẹ cũng đã thấy con đã chậm chạp đến cực hạn rồi đấy, nói cho con biết, đối xử thật tốt với Nhiên Nhiên, còn giống như trước kia, xem mẹ có lột da không!”

Hớn hử đồng ý với mẹ, đóng cửa lại, Dĩ Nặc đi đến cửa thang máy, đứng bên cạnh Tiêu Nhiên, rất tự nhiên nắm lấy tay cô.

33. Chương 33: Không Làm Bạn Bè Nữa

Tiêu Nhiên ai oán nhìn Dĩ Nặc, “Chắc chắn là anh cố ý!”

Dĩ Nặc cười nhẹ: “Vậy thì sao hả? Dù gì em cũng đã đồng ý, đã là người của anh rồi...”

Chỉnh sửa lại lời nói của anh, “Anh nói gì đó..... Chỉ là bạn gái của anh thôi, sao lại trở thành người của anh?”

Anh cũng không để ý, “Xem ra anh phải nhanh chóng tìm cái vòng thích hợp bắt nốt em lại.”

Tiêu Nhiên không trả lời, chỉ là trong lòng cảm thấy rất ngọt ngào nhưng lại có chút hoảng loạn.

Không làm bạn bè nữa, trong điện thoại của Dĩ Nặc, Tiêu Nhiên vẫn là số 1, nhưng lúc đưa cô về đến nhà, trước khi đi, anh sửa lại tên lưu trong danh bạ của Tiêu Nhiên, đổi thành bảo bối. Tiêu Nhiên kháng nghị,

nói buồn nôn, thế nhưng anh lại tỉnh bơ nói với cô, điện thoại của anh là để cho anh tự xem, không cho phép đổi lại.

Buổi sáng, Tiêu Nhiên nhận được tin nhắn, mở ra xem, lại không phải là tin nhắn quảng cáo.

“Bảo bối, em vẫn còn ngủ nướng sao, cẩn thận trễ đấy...” Là tin nhắn của Dĩ Nặc.

Ngứa ngáy khắp người, anh ta đều dùng giọng điệu này để nói chuyện với mấy cô gái kia sao? Mới vừa có chút ngọt ngào lại cảm thấy lạnh lẽo rồi, làm sao vậy chứ? Nếu đã quyết định đi bước này, mà còn bị những chuyện này quấy nhiễu, thì thật không đáng giá, nhưng trong lòng vẫn muốn xác định chuyện này.

“Đừng nói với em những lời nói buồn nôn mà anh thường nói với người khác, em đã biết anh là tên lừa gạt giết người không đền mạng từ tám trăm năm trước rồi :P” cô làm mặt quỷ, cẩn thận che giấu tâm tình của mình.

“Anh còn chưa tới trình độ đó, chuyện trước đây..... Mặc dù muốn em không so đo là không có khả năng, nhưng anh không cần gọi tên thì đây là lần đầu. Em và các cô ấy không giống nhau.”

Đặt xuống những nỗi sợ hãi trong lòng, đặt xuống tâm trạng lo lắng, vui vẻ yêu đương, từ lâu đã không còn là chuyện cô có thể khống chế, từ lúc bắt đầu, cô đã nhát gan, không dám dễ dàng tiếp cận một người. Đã nhìn thấy rất nhiều chuyện, tình yêu mà mình tin tưởng lúc ban đầu càng lúc càng xa vời. Thực tế không như câu chuyện cổ tích, không có công chúa và hoàng tử sống hạnh phúc bên nhau, có chăng chỉ là hoài niệm những ngọt ngào, khổ sở đã khắc sâu vào trong lòng.....

Lúc đi làm, thấy ánh mắt mọi người trong công ty đều kỳ lạ, chị em tốt Patrick đã ngồi chờ sẵn ở bàn làm việc, mặt cười gian, nhìn cô, “Alice.....” Giọng nói của cậu ta vốn dĩ đã có chút mềm mại, gọi như vậy lại càng làm cho người nghe nổi hết cả da gà.

Tiêu Nhiên nhìn anh một cái, “Patrick, sáng sớm bên cậu không bận rộn gì sao?”

Patrick mặt áo sơ mi thêu hoa, hiện rõ thân hình yếu điệu của anh ta. “Cũng bận, nhưng cũng không thể sánh bằng tin tức có người đặt một bó hoa hồng đỏ Damascus (ViVu: thủ đô Syria) ở trên bàn cô.”

Nhìn trên bàn làm việc của mình, đúng là có một bó hoa thật to đặt ở đó, cô nhìn nhìn, “Là của tôi sao?”

Anh ta gật đầu một cái, Tiêu Nhiên đã đoán được là ai, vì vậy đi tới bàn, cầm lấy thiệp trong bó hoa. Bên trong chỉ có mấy chữ: Bảo bối, hạnh phúc của chúng ta chính thức bắt đầu.

Người đàn ông này..... Cẩn thận gấp thiệp lại, đặt vào ngăn kéo của mình, Patrick lập tức dựa vào, “Nói mau, chuyện này là sao.....”

Tiêu Nhiên nhìn anh ta, “Có gì đâu, đương nhiên là bạn trai tôi gửi!”

Patrick kêu to, “Cô.....” Tiêu Nhiên lập tức che miệng anh ta, sử dụng ánh mắt cảnh cáo anh ta: “Không được tiết lộ!”

Dưới sự áp bức của cô, Patrick gật mạnh đầu một cái, Tiêu Nhiên mới buông tay ra. “Ôi chao, cô đúng là thô lỗ..... Cô là phụ nữ, sao có thể làm động tác này? Chắc chắn.....”

Tiêu Nhiên không để ý đến anh ta, mở máy vi tính của mình lên, xem sơ qua công việc hôm nay, Patrick vẫn chưa từ bỏ ý định, “Rốt cuộc người kia là ai? Nói cho tôi biết được không..... Nếu không nói cho tôi biết, tôi sẽ.....”

Bấm mạnh anh ta một cái, Tiêu Nhiên nhìn chằm chằm anh ta, “Là thanh mai trúc mã của tôi.”

Anh nhớ là Tiêu Nhiên đã từng cho mình xem hình hai người chụp chung, lúc ấy anh đã cảm thấy hai người có tương vợ chồng, còn nói đùa với Tiêu Nhiên, chẳng qua lúc đó đã bị cô ấy bác bỏ, anh cũng không quan tâm nữa. Nhưng bây giờ thì hai người đang quen nhau sao? Patrick vốn có bản lĩnh bất quãi, nhiều đây cũng đã đủ cho anh đi tám rồi, vì vậy hài lòng bỏ đi.

Bạn trai của mình? Không ngờ lại có lúc sẽ giới thiệu Dĩ Nặc như vậy, nghĩ vậy, cô gửi tin nhắn cho bà vú, “Bà vú, tôi và Dĩ Nặc đang quen nhau.”

Rất nhanh đã có tin nhắn trả lời, “Nhiên Nhiên, hôm nay là ngày Cá tháng Tư sao?”

Bởi vì còn công việc cho nên cô không có thời gian tiếp tục nhắn tin với cậu ta, để điện thoại ở chế độ yên lặng, bắt đầu một ngày làm việc bận rộn. Lúc nghỉ trưa, nhìn điện thoại, bà vú lại có thể gọi năm sáu cuộc điện thoại.

Tiêu Nhiên gọi lại, điện thoại được nhận ngay tức khắc, bay vào tai cô chính là giọng nói của bà vú, “Phương Tiêu Nhiên, cậu muốn chết hả, dám không nhận điện thoại của tôi!”

Thật không biết cậu ta lấy từ đâu mà được giọng lãnh lút như vậy, Tiêu Nhiên sờ sờ tai mình, “Bà vú, không nên như vậy, tôi vẫn muốn gìn giữ tai của mình cho đến lúc kết thúc sinh mạng đây.”

“Sao cô lại làm chuyện bất ngờ như vậy hả! Không hề có bất cứ dấu hiệu nào đã chia tay với hoàng tử hoàn mỹ, sau đó lại ở bên cạnh vương tử cao quý hả!” Hiển nhiên bà vú rất hài lòng với kết quả này, Tiêu Nhiên cầm điện thoại đi đến cửa sổ sát đất, nhìn dòng người đông nghịt bên dưới, do dự nói: “Mới xảy ra hôm qua, tôi bị anh ấy lừa về nhà ăn cơm.....” Chưa kịp nói hết, đầu dây bên kia bà vú đã hét chói tai, “Lừa về nhà, chẳng lẽ cậu.....”

Thật phục cậu ta luôn rồi, rốt cuộc trong đầu nghĩ cái gì, mà có thể tăng âm lượng đến vậy.

Vì vậy Tiêu Nhiên bắt đầu dĩ ngôn một tiếng, “Mẽ Hân! Rốt cuộc là cậu đang nghĩ cái gì vậy hả..... Là đi Lãnh gọi tôi qua đó ăn cơm.”

Nghe cô giải thích, Mẽ Hân mới bình tĩnh lại, khôi phục giọng nói lúc bình thường, “Sau đó thì sao? Rõ ràng là ăn cơm với người nhà, tại sao lại thành hai người đang quen nhau?”

Tiêu Nhiên thở dài, “Không nói nữa, tối nay tôi đến nhà cậu.....”

Nếu tối nay cho cậu ta hỏi rõ mọi chuyện, thì Mẽ Hân sẽ bỏ qua cho cô thôi.

Tiêu Nhiên thở phào nhẹ nhõm, khẽ lầm bầm: “Tại sao tất cả mọi người đều vui mừng vì tin tức này vậy.” Quả nhiên, lại có mấy tin nhắn, toàn là bạn thân của Dĩ Nặc gửi tới chúc mừng, xem ra anh ấy đã nói cho bọn họ biết.

Còn chưa dỡ bỏ điện thoại vào ngăn kéo, thì điện thoại đã rung lên. Sắp hết giờ làm việc, Dĩ Nặc gọi điện thoại tới, “Nhiên Nhiên ~” Cũng may anh ấy không gọi bảo bối, nếu không có thể cô vì run tay mà cúp máy ngay lập tức. “Ừ.” Cô nhẹ nhàng trả lời.

“Buổi tối em muốn ăn cái gì?” Trong giọng nói của anh chứa đựng sự cứng chiều khác với trước kia.

“Em muốn đến nhà bà vú, ăn chung với cậu ấy luôn, anh về nhà đi.” Tùy tiện đuối khéo anh ta, tốt nhất cô nên đến làm ỏ ở nhà Mẽ Hân.

Dĩ Nặc cảnh giác hỏi: “Mẽ Hân? Em lại qua đêm ở đó?”

Chuyện như vậy cũng không phải lần đầu, anh ấy hỏi cứ như là chưa từng nghe qua, Tiêu Nhiên trả lời anh: “Đúng vậy, thế nào?”

“Không được.” Anh lập tức không đồng ý.

“Hả?” Trước kia cô cũng đã từng nói với anh ấy chuyện này, lúc đó anh cũng đâu có phản ứng như thế này?

“Mẽ Hân là một người đàn ông có được chưa, buổi tối em còn đến đó, cô nam quả nữ.....”

Nghe lý do của anh, Tiêu Nhiên cảm thấy thật mới mẻ. “Trước kia em cũng qua đó, sao không nghe anh nói như vậy? Còn nữa..... Đâu phải anh không biết trạng thái của bà vú.....”

Đột nhiên đầu dây bên kia im lặng một lát, Dĩ Nặc nói tiếp: “Vậy anh cũng qua đó.” Như vậy anh mới có thể yên tâm, vừa nghĩ đến trước kia bọn họ ở chung một phòng nhiều lần như vậy, anh thật muốn bóp chết mình.

“Anh đi theo làm gì? Chị em tâm sự với nhau, có anh chỉ cản trở thôi.” Tối tận bây giờ ở trước mặt anh cô đều nói những lời ác độc, nói trúng tim đen, hoặc một dao cắt đứt cổ, đây đúng là “lời nói ác độc” mà.

Mặc dù anh biết rõ Mẽ Hân tuyệt đối vô hại, nhưng vẫn sẽ để ý Tiêu Nhiên cứ chạy đến đó nói chuyện phiếm, tâm sự.

“Được rồi, em biết rồi, lúc đi ngủ, em sẽ khóa cửa thật cẩn thận, anh yên tâm đi ” Tiêu Nhiên cười nhạo anh.

Đầu bên kia khẽ thở dài, “Ngày mai là cuối tuần, anh qua nhà em ăn cơm.”

Người yêu là thanh mai trúc mã thì có chút khác biệt, đó là cả hai đều đã quen thuộc với gia đình hai bên. Tiêu Nhiên mỉm cười, “Biết rồi, vậy ngày mai sau khi tan việc em sẽ đến tìm anh.”

34. Chương 34: Cảm Thấy Xa Lạ

Đến nhà Mễ Hân, cậu ta đang là thêm giờ, vẻ mặt đau khổ nhìn bản thiết kế công trình. “Tại sao thiết kế nội thất cũng là tôi mà ngoại thất cũng muốn tôi làm, mẹ nó!”

Tiêu Nhiên mua một đồng thức ăn, phân loại bỏ tủ lạnh nhà cậu ta, sau đó bắt tay vào chuẩn bị bữa tối. Nghe Mễ Hân kêu la thảm thiết, cô đồng tình hỏi: “Các sếp của cậu lại đi công tác? Sau đó quăng một núi việc cho cậu?”

Cột mái tóc hơi dài của mình thành một cái chóp trên đỉnh đầu, mặt mũi Mễ Hân nhăn nhúm. “Cậu xem đi, là cảnh quang cho một khu vườn rộng lớn đó..... Ông đây là nội thất đấy!”

Chỉ có thể an ủi cậu ta, “Được rồi, cậu xem như đây là luân chuyển các bộ phận đi, cậu nhìn đi tôi đây này, một người làm việc ba người, sắp biến tôi từ một cô gái gầy yếu thành gia súc rồi nè.”

Mễ Hân có chút muốn khóc, nhìn Tiêu Nhiên đang bận rộn trong phòng bếp. “Cậu còn có tâm tình và thể lực để làm cơm mà còn nói mình là gia súc, vậy tôi chẳng phải bị biến thành người bôn ba?”

Tiêu Nhiên nghe không hiểu, thò đầu ra, “Người bôn ba?”

Vừa khoa chân múa tay vừa giải thích, “Ba cái đầu bò chồng lại với nhau thì không phải là siêu cấp gia súc sao?” (*)

(*)ViVulqd: Mễ Hân đang chơi chữ, chữ bôn ba được ghép từ chữ con bò và chữ gia súc)

Cô gật đầu, “Phụt, trí tuệ của cậu quá thiếu dưỡng chất rồi, cho nên bọn họ mới mong làm phiền cậu.....”

Mặc dù miệng thì oán trách nhưng con chuột trong tay vẫn không ngừng di chuyển, Mễ Hân vẫn nghiêm túc với công việc mà mình phụ trách. Trong phòng bếp, Tiêu Nhiên thông thả phát huy sở trường của mình, sau đó hét to một tiếng: “Bà vú!!!”

Mễ Hân vội vàng ném con chuột xuống, chạy vào, “Sao kêu to vậy, bị cắt trúng rồi hả?”

Tiêu Nhiên cười, “Dọn bàn rồi ăn cơm.....”

Lúc này Mễ Hân mới yên tâm, oán giận nói: “Cậu hù chết tôi, làm tôi sợ muốn chết, cho rằng đã trúng tay hay thể nào đó, trái tim của tôi không có khỏe mạnh đến thế đâu, đừng có xem tôi là bò Tây Tạng mà làm thí nghiệm!”

Nhét vá xối cơm vào tay anh ta, Tiêu Nhiên đẩy anh, “Được rồi, cậu đi bới cơm, tôi dọn dẹp cái bàn như cái chuồng heo này xong sẽ ra ăn cơm.”

Hai người nhanh chóng ngồi xuống, canh rau chân vịt nấu với trứng, thịt gà cắt sợi kho mặn, bông cải xanh xào thịt, thêm vài món khác, Mễ Hân bội phục nói. “Nhanh như vậy mà cậu đã làm ra một bàn thức ăn, đúng là đảm đang mà.”

Tiêu Nhiên gấp cho cậu ta một miếng thịt gà, “Ném thử xem, tôi thường xuống bếp với dì Lãnh, tôi là được chân truyền của dì ấy đấy!”

Mễ Hân ném thử, gật đầu một cái, “Không tệ, rất là vừa ăn, thật sự không tệ..... Vì làm con dâu nhà người ta, cô cũng rất cố gắng đấy!”

Cô mệt mỏi liếc vị đại ca này một cái, “Tôi đâu có biết sẽ quen với anh ấy, đây hoàn toàn là đánh bậy đánh bạ thôi.....”

Khua đôi đũa, Mễ Hân nheo mắt nhìn Tiêu Nhiên, “Cậu nói thật đi, hai người các cậu tại sao lại quen nhau? Lại còn bất thành linh như vậy? Một chút báo động cũng không có.”

Về mặt bất đắc dĩ nhìn Mễ Hân, Tiêu Nhiên cầm cái muỗng ra vẻ muốn gõ anh, “Chúng tôi là thành phần nguy hại xã hội sao? Còn cần phải báo động trước? Thật ra thì.....” Cô nói chậm chậm, không hề chú ý xới cơm trong chén, “Chuyện này thực ra rất bất ngờ, anh ấy nói thật ra thì người anh ấy thích là tôi.”

Thừa dịp cô không chú ý, Mễ Hân vừa nhanh chóng càn quét món thịt gà hấp dẫn, vừa chỉ vào cô, “Xem ra cậu vẫn luôn thích cậu ta, còn nói với tôi sẽ từ bỏ, cẩn thận đấy.....”

Tiêu Nhiên tiếp tục phiền não, lơ đãng lùa cơm trong chén, “Đúng vậy, tôi cũng sợ mình sẽ trở thành một trong những nạn nhân dưới chân anh ấy, ngộ nhỡ anh ấy phát hiện đã mệt mỏi với tôi, muốn rời đi, vậy tôi phải làm sao?”

Mễ Hân lại gấp một đồng thịt gà vào trong chén của mình, động tác trên tay không làm ảnh hưởng suy nghĩ của anh. “Nhiên Nhiên, tôi đùa với cậu thôi, phải có lòng tin với mình, hai người đều đang ở thế cân bằng, không có ai hơn ai, thật đấy.”

Nghe cậu ấy nói vậy, bất an trong lòng mới được xoa dịu một chút, Tiêu Nhiên vừa định gấp miếng thịt gà lại phát hiện chỉ còn chút xíu, kêu to: “Bà vú, cậu là heo sao!”

Buổi tối, trước khi đi ngủ, nhận được tin nhắn của anh, “Đóng cửa thật kỹ, tự mình phải cẩn thận một chút, ngoan..... Ngủ ngon nhé!”

Ngọt ngào tắt điện thoại, đặt dưới gối đầu, Tiêu Nhiên yên tâm đi ngủ.

Rạng sáng hôm sau, Tiêu Nhiên mở điện thoại, đánh thức Mễ Hân, sau đó đi phòng tắm rửa mặt. Đột nhiên điện thoại Tiêu Nhiên vang lên âm ỉ, Mễ Hân mơ mơ màng màng đi vào, cầm nguồn gốc phát ra âm thanh, nghe máy, “Alo?”

“Nhiên Nhiên đâu? Sao mới sáng sớm mà cậu cầm điện thoại của cô ấy?” Dĩ Nặc nghe được giọng nói của Mễ Hân thì bắt đầu nổi điên, có phải tối hôm qua hai người ở chung với nhau hay không? Tại sao mới sáng sớm mà điện thoại của Tiêu Nhiên lại ở chỗ cậu ta?

Mễ Hân ngáp một cái, “Này anh hai, cô ấy đi rửa mặt, tôi cảm thấy điện thoại rất ồn nên mới nhận ~”

Lúc này Dĩ Nặc mới bớt tức giận, “Vậy cậu nói với cô ấy, một lát tôi sẽ đến dưới nhà cậu đón cô ấy.” Mễ Hân vừa nghe đã nghĩ, đúng là có tiền đồ..... Quả thật tên nhóc này đã bắt đầu biết quý trọng Nhiên Nhiên nhà chúng ta rồi, vì vậy anh cười đều. “Vậy có thể cho tôi đi nhờ xe không? Vừa đúng lúc cũng thuận đường.”

Mặc dù rất để ý việc bạn gái mình qua đêm ở nhà người đàn ông này, nhưng Dĩ Nặc vẫn vui vẻ nói: “Vậy hai người nhanh một chút, nếu không cả ba chúng ta đều trễ đấy ~”

Hắc hắc, tên nhóc này coi như hiểu chuyện. Mễ Hân đặt điện thoại Tiêu Nhiên xuống, lúc này mới hoàn toàn tỉnh ngủ, vừa quay đầu lại thì nhìn thấy Tiêu Nhiên bước ra khỏi phòng tắm, chỉ điện thoại nói với cô: “Dĩ Nặc nói tối đón cậu đi làm, tôi cũng thuận đường nên sẽ đi chung.”

Anh ấy lại có thể phá lệ rời giường sớm như vậy sao? Tiêu Nhiên lắc đầu, mỉm cười, đúng là làm khó anh ấy rồi. Càng khó hơn chính là còn để bà vú quá giang xe, đúng là trái ngược hoàn toàn với biểu hiện lúc bình thường của anh ấy.

Hai người xuống lầu thì phát hiện xe Dĩ Nặc đã đậu sẵn bên đường, Tiêu Nhiên ngồi ghế phụ còn bà vú thì ngồi ghế sau. Bà vú ra vẻ rất thân quen với Dĩ Nặc. “Dĩ Nặc này, lâu rồi hai chúng ta không gặp nhau.”

Dĩ Nặc cũng gật đầu một cái, “Đúng vậy, ngoại trừ đi chơi với những người cùng dự án, bình thường tôi cũng không có hoạt động gì.”

Mễ Hân làm sao có thể bỏ qua cơ hội tốt như thế này, vì vậy anh chỉ vào Tiêu Nhiên nói: “Tôi là khuê mật của Nhiên Nhiên, anh là bạn trai người ta, đương nhiên phải lấy lòng tôi cho thật tốt.”

Tiêu Nhiên quay đầu lại, vẻ mặt bất đắc dĩ nhìn Mễ Hân, “Cậu còn dám mặt dày như thế sao? Lại dùng khuê mật để tự hình dung mình, chẳng qua cũng không khác biệt lắm ~”

Dĩ Nặc gật đầu, “Cậu tên bà vú, cũng không khác gì khuê mật, bà vú nói có lý.....”

Cô bĩu môi, “Cậu ta vừa mới nói có một câu mà anh đã bị hù dọa rồi sao? Cậu ta nói cái gì thì chính là cái đó sao ~ anh trở nên kém thông minh như thế từ khi nào vậy hả? Thật đúng là mới mẻ mà!”

Mễ Hân tới gần, “Vốn dĩ là vậy mà, người ta là nói có đạo lý, cậu đừng có bôi nhọ hình tượng của tôi.”

Tiêu Nhiên hết cách, quay người lại, dùng giọng nói không lớn không nhỏ “lầm bầm” một câu. “Buổi sáng còn chưa có đi làm, đã bắt đầu trạng thái nào tàn rồi.....”

Người ở phía sau dương dương tự đắc, kiêu ngạo trả lời: “Thế nào? Tôi thích, tôi thích thế đấy.....”

Không ngờ ba người gặp nhau lại có thể hài hòa như thế này, sáng hôm nay, tâm trạng của mọi người đều không tệ.

Tiêu Nhiên cảm điện, mở máy vi tính, xem một lượt các bản thảo mới được viết, vừa chuyển bộ phận, cô bắt đầu tiếp xúc với các nhãn hiệu, giao thiệp với người đại diện thương hiệu, đi tham dự các buổi trình diễn thời trang sau đó sẽ tự mình dự đoán xu hướng thời trang mới, hoặc là phân tích các xu hướng đang thịnh hành.

Đây là một quá trình học tập đầy thách thức, vì vậy cô phải học hỏi lối văn chương của tiền bối, còn phải nghiên cứu thiết kế thời trang, từ ý tưởng thiết kế, vẽ mẫu thiết kế, quá trình chỉnh sửa cho đến khi công bố, đều phải học lại từ đầu, hiển nhiên lượng công việc sẽ nhiều hơn.

Cô đang xem ý tưởng và đặc điểm thiết kế mùa mới của Fendi thì một tiền bối chạy đến, đẩy đẩy cô, “Selina đã hẹn phỏng vấn Dick Chuang vào chiều hôm nay, nhưng hôm qua cô ấy đã nhập viện rồi, hiện tại mọi người đều đang bận rộn, cô có thể làm được không?”

Dick Chuang là một nhà thiết kế mới nổi ở trong nước, đã đạt được nhiều giải thưởng quốc tế sau đó thì phát triển nhảy vọt, có người còn nói anh ta là “Alexander Mcqueen” (ViVu*I-q-d: là một nhà thiết kế thời trang của Anh) của Trung Quốc. Có thể tiếp xúc với nhân vật như vậy, không chỉ là cơ hội học tập tốt mà còn là con đường tắt để phát triển các mối quan hệ giao tiếp, vì lẽ đó, dĩ nhiên Tiêu Nhiên sẽ tình nguyện đảm đương việc này. Vì vậy cô chỉnh sửa một chút công việc đang dang dở, sau đó bắt đầu chuẩn bị cho bài phỏng vấn này. Mặc dù đã có người chuẩn bị sẵn các câu hỏi, nhưng mình là người viết bản thảo vẫn nên cẩn thận một chút, cuối cùng là phải làm thế nào để thoát lên được phong thái của nhà thiết kế thời trang trẻ tuổi này đây.

Buổi trưa, điện thoại Tiêu Nhiên rung lên, cô nghe máy. “Dĩ Nặc, có thể hôm nay em sẽ phỏng vấn Dick, sau đó viết bản thảo.”

“Không tệ lắm, vậy là cấp trên rất coi trọng em.” Hai người rất ít khi nói về công việc của nhau, vì vậy chuyện tốt như thế này vô cùng hiếm hoi, nghe được sự hưng phấn của Tiêu Nhiên, Dĩ Nặc biết đây chính là một cơ hội tốt, thật lòng vui mừng thay cô. Nhưng Tiêu Nhiên như thế này làm anh cảm thấy xa lạ.

“Mà bản thảo hơi gấp, có thể em phải tăng ca rồi.” Tiêu Nhiên nói xin lỗi.

Đương nhiên Dĩ Nặc biết là người mới thì cơ hội là quan trọng nhất, “Không sao, bộ phận dự án bên anh cũng vừa phân công nhiệm vụ mới, như thế này đi, anh mang cho em vài món ngon, đến công ty em làm thêm giờ với em được không? Lúc đó công ty còn đông người không?”

Thông thường cuối tuần sẽ hiếm có người ở lại công ty, Tiêu Nhiên cười híp mắt nói: “Vậy anh phải mua món ngon cho em..... Đúng rồi, em còn muốn ăn bánh pudding!”

Dĩ Nặc trêu cô: “Đã biết, heo con! Được rồi, nghỉ ngơi sớm đi, đã có việc quan trọng như vậy thì càng phải giữ gìn sức khỏe.”

Buổi chiều, lúc phỏng vấn cô chỉ phụ trách ghi chép và trợ giúp, các vấn đề đều đã được chuẩn bị sẵn, quan trọng nhất là Tiêu Nhiên phải nắm bắt được suy nghĩ tinh túy của anh ta, lúc về có thể biến hóa những bản vẽ kia thành câu chữ thích hợp.

Dick là một nhà thiết kế thời trang tương đối bận rộn, cho dù đã ăn mặc rất đơn giản thì khi xuất hiện trước mặt mọi người cũng là nhãn hiệu Armani được cắt may tỉ mỉ. Anh ta không phải là người nói nhiều, thỉnh thoảng sẽ cười vài tiếng, nhưng anh ta tuyệt đối là tiêu điểm của mọi người.

Tiêu Nhiên là thành viên của tòa soạn, đương nhiên cô không thể ném hình tượng công ty đi được, bộ đồ công sở Chanel, giày đen Manolo Blahnik cao năm phân, tóc vấn lên cao, hai bên còn vài sợi buông xuống.

Mới vừa bước vào phòng họp, Dick đã nhìn thấy một cô gái thân hình duyên dáng, nhưng dáng đi không được tự nhiên, đang bận trước bận sau, lưu ý một chút, phát hiện là nhân viên của tòa soạn.

Lúc phỏng vấn, thỉnh thoảng anh liếc mắt nhìn cô, thấy cô đang nghiêm túc lắng nghe hoặc đang ghi chép, trang điểm nhàn nhạt, lại có nét khả ái của phái nữ, vẻ mặt phong phú của cô trợ lý này làm cho tâm trạng của anh cực kỳ tốt.

Kết thúc phỏng vấn, anh ta nói với người phụ trách biên tập, “Người trợ lý này của công ty rất thú vị, xem ra cách đánh giá của các người cũng không tệ ~”

Nghe nhà thiết kế khen cấp dưới của mình, dĩ nhiên biên tập cũng rất nể mặt, dùng giọng điệu cung kính nói: “Cảm ơn anh đã khích lệ, cô trợ lý nhỏ của chúng tôi rất vui mừng ~”

Dick Chuang còn cố ý hỏi tên Tiêu Nhiên, dặn dò toàn soạn nếu bản thảo viết xong nhất định phải đưa anh xem trước. Dĩ nhiên Tiêu Nhiên không biết mình đã tạo nên hứng thú cho nhà thiết kế đại tài. Lúc này cô chỉ biết đôi giày này rất thoải mái, hoàn toàn không có cảm giác khổ sở khi mang giày cao gót, nếu là bình thường mang hai tiếng chỉ e rằng chân cô đã bị phế rồi.

Quả nhiên muốn làm kịp bản thảo, đúng giờ tan sở là chuyện không thể nào. Vừa đúng hôm nay là cuối tuần, mọi người đều ra về đúng giờ, cả phòng làm việc rộng lớn càng quạnh quẽ hơn. Đã không còn ai, Tiêu Nhiên cởi giày ra, thay đôi dép lông nhung mềm mại cô đã chuẩn bị sẵn để đi trong phòng làm việc. Cảm giác chân trở về mặt đất thật tốt, đây chính là cảm giác lúc này của cô, sau đó vừa xoa bóp đôi chân đã mệt mỏi cả ngày vừa bắt đầu viết bản thảo.

Thiết kế của Dick Chuang liên quan đến nhiều thứ, vì vậy cô vừa viết vừa phải lật tìm những thứ đó, tốc độ trở nên chậm như ốc sên.

Điện thoại vang lên, lớn tiếng kêu gào trong công ty không còn ai, Tiêu Nhiên nghe máy, “Nhiên Nhiên, anh đang ở dưới công ty em, ra cửa đón anh đi.”

Tiêu Nhiên tắt điện thoại, tiếp tục vùi đầu vào đồng hồ tài liệu, vừa tìm cô vừa nói lảm nhảm, “Trong quý một tăng thêm yếu tố cắt xén mềm mại, làm cho đường cong của phái nữ uyển chuyển hơn cũng có thể nổi bật vẻ đẹp của phái nữ.”

Có người gõ cửa, Tiêu Nhiên chạy tới thấy là Dĩ Nặc, mở cửa ra. “Sao anh cầm nhiều đồ vậy?” Cầm giúp anh hai cái túi, nhìn anh với vẻ khó hiểu.

Dĩ Nặc bắt đầu, “Không phải là em muốn sao? Theo sự phân phó của tiểu thư, anh đã mua hết ~”

Tiêu Nhiên không hề có cảm giác tội lỗi, vừa đi vừa lảm bảm, “Mới không phải em, nhất định là anh muốn ăn nên mới mua nhiều như vậy.....”

Dĩ Nặc đi theo sau cô, trên người còn ôm một cái laptop, dùng đầu đụng cô một cái, “Em là con heo không có lương tâm, nhìn thấy anh mua nhiều thứ cho em như vậy mà còn không có phần thưởng.....”

Nghe Dĩ Nặc nói vậy, Tiêu Nhiên dừng lại nhìn anh, nhón chân hôn anh một cái, sau đó đỏ mặt, nhìn về chỗ của mình, “Được chưa? Như thế em còn phải chịu thiệt ~”

Đương nhiên Dĩ Nặc rất hài lòng, đặt máy tính lên bàn làm việc của Tiêu Nhiên, mở công tắc, sau đó đặt mọi thứ ở giữa hai người, “Bánh pudding trong túi đều cho em, anh không ăn.”

Hai người ngồi trước máy vi tính của mình, thỉnh thoảng sẽ ăn chút gì đó.

Điện thoại Dĩ Nặc vang lên, anh trả lời rất ngắn gọn. “Ừ, chuyện này tổ dự án mới thông báo, lúc trước tôi cũng không biết.”

Tiêu Nhiên tập trung vào công việc của mình, nhưng đáng về làm việc của vị thiếu gia này làm cho người ta không thể tưởng tượng được, cho nên thỉnh thoảng sẽ tò mò nhìn anh mấy lần. Chỉ nghe anh tiếp tục nói chuyện điện thoại, “Chỉ tiết đánh giá nguy cơ có vấn đề? Nhưng số liệu đã được sàng lọc rồi, cũng đã hợp để sàng lọc lại lần nữa rồi, hàng mẫu gặp lỗi.....”

Blabla..... Tiêu Nhiên hoàn toàn rơi vào trạng thái nghe không hiểu gì cả, nhưng đáng về nghiêm túc thảo luận công việc như thế này, đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy, thật sự rất mới mẻ.

“Ừ, được rồi, tôi làm lại lần nữa. Không sao, tôi biết rồi.”

Đặt điện thoại xuống, Dĩ Nặc đến bên cạnh Tiêu Nhiên, nhìn thứ cô đang viết. Nhưng Tiêu Nhiên đã một cước đá văng anh. “Anh xem cái gì! Làm việc của anh đi, thứ em viết chưa bao giờ để người quen biết nhìn thấy.”

Dĩ Nặc tội nghiệp nhìn Tiêu Nhiên, “Anh cũng muốn làm việc, nhưng em không thể thưởng anh một cái nữa sao?”

Ngẩng đầu nhìn gương mặt có chút vô lại của anh, Tiêu Nhiên thật hết cách, vì vậy hôn nhanh một cái. Nếu như không nghe lời anh ta, sợ rằng muốn cô hôn sẽ không chỉ dừng lại hôn phớt qua.

Hài lòng đến ngồi bên cạnh cô, mở máy tính, bắt đầu công việc của mình.

Phòng làm việc to như vậy, chỉ có chỗ ngồi của hai người bọn họ là còn sáng đèn, bên ngoài trời cũng đã tối từ lâu, nhưng hai người lại không hề nhận ra.

Khi Tiêu Nhiên giải quyết xong hàng chữ cuối cùng, cô phát hiện đã hơn mười giờ. Duỗi lưng một cái, nhìn thấy Dĩ Nặc vẫn đang thẩm tra đối chiếu cái gì đó. Vì vậy gọi anh, “Em làm xong rồi, anh thì sao?”

Dĩ Nặc gật đầu, “Anh cần bổ sung thêm chút nữa, số liệu phân tích này có vấn đề, có thể phải làm lại lần nữa.”

Tiêu Nhiên tò mò nhìn chuỗi dài các con số, “Những thứ này là gì vậy..... Sao em cảm thấy nó giống như là thiên thư vậy?”

Nghe cô nói vậy, chân mày đang nhíu chặt của anh giãn ra, gõ đầu cô một cái, “Dĩ nhiên em cảm thấy giống thiên thư, em cũng đâu có học kế toán.....”

Từ nhỏ thành tích của cô đã xuất sắc nhất, nhưng năng lực của mình cũng có hạn, những lĩnh vực mà mình không biết, Tiêu Nhiên tương đối khiêm tốn. Vì vậy liếc nhìn Dĩ Nặc đang gõ mở thanh công cụ, thật sự không có chút manh mối nào. “Xem không hiểu, em từ bỏ ~” Tự cô lui về chỗ của mình, sửa sang, trau chuốt lại bản thảo của mình. Đến hơn mười một giờ, cuối cùng cũng hoàn thành bản thảo.

Dĩ Nặc vẫn còn đang phân tích số liệu, nhìn Tiêu Nhiên, “Nếu không về không chừng cha mẹ em sẽ báo cảnh sát, anh lưu số liệu này lại rồi chúng ta đi.”

Đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy đáng về nghiêm túc lại có trách nhiệm này của anh. Vì vậy không nhịn được, nhìn anh mỉm cười châm chọc. Đang thu dọn đồ đạc, Dĩ Nặc ngẩng đầu lên nhìn thấy Tiêu Nhiên đang cười, “Em cười cái gì?”

“Em phát hiện lúc anh làm việc chăm chỉ thật sự rất đẹp trai, hơn nữa còn cho em cảm giác giống như là một người xa lạ.” Tiêu Nhiên thành thật nói, rồi cười ha ha.

Thu dọn đồ đạc xong, đứng bên cạnh cô, “Thu dọn xong hết rồi sao?”

Tiêu Nhiên quơ quơ túi của mình, “Đủ cả rồi, không cần phải đem máy tính về, em làm xong rồi.”

Dĩ Nặc ôm hông cô, “Vậy chúng ta đi. Phương Tiêu Nhiên, em đã bị người xa lạ bắt cóc!”

Tiêu Nhiên cũng phối hợp với anh, “Anh là người xấu, lại dám bắt cóc con tin, cứu mạng.....”

Hai người đùa giỡn như vậy cho đến khi về tới nhà Tiêu Nhiên. Tiêu Nhiên vừa mở cửa, Dĩ Nặc nghiêng đầu nói. “Anh ngủ ở đây, sáng mai qua nhà em ăn cơm.”

“Được, biết rồi ~” Tiêu Nhiên gật đầu muốn đi vào, lại bị Dĩ Nặc kéo trở lại, “Chờ một chút.” Anh nhanh chóng hôn lên trán cô. “Kẻ trộm muốn đóng dấu, chứng tỏ quyền sở hữu.” Buông tay cô ra, anh cười xấu xa mở cửa nhà đối diện.

35. Chương 35: Cô Không Có Thói Quen Ỗ Lại

Lúc công ty đi du lịch mọi người chỉ biết bạn gái Nhược Hạo đi về trước, còn lại không biết gì nữa. Nhưng từ hôm đó, Nhược Hạo lại khôi phục tình trạng năm ngày thì có ba ngày làm thêm, có thể đoán được, tình yêu vừa mới công khai đã bị chết non rồi.

Dĩ nhiên các nữ nhân viên đều rất vui mừng khi nhìn thấy cục diện này, thỉnh thoảng sẽ thử dò xét có phải chia tay thật hay không, Nhược Hạo chỉ cười cười, không trả lời.

Trong công ty, khi Nhược Hạo gặp Dĩ Nặc, thái độ cũng không khác trước, chỉ là nói ít hơn mà thôi. Còn Dĩ Nặc thì thái độ lại khác trước kia, có chuyện cần Nhược Hạo chỉ giáo, cậu ta sẽ không e dè, làm cho Nhược Hạo vừa bực mình vừa buồn cười. Rõ ràng là cậu ta cướp bạn gái của mình, nhưng sao người chốt dạ lại là mình?

Thái độ làm việc nghiêm túc của Dĩ Nặc làm cho các tiền bối trong công ty hơi ngạc nhiên. Tuy tố chất rất tốt nhưng Dĩ Nặc lại có chút kiêu ngạo, nên thái độ cung kính với các tiền bối cũng có giới hạn, các tiền bối cũng không thích mà cũng không thể ghét được anh. Thấy Dĩ Nặc luôn kiêu ngạo lại có thái độ nghiêm chỉnh làm các tiền bối rất hài lòng, vì vậy dự án lần này cũng chỉ bảo anh rất nhiều.

Mọi người nói nhất định đã xảy ra chuyện lớn, có người còn nhiều chuyện đi hỏi Dĩ Nặc, anh chỉ cười thần bí, không trả lời.

Thừa dịp nghỉ trưa, Dĩ Nặc gọi điện thoại cho Tiêu Nhiên, nhưng không ai bắt máy. Một lát sau, Tiêu Nhiên gọi trở lại, anh nghe máy, “Vừa rồi đi đâu sao?”

Giọng Tiêu Nhiên hơi gấp gáp, lại có chút nũng nịu oán trách: “Bọn em vừa mới họp xong, không mang theo điện thoại, mệt quá đi.....”

“Công việc rất nhiều sao?” Dĩ Nặc vừa chuẩn bị đi ăn cơm với đồng nghiệp vừa nói chuyện điện thoại.

Mặc dù giọng nói hơi mệt mỏi, có chút uể oải hơn bình thường, nhưng lại nghe ra cảm xúc rất hưng phấn, “Đúng vậy, Dick muốn mở triển lãm, vừa rồi trưởng phòng nói em có thể đi đến đó!”

“Vậy thì rất tốt, nhưng buổi trưa nhất định phải ăn cơm, sau đó nghỉ ngơi một chút, không được để mệt mỏi đó.” Mấy người bọn họ đi vào thang máy, vừa đúng lúc anh đứng trước mặt Nhược Hạo.

“Biết rồi, không phải anh không biết em là heo, buổi trưa nhất định phải ăn thật nhiều mới được.” Tiêu Nhiên cười ha ha rồi nói tiếp, “Buổi trưa không cho phép uống cà phê, lúc trước đã uống nhiều cà phê như vậy không khéo sẽ biến thành đen thui đấy ~”

Cửa thang máy đóng lại, tín hiệu bắt đầu yếu đi. “Được rồi. Đã biết. Anh đang trong thang máy, không nói tiếp được, chiều nay anh tới đón em.”

Ngắt điện thoại, đồng nghiệp đứng bên cạnh hích anh một cái. “Cái người này sao có thể ngọt ngào như vậy, nhưng cũng phải, bạn gái cậu rất xinh đẹp! Thật hâm mộ, tại sao số tôi không được tốt như thế.”

Một người khác nói tiếp, “Đúng vậy, buổi trưa còn gọi điện thoại, thật là..... Nhưng trước đây cũng không có như vậy nha.....”

Dĩ Nặc cười, “Không có gì, cô ấy bận rộn mà cơ thể cô ấy lại không tốt, đương nhiên phải gọi điện thoại cho cô ấy.”

Nghe cậu ấy nói như vậy, Nhược Hạo khẽ nhún mày, lặng lẽ gửi một tin nhắn cho cô.

“Nghe nói cơ thể em không được khỏe, như thế nào rồi?”

Rất nhanh có tin nhắn trả lời, “Tạm tạm, công việc bận rộn nên có hơi mệt mỗi thôi. Anh thì sao? Có khỏe không?”

Xem ra cô không có việc gì, anh cất điện thoại, đi đến nhà ăn ăn cơm.

Việc trong công ty hơi nhiều, Dĩ Nặc phải tăng ca thêm một giờ. Làm xong gọi điện cho Tiêu Nhiên, điện thoại vang lên thật lâu, Tiêu Nhiên mới nhận, “Alo?”

“Nhiên Nhiên, anh mới giải quyết xong việc hôm nay, có phải em tan làm lâu rồi không? Bây giờ đang ở đâu? Đã ăn cơm chưa?” Dĩ Nặc vội vã bước ra khỏi công ty.

Tiêu Nhiên cầm một xấp tài liệu về một buổi trình diễn thời trang, hơi mệt mỗi di động cổ, “Vẫn chưa xong, chuẩn bị mang tài liệu về nhà xem tiếp.”

“Vây, hôm nay tới nhà anh đi. Như thế thì sáng mai anh có thể đưa em đi làm, em sẽ thoải mái hơn một chút.” Dĩ Nặc lái xe, đeo tai nghe điện thoại vào.

Cô suy nghĩ một chút, “Được, vậy em nói với mẹ một tiếng, sau đó ở dưới lầu chờ anh.”

Khai báo với mẹ một chút, thu dọn xong đồ đạc, Tiêu Nhiên xuống dưới lầu chờ Dĩ Nặc.

Buổi tối đầu thu gió thổi hiu hiu. Tiêu Nhiên mặc áo chiffon bước ra cửa, cả người run lên, ôm tài liệu trong tay vào ngực, đứng ven đường chờ Dĩ Nặc.

Dĩ Nặc dừng xe lại, Tiêu Nhiên mở cửa bước lên, đặt đồ đạc lên ghế sau, oán trách: “Lạnh quá!”

Sờ sờ tay cô, Dĩ Nặc cau mày, “Cầu xin em, biết lạnh còn mặc ít như thế, em cố ý muốn để mình ngã bệnh sao ~” Vừa nói vừa cầm áo khoác tây trang của mình ở ghế sau, ném cho cô, “Khoác vào đi.”

Tiêu Nhiên nghe Dĩ Nặc nói vậy, bĩu môi, “Ai muốn để mình ngã bệnh, đột nhiên trời trở gió, em đâu phải ông trời, làm sao em biết được!”

Dĩ Nặc nhìn đường trước mặt, “Vây em mặc nhiều một chút, mặc vậy ngán như thế này, đúng là đẹp đến mức làm người ta thấy lạnh.” Vừa nói, tay của anh vừa nắm lấy tay cô.

Từng cơn ẩm áp truyền đến, Tiêu Nhiên mím môi cười, “Dừng lại ~ anh cho rằng em tự nguyện sao, nhưng mà trong công ty, em là ăn mặc bình thường nhất rồi, cũng không khác gì mặc đồ thể thao..... Xinh đẹp đến lạnh người không phải là tiêu chí của em, không đợi đến lúc em xinh đẹp, đã bị đông cứng chết mất rồi.”

Dĩ Nặc buông tay cô ra, tập trung lái xe, liếc cô một cái, “Anh không cảm thấy bình thường chút nào.”

Tiêu Nhiên vốn miễn dịch với những lời nói ngọt ngào, nhưng vẫn không kìm nén được vui mừng, “Anh.....”

Người nào đó đang lái xe, nói tiếp, “Trên trời dưới đất đâu dễ gì tìm được người khó trị em, từ bình thường làm sao xứng với em.....”

Tiêu Nhiên nghe anh nói vậy, không khỏi hét lớn: “Khương Dĩ Nặc! Anh tự đâm đầu vào chỗ chết!”

“Không được làm loạn, anh đang lái xe ~” Dĩ Nặc tìm được tấm bùa hộ thân có giá trị nhất. Vì vậy Tiêu Nhiên không còn biện pháp, không thể làm gì khác hơn là tức giận nhìn bên ngoài.

Đến tầng hầm để xe nhà họ Khương, Tiêu Nhiên muốn xuống xe, Dĩ Nặc kéo cô, “Đừng tức giận mà, anh trêu em thôi..... Anh cảm thấy em còn đẹp hơn Audrey Hepburn (*), dù thế nào anh cũng thích.”

(*)ViVu: bà là diễn viên nổi tiếng vào thập niên 1950, 1960, bà thường được xem là người phụ nữ đẹp nhất thế kỷ 20

Cô cắn môi, trong lòng đã rất vui sướng nhưng vẫn nghiêm mặt, “Miệng lưỡi trơn tru!”

Vươn tay cầm lấy tài liệu của Tiêu Nhiên ở ghế sau, Dĩ Nặc vỗ vỗ mặt cô, “Được rồi, xuống xe thôi!”

Hai người đi về phía thang máy trong bãi đậu xe, Dĩ Nặc muốn nắm tay Tiêu Nhiên, cô hất tay anh ra, trừng mắt liếc anh một cái. Dĩ Nặc cười cười, kéo tay cô lần nữa, mười ngón tay hai người đan xen vào nhau, đứng đưa đi về phía trước.

Đến nhà họ Khương, mẹ Khương thấy Dĩ Nặc nắm tay Tiêu Nhiên. Đương nhiên rất vui mừng. “Nhiên Nhiên, con đến rồi, dì nghe Dĩ Nặc nói gần đây con rất bận rộn, lại đây dì xem một chút ~”

Tiêu Nhiên bị mẹ Khương kéo qua cẩn thận kiểm tra, sau đó đau lòng than thở, nói thế nào cũng không cho Tiêu Nhiên vào bếp với bà, vì vậy Tiêu Nhiên không thể làm gì khác hơn là đi theo Dĩ Nặc vào thư phòng.

Cầm tài liệu vùi mình vào cái ghế tổ chim mềm mại, Tiêu Nhiên cảm thấy hơi uể oải.

Dĩ Nặc nhìn cô một chút, đi ra khỏi thư phòng.

Thật sự Tiêu Nhiên cảm thấy mệt đến sắp chết, dựa đầu vào ghế, tài liệu trong tay từ từ rơi xuống đất.

Dĩ Nặc trở vào, nhìn thấy cô như vậy, vừa buồn cười vừa đau lòng, lặng lẽ đến gần cô, đắp cái chăn vừa mới đi lấy về lên trên người cô.

“Rõ ràng đã kiệt sức, lại còn gắng sức làm việc, em đó, khi nào thì mới chịu ỷ lại vào anh một chút hả.....” Dĩ Nặc vừa nhặt tài liệu trên đất, vừa nói khẽ.

36. Chương 36: Phản Ứng Của Những Người Xung Quanh

Tiêu Nhiên ngồi dậy, nhìn thấy chăn trên người mình, hơi xấu hổ. “Vừa rồi em ngủ quên..... Dì vẫn còn đang bận sao? Em cũng nên đi giúp một tay.” Vừa nói vừa đứng lên khỏi ghế tổ chim, Dĩ Nặc rời khỏi bàn vì tính, kéo cô lại. “Được rồi, anh vừa mới đi xem, mẹ đã làm gần xong rồi, hơn nữa, em nhìn em đi, đã mệt đến thế này mà còn cật lực.”

Dĩ Nặc ngồi bên cạnh, để Tiêu Nhiên nằm trong ngực anh, cô thoải mái dựa vào bả vai anh, như một con mèo nhỏ tiếp tục nhắm mắt lại. “Em nhìn rất mệt mỏi sao?”

Anh “ừ” một tiếng.

“Đây là lần đầu tiên em có quyền nằm trong lòng anh như thế này, có hơi lạ.....” Giọng của cô nhỏ nhỏ.

Dĩ Nặc ôm cô. “Em là người đầu tiên... Không nói nữa, ngủ tiếp đi.”

Lát sau, mẹ Khương đẩy cửa bước vào, nhìn thấy hai tình nồng mật ý, thì rất hài lòng, cười nói: “Xong rồi, đi ăn cơm thôi.”

Sau đó bà tự giác bỏ đi trước.

Dĩ Nặc lay Tiêu Nhiên, “Chúng ta đi ăn cơm.....”

Cô chỉ ừ một tiếng, vẫn dựa vào anh không chịu mở mắt ra.

Dĩ Nặc lại lay cô cái nữa, kéo cô dậy, “Dậy nào, chúng ta đi ăn cơm.”

“Ừ.” Mắt cô vẫn nhắm, cả người mềm nhũn. Dĩ Nặc nhìn nhìn cô, sau đó, đưa tay về phía xương sườn của cô. Tiêu Nhiên chợt kêu to, lập tức tỉnh táo lại, tức giận nhìn Dĩ Nặc: “Khương Dĩ Nặc! Anh muốn chết hả ~”

Biết tính khí của Tiêu Nhiên khi mới ngủ dậy, cho nên anh xem như không thấy sự tức giận của cô, kéo cô đi ra ngoài. “Muốn ăn cơm, chẳng lẽ em ở nhà anh chỉ ngủ mà không ăn? Cẩn thận dạ dày em đấy!”

Cơm tối ăn rất ngon, mẹ Khương nhìn mặt Tiêu Nhiên, đau lòng nói: “Nhiên Nhiên, gần đây rất vất vả sao? die»n d an l»e qu»y d»on Con xem, mắt con thâm quầng rồi, không hề giống gấu trúc chút nào mà cứ như vừa mới bị người ta đâm cho một phát. Nhất định là luôn thức đêm đúng không?”

Dĩ Nặc nhìn một chút, xác thực mắt cô vừa sưng vừa lờ đờ, vì vậy nói đùa: “Cô ấy vốn là thức đến tận sáng.”

Tiêu Nhiên trừng anh một cái, cô còn chưa kịp nói chuyện, mẹ Khương đã đau lòng, “Nhiên Nhiên, không cần thức cả đêm, công việc cực khổ như vậy, con có chịu nổi không? Nếu không thì nhanh chóng.....” Thật ra bà muốn Tiêu Nhiên gả về đây, để con trai kim ốc tàng kiều.

Biết mẹ muốn nói gì, Dĩ Nặc nói trước: “Cô ấy rất là thích, mẹ xem, có phải gần đây Nhiên Nhiên ăn mặc giống con gái hơn rồi không?”

Lại muốn nói trước đây cô không có hương vị phụ nữ, Tiêu Nhiên “tức giận” nhìn Dĩ Nặc, yên lặng ăn cơm của mình.

Cơm nước xong, mẹ Khương muốn Nhiên Nhiên xem chương trình Khang Hy đến rồi với mình, dĩ nhiên Tiêu Nhiên không thể từ chối, nhưng Dĩ Nặc dọn dẹp chén bát xong, đi tới kéo lấy Tiêu Nhiên, “Mẹ, gần đây Nhiên Nhiên rất bận, mẹ ngoan ngoãn bảo cha xem với mẹ đi, cô ấy còn tài liệu cần phải xem.”

Mẹ Khương bắt mồm: “Cũng đã tan ca rồi, còn phải làm việc sao? Đúng là không nói đạo lý mà ~”

Tiêu Nhiên hòa giải, “Dì Lãnh, không có đâu, con không có việc gì, con xem với dì!”

Nhìn Tiêu Nhiên, mẹ Khương vui vẻ ngay tức thì. “Được rồi, được rồi. Dì không phải là người không có mắt, dì mà kéo con xem cùng với dì, không chừng ngày mai sẽ có người cho dì mang giày chật.” dĩ nhiên đàn ông quý ông nhìn về phía con trai, Dĩ Nặc chấp tay xin tha với mẹ mình.

Vì vậy, Dĩ Nặc thành công đẩy Tiêu Nhiên vào phòng ngủ của khách, nói với cô: “Anh đi lấy cho em ít trái cây ướp lạnh, em thay quần áo thoải mái trước đi, một lát rồi tắm.”

Trước đây không hề phát hiện Khương thiếu gia cũng sẽ có một mặt biết quan tâm người khác như thế, thì ra cảm giác khi làm người yêu thật sự rất khác. Cô mỉm cười, trải tài liệu ra giường, bắt đầu tập trung xem.

Mẹ Khương nhìn con trai mình lo trong lo ngoài thì trong lòng rất vui mừng. Con trai bà quen bao nhiêu bạn gái, bà không thể tính chính xác nhưng cũng có thể đoán được đại khái. Vẫn cứ đổi tới đổi lui, bà phiền muốn chết. Rõ ràng là đối xử đặc biệt với Nhiên Nhiên mà lại không biết, thật sự quá chậm chạp mà. Ngay cả muốn xác định cũng phải nhờ bà ra mặt, đứa con trai này nếu lại muốn bà giúp một tay, bà nhất định khoan tay đứng nhìn, sau đó chỉ cho Tiêu Nhiên cách hành hạ nó cho thật tốt.

Hôm sau, Dĩ Nặc đưa Tiêu Nhiên đi làm. Tình cờ có người trong công ty nhìn thấy Tiêu Nhiên xuống xe, vì vậy, Patrick lại được phái tới thăm dò xem người lái xe đưa Tiêu Nhiên đến rốt cuộc là thần thánh phương nào.

Tiêu Nhiên hết cách, xem ra phải kéo Dĩ Nặc đến công ty, giới thiệu với từng đồng nghiệp, nếu không, mọi người sẽ luôn hứng thú với chuyện tình cảm riêng tư của cô. Vì vậy cô nói với Patrick: “Người đó là bạn trai tôi, là thanh mai trúc mã của tôi.”

Patrick xoa cổ tay: “Thật đáng tiếc, tôi chưa gặp được, người ta vẫn muốn nhìn xem người như thế nào mà cô thích lâu như vậy.”

Tiêu Nhiên lắc đầu, đúng lúc nhận được tin nhắn của Dĩ Nặc, “Cuối tuần này sẽ họp mặt với mấy anh em cao trung, có người muốn dẫn theo người thân, em đi được không?”

Cô trả lời anh, “Được, em không sao. Đến lúc đó nói với em thời gian và địa điểm.”

Vì vậy trưa chủ nhật Dĩ Nặc đến nhà đón Tiêu Nhiên. Phát hiện Tiêu Nhiên mặc áo len cổ chữ V, váy màu tím nhạt, mang giày cao gót vừa phải, trông cực kỳ bắt mắt. Anh không khỏi cảm thán, “Đúng là công ty em ảnh hưởng không nhỏ đến thẩm mỹ của em, càng lúc em càng nữ tính.”

Tiêu Nhiên lắc đầu, “Không phải phụ nữ mặc đẹp là để cho mấy người nhìn sao..... Cho nên nói đàn ông đúng là được lợi mà.”

Dĩ Nặc lại hoàn toàn không trả lời, nghe câu nói ‘phụ nữ mặc đẹp để mấy người nhìn’ của cô thì anh rất vui vẻ, những lời này làm lòng anh ngọt như rót mật.

Đến nhà hàng đã hẹn, mọi người nhìn Dĩ Nặc đã lâu không gặp, đều rất nhiệt tình. “Trai đẹp, bên này nè! Đã lâu không gặp, người anh em ~”

Vì vậy anh em gặp nhau, tình cảm cực kỳ thân quen. Tiêu Nhiên đứng bên cạnh lẳng lặng mỉm cười.

Lúc này bạn của Dĩ Nặc nhìn thấy Tiêu Nhiên, cảm thấy có vẻ quen mặt, nhưng lại nghĩ không ra, vì vậy hỏi Dĩ Nặc, “Bạn gái của cậu?”

Dĩ Nặc gật đầu một cái, “Đúng vậy.”

“Tiêu Nhiên đâu? Lúc ấy không phải hai người cứ như cặp sinh đôi dính lấy nhau sao? Con nhóc kia nếu không mở miệng nói chuyện cứ tưởng là con trai.....” Anh bạn kia dẫn bọn họ vào phòng bao.

Tiêu Nhiên nghe nói như thế thì gương mặt cứng đờ. May mà hôm nay mình chú ý trang phục chứ nếu không lại không biết sẽ bị miệt thị đến mức nào.

Dĩ Nặc nghe anh em nói vậy, muốn cười lại không dám cười, chỉ âm thầm cười trong bụng, đi theo anh em vào trong, quay đầu lại cố nén cười, “Đi thôi...”

Tiêu Nhiên lạnh lùng nhìn anh, mặt không cảm xúc đi vào bên trong, “Muốn cười thì cứ việc cười, không khéo lại bị bệnh lúc đó em sẽ không cho anh tiền thuốc thang đâu.”

Dĩ Nặc cười cười, “Thì ra trước kia, trong mắt bọn họ em chính là như vậy, nhưng có gì mà phải tức giận? Lúc cao trung, không phải đeo cặp mắt kính, mỗi ngày ngoài học tập, hoạt động thể thao, tham gia công việc hội học sinh, thì chính là đi với anh.”

Cô hơi bức mình, từ lúc bắt đầu, bên cạnh anh luôn là những cô gái xinh đẹp làm tất cả mọi người phải thêm ngưỡng mộ, so với mấy cô nàng muốn diện mạo có diện mạo, muốn đáng người có đáng người kia thì không coi cô thành người thuộc giới tính thứ ba đã là biết ơn lắm rồi.

Thấy Tiêu Nhiên không lên tiếng, khoe miệng Dĩ Nặc lại giật giật vài lần rồi kéo tay cô, “Được rồi, lúc đó là em quá khiêm tốn, bỏ qua nha.”

Muốn hất tay anh ra, lại bị anh nắm chặt, người đi đằng trước chỉ vào một căn phòng, “Đến rồi.”

Đẩy cửa ra, Tiêu Nhiên vô thức nắm chặt tay Dĩ Nặc, anh cảm thấy cô khẩn trương, quay đầu lại nhìn cô cười xấu xa: “Đã lâu rồi em không gặp bọn họ, nhưng mà em đều quen mà, cần gì phải khẩn trương.”

Cô lặng lẽ trừng mắt liếc anh một cái, người bị đặt dưới ánh mắt như tia X quang của mọi người, bị bọn họ mổ xẻ đâu phải là anh, đương nhiên anh sẽ không để ý. Vì vậy nói nhỏ: “Nói dễ hơn làm.....”

“Nhóc con nhà cậu! Đến đây họp mặt còn lôi kéo cái gì, cậu tới trễ, phải uống ba ly!” Một Giáp lớn tiếng kêu lên.

“Đúng vậy, cậu xem đi, Mạc quý nhân trở về cũng không điểm xĩa tới, hiển nhiên là có bà xã bên quên mất anh em!” Một Ất phụ họa. Ánh mắt Dĩ Nặc nhìn về phía một người đang cười xấu xa nhìn hai người.

Mạc Quy Dân là bạn thân nhất của anh, tốt nghiệp trung học xong thì đi Mỹ, bởi vì tên cậu ấy đọc giống như “Mạc quý nhân” nên tất cả mọi người đều quen gọi cậu ấy là quý nhân. Hai hôm trước Quy Dân mới trở về, hôm nay họp mặt là mừng cậu ấy về. Vì vậy anh buông tay Tiêu Nhiên ra, đi tới trước mặt Mạc Quy Dân, thật lòng vui mừng, “Cậu đã về!”

Quy Dân đứng lên, hai người ôm chầm lấy nhau, Quy Dân lớn tiếng nói: “Mấy năm không gặp, cậu càng thêm phong lưu phóng khoáng!”

Hai người vỗ vỗ vai, cửu biệt trọng tương phùng, đương nhiên là rất vui mừng, những chuyện khác đều không đáng kể.

Tiêu Nhiên vẫn còn đứng gần cửa ra vào, lúng túng nhìn những người đang náo loạn bên trong, thật ra thì đa số cô đều quen, chỉ là không hiểu vì sao mà mọi người đều như không biết cô, cũng không nói gì với cô nên cô cũng ngại không mở miệng.

“Đây là bạn gái tôi, Nhiên Nhiên.” Dĩ Nặc xoay người, kéo Tiêu Nhiên đến bên cạnh anh, cô hào phóng chào hỏi với mọi người. Mọi người cũng không để ý lắm đến lời nói của Dĩ Nặc, cũng khách khí nhìn mỹ nữ xinh

đẹp dịu dàng này, dù sao bạn gái của Dĩ Nặc nhiều vô số, thị giác của bọn họ đã mệt mỏi từ lâu rồi. Mặc dù cô gái này xem ra rất đơn thuần, rất đặc biệt, nhưng không đến nỗi làm bọn họ giật mình.

Nhưng khi Tiêu Nhiên gọi tên từng người bọn họ, thì mọi người đều ngẩn người. Một Giáp lớn tiếng nói: “Mẹ nó, tên nhóc nhà người cũng quá tinh ranh rồi, sợ chúng ta ức hiếp bà xã cậu, đã ở sau lưng giới thiệu bọn tôi hết rồi.....”

Dĩ Nặc thật sự muốn cười sặc sụa, cố nhịn cười: “Các cậu đều mắc chứng suy giảm trí nhớ rồi à, đây là Tiêu Nhiên, Phương Tiêu Nhiên!”

Cái này còn làm mọi người bất ngờ hơn cả Sao Hỏa đụng Trái Đất, mấy anh em đều nhìn chằm chằm Tiêu Nhiên, nhìn đến lúc cả người cô đều không thoải mái, Dĩ Nặc thấy bọn họ nhìn như vậy, gọi bọn họ, “Này, sao đây, đây là bạn gái tôi, có nhìn nữa cũng không đổi thành của mấy cậu, còn nhìn nữa ông đây sẽ thu phí đấy!”

Một Giáp nhìn Tiêu Nhiên, có chút không thể tin được, hỏi: “Cậu thật sự là Phương Tiêu Nhiên? Là ở lớp số 7?”

Được rồi, trong lòng Tiêu Nhiên kêu gào, không phải cô đi Hàn Quốc chỉnh sửa gương mặt, rốt cuộc là đã biến hóa đến mức nào mà bọn họ lại có biểu hiện như vậy. Vì thế, cô cười híp mắt trả lời: “Đúng vậy, tôi còn nhớ lúc ấy đã giúp cậu đưa thư tình cho hoa khôi của lớp tôi.”

Mọi người vừa nghe thấy thì như có tiếng nổ vang lên, mũi nhọn lập tức chĩa về vị Giáp kia: “Tên nhóc thối tha kia, cậu còn ra vẻ đáng thương nói không có đưa đi, chúng tôi còn cảm thấy cậu thật ngang bướng, suy nghĩ cả buổi cuối cùng vẫn đưa à.....”

Giáp kia bị mọi người chèn ép đến đường cùng, có chút ai oán nhìn Tiêu Nhiên, trên mặt Tiêu Nhiên vẫn vẻ vô hại và nụ cười ngượng ngùng, anh cũng không tiện trách cô, cô cũng đâu biết đó là bí mật.

Dĩ Nặc cũng náo loạn cùng mọi người, thừa dịp sơ hở nói với cô: “Em điên rồi..... Lại có thể nói chuyện này ra ~”

Tiêu Nhiên vẫn cười ngây ngô, “Oan uổng quá, làm sao em biết được đó là chuyện bí mật..... Em nghĩ quan hệ mọi người tốt như vậy, khẳng định đã biết hết rồi.”

Đương nhiên anh biết cô đang cười trên nỗi đau người khác, cũng không tranh cãi với cô, nhỏ giọng nói: “Làm rất khá! Give me five!”

Không ai nhìn thấy hai người âm thầm đập tay nhau, chỉ ngoại trừ Mạc quý nhân.

Món ăn dọn lên, mọi người vẫn trò chuyện huyên náo, bạn học ngồi chung với nhau chính là vậy, mặc kệ ai nói cái gì, đều sẽ có người hưởng ứng. Một nhóm đàn ông cao to lại tranh giành ấu trĩ như học sinh cao trung, đây là điều không thể nhìn thấy khi họp mặt với đồng nghiệp.

Dù cậu bạn Giáp vừa rồi được đẩy ra làm vật hy sinh thì Tiêu Nhiên cũng không thể tránh khỏi trở thành tâm điểm chú ý của mọi người. Dù sao thì mọi người đều biết tần số đổi bạn gái của Dĩ Nặc, mà lúc trước Tiêu Nhiên cũng đã đi chơi chung với bọn họ, mọi người đều cho rằng hai người họ là anh em. Cho dù núi mòn, trời đất hợp làm một thì bọn họ cũng không thể trở thành người yêu. Sau nhiều năm, hai người lại ngọt ngào xuất hiện bên nhau, không thể trách bọn họ nhiều chuyện được.

“Hai người các cậu bắt đầu quen nhau khi nào?” Có người bắt đầu đặt câu hỏi.

Tiêu Nhiên nghe câu hỏi, liếc mắt nhìn Dĩ Nặc, tiếp tục sự nghiệp ăn cơm vĩ đại của mình. Vì vậy Dĩ Nặc bắt đầu trả lời vấn đề của “đám chết bầm”, “Cũng chỉ mới gần đây thôi.”

“Cậu nói đi, hai người có âm mưu gì hả..... Sớm biết như vậy thì lúc ấy quen nhau đi!” Có người thấy hứng thú với chuyện này rồi. Lại có người tiếp lời, “Nói đúng đó, lúc ấy còn trái tráo phải đổi.....”

Một Giáp khác lại lạnh lợi nói, “Đâu có, sau đó không phải có một người..... Ai da, trong lúc nhất thời tôi không nhớ được tên cô ấy.....”

Tiêu Nhiên và Dĩ Nặc đều nghĩ đến Lam Tang, mặt Dĩ Nặc hơi căng thẳng, sau đó chỉ cười cười, trả lời lấy lệ. Về mặt Tiêu Nhiên lại lạnh nhạt một chút. Đây chính là cấm địa của bọn họ, cô chỉ đề cập đến một lần, từ đó về sau, cô chưa bao giờ hỏi lại. Cho dù sau khi quen nhau, cô cũng không hỏi vấn đề này.

Cô cảm thấy chuyện đã qua thì cứ cho qua, không cần thiết phải nhắc lại. Nhưng thật ra thì cô biết, mình vẫn luôn muốn xác định, ở trong lòng Dĩ Nặc, có phải đã buông xuống thật hay không. Đây đại khái là tâm trạng chung của mọi người, ít nhiều sẽ cảm thấy có chút nguy cơ với cuộc tình khắc cốt ghi tâm của người yêu.

Quy Dân thấy mọi người nói đến đề tài không nên nói, khéo léo đổi đề tài, “Mấy năm nay, ở bên Mĩ tôi cũng có quen một cô gái người Mĩ, chỉ là về nước nên mới chia tay.”

Vì vậy đề tài nhanh chóng chuyển qua mỹ nhân phương Tây, mọi người càng tranh luận sôi nổi hơn. Dĩ Nặc gật đầu với Quy Dân một cái, cậu ta chỉ cười nhạt, ánh mắt khẽ lướt về phía Tiêu Nhiên đang ngồi ăn bên cạnh, cô ấy, quả thật đã thay đổi rất nhiều, đúng là thích hợp với Dĩ Nặc hơn Thượng Lam Tang kia.

Tiêu Nhiên cũng biết người này đang giải vây giúp cô, vì vậy cười cười với cậu ta, thân thiện cầm ly nước trong tay gật đầu chào hỏi với cậu ta.

Trước khi đi, tất cả mọi người đều hơi say, nói lung tung với Tiêu Nhiên: “Câu nhất định phải quản giáo cho tốt ông xã của cậu, không được để cho cậu ấy trở ra ngoài làm nguy hại xã hội, làm hại chúng tôi không ai có phụ nữ.....”

Bởi vì phải lái xe, nên Dĩ Nặc chỉ uống vài ngụm, nghe mọi người nói vậy, ngoài mặt thì đùa giỡn đánh đấm với bọn họ, nhưng ánh mắt lại lạnh lẽo về phía Tiêu Nhiên, nhìn xem cô có phản ứng gì không.

Tiêu Nhiên chỉ cười nhạt, kéo tay Dĩ Nặc, nghiêm túc dặn dò tài xế đưa những người này về nhà bình an. Từ trước đến nay, cô vẫn luôn bên cạnh anh, anh có bao nhiêu phụ nữ, có lẽ Tiêu Nhiên còn biết rõ hơn anh, cô hẳn phải bất an chứ?

Dĩ Nặc nghĩ tới đây, trong lòng cảm thấy không phải là không có khả năng. Bình thường cũng nên bất an đúng không? Sẽ hỏi chuyện trước đây. Nhưng Tiêu Nhiên không hỏi không nói cái gì cả, lại làm cho anh cảm thấy không yên tâm chút nào, từ lúc chào đời đến nay, đây là lần đầu tiên anh có tâm tình lo lắng khi yêu.

Hai người ngồi lên xe, Dĩ Nặc lái xe đưa cô về nhà, trên đường đi cô vẫn im lặng. Dĩ Nặc nghĩ, có phải cô rất tức giận, dù gì lúc này mọi người đùa cũng hơi quá.

Thật ra thì Tiêu Nhiên không quá quan trọng anh, dù biết anh là hạng người gì, nhưng lại không tra tin nhắn hay điện thoại của anh, cũng chưa bao giờ hỏi anh chuyện qua lại với bạn khác phái. Từ lúc hai người quen nhau đến nay cũng không có cãi nhau, cũng là lần đầu tiên anh thoải mái mà cũng lại thật cẩn thận yêu đương. Cho nên, dáng vẻ này của Tiêu Nhiên làm anh cảm thấy khẩn trương, trước kia hai người có gây gổ cáu giận đến đâu cũng không sao, bởi vì đó là bạn bè. Nhưng bây giờ, cô là người yêu của anh.

Đi thật lâu mà cô chẳng thém nói một câu, vì vậy lúc dừng chờ đèn xanh đèn đỏ, Dĩ Nặc muốn nói gì đó, quay qua nhìn một cái, thì ra Tiêu Nhiên đã ngủ thiếp từ lúc nào.

Dĩ Nặc không khỏi cúi đầu cười nhạo mình, lo lắng cả đoạn đường thì ra là cô ấy đã ngủ.

Đến dưới nhà Tiêu Nhiên, Dĩ Nặc lay cô dậy, “Nhiên Nhiên, Nhiên Nhiên, dậy đi.....”

Tiêu Nhiên mở đôi mắt mơ màng ra, lim dim nhìn Dĩ Nặc: “Đến rồi sao?”

Dĩ Nặc gật đầu một cái, “Đúng vậy, đi lên nhanh đi, ngày mai còn phải đi làm. Ngủ ngon ~” Anh hôn lên má cô, đây là nụ hôn đầu tiên kể từ khi hai người chính thức quen nhau.

Tiêu Nhiên xuống xe, đợi cô về tới nhà, nhìn màn đêm ngoài cửa sổ, im lặng hờ dãi.

37. Chương 37: Thăng Thấn

Trên đường về nhà, Dĩ Nặc vẫn cảm thấy lo lắng, vì vậy thử gọi điện thoại cho Tiêu Nhiên. Điện thoại được nhận ngay tức khắc, giọng điệu Dĩ Nặc hơi không được tốt, “Anh đã nói với em bao nhiêu lần rồi, điện thoại di động có phóng xạ rất là lớn, khi em ngủ thì đừng cầm trên tay, sẽ ảnh hưởng đến sức khỏe.”

Giọng Tiêu Nhiên nghe có chút nhẹ nhàng, “Sao anh biết em đang ngủ hả.....”

Cô đang vui vẻ hay buồn bực, chỉ cần nghe giọng là nhận ra ngay, tình trạng bây giờ đã nói lên tâm tình của cô không tốt. Giọng Dĩ Nặc hòa hoãn lại, “Nhiên Nhiên, em sao vậy? Còn chưa ngủ? Vừa rồi ngủ trên xe không thoải mái hả?”

Tiêu Nhiên lắc đầu, chẳng qua Dĩ Nặc không thấy được.

Đầu dây bên kia vẫn im lặng, Dĩ Nặc cũng biết vì vừa rồi trong lúc hộp mặt đã nhắc tới Lam Tang mà Tiêu Nhiên không được vui. Thật ra thì làm sao anh có thể vui vẻ được, với anh, những chuyện này mà nhắc lại chẳng khác nào xé rách vết thương đã lành sau đó rắc muối vào, cho nên không phải anh không muốn nói với Tiêu Nhiên, chỉ là anh không muốn phải đối diện với đau đớn đó nữa.

“Nhiên Nhiên ~” Anh vẫn gọi thân mật, vừa chăm chú nhìn đường vừa sắp xếp lại ý nghĩ nên tóm tắt đoạn quá khứ đó như thế nào, để anh không quá khó chịu mà cũng không để Tiêu Nhiên còn vướng mắc.

“Dĩ Nặc, được rồi, em thừa nhận, tất cả quá khứ của anh, em chỉ quan tâm khoảng thời gian anh quen với Lam Tang mà thôi, nhưng em biết đó là nỗi đau của anh, cho nên không muốn nói cũng không sao, em tin anh, đơn giản là tin anh thôi.” Tiêu Nhiên nói xong những lời này thì ngắt điện thoại ngay lập tức.

Đây là lần đầu tiên hai người tạm biệt trong không vui, không phải là cãi nhau ầm ĩ mà là chiến tranh lạnh. Tiêu Nhiên nói cũng như không nói, Dĩ Nặc sốt ruột, trong lòng giống như bị đè ép ngay cả thở cũng cảm thấy áp lực, sắp bị nghẹn rồi.

Suy nghĩ một chút, anh gọi một số điện thoại.

Hẹn Quy Dân ở một quán cà phê, tối chủ nhật nên người cũng không đông, nhạc NeYo (*) nhẹ nhàng phiêu đảng làm cho người ta thả lỏng cảm xúc.

(*)ViVu: NeYo, tên thật là Shaffer Chimere Smith, Jr. là một ca sĩ, nhạc sĩ, nhà sản xuất âm nhạc và diễn viên người Mỹ.

“Trong nước cảm giác thật tốt.” Quy Dân uống một ngụm espresso.

Dĩ Nặc gật đầu, “Cho nên lần này cậu trở về là định làm việc ở đây, không về Mỹ nữa sao?”

Quy Dân gật đầu, “Thật ra thì tình hình chi nhánh công ty đặt trong nước cũng không kém công ty mẹ ở Mỹ, huống chi tôi rất thích công việc này, lại ở gần cha mẹ, mỗi năm đều có thể đi khắp nơi trên thế giới, tôi cảm thấy như vậy rất tốt, về luôn, không đi nữa.”

Nghe cậu ấy nói vậy, Dĩ Nặc xoay ly cappuccino trong tay, “Trở về quê hương, cố gắng tri thức.”

Hai người cười ha ha, Quy Dân biết Dĩ Nặc tìm anh ngay lập tức tuyệt đối không phải vì chuyện này, vì vậy anh hỏi, “Thế nào? Cố ý hẹn tôi là có chuyện gì?”

Dĩ Nặc thở dài, “Là chuyện Lam Tang.....”

Thật ra thì Quy Dân đã nghĩ là chuyện Lam Tang, không ngờ anh đã đoán đúng, vì vậy gật đầu, “Thật sự tôi không còn để ý nữa, năm đó tôi đã nói rõ với cậu, bây giờ tôi trở về không phải để trả thù cậu.”

Những lời này làm Dĩ Nặc bật cười, “Cũng không phải vì cái này, nhưng chắc cậu cũng biết, hôm nay khi mọi người nhắc đến Lam Tang, Tiêu Nhiên cũng biết một chút, nên không được vui, mặc dù cô ấy chưa từng hỏi tôi, nhưng chắc chắn sẽ để ý chuyện này. Tôi không muốn cô ấy vì vậy mà buồn bã, nên muốn nói rõ sự tình với cô ấy.”

Nhìn thấy Dĩ Nặc phiền não như vậy, thật sự Quy Dân rất muốn thay mặc đồng đảo đàn ông cảm ơn Tiêu Nhiên, lại có thể làm cho Dĩ Nặc, thủ phạm đã hại mọi người đến tận bây giờ vẫn chưa tìm được chân mệnh

thiên nữ của mình phải sống kiếp độc thân, lo lắng đến mức này, lại còn nghiêm túc trong chuyện tình cảm. Mặc dù anh và Dĩ Nặc đã lâu không gặp nhau, nhưng anh vẫn nghe chút sự tích vinh quang của cậu ấy. Xem ra lần yêu đương này cậu ấy đã dùng đến chân tình rồi.

“Vậy cậu hãy nói với cô ấy đi, đề cập đến tôi cũng được, tôi sẽ không để ý đâu.” Quy Dân rất rộng rãi nói với Dĩ Nặc.

Dĩ Nặc liếc Quy Dân một cái, “Cậu đúng là tự cao tự đại. Không phải tôi vì cái đó, mà là đang nghĩ phải nói với cô ấy như thế nào. Tôi cũng không muốn nói chuyện này, cậu cũng biết sau này tôi cũng bị vứt bỏ đấy thôi. Nghĩ đến lúc đó, hai chúng ta vì người đó mà suýt chút nữa.....”

Vội vàng khoát tay bảo Dĩ Nặc dừng lại, Quy Dân ngắt lời anh, “Đừng nói nữa, tuổi trẻ nông cuồng thôi, khi đó thì biết cái gì mà yêu, anh em tốt với nhau không nên nói cái này.”

Khẽ thở dài, nhớ tới lời nói lúc nãy của Tiêu Nhiên, trong lòng vẫn thấy nặng trĩu, Dĩ Nặc gãi gãi đầu. “Tôi nên nói thế nào đây.....”

“Tôi không tiếp xúc nhiều với cô ấy, chẳng qua tôi cảm thấy cậu và cô ấy cứ như một cặp sinh đôi, cô ấy hiểu rất rõ cậu, cho nên cậu cứ việc nói thẳng đi, nếu nói dối, cô ấy sẽ nhìn ra ngay, lúc đó không phải biến khéo thành vụng sao? Dù sao cũng đã là quá khứ rồi.” Không ngờ vừa mới về nước, anh từ “rùa biển” (**) đã cấp bách trở thành tri âm rồi.

(**)ViVu-: chữ rùa đồng âm với chữ quy (trong tên của Quy Dân), biển: hải ngoại. Ý là anh này sống ở nước ngoài, đã lâu không gặp nhau.

Dĩ Nặc gật đầu một cái, uống hết nửa ly cà phê đã nguội lạnh trong tay. “Đúng vậy, đã qua từ lâu rồi, vì vậy không có gì là không thể nói, vả lại tôi cũng không muốn gặt cô ấy.”

Quy Dân cười xấu xa: “Xem ra cậu thật sự rất thích Tiêu Nhiên?”

Rất thích? Anh nhìn Quy Dân một cái, nghĩ tới Tiêu Nhiên thì trong lòng cảm thấy rất ngọt ngào, “Còn phải nói sao, đã nhiều năm như vậy, đến bây giờ mới biết, thì ra người tôi muốn quý trọng nhất chính là cô ấy.”

Thì ra người đàn ông trăng hoa này thật sự có đối tượng rồi, vừa rồi còn không hiểu tại sao thì bây giờ Quy Dân đã đến trình độ sùng bái cô nàng Phương Tiêu Nhiên không mấy xinh đẹp, tương đối hòa nhập, nhưng cũng không dịu dàng, Nếu như lúc này, cô ấy nhìn thấy dáng vẻ của bạn trai mình, có phải cũng sẽ giật mình hay không? Quy Dân mỉm cười.

“Vậy thì tốt nhất nói rõ chuyện này đi, dù sao cũng đã là chuyện quá khứ, cậu nên tìm hạnh phúc thuộc về mình, là đàn ông thì nên bỏ xuống những chuyện này, làm cho Tiêu Nhiên hiểu những chuyện này sẽ không thể nào ảnh hưởng đến tương lai của hai người.”

Dĩ Nặc vỗ vai anh một cái, “Cảm ơn! Người anh em! Đến lúc đó tôi nhất định để cậu làm best man!”

Nhìn Dĩ Nặc phất tay với mình, anh còn đắm chìm trong câu nói vừa rồi của Dĩ Nặc, best man! Trời ạ!

Hôm sau là thứ hai, sắp đến giờ tan tầm, Dĩ Nặc gọi điện thoại cho Tiêu Nhiên, điện thoại vang lên rất lâu mới có người nhận, “Dĩ Nặc.” Giọng Tiêu Nhiên nghe rất mệt mỏi.

Dĩ Nặc nịnh nọt nói: “Anh qua đón em, hôm nay em muốn ăn gì?”

Tiêu Nhiên im lặng một lát, “Em còn đang bận, có thể hôm nay không tiện.” Hình như rất là bức mình, ngoại trừ bức mình còn có chút mệt mỏi, cô vẫn còn chiến tranh lạnh với anh.

Thở dài, “Không sao, anh tới công ty em chờ em.”

Nghe anh nói thế, Tiêu Nhiên lại cảm thấy lúng túng, vốn dĩ muốn lấy cớ để không gặp Dĩ Nặc, không những tránh không được mà người ta còn tìm đến tận cửa, vì vậy cô nói lại, “Trưởng phòng vừa mới nói hôm nay em không cần kiểm tra bản thảo, em có thể đi về đúng giờ.”

Cũng biết cô không muốn gặp anh, anh biết cô cũng đã hơn mười năm, đương nhiên biết tâm trạng lúc này của cô. “Vậy anh ở dưới công ty em.”

Nào ngờ sắp tới giờ tam tằm, hồ sơ đầu thầu của dự án mà Dĩ Nặc đang phụ trách cần phải chỉnh sửa gấp, lần này anh thăm rồi, có vẻ như ông trời đang đối nghịch với anh, rõ ràng là cơ hội rất tốt để giảng hòa, nhưng lần này e rằng lại chọc giận Tiêu Nhiên nữa rồi. Anh cực kỳ miễn cưỡng gọi điện thoại cho Tiêu Nhiên, “Đột nhiên anh có việc gấp, không thể ăn cơm tối chung với em được rồi.....”

Tiêu Nhiên vốn đang vui vẻ mong đợi được gặp Dĩ Nặc, biết anh không đến thì lập tức đóng băng, vẻ mặt cô cũng lạnh xuống, không có tinh thần nói: “Ừ.”

Dĩ Nặc lại nhanh chóng nói, “Anh sẽ xử lý thật nhanh, rồi đến nhà tìm em.”

“Ừ.” Cô vẫn trả lời bằng một từ đơn giản, Dĩ Nặc nghe thấy có hơi sâu não.

“Nhiên Nhiên, đừng tức giận, không nói ‘ừ’, nói cái khác được không? Nhiều thêm mấy chữ nữa đi.”

Tiêu Nhiên nói: “Được rồi.”

Ngay lập tức trên mặt người nào đó xuất hiện mấy vạch đen, đúng là nhiều hơn một chữ!

Dĩ Nặc tranh thủ thời gian làm hồ sơ đầu thầu, nhưng vẫn phải đến gần mười giờ mới xong, nhìn đồng hồ, anh cảm thấy hơi trễ, không biết Tiêu Nhiên có nổi điên, trực tiếp gây chiến với anh hay không, Dĩ Nặc lái xe đến nhà Tiêu Nhiên.

Mẹ Phương nhìn thấy đã tối rồi mà Dĩ Nặc còn đến thì hơi bất ngờ, “Dĩ Nặc, hình như hôm nay Nhiên Nhiên rất mệt, ăn cơm xong thì về phòng, không thấy động tĩnh gì cả.”

Dĩ Nặc hơi xấu hổ, mỉm cười, “Dì, cô ấy giận con, con đi xem cô ấy một chút.”

Nhìn Dĩ Nặc, mặc dù con gái chưa nói gì với bà, nhưng trước đó mẹ Khương đã nói với bà là hai đứa nó đang quen nhau, con gái cũng trở nên xinh đẹp hơn, mà bà cũng rất thích Dĩ Nặc, dĩ nhiên là rất vui. Đây là lần đầu tiên hai người cãi nhau, xem ra không có chuyện gì to tát, vì vậy bà cũng mắc kệ, cứ để cho hai đứa nó âm ỉ đi.

Đẩy cửa phòng Tiêu Nhiên ra, quả nhiên bên trong tối om, Tiêu Nhiên đã ngủ?

Anh đóng cửa lại, vốn dĩ còn có chút ánh sáng bây giờ trong phòng lại rơi vào bóng tối. Khẽ gọi cô, cô không có phản ứng, vì vậy anh ngồi xuống, dựa vào giường. Sàn nhà trong phòng của Tiêu Nhiên trải thảm rất dày, bởi vì cô rất thích để chân trần chạy khắp nơi, cho nên cha Phương không thể làm gì khác ngoài việc trải trong phòng cô.

thảm

“Thật ra thì lúc anh và Lam Tang quen nhau, cô ấy cũng đang quen Quy Dân, chính là như em nghĩ đó.” Anh từ từ nói, tốt nhất là cô không nghe thấy, để anh có thể chậm rãi chấp vả những chuyện ngổn ngang này lại, anh không muốn vì chuyện này mà Tiêu Nhiên lại không vui vẻ. “Nhưng lúc đó anh không biết. Thật ra thì anh cũng có cảm giác với Lam Tang. Em Anh cũng không nhớ đó là lúc nào, một nhóm đồng chơi trò lời nói thật đầy mạo hiểm, cô ấy nói, cô ấy hy vọng có thể làm một luồng ánh sáng mặt trời, vĩnh viễn làm cho người ta mỉm cười, dù có bị mây đen che khuất, nhưng khi mây tan đi thì ánh mặt trời vẫn còn đó. Cho nên anh cảm thấy cô ấy là một cô gái rất đặc biệt, cũng không khác em nhiều lắm, lúc ấy cả anh và Quy Dân đều không biết chuyện này, về sau, trong lúc nói chuyện bọn anh tình cờ biết được, vì chuyện này suýt chút nữa anh và cậu ấy đã tuyệt giao.....”

Thật ra khi anh vừa mở cửa thì cô đã tỉnh, chẳng qua cô không muốn động thôi, muốn xem anh sẽ phản ứng thế nào. Nhưng lại không ngờ anh thừa dịp cô ngủ, nói những chuyện này với cô, rõ ràng là không muốn cô biết những chuyện trong quá khứ mà. Nhưng cô vẫn lặng lẽ nghe tiếp.

Dĩ Nặc nói tiếp: “Bất quá Lam Tang lại chọn anh, cho nên Quy Dân mới ra nước ngoài. Đúng là anh đã nợ Quy Dân. Nhưng lúc học đại học, không ngờ bên cạnh Lam Tang đã có niềm vui mới, thật ra thì đã có từ năm hai, chẳng qua anh không nói với mọi người. Đến mùa hè năm đó khi cô ấy trở về thì anh và cô ấy vẫn vui vẻ bên nhau, bởi vì lúc ấy anh rất hi vọng bọn anh sẽ không cần phải chia tay. Nhưng đến năm ba thì cô ấy đã nói chia tay với anh, anh biết hai người bọn anh đã không thể tiếp tục được nữa, tuy nhiên vẫn còn muốn níu kéo. Khi đến đó, anh mới phát hiện, cô ấy và người đàn ông kia đã ở chung rồi, một người

đàn ông độc thân quyền thế sự nghiệp thành công. Haiz, bây giờ nhớ lại đúng là mĩa mai, cũng may là có em bên cạnh anh.....”

Nói đến tình yêu đơn phương đã qua của mình, Dĩ Nặc giống như đang tự tay xé rách vết thương của mình, vô cùng thảm hại.

“Vốn dĩ anh không muốn nói những chuyện này, nhưng anh thấy em rất dễ ý, cũng không muốn vì chuyện này mà trong tương lai chúng ta sẽ có ngăn cách hay hiểu lầm, vì vậy vẫn muốn nói rõ với em. Nhưng anh lại hi vọng em không biết được nó, bởi vì hiện tại ở bên cạnh anh là em chứ không phải người khác, em là hiện tại và tương lai của anh.

Tiêu Nhiên nghe anh nói vậy, không hiểu vì sao mà khóe mắt ươn ướt.

Nó xong những gì trong lòng, Dĩ Nặc đứng lên, đi tới bên giường, nhìn Tiêu Nhiên vẫn đang bất động, khẽ nói: “Đúng là heo, anh vào lâu như vậy mà một chút phản ứng cũng không có, lúc đi làm chẳng phải sẽ rất nguy hiểm sao?” Nói xong, kéo chăn đắp cho Tiêu Nhiên, cúi người muốn hôn Tiêu Nhiên một cái, nào ngờ đúng lúc này Tiêu Nhiên lại trở người, môi hai người lướt qua nhau. Dĩ Nặc hơi kinh ngạc, nhìn dáng vẻ ngủ say sưa của Tiêu Nhiên, anh mỉm cười, “Cái này không trách anh được, là do em tự trở mình đấy ~” nói xong lại cúi người xuống, hôn lên môi cô một cái, sau đó xoay người đi ra ngoài.

38. Chương 38: Thanh Mai Trúc Mã Và Người Yêu Không Giống Nhau

Năm giờ sáng, đột nhiên Tiêu Nhiên giật mình thức dậy, sau đó nhìn trời vẫn còn chưa sáng rõ, gửi tin nhắn cho Dĩ Nặc, “Anh mà dám trêu hoa ghẹo nguyệt, em nhất định sẽ nhổ hết lông của anh.”

Buổi sáng thấy tin nhắn này, Dĩ Nặc mỉm cười, biết cô đã không sao.

“Tối nay đồng nghiệp muốn đi chơi, em đi không?” Dĩ Nặc gửi tin nhắn cho cô.

Thật lâu sau vẫn không thấy Tiêu Nhiên trả lời tin nhắn, tới giữa trưa cũng không thấy đâu. Dĩ Nặc cảm thấy hơi kỳ lạ, vì vậy gọi điện cho cô.

Cô nghe máy, “Alo.”

“Em đi hay không đi?” Dĩ Nặc cảm thấy hai người đã không có chuyện gì, Tiêu Nhiên cũng sẽ tham gia hoạt động tập thể lần này, dù sao cô ấy cũng là người thích náo nhiệt.

Giọng Tiêu Nhiên hơi nặng nề, “Em, hay là em không đi.”

Dĩ Nặc cảm thấy ngoài ý muốn, “Tại sao?”

“Ừm..... Lần trước em là bạn gái Nhược Hạo, lần này em..... Anh không cảm thấy.....” Giọng Tiêu Nhiên vẫn có chút yếu xìu.

Cũng đúng, chẳng qua như vậy cũng không phải biện pháp. “Không sao, sẽ nói lần trước chúng ta cãi nhau, cho nên mới như vậy. Hơn nữa bọn họ cũng không quá quan tâm chuyện này.”

“Vậy em cũng không muốn đi, em cúp máy trước đây.....” Giọng Tiêu Nhiên nghe có gì đó không ổn, Dĩ Nặc còn muốn hỏi tiếp thì cô đã cúp điện thoại rồi.

Nếu lúc sáng cô đã gửi tin nhắn thì có nghĩa là cô không còn tức giận, nhưng tại sao vẫn có phản ứng như vậy. Dĩ Nặc cảm thấy hơi kỳ quái, nhưng sao giọng Tiêu Nhiên lại nghe lạ đến vậy?

Gọi lại cho Tiêu Nhiên nhưng không có ai nhận, vì vậy anh nhắn tắt, gọi lại máy riêng cho cô, có người nhận điện thoại của cô. “Alo, xin chào! Đây là điện thoại của tiểu thư Phương Tiêu Nhiên.”

“Xin hỏi Phương Tiêu Nhiên có ở đó không?”

“Hôm nay cô ấy không thoải mái, hiện tại không ở đây.” Đồng nghiệp của cô cũng nhiệt tình trả lời.

Dĩ Nặc nghe nói vậy thì có hơi lo lắng, “Cô ấy như thế nào?”

“Cô ấy giống như đang đau bụng. Xin hỏi anh là ai? Có cần tôi nhắn lại cái gì không ? Cô ấy cũng sắp trở lại rồi.” Đồng nghiệp rất nhiệt tình giúp đỡ.

Đau bụng? Dĩ Nặc suy nghĩ một chút là biết đã xảy ra chuyện gì, “Không cần, tôi là bạn trai cô ấy, nếu như buổi chiều cô ấy xin nghỉ bệnh, phiền cô nhắn tin cho tôi có được không?”

Người đồng nghiệp nghe nói là bạn trai Tiêu Nhiên thì hai mắt sáng rỡ, trước nay luôn muốn biết bạn trai Tiêu Nhiên, nhưng cô ấy vẫn không cho mọi người gặp, ai cũng đều rất tò mò, lần này người ta đã tự đưa tới cửa, dĩ nhiên không thể bỏ qua. “Được thôi, nhưng mà nếu có cơ hội, anh phải mời chúng tôi ăn cơm, để cho chúng tôi được nhìn tận mắt dung mạo của anh!”

Dĩ Nặc cười, “Được, được. Nhất định, nhất định!” Anh đưa số điện thoại cho đồng nghiệp Tiêu Nhiên, cúp điện thoại.

Quả nhiên anh đoán không lầm, hơn ba giờ, tin nhắn của Rachel, đồng nghiệp Tiêu Nhiên đã gửi tới, “Em rể, Tiêu Nhiên chuẩn bị xin nghỉ, cậu đúng là thần linh ~ nhớ cơm của chúng tôi đấy!”

Anh xin phép tổ trưởng dự án nghỉ buổi chiều, lái xe chờ ở dưới lầu công ty Tiêu Nhiên, vừa đúng lúc thấy Tiêu Nhiên mặt mũi tái nhợt đi ra, nhấn còi xe.

Tiêu Nhiên không ngờ sẽ gặp Dĩ Nặc, anh xuống xe đỡ cô lên xe, lái xe chở cô về nhà. Suốt dọc đường cô thỉnh thoảng rên rỉ vài tiếng, mặt nhăn nhúm, đau không chịu nổi.

Dĩ Nặc nhìn cô nhưng không thể trách, mỗi lần nhìn thấy thế này anh đều đau lòng, một tay cầm lái, tay còn lại nắm lấy tay cô. “Em ổn không? Nếu không chúng ta đi bệnh viện?”

Mặt Tiêu Nhiên trắng bệch, miễn cưỡng cười, “Mỗi lần anh nhìn thấy đều nói như vậy, nói nhiều năm như vậy, anh không chán sao?”

Xe ngừng đèn đỏ, Dĩ Nặc nhìn trán cô đầy mồ hôi, dánh xẻ đau đớn, bất đắc dĩ nói: “Anh cũng muốn đổi cách nói khác, nhưng em xem bộ dáng này của em đi, tới giờ vẫn luôn là dáng vẻ như sắp chết, anh không thể lo lắng sao?”

Tiêu Nhiên không có hơi sức đùa giỡn, chỉ là cuộn tròn cơ thể, siết chặt tay Dĩ Nặc.

Về đến nhà, mở cửa, dì Canh không có ở trong nhà, Dĩ Nặc để cô thay áo ngủ rồi nằm xuống, nấu canh gừng và nước đường đổ cho cô.

Tiêu Nhiên không ngừng kêu rên, lăn lộn trên giường, Dĩ Nặc bưng canh gừng nóng hổi đi vào, thấy tình cảnh này thì không khỏi thở dài, phụ nữ thật là khổ sở.

“Nhiên Nhiên, lại đây, uống canh gừng đi.” Anh đỡ cô dậy, để cô dựa vào bả vai anh, sau đó để cô từ từ uống hết canh gừng, sắc mặt tốt hơn một chút, Dĩ Nặc lấy lại cái chén, “Còn đau không?”

Mặt mũi tái nhợt, cổ nặn ra một nụ cười miễn cưỡng, “Tốt hơn một chút rồi.” Dĩ Nặc thở dài, dựa vào đầu giường, “Lại đây, nằm trong lòng anh, anh chườm túi giữ nhiệt lên bụng.”

Hiện tại, anh chăm sóc Tiêu Nhiên khi đau bụng kinh cũng sắp thành chuyên gia rồi, qua nhiều năm, cũng đã biết lúc Tiêu Nhiên bị đau sẽ rất kinh khủng, cho nên một chút cũng không được qua loa.

Một lát sau, Tiêu Nhiên không có động tĩnh gì, ngủ thiếp đi. Dĩ Nặc cẩn thận đặt cô nằm xuống, đắp chăn cho cô.

Ngồi trong phòng khách gọi điện cho mẹ. “Mẹ, hôm nay con ăn cơm tối ở nhà Nhiên Nhiên, cô ấy đến kỳ sinh lý, đau rất dữ dội.”

Mẹ Khương nghe Tiêu Nhiên đến kỳ sinh lý hiển nhiên đã biết chuyện gì xảy ra, than thở: “Con bé cũng thật tội, vậy con chăm sóc Nhiên Nhiên cho thật tốt. Dì Canh của con cũng phải hết giờ làm mới về, hôm nay bà ấy phải đến chỗ làm.

Dĩ Nặc gật đầu, “Vâng. Con thấy cô ấy đau đã nhiều năm như vậy, sao lại không đi khám bác sĩ?”

Mẹ Khương nghe con trai hỏi câu hỏi ngu ngốc như thế, thật là không biết nên nói cái gì cho phải, “Tên nhóc ngu ngốc, con hi vọng con bé không đau thì nhanh chóng đưa nó về nhà chúng ta đi.”

“Hả? Mẹ, chẳng lẽ mẹ biết cách chữa đau bụng kinh? Vậy sao mẹ không nói sớm? Nhiên Nhiên đã đau mấy năm nay.....”

Đúng là oắt con ngu ngốc mà, lúc trước còn đổi nhiều bạn gái như vậy, tưởng kinh nghiệm phong phú lắm, lúc nghiêm túc có đối tượng thì đúng là vẫn chẳng biết gì, mẹ Khương không khỏi tự than thở.

“Thằng nhãi ngu ngốc kia, con nhanh chóng rước con bé về làm con dâu cho mẹ, con bé sẽ hết thôi.” Mẹ Khương vừa bực mình vừa buồn cười nói.

Cuối cùng thì Dĩ Nặc cũng hiểu là chuyện gì, anh cười ha ha. “Con còn chưa muốn ra riêng đâu, dù sao cũng phải có chút vốn để cô ấy có thể phò thác cho con thì mới tính được chuyện này.”

Nghe thấy con trai đã có ý định nghiêm túc, mẹ Khương thỏa mãn gật đầu, “Nhớ đừng để con bé uống nước lạnh, đã nấu canh gừng chưa?”

“Dạ rồi, con đã có kinh nghiệm rồi, mẹ không cần nói.” Dĩ Nặc cúp điện thoại.

Mẹ Khương để điện thoại xuống, lắc đầu tự nói, “Có kinh nghiệm, sợ rằng chỉ cần là chuyện của Nhiên Nhiên, thì bao nhiêu kinh nghiệm của con cũng không đủ dùng.”

Mẹ Phương về đến nhà, nghe trong phòng con gái có tiếng động, sau khi gõ cửa thì đẩy cửa ra, nhìn thấy Dĩ Nặc đang cầm túi giữ nhiệt cho Tiêu Nhiên, hơi ngạc nhiên nhìn bọn họ. Dĩ Nặc ngẩng đầu lên, nhìn thấy là dì Canh, cười nói: “Dì Canh, Nhiên Nhiên đau bụng, con xin nghỉ đưa cô ấy về.”

Trước kia thường nghe Tiêu Nhiên nói Dĩ Nặc thường xuyên thay đổi bạn gái, Nhiên Nhiên quen với thằng bé, bà hơi không yên lòng. Nhưng bây giờ nhìn Dĩ Nặc quan tâm chăm sóc con bé như vậy, cuối cùng thì cũng có thể đặt xuống những thấp thỏm rồi.

Dĩ Nặc cầm chén Tiêu Nhiên vừa uống xong, đi ra ngoài, mẹ Phương đang bận rộn trong phòng bếp, “Dì, để con giúp một tay.”

Mẹ Phương ngăn cản anh, “Được rồi, con đi xem Tiêu Nhiên đi. Có con ở đây, dì rất yên tâm.”

“Dạ.” Lần đầu tiên Dĩ Nặc nghe mẹ Phương nói với anh như vậy, cười thật rạng rỡ.

Đang cắt thịt, mẹ Phương vờ như vô tình nói: “Trước kia dì cho rằng hai đứa rất xứng đôi, nhưng mãi mà hai đứa không chịu đến với nhau, hơn nữa con còn được hoan nghênh đến vậy, dì cũng từng nghĩ mọi chuyện cứ vậy là xong rồi, không ngờ quanh đi quẩn lại hai đứa cũng quen nhau.”

Dĩ Nặc sờ sờ đầu, “Dạ đúng vậy, ha ha ~”

Cầm dao giá giá anh, mẹ Phương nửa đùa nửa thật nói: “Trước kia là trước kia, hiện giờ thì khác rồi. Cho nên con dám ức hiếp Nhiên Nhiên nhà dì, dì nhất định tính sổ với con!”

Dĩ Nặc lại tìm chút đồ ăn mang vào trong phòng, cười nói với mẹ Phương, “Dạ biết, dì cứ yên tâm đi.”

39. Chương 39: Hoán Đổi Vai Diễn

Thấy hai đứa bé ngọt ngọt ngào ngào, cùng nhau ra vào, trong lòng mẹ Khương rất vui mừng, suy nghĩ xem khi nào thì nên định chuyện hai người. Không có việc gì là bà lại chạy đến nhà cũ, đi dạo phố, tập thể dục với mẹ Phương, cũng nói không ít về chuyện này, quen biết nhiều năm như vậy, dĩ nhiên bà biết mẹ Phương lo lắng, dù gì con trai mình đã có kỷ lục không tốt rồi, người ta lo lắng cho con gái là chuyện bình thường, chỉ là bà tự vỗ ngực nói với mẹ Phương: “Bà cứ thoải mái đi, tuyệt đối sẽ không có chuyện rắc rối gì xảy ra, bà không nhìn thấy Dĩ Nặc lo lắng cho Tiêu Nhiên rất nhiều sao!”

Dĩ Nặc và Tiêu Nhiên đều có mong đợi khác nhau về mối quan hệ này, tự tin của Tiêu Nhiên kém xa Dĩ Nặc. Bởi vì cô biết rõ Dĩ Nặc là loại người gì từ rất lâu rồi, mặc dù hai người quen nhau, Dĩ Nặc cũng rất dễ tâm và nghiêm túc, nhưng trước kia anh cũng có nói, mỗi một cuộc tình anh đều nghiêm túc. Cô dựa vào đâu mà có thể cho rằng anh là Mr.Right của cô.

Hôm nay hết giờ làm, Tiêu Nhiên và Dĩ Nặc hẹn nhau đi xem phim, trước khi vào rạp phim, Tiêu Nhiên chợt muốn ăn bánh su lem, Dĩ Nặc đưa Sprite và bỏng ngô cho Tiêu Nhiên cầm, cả điện thoại cũng để cô giữ giúp anh.

Tiêu Nhiên không có thói quen tra xét điện thoại của Dĩ Nặc, lựa chọn chính sách hoàn toàn tin tưởng Dĩ Nặc. Nhưng lần này, tin nhắn của người nào đó lại cố tình nằm ngoài màn hình, vừa đúng lúc Tiêu Nhiên ấn trúng phím mở, màn hình sáng lên, một tên không có trong danh bạ, nội dung tin nhắn làm trái tim Tiêu Nhiên lỡ một nhịp, “Nặc, chỉ cần anh không kết hôn.....” Cô không nhìn tiếp nữa.

Tay của cô nắm chặt điện thoại, khóa màn hình, cũng không nhìn điện thoại nữa, cố gắng không để mình nghĩ lung tung. Nhưng những suy nghĩ đó cứ bao vây lấy cô, tại sao lại có người gọi anh ấy thân mật như thế? đi n đàn lê q úy đôn Ngay cả cô quen anh lâu như vậy, đều là không cần xưng hô, hoặc gọi Dĩ Nặc, có thể gọi anh như vậy, hiển nhiên quan hệ của hai người không tầm thường.

“Chỉ cần anh không kết hôn.....” Những lời nói đó cứ như một lời nguyên lẩn quẩn trong đầu cô, từ từ ăn mòn lòng tin của cô. Cô không biết phải điều chỉnh về mặt của mình như thế nào để giống như chưa từng có chuyện gì xảy ra..... Nếu như anh không quan tâm, tại sao lại còn giữ tin nhắn này? Là do tin chắc cô sẽ không xem điện thoại của anh? Hay là cô đã suy nghĩ quá nhiều.....

Rõ ràng Dĩ Nặc chỉ đi một lát, mà chỉ trong mười phút ngắn ngủi Tiêu Nhiên cảm giác như mình bị chứng tinh thần phân liệt, tự cười mình quá dễ dàng dao động. Chỉ một tin nhắn đã làm niềm tin vào cuộc tình này của cô hạ thấp xuống cực độ rồi, can đảm khi quyết định ở bên nhau đã chạy đi nơi nào rồi.....

Dĩ Nặc trở lại nhìn thấy Tiêu Nhiên thẫn thờ, cảm thấy rất kỳ lạ, mua một hộp bánh su kem vị trà xanh mà Tiêu Nhiên thích ăn, hết sức hưng phấn muốn đòi cô nàng tham ăn nay thưởng công, lại không ngờ tâm trạng cô thay đổi đến kỳ lạ, nhận lấy các thứ từ trong tay cô để vào một túi nhựa, tay kia nắm lấy tay cô, “Nhiên Nhiên, em sao vậy? Vừa rồi xảy ra chuyện gì sao? Anh cảm thấy tâm trạng em không tốt.....”

Tiêu Nhiên cố nặn ra một nụ cười, khẽ nói: “Không, không có gì.”

Nếu như mới quen Tiêu Nhiên có thể cho rằng không có việc gì thật, nhưng Dĩ Nặc vừa nghe là đã biết cô không vui, ôm chặt cô đi đến hành lang rạp phim, gặng hỏi, “Rốt cuộc là thế nào? Đừng nói không có việc gì, hù ai đó.....”

Thế nhưng chuyện này cô không có cách nào nói ra khỏi miệng, chẳng lẽ muốn hỏi tại sao có người phụ nữ gửi tin nhắn mập mờ như thế cho anh? Vậy mình thành cái gì, lại còn xem điện thoại của anh..... Cô rầu rĩ không biết phải mở miệng thế nào, dứt tay vào túi áo, sờ trúng điện thoại của anh, lấy nó ra đưa cho anh, “Điện thoại di động của anh.”

Nhìn Nhiên Nhiên như vậy, Dĩ Nặc chợt nhớ tới tin nhắn trong điện thoại, cô xem tin nhắn của anh?

Tiêu Nhiên thấy vẻ mặt của anh, bèn giải thích: “Không phải em cố ý xem, em chỉ nhìn phần đầu thôi, ai bảo anh để tin nhắn ở bên ngoài làm chi.”

Quả nhiên là đã thấy tin nhắn kia, Dĩ Nặc hơi xấu hổ, tin nhắn này nếu chỉ xem phần đầu thì đúng là không mập mờ đến chết mới là lạ. Vì vậy anh mở khóa điện thoại, đưa cho Tiêu Nhiên xem, “Anh không có gì để nói, em đọc hết tin nhắn đi.”

Bán tin bán nghi cầm lấy di động, Tiêu Nhiên không cam tâm nhìn điện thoại, tin nhắn kia là như thế này, “Nặc, chỉ cần cậu không kết hôn, cậu chính là tên độc thân có hại, cô ấy có thể biến cậu thành thế này, tất cả mọi người đều cảm thấy đó là kỳ tích, cậu mà quay lại làm con thiêu thân thì mấy anh em nhất định sẽ không buông tha cậu!”

Hóa ra là như vậy, mặt Tiêu Nhiên càng lúc càng đỏ, trả điện thoại di động lại cho Dĩ Nặc. Xấu hổ cười cười, “Em còn tưởng rằng.....”

Dĩ Nặc cười như không cười nhìn cô, “Còn tưởng rằng anh trêu hoa ghẹo nguyệt đúng không?”

Tiêu Nhiên cúi đầu, gật nhẹ một cái bày tỏ sự đồng ý. lee

quyyd...on Kẹp chặt Tiêu Nhiên vào trước ngực, Dĩ Nặc cắn răng “tổ cáo” Tiêu Nhiên, “Em xem đi, cứ như vậy mà không tin tưởng anh..... Đúng là không còn gì để nói mà.”

Mặc dù biết anh chỉ nói đùa, không có tức giận, nhưng trên mặt cô vẫn nóng hổi, không nói một lời. Thấy đáng vẻ lúng túng của Tiêu Nhiên, Dĩ Nặc đổi giọng nói: “Được rồi, anh không tức giận, em đừng như vậy, vào xem phim thôi ~ anh mua rất nhiều bánh su kem nhân trà và nhân chocolate, đi nào ~”

Cô vẫn cúi đầu nói với anh: “Thật xin lỗi.....”

Sắp đi vào rạp chiếu phim tối đen, Dĩ Nặc nghe câu này, dừng lại, sau đó kéo Tiêu Nhiên đi vào bên trong, tặng cô hai chữ: “Đứa ngốc.”

Bộ phim có chủ đề về ông già Noel, một câu chuyện cảm động nội dung nói về niềm vui của ông già Noel khi tặng quà cho mọi người mà không cần bất kỳ hồi báo nào. Nước mắt Tiêu Nhiên chảy không ngừng, làm Dĩ Nặc ngồi bên cạnh thấy hơi lo lắng, không biết là do phim quá cảm động hay là vì chuyện vừa rồi mà trong lòng cô còn khó chịu, anh vẫn luôn nắm chặt, không chịu buông tay cô ra.

Xem phim xong, Dĩ Nặc nhìn đôi mắt sưng đỏ của cô, giúp cô xoa xoa đôi mắt còn ướt nước, “Phim ảm áp như vậy mà em cũng có thể khóc, thật phục em luôn, được rồi ngoan nào, đừng khóc nữa, miếu Long Vương sắp bị em làm sụp rồi.....”

Nghe anh nói vậy, Tiêu Nhiên mới ngừng khóc, “Em cũng đâu có cố ý, ai bảo phim này làm cho người ta cảm động như thế.....”

Dĩ Nặc sờ sờ đầu cô, “Được rồi, anh biết rồi..... Là cảm động, lần sau chúng ta chỉ xem phim hài và phim hành động, không coi thể loại này nữa, nếu không em về đến nhà, mẹ em nhất định sẽ nghĩ anh đã làm gì em.”

Hai người lên xe, Tiêu Nhiên lại cúi đầu nói: “Em thật sự không tốt, em không tin anh.....” Dĩ Nặc khẽ thở dài, Tiêu Nhiên cảm thấy trên đỉnh đầu mình hơi tối, sau đó trên môi truyền đến cảm giác ấm áp. Tay của anh nhẹ nhàng lướt qua mặt cô, dịu dàng ôm lấy cô. Trời vào thu, bên trong xe phả phất hương vị tình yêu nồng nàn, đôi mắt sưng đỏ của cô dần nóng lên và tình yêu thương anh dành cho cô càng thêm nồng nhiệt.

Thật là lâu Dĩ Nặc mới buông Tiêu Nhiên ra, “Vậy là huề nhau, không cho em nói vậy nữa, anh cũng có trách nhiệm.” Để cho em phải lo lắng là do anh làm không tốt, trong lòng anh cảm thấy thật có lỗi với Tiêu Nhiên.

Khóc mệt, Tiêu Nhiên ngủ thiếp trên xe.

Ngày hôm sau, vì đỡ dành Tiêu Nhiên mà anh Dĩ Nặc đã làm một chuyện xưa nay chưa từng làm: Mua hai mươi một cái bánh Black Forest (*) cho cô.

Nhớ đến người đồng nghiệp lần trước đã nghe điện thoại của Tiêu Nhiên, anh gửi tin nhắn hỏi thăm xem có nhận được gì hay không. Đồng nghiệp rất hưng phấn trả lời: “Một bó hoa hồng vàng to như vậy, thật là đẹp, anh đúng là quá lãng mạn mà.”

Hoa, hồng, vàng? Chuyện này là sao.....

Kể từ khi mối quan hệ giữa hai người trở nên gắn kết, Dĩ Nặc chưa bao giờ cảm thấy địa vị của mình bị uy hiếp như thế này. Trước đây Trịnh Nhược Hạo quen với Tiêu Nhiên, tuyệt đối không phải là tình cờ, Dĩ Nặc có thể nhìn ra anh ta thích Tiêu Nhiên. Cũng chính điều đó đã kích thích Dĩ Nặc, bây giờ lại có người tặng hoa cho cô.

Tranh thủ lúc rảnh rỗi, anh tìm kiếm ngôn ngữ của hoa hồng vàng, Dĩ Nặc cảm thấy mình mơ hồ rồi, hoa hồng vàng có rất nhiều ý nghĩa. Ví dụ như nói xin lỗi, tình yêu đã chết, nếu là ý nghĩa đó thì do Trịnh Nhược Hạo gửi ư? Nhưng mà trong lúc họp, không hề cảm thấy anh ta có gì khác thường. Hoa hồng vàng

còn có ý nghĩa dừng cảm trải nghiệm tình yêu, một ý nghĩa xinh đẹp và cao quý, chẳng lẽ có người đàn ông nào để ý Tiêu Nhiên, muốn dừng cảm yêu cô? Nghĩ thế, trong lòng anh như bình ngũ vị bị đổ, đứng ngồi không yên.

Lúc nghỉ trưa, Dĩ Nặc không nhận được nữa, gọi điện thoại cho Tiêu Nhiên, cô nghe máy, tâm trạng không tệ. “Em nhận được bánh rồi!”

Cô cũng không nói một chữ nào về chuyện hoa hồng càng làm cho anh thấy kỳ lạ hơn, rõ ràng là nhận được hoa, cũng không nói người nào gửi, trước kia thì chuyện gì cũng nói, nhưng bây giờ thành người yêu thì không thể thẳng thắn sao?

Dĩ Nặc im lặng một lát, cười hỏi cô: “Thế nào, ăn ngon không?”

“Không được ngon bằng bánh ở Kim Cát, nhưng vẫn rất ngon, lần sau mua cappuccino nữa.....” Tiêu Nhiên vui vẻ nói cứ như một đứa bé.

“Còn những món quà khác.....” Dĩ Nặc không kiềm được, mở miệng hỏi.

Tiêu Nhiên hơi sững sốt, “Là anh sao?”

“Cái gì?” Dĩ Nặc không hiểu gì cả.

Tiêu Nhiên nói tiếp: “Anh đừng nói với em hoa hồng vàng cũng là do anh gửi.”

Hả? Tình huống này là sao, chẳng lẽ cô cũng không biết do ai gửi ư? Chẳng lẽ là người yêu thầm cô? Dĩ Nặc lại cảm thấy dễ chịu hơn một chút, “Dĩ nhiên không phải anh gửi, anh chỉ đúng lúc biết được, muốn hỏi em là do ai tặng thôi.”

“Ừm, em cũng không biết ai tặng.....” Giọng Tiêu Nhiên có vẻ mệt mỏi, Dĩ Nặc tin cô sẽ không lừa anh, xem ra là có người âm thầm ái mộ cô. Rốt cuộc là ai đã gửi hoa hồng vàng cho Tiêu Nhiên, mục đích là gì đây?

Nhưng anh không muốn bộc lộ sự lo lắng của mình, “Anh thật bất ngờ thì ra sức quyến rũ của Phương đại tiểu thư đã làm bao nhiêu người phải say đắm, có lẽ một ngày nào đó em sẽ gặp được người yêu thầm em.....”

Tiêu Nhiên cau mày, “Anh cũng biết gần đây công ty em rất bận rộn, em lấy đâu ra thời gian để quản những chuyện xa tận Thái Bình Dương này hả.....”

Cũng đúng, gần đây cô ấy vì đi theo học hỏi trong chuyên mục của Dick Chuang, đã tốn rất nhiều thời gian, mà cô ấy lại còn cố gắng đi chung với mình, nghĩ đến đây, tên của người này sáng rõ trong đầu anh, anh ta là nhà thiết kế thời trang nổi tiếng, tên tiếng anh là Dick, không lẽ hoa hồng là do anh ta tặng?

Tiêu Nhiên giao bản phỏng vấn Dick Chuang cho Tổng biên tập kiểm duyệt, trong lúc nóng lòng chờ kết quả thì nhận được điện thoại từ một số lạ.

“Xin chào, Alice, còn nhớ tôi không? Tôi là Dick Chuang.” Giọng nói trong điện thoại của anh ta vẫn dễ nghe. Một người nổi tiếng như thế lại có thể gọi điện cho mình, Tiêu Nhiên không tin vào tai mình, chuyện này là thật sao?

“Xin chào, tôi là Alice.” Tiêu Nhiên khéo léo trả lời.

“Để bày tỏ lòng sự yêu thích bài viết lần trước của cô về tôi, cuối tuần này tôi có một bữa tiệc, rất hân hạnh được mời cô đến, không biết cô có hứng thú không?”

Đi..... Đi đến chỗ của anh ta? Đây chính cơ hội mà mỗi người đều tha thiết có được, dĩ nhiên cô muốn đi. Chẳng qua thiên hạ không có bữa tiệc nào miễn phí, đột nhiên đối xử tốt với cô như thế, chắc chắn có mục đích. Nhưng mục đích là gì..... Nếu so với mấy cô người mẫu bên cạnh anh ta thì mình kém xa, vậy tuyệt đối không phải vì mặt của cô, mà gia thế của cô cũng không có gì đặc biệt, rốt cuộc người này muốn cái gì đây?

Có lẽ Dick Chuang cũng đoán được nguyên nhân Tiêu Nhiên do dự, cho nên anh cười cười, “Sẽ có rất đông người, cô có thể gặp rất nhiều người nổi tiếng trong giới thời trang, là một cơ hội phát triển các mối quan hệ, cũng có thể dẫn theo một người bạn của cô.”

Thì ra là hoạt động công khai, có thể làm cho nhà thiết kế này để mắt đến, cô thật sự quá vinh hạnh rồi, huống chi người ta còn cho mình dẫn theo bạn, cũng không có gì phải sợ. Nghĩ đến chỉ nói chuyện qua điện thoại mà anh ta có thể đoán được suy nghĩ của mình, thì cô thấy anh ta là người rất đáng sợ: “Cảm ơn anh! Tôi nhất định sẽ đến, lúc đó cũng đừng ngăn tôi ngoài cửa.”

Dick cười cười, cô gái này đúng là luôn làm cho người ta thoải mái, anh thuận tiện hỏi một câu: “Cô thích hoa hồng vàng không?”

Hoa hồng vàng là anh ta tặng! Lần này thì Tiêu Nhiên đúng là thụ sủng nhược kinh rồi, một nhà thiết kế nổi tiếng lại tặng hoa cho cô. “Hoa là do anh gửi? Rất cảm ơn! Rất đẹp.”

Dick cúi người, “Cô thích là được rồi, lần trước lúc cô đến, cô mặc âu phục màu vàng, nên tôi cảm thấy nó rất xứng với cô.”

Không ngờ nhà thiết kế này còn có tình ý như thế, còn người đàn ông của cô lại tặng bánh ngọt cho cô, đánh giá hai bên, vẫn là người đàn ông của mình chiến thắng, Black Forest đúng là tốt nhất ~”

Chẳng qua trong công việc, tích góp từng tí cơ hội giao thiệp là chuyện rất quan trọng, có thể được người nổi tiếng tự tay diu dắt, đương nhiên là phải đồng ý. Tiêu Nhiên không phải là người ngốc, trong công việc cô đều rất cố gắng để gặp được người có thể giúp đỡ, không phải không có những tranh đua trong phòng làm việc, khéo léo tỏ ra yếu kém sau đó từ từ tích lũy năng lực của mình chính là nguyên tắc làm việc của cô.

Vì vậy sau khi tan việc, Tiêu Nhiên nói tin tức này cho Dĩ Nặc nghe. Phản ứng đầu tiên của anh chính là vô sự bất ân cần, nhất định là không có chuyện gì tốt, nhưng mà Tiêu Nhiên hưng phấn nói tin tốt này cho anh nghe, anh không thể nói những lời này ra được. Anh không thể để những ghen tức của mình cản trở sự nghiệp của Tiêu Nhiên. Công việc Tiêu Nhiên đang làm cũng giống như niềm đam mê của anh, đều không hề mỹ lệ.

Tiêu Nhiên hỏi anh, “Em biết rõ anh không thích xã giao, nhưng hôm đó có thể đi với em không? Với em mà nói thì nó rất quan trọng đấy.”

Luôn ở bên cạnh cô anh cũng có thể yên tâm, nên Dĩ Nặc đồng ý, rốt cuộc người tặng hoa hồng vàng cho Tiêu Nhiên đang có mưu mô gì, anh phải đề phòng cho thật tốt mới được.

Cuối tuần, Tiêu Nhiên mặc bộ váy do Dick thiết kế đi đến vũ hội xa hoa này, đứng trước cổng ra vào, cô phải há hốc mồm rồi. Vốn dĩ cô chỉ cho rằng đây là bữa tiệc đơn giản tổ chức ở nhà anh ta, nào ngờ lại là ở khách sạn năm sao, tuần nam mỹ nữ đi qua đi lại ở phòng khách, đàn ông mang giày Tây, phụ nữ thì mặc váy dạ hội hoa mỹ.

Nhìn lại mình, hoàn hảo không có mất thể diện, trang phục của người bên cạnh thì càng thể hiện thẩm mỹ tốt của anh, được rồi..... Trời sinh voi sinh cỏ. Tiêu Nhiên tự an ủi mình.

Đến lúc chủ nhân của bữa tiệc xuất hiện, mọi người đều ríu rít nhường đường, tất cả đều như sao quanh trăng sáng, giới thời trang chính là vậy, nếu như anh còn ở trên đỉnh thì anh sẽ có tất cả, không chỉ có đặc quyền hơn người mà còn có rất nhiều sự ủng hộ, nhưng một khi hết thời, cũng sẽ như rơi từ trên mây xanh xuống tận đáy vực, cho nên có thể giữ vững, luôn để mình là người dẫn đầu xu thế thời trang mới là người bất bại.

Tiêu Nhiên nép vào bên cạnh Dĩ Nặc, hồ hững nhìn phản ứng của những người này, sau khi vào đến hội trường, nhờ vào bộ trang phục do Dick thiết kế đã tranh thủ được sự tán thưởng của một số người trong nghề, chẳng qua, cái người bên cạnh cô cũng đang thu hút sự chú ý của các cô gái, cánh tay đang kéo tay của anh siết chặt hơn. Dĩ Nặc nhìn cô, hỏi: “Sao vậy?”

Cô ghé vào tai anh, nói nhỏ: “Anh không nhìn thấy xung quanh có rất nhiều đôi mắt sao.....”

Dĩ Nặc nhìn một vòng cái nơi hoàn toàn không quen thuộc này, không cảm thấy gì khác thường. Tiếp tục hỏi: “Sao vậy?”

“Những phụ nữ ở đây đang nhìn như đang tại sao bên cạnh một anh đẹp trai chất lượng tốt lại là một người như em.....” Tiêu Nhiên cảm thấy hơi ỉu rĩ, mặc dù đàn ông trưởng thành được như Dĩ Nặc là một điều không dễ dàng, nhưng dù sao cô cũng là thanh thủy xuất phù dung, cũng không kém người khác, tại sao khi đứng bên cạnh anh, lại làm cho người ta cảm thấy giống như cỏ dại mọc trên đất đai màu mỡ vậy?

Dĩ Nặc cười cười, rút tay ra, ôm lấy hông cô, “Em xem, trong những mỹ nữ ở đây, em là chói mắt nhất. Em phải tin tưởng có những thứ không phải chỉ cần bên ngoài là có thể che kín được.”

Tiêu Nhiên biết ý anh, nhưng cố tình vờ như nghe không hiểu, “Anh nói là trước ngực sao..... Đúng là em không thuộc dạng vĩ đại, lúc cao trung anh xem nhiều tạp chí Playboy, cũng biết anh không thích dạng như em, mà phải là cỡ quả bóng rổ.....”

Nghe Tiêu Nhiên nói mấy câu này, suýt chút nữa là anh phun rượu trong miệng ra, khó khăn nuốt xuống, Dĩ Nặc véo nhẹ cô một cái, “Em còn dám lưu manh như thế sao? Dầu gì đây cũng là nơi tụ tập của các nhân vật nổi tiếng trong giới thời trang, anh không phải người trong giới nên cũng chẳng sợ mất thể diện, nhưng còn em, cẩn thận để người khác nghe thấy đấy.”

Tâm trạng khấn trương của Tiêu Nhiên cứ như vậy mà biến mất không thấy đâu. Dick Chuang đi tới, nhìn Dĩ Nặc, đưa tay ra: “Xin chào! Tôi là Dick Chuang, Trương Tử Thần. Tiêu Nhiên, đây là gì của cô?”

Anh ta rất ít khi giới thiệu như vậy, thế nên khi nghe anh ta gọi tên tiếng Trung của mình thì hơi ngắc người, cũng may phản ứng kịp, giới thiệu người bạn trai đáng tự hào của mình với nhà thiết kế đại tài, “Đây là bạn trai tôi, hôm nay đi cùng với anh ấy để tham gia náo nhiệt.”

Nhìn Tiêu Nhiên mặc tác phẩm tâm đắc của mình, cô mặc lên hiệu quả còn ngoài cả mong đợi. Vừa rồi lúc đi qua đám đông, anh liếc mắt đã nhìn thấy cô, nụ cười nhàn nhạt, không hề che giấu, cử chỉ hào phóng, làm cho bộ trang phục này thêm phần cao quý mà không mất đi vẻ đáng yêu, hoàn toàn cho anh thấy hiệu quả mà mình mong muốn. Mấy năm nay anh đã nghe quen tai nhìn quen mắt những mỹ nữ vây xung quanh mình, nên ánh mắt của anh thỉnh thoảng sẽ không tự chủ được nhìn về một nơi đó, kiếm tìm một bóng dáng có sắc đẹp không vương bụi phấn.

Bạn trai? Trương Tử Thần nhìn Dĩ Nặc, ngoại hình khôi ngô tuấn tú, lại có chút kiêu ngạo, lúc nhìn Tiêu Nhiên khoe mất đuôi mày đều mang theo nụ cười có vẻ rất dịu dàng, nhìn động tác của hai người cũng đủ biết quan hệ của bọn họ nhất định rất tốt.

“Nếu như không ngại, có thể cho tôi mượn bạn gái của cậu mấy phút được không?” Anh ta không quan tâm chuyện này, ngược lại nói với Tiêu Nhiên. Cô nhìn Dĩ Nặc, anh mỉm cười, “Anh đi ăn chút gì đó, em đi theo Trương tiên sinh đi.”

Trương Tử Thần nghe câu này, không khách khí kéo Tiêu Nhiên đi về một đám đông. Dĩ Nặc đứng từ xa nhìn người đàn ông trẻ tuổi. Sự nghiệp thành công, bối cảnh ưu tú, có thể nói là người đàn ông hoàn mỹ. Hôm qua Tiêu Nhiên nói cho anh biết hoa là do người này gửi, anh lập tức lên mạng điều tra người này. Nhìn toàn bộ tài liệu về anh ta, ngay cả anh cũng không thể không thán phục, người này đúng là có chút danh tiếng trong giới thời trang, hơn nữa còn đường huy hoàng mà anh ta đi qua tựa như tình tiết trong truyện cổ tích. Tiêu Nhiên sùng bái anh ta cũng không phải là không có lý, nhưng nhìn ánh mắt của người đó luôn vô tình hoặc cố ý nhìn về phía anh, mang theo mùi vị khiêu khích, anh cảm thấy caravat của anh đang siết chặt lại, anh sắp thở không nổi rồi.

Xem ra lại thêm một người thưởng thức vẻ đẹp của Tiêu Nhiên rồi

40. Chương 39: Hoán Đổi Vai Diễn

Thấy hai đứa bé ngọt ngào ngào ngào, cùng nhau ra vào, trong lòng mẹ Khương rất vui mừng, suy nghĩ xem khi nào thì nên định chuyện hai người. Không có việc gì là bà lại chạy đến nhà cũ, đi dạo phố, tập thể dục với mẹ Phương, cũng nói không ít về chuyện này, quen biết nhiều năm như vậy, dĩ nhiên bà biết mẹ Phương

lo lắng, dù gì con trai mình đã có kỷ lục không tốt rồi, người ta lo lắng cho con gái là chuyện bình thường, chỉ là bà tự vỗ ngực nói với mẹ Phương: “Bà cứ thoải mái đi, tuyệt đối sẽ không có chuyện rắc rối gì xảy ra, bà không nhìn thấy Dĩ Nặc lo lắng cho Tiêu Nhiên rất nhiều sao!”

Dĩ Nặc và Tiêu Nhiên đều có mong đợi khác nhau về mối quan hệ này, tự tin của Tiêu Nhiên kém xa Dĩ Nặc. Bởi vì cô biết rõ Dĩ Nặc là loại người gì từ rất lâu rồi, mặc dù hai người quen nhau, Dĩ Nặc cũng rất dễ tâm và nghiêm túc, nhưng trước kia anh cũng có nói, mỗi một cuộc tình anh đều nghiêm túc. Cô dựa vào đâu mà có thể cho rằng anh là Mr.Right của cô.

Hôm nay hết giờ làm, Tiêu Nhiên và Dĩ Nặc hẹn nhau đi xem phim, trước khi vào rạp phim, Tiêu Nhiên chợt muốn ăn bánh su lem, Dĩ Nặc đưa Sprite và bỏng ngô cho Tiêu Nhiên cầm, cả điện thoại cũng để cô giữ giúp anh.

Tiêu Nhiên không có thói quen tra xét điện thoại của Dĩ Nặc, lựa chọn chính sách hoàn toàn tin tưởng Dĩ Nặc. Nhưng lần này, tin nhắn của người nào đó lại cố tình nằm ngoài màn hình, vừa đúng lúc Tiêu Nhiên ấn trúng phím mở, màn hình sáng lên, một tên không có trong danh bạ, nội dung tin nhắn làm trái tim Tiêu Nhiên lỡ một nhịp, “Nặc, chỉ cần anh không kết hôn.....” Cô không nhìn tiếp nữa.

Tay của cô nắm chặt điện thoại, khóa màn hình, cũng không nhìn điện thoại nữa, cố gắng không để mình nghĩ lung tung. Nhưng những suy nghĩ đó cứ bao vây lấy cô, tại sao lại có người gọi anh ấy thân mật như thế? đi n đàn lê q ụy đôn Ngay cả cô quen anh lâu như vậy, đều là không cần xưng hô, hoặc gọi Dĩ Nặc, có thể gọi anh như vậy, hiển nhiên quan hệ của hai người không tầm thường.

“Chỉ cần anh không kết hôn.....” Những lời nói đó cứ như một lời nguyên lẫn quẩn trong đầu cô, từ từ ăn mòn lòng tin của cô. Cô không biết phải điều chỉnh về mặt của mình như thế nào để giống như chưa từng có chuyện gì xảy ra..... Nếu như anh không quan tâm, tại sao lại còn giữ tin nhắn này? Là do tin chắc cô sẽ không xem điện thoại của anh? Hay là cô đã suy nghĩ quá nhiều.....

Rõ ràng Dĩ Nặc chỉ đi một lát, mà chỉ trong mười phút ngắn ngủi Tiêu Nhiên cảm giác như mình bị chứng tinh thần phân liệt, tự cười mình quá dễ dàng dao động. Chỉ một tin nhắn đã làm niềm tin vào cuộc tình này của cô hạ thấp xuống cực độ rồi, can đảm khi quyết định ở bên nhau đã chạy đi nơi nào rồi.....

Dĩ Nặc trở lại nhìn thấy Tiêu Nhiên thẫn thờ, cảm thấy rất kỳ lạ, mua một hộp bánh su kem vị trà xanh mà Tiêu Nhiên thích ăn, hết sức hưng phấn muốn đòi cô nàng tham ăn nay thưởng công, lại không ngờ tâm trạng cô thay đổi đến kỳ lạ, nhận lấy các thứ từ trong tay cô để vào một túi nhựa, tay kia nắm lấy tay cô, “Nhiên Nhiên, em sao vậy? Vừa rồi xảy ra chuyện gì sao? Anh cảm thấy tâm trạng em không tốt.....”

Tiêu Nhiên cố nặn ra một nụ cười, khẽ nói: “Không, không có gì.”

Nếu như mới quen Tiêu Nhiên có thể cho rằng không có việc gì thật, nhưng Dĩ Nặc vừa nghe là đã biết cô không vui, ôm chặt cô đi đến hành lang rạp phim, gặng hỏi, “Rốt cuộc là thế nào? Đừng nói không có việc gì, hù ai đó.....”

Thế nhưng chuyện này cô không có cách nào nói ra khỏi miệng, chẳng lẽ muốn hỏi tại sao có người phụ nữ gửi tin nhắn mập mờ như thế cho anh? Vậy mình thành cái gì, lại còn xem điện thoại của anh..... Cô rầu rĩ không biết phải mở miệng thế nào, dứt tay vào túi áo, sờ trúng điện thoại của anh, lấy nó ra đưa cho anh, “Điện thoại di động của anh.”

Nhìn Nhiên Nhiên như vậy, Dĩ Nặc chợt nhớ tới tin nhắn trong điện thoại, cô xem tin nhắn của anh?

Tiêu Nhiên thấy vẻ mặt của anh, bèn giải thích: “Không phải em cố ý xem, em chỉ nhìn phần đầu thôi, ai bảo anh để tin nhắn ở bên ngoài làm chi.”

Quả nhiên là đã thấy tin nhắn kia, Dĩ Nặc hơi xấu hổ, tin nhắn này nếu chỉ xem phần đầu thì đúng là không mập mờ đến chết mới là lạ. Vì vậy anh mở khóa điện thoại, đưa cho Tiêu Nhiên xem, “Anh không có gì để nói, em đọc hết tin nhắn đi.”

Bán tin bán nghi cầm lấy di động, Tiêu Nhiên không cam tâm nhìn điện thoại, tin nhắn kia là như thế này, “Nặc, chỉ cần cậu không kết hôn, cậu chính là tên độc thân có hại, cô ấy có thể biến cậu thành thế này, tất cả mọi người đều cảm thấy đó là kỳ tích, cậu mà quay lại làm con thiêu thân thì mấy anh em nhất định sẽ không buông tha cậu!”

Hóa ra là như vậy, mặt Tiêu Nhiên càng lúc càng đỏ, trả điện thoại di động lại cho Dĩ Nặc. Xấu hổ cười cười, “Em còn tưởng rằng.....”

Dĩ Nặc cười như không cười nhìn cô, “Còn tưởng rằng anh trên hoa ghẹo nguyệt đúng không?”

Tiêu Nhiên cúi đầu, gật nhẹ một cái bày tỏ sự đồng ý. lee

quayd...on Kẹp chặt Tiêu Nhiên vào trước ngực, Dĩ Nặc cắn răng “tổ cáo” Tiêu Nhiên, “Em xem đi, cứ như vậy mà không tin tưởng anh..... Đúng là không còn gì để nói mà.”

Mặc dù biết anh chỉ nói đùa, không có tức giận, nhưng trên mặt cô vẫn nóng hổi, không nói một lời. Thấy dáng vẻ lúng túng của Tiêu Nhiên, Dĩ Nặc đổi giọng nói: “Được rồi, anh không tức giận, em đừng như vậy, vào xem phim thôi ~ anh mua rất nhiều bánh su kem nhân trà và nhân chocolate, đi nào ~”

Cô vẫn cúi đầu nói với anh: “Thật xin lỗi.....”

Sắp đi vào rạp chiếu phim tối đen, Dĩ Nặc nghe câu này, dừng lại, sau đó kéo Tiêu Nhiên đi vào bên trong, tặng cô hai chữ: “Đứa ngốc.”

Bộ phim có chủ đề về ông già Noel, một câu chuyện cảm động nội dung nói về niềm vui của ông già Noel khi tặng quà cho mọi người mà không cần bất kỳ hồi báo nào. Nước mắt Tiêu Nhiên chảy không ngừng, làm Dĩ Nặc ngồi bên cạnh thấy hơi lo lắng, không biết là do phim quá cảm động hay là vì chuyện vừa rồi mà trong lòng cô còn khó chịu, anh vẫn luôn nắm chặt, không chịu buông tay cô ra.

Xem phim xong, Dĩ Nặc nhìn đôi mắt sưng đỏ của cô, giúp cô xoa xoa đôi mắt còn ướt nước, “Phim ảm áp như vậy mà em cũng có thể khóc, thật phục em luôn, được rồi ngoan nào, đừng khóc nữa, miếu Long Vương sắp bị em làm sụp rồi.....”

Nghe anh nói vậy, Tiêu Nhiên mới ngừng khóc, “Em cũng đâu có cố ý, ai bảo phim này làm cho người ta cảm động như thế.....”

Dĩ Nặc sờ sờ đầu cô, “Được rồi, anh biết rồi..... Là cảm động, lần sau chúng ta chỉ xem phim hài và phim hành động, không coi thể loại này nữa, nếu không em về đến nhà, mẹ em nhất định sẽ nghĩ anh đã làm gì em.”

Hai người lên xe, Tiêu Nhiên lại cúi đầu nói: “Em thật sự không tốt, em không tin anh.....” Dĩ Nặc khẽ thở dài, Tiêu Nhiên cảm thấy trên đỉnh đầu mình hơi tối, sau đó trên môi truyền đến cảm giác ấm áp. Tay của anh nhẹ nhàng lướt qua mặt cô, dịu dàng ôm lấy cô. Trời vào thu, bên trong xe phản phát hương vị tình yêu nồng nàn, đôi mắt sưng đỏ của cô dần nóng lên và tình yêu thương anh dành cho cô càng thêm nồng nhiệt.

Thật là lâu Dĩ Nặc mới buông Tiêu Nhiên ra, “Vậy là huề nhau, không cho em nói vậy nữa, anh cũng có trách nhiệm.” Để cho em phải lo lắng là do anh làm không tốt, trong lòng anh cảm thấy thật có lỗi với Tiêu Nhiên.

Khóc mệt, Tiêu Nhiên ngủ thiếp trên xe.

Ngày hôm sau, vì đỡ dành Tiêu Nhiên mà anh Dĩ Nặc đã làm một chuyện xưa nay chưa từng làm: Mua hai mươi một cái bánh Black Forest (*) cho cô.

Nhớ đến người đồng nghiệp lần trước đã nghe điện thoại của Tiêu Nhiên, anh gửi tin nhắn hỏi thăm xem có nhận được gì hay không. Đồng nghiệp rất hưng phấn trả lời: “Một bó hoa hồng vàng to như vậy, thật là đẹp, anh đúng là quá lãng mạn mà.”

Hoa, hồng, vàng? Chuyện này là sao.....

Kể từ khi mối quan hệ giữa hai người trở nên gắn kết, Dĩ Nặc chưa bao giờ cảm thấy địa vị của mình bị uy hiếp như thế này. Trước đây Trịnh Nhược Hạo quen với Tiêu Nhiên, tuyệt đối không phải là tình cờ, Dĩ Nặc có thể nhìn ra anh ta thích Tiêu Nhiên. Cũng chính điều đó đã kích thích Dĩ Nặc, bây giờ lại có người tặng hoa cho cô.

Tranh thủ lúc rảnh rỗi, anh tìm kiếm ngôn ngữ của hoa hồng vàng, Dĩ Nặc cảm thấy mình mơ hồ rồi, hoa hồng vàng có rất nhiều ý nghĩa. Ví dụ như nói xin lỗi, tình yêu đã chết, nếu là ý nghĩa đó thì do Trịnh Nhược Hạo gửi ư? Nhưng mà trong lúc họp, không hề cảm thấy anh ta có gì khác thường. Hoa hồng vàng còn có ý nghĩa dừng cảm trải nghiệm tình yêu, một ý nghĩa xinh đẹp và cao quý, chẳng lẽ có người đàn ông nào để ý Tiêu Nhiên, muốn dừng cảm yêu cô? Nghĩ thế, trong lòng anh như bình ngũ vị bị đổ, đứng ngồi không yên.

Lúc nghỉ trưa, Dĩ Nặc không nhận được nữa, gọi điện thoại cho Tiêu Nhiên, cô nghe máy, tâm trạng không tệ. “Em nhận được bánh rồi!”

Cô cũng không nói một chữ nào về chuyện hoa hồng vàng làm cho anh thấy kỳ lạ hơn, rõ ràng là nhận được hoa, cũng không nói người nào gửi, trước kia thì chuyện gì cũng nói, nhưng bây giờ thành người yêu thì không thể thẳng thắn sao?

Dĩ Nặc im lặng một lát, cười hỏi cô: “Thế nào, ăn ngon không?”

“Không được ngon bằng bánh ở Kim Cát, nhưng vẫn rất ngon, lần sau mua cappuccino nữa.....” Tiêu Nhiên vui vẻ nói cứ như một đứa bé.

“Còn những món quà khác.....” Dĩ Nặc không kiềm được, mở miệng hỏi.

Tiêu Nhiên hơi sững sốt, “Là anh sao?”

“Cái gì?” Dĩ Nặc không hiểu gì cả.

Tiêu Nhiên nói tiếp: “Anh đừng nói với em hoa hồng vàng cũng là do anh gửi.”

Hả? Tình huống này là sao, chẳng lẽ cô cũng không biết do ai gửi ư? Chẳng lẽ là người yêu thầm cô? Dĩ Nặc lại cảm thấy dễ chịu hơn một chút, “Dĩ nhiên không phải anh gửi, anh chỉ đúng lúc biết được, muốn hỏi em là do ai tặng thôi.”

“Ừm, em cũng không biết ai tặng.....” Giọng Tiêu Nhiên có vẻ mệt mỏi, Dĩ Nặc tin cô sẽ không lừa anh, xem ra là có người âm thầm ái mộ cô. Rốt cuộc là ai đã gửi hoa hồng vàng cho Tiêu Nhiên, mục đích là gì đây?

Nhưng anh không muốn bộc lộ sự lo lắng của mình, “Anh thật bất ngờ thì ra sức quyến rũ của Phương đại tiểu thư đã làm bao nhiêu người phải say đắm, có lẽ một ngày nào đó em sẽ gặp được người yêu thầm em.....”

Tiêu Nhiên cau mày, “Anh cũng biết gần đây công ty em rất bận rộn, em lấy đâu ra thời gian để quản những chuyện xa tận Thái Bình Dương này hả.....”

Cũng đúng, gần đây cô ấy vì đi theo học hỏi trong chuyên mục của Dick Chuang, đã tốn rất nhiều thời gian, mà cô ấy lại còn cố gắng đi chung với mình, nghĩ đến đây, tên của người này sáng rõ trong đầu anh, anh ta là nhà thiết kế thời trang nổi tiếng, tên tiếng anh là Dick, không lẽ hoa hồng là do anh ta tặng?

Tiêu Nhiên giao bản phỏng vấn Dick Chuang cho Tổng biên tập kiểm duyệt, trong lúc nóng lòng chờ kết quả thì nhận được điện thoại từ một số lạ.

“Xin chào, Alice, còn nhớ tôi không? Tôi là Dick Chuang.” Giọng nói trong điện thoại của anh ta vẫn dễ nghe. Một người nổi tiếng như thế lại có thể gọi điện cho mình, Tiêu Nhiên không tin vào tai mình, chuyện này là thật sao?

“Xin chào, tôi là Alice.” Tiêu Nhiên khéo léo trả lời.

“Để bày tỏ lòng sự yêu thích bài viết lần trước của cô về tôi, cuối tuần này tôi có một bữa tiệc, rất hân hạnh được mời cô đến, không biết cô có hứng thú không?”

Đi..... Đi đến chỗ của anh ta? Đây chính cơ hội mà mỗi người đều tha thiết có được, dĩ nhiên cô muốn đi. Chẳng qua thiên hạ không có bữa tiệc nào miễn phí, đột nhiên đối xử tốt với cô như thế, chắc chắn có mục đích. Nhưng mục đích là gì..... Nếu so với mấy cô người mẫu bên cạnh anh ta thì mình kém xa, vậy tuyệt đối không phải vì mặt của cô, mà gia thế của cô cũng không có gì đặc biệt, rốt cuộc người này muốn cái gì đây?

Có lẽ Dick Chuang cũng đoán được nguyên nhân Tiêu Nhiên do dự, cho nên anh cười cười, “Sẽ có rất đông người, cô có thể gặp rất nhiều người nổi tiếng trong giới thời trang, là một cơ hội phát triển các mối quan hệ, cũng có thể dẫn theo một người bạn của cô.”

Thì ra là hoạt động công khai, có thể làm cho nhà thiết kế này dễ mắt đến, cô thật sự quá vinh hạnh rồi, huống chi người ta còn cho mình dẫn theo bạn, cũng không có gì phải sợ. Nghĩ đến chỉ nói chuyện qua điện thoại mà anh ta có thể đoán được suy nghĩ của mình, thì cô thấy anh ta là người rất đáng sợ: “Cảm ơn anh! Tôi nhất định sẽ đến, lúc đó cũng đừng ngăn tôi ngoài cửa.”

Dick cười cười, cô gái này đúng là luôn làm cho người ta thoải mái, anh thuận tiện hỏi một câu: “Cô thích hoa hồng vàng không?”

Hoa hồng vàng là anh ta tặng! Lần này thì Tiêu Nhiên đúng là thụ sủng nhược kinh rồi, một nhà thiết kế nổi tiếng lại tặng hoa cho cô. “Hoa là do anh gửi? Rất cảm ơn! Rất đẹp.”

Dick cúi người, “Cô thích là được rồi, lần trước lúc cô đến, cô mặc âu phục màu vàng, nên tôi cảm thấy nó rất xứng với cô.”

Không ngờ nhà thiết kế này còn có tình ý như thế, còn người đàn ông của cô lại tặng bánh ngọt cho cô, đánh giá hai bên, vẫn là người đàn ông của mình chiến thắng, Black Forest đúng là tốt nhất ~”

Chẳng qua trong công việc, tích góp từng tí cơ hội giao thiệp là chuyện rất quan trọng, có thể được người nổi tiếng tự tay diu dắt, đương nhiên là phải đồng ý. Tiêu Nhiên không phải là người ngốc, trong công việc cô đều rất cố gắng để gặp được người có thể giúp đỡ, không phải không có những tranh đua trong phòng làm việc, khéo léo tỏ ra yếu kém sau đó từ từ tích lũy năng lực của mình chính là nguyên tắc làm việc của cô.

Vì vậy sau khi tan việc, Tiêu Nhiên nói tin tức này cho Dĩ Nặc nghe. Phản ứng đầu tiên của anh chính là vô sự bất ân cần, nhất định là không có chuyện gì tốt, nhưng mà Tiêu Nhiên hưng phấn nói tin tốt này cho anh nghe, anh không thể nói những lời này ra được. Anh không thể để những ghen tức của mình cản trở sự nghiệp của Tiêu Nhiên. Công việc Tiêu Nhiên đang làm cũng giống như niềm đam mê của anh, đều không hề mảy may.

Tiêu Nhiên hỏi anh, “Em biết rõ anh không thích xã giao, nhưng hôm đó có thể đi với em không? Với em mà nói thì nó rất quan trọng đấy.”

Luôn ở bên cạnh cô anh cũng có thể yên tâm, nên Dĩ Nặc đồng ý, rốt cuộc người tặng hoa hồng vàng cho Tiêu Nhiên đang có mưu mô gì, anh phải đề phòng cho thật tốt mới được.

Cuối tuần, Tiêu Nhiên mặc bộ váy do Dick thiết kế đi đến vũ hội xa hoa này, đứng trước cổng ra vào, cô phải há hốc mồm rồi. Vốn dĩ cô chỉ cho rằng đây là bữa tiệc đơn giản tổ chức ở nhà anh ta, nào ngờ lại là ở khách sạn năm sao, tuần nam mỹ nữ đi qua đi lại ở phòng khách, đàn ông mang giày Tây, phụ nữ thì mặc váy dạ hội hoa mỹ.

Nhìn lại mình, hoàn hảo không có mất thể diện, trang phục của người bên cạnh thì càng thể hiện thẩm mỹ tốt của anh, được rồi..... Trời sinh voi sinh cỏ. Tiêu Nhiên tự an ủi mình.

Đến lúc chủ nhân của bữa tiệc xuất hiện, mọi người đều ríu rít nhường đường, tất cả đều như sao quanh trăng sáng, giới thời trang chính là vậy, nếu như anh còn ở trên đỉnh thì anh sẽ có tất cả, không chỉ có đặc quyền hơn người mà còn có rất nhiều sự ủng hộ, nhưng một khi hết thời, cũng sẽ như rơi từ trên mây xanh xuống đáy vực, cho nên có thể giữ vững, luôn để mình là người dẫn đầu xu thế thời trang mới là người bất bại.

Tiêu Nhiên nép vào bên cạnh Dĩ Nặc, hờ hững nhìn phản ứng của những người này, sau khi vào đến hội trường, nhờ vào bộ trang phục do Dick thiết kế đã tranh thủ được sự tán thưởng của một số người trong nghề, chẳng qua, cái người bên cạnh cô cũng đang thu hút sự chú ý của các cô gái, cánh tay đang kéo tay của anh siết chặt hơn. Dĩ Nặc nhìn cô, hỏi: “Sao vậy?”

Cô ghé vào tai anh, nói nhỏ: “Anh không nhìn thấy xung quanh có rất nhiều đôi mắt sao.....”

Dĩ Nặc nhìn một vòng cái nơi hoàn toàn không quen thuộc này, không cảm thấy gì khác thường. Tiếp tục hỏi: “Sao vậy?”

“Những phụ nữ ở đây đang nhìn như đang tại sao bên cạnh một anh đẹp trai chất lượng tốt lại là một người như em.....” Tiêu Nhiên cảm thấy hơi ừ ừ, mặc dù đàn ông trưởng thành được như Dĩ Nặc là một điều không dễ dàng, nhưng dù sao cô cũng là thanh thủy xuất phù dung, cũng không kém người khác, tại sao khi đứng bên cạnh anh, lại làm cho người ta cảm thấy giống như cỏ đuôi chó mọc trên đất đai màu mỡ vậy?

Dĩ Nặc cười cười, rút tay ra, ôm lấy hông cô, “Em xem, trong những mỹ nữ ở đây, em là chói mắt nhất. Em phải tin tưởng có những thứ không phải chỉ cần bên ngoài là có thể che kín được.”

Tiêu Nhiên biết ý anh, nhưng cố tình vờ như nghe không hiểu, “Anh nói là trước ngực sao..... Đúng là em không thuộc dạng vĩ đại, lúc cao trung anh xem nhiều tạp chí Playboy, cũng biết anh không thích dạng như em, mà phải là cỡ quả bóng rổ.....”

Nghe Tiêu Nhiên nói mấy câu này, suýt chút nữa là anh phun rượu trong miệng ra, khó khăn nuốt xuống, Dĩ Nặc véo nhẹ cô một cái, “Em còn dám lưu manh như thế sao? Dầu gì đây cũng là nơi tụ tập của các nhân vật nổi tiếng trong giới thời trang, anh không phải người trong giới nên cũng chẳng sợ mất thể diện, nhưng còn em, cẩn thận để người khác nghe thấy đấy.”

Tâm trạng khẩn trương của Tiêu Nhiên cứ như vậy mà biến mất không thấy đâu. Dick Chuang đi tới, nhìn Dĩ Nặc, đưa tay ra: “Xin chào! Tôi là Dick Chuang, Trương Tử Thần. Tiêu Nhiên, đây là gì của cô?”

Anh ta rất ít khi giới thiệu như vậy, thế nên khi nghe anh ta gọi tên tiếng Trung của mình thì hơi ngắc người, cũng may phản ứng kịp, giới thiệu người bạn trai đáng tự hào của mình với nhà thiết kế đại tài, “Đây là bạn trai tôi, hôm nay đi cùng với anh ấy để tham gia náo nhiệt.”

Nhìn Tiêu Nhiên mặc tác phẩm tâm đắc của mình, cô mặc lên hiệu quả còn ngoài cả mong đợi. Vừa rồi lúc đi qua đám đông, anh liếc mắt đã nhìn thấy cô, nụ cười nhàn nhạt, không hề che giấu, cử chỉ hào phóng, làm cho bộ trang phục này thêm phần cao quý mà không mất đi vẻ đáng yêu, hoàn toàn cho anh thấy hiệu quả mà mình mong muốn. Mấy năm nay anh đã nghe quen tai nhìn quen mắt những mỹ nữ vây xung quanh mình, nên ánh mắt của anh thỉnh thoảng sẽ không tự chủ được nhìn về một nơi đó, kiếm tìm một bóng dáng có sắc đẹp không vương bụi phấn.

Bạn trai? Trương Tử Thần nhìn Dĩ Nặc, ngoại hình khôi ngô tuấn tú, lại có chút kiêu ngạo, lúc nhìn Tiêu Nhiên khoe mắt đuôi mày đều mang theo nụ cười có vẻ rất dịu dàng, nhìn động tác của hai người cũng đủ biết quan hệ của bọn họ nhất định rất tốt.

“Nếu như không ngại, có thể cho tôi mượn bạn gái của cậu mấy phút được không?” Anh ta không quan tâm chuyện này, ngược lại nói với Tiêu Nhiên. Cô nhìn Dĩ Nặc, anh mỉm cười, “Anh đi ăn chút gì đó, em đi theo Trương tiên sinh đi.”

Trương Tử Thần nghe câu này, không khách khí kéo Tiêu Nhiên đi về một đám đông. Dĩ Nặc đứng từ xa nhìn người đàn ông trẻ tuổi. Sự nghiệp thành công, bối cảnh ưu tú, có thể nói là người đàn ông hoàn mỹ. Hôm qua Tiêu Nhiên nói cho anh biết hoa là do người này gửi, anh lập tức lên mạng điều tra người này. Nhìn toàn bộ tài liệu về anh ta, ngay cả anh cũng không thể không thán phục, người này đúng là có chút danh tiếng trong giới thời trang, hơn nữa còn đường huy hoàng mà anh ta đi qua tựa như tình tiết trong truyện cổ tích. Nhiên Nhiên sùng bái anh ta cũng không phải là không có lý, nhưng nhìn ánh mắt của người đó luôn vô tình hoặc cố ý nhìn về phía anh, mang theo mùi vị khiêu khích, anh cảm thấy caravat của anh đang siết chặt lại, anh sắp thở không nổi rồi.

Xem ra lại thêm một người thưởng thức vẻ đẹp của Tiêu Nhiên rồi

41. Chương 40: Good Or Bad Luck.....

Tại địa bàn của mình, Trương Tử Thần mang theo khí thế quốc vương, anh ta dẫn Tiêu Nhiên đến gặp những nhân vật quan trọng trong giới, do anh ta giới thiệu nên những người này cũng cư xử lịch sự với cô, thậm chí còn có truyền thông chụp hình. Nở nụ cười cứng ngắc nhìn đèn flash chớp tắt trước mắt mình, Tiêu Nhiên thật sự muốn chạy trốn thật nhanh, nhưng đây là trường hợp không thể làm theo ý mình, vì vậy cô không thể làm gì khác hơn là làm tốt nhân vật làm nền của mình. Dù sao thực tế thì mọi người đều tới vì Dick Chuang, không có liên quan đến cô.

Nhưng Dick Chuang lại cố tình đẩy Tiêu Nhiên đến trước ống kính, thậm chí còn có người hỏi thân phận Tiêu Nhiên, anh ta chỉ cười cười, nói là bạn tốt, lại càng làm nhiều người chú ý hơn.

Hơn nửa tiếng, không hề ngừng nghỉ, các ngôi sao lớn cũng đến, cô lúng túng đi bên cạnh anh ta, gặp những người mà bình thường chỉ có thể thấy trên tivi. Tiêu Nhiên cảm thấy mình giống như Alice bước vào thế giới thần tiên, cái gì cũng thật mới mẻ.

Dĩ Nặc đứng uống rượu gần đó, rất nhiều mỹ nữ nhìn thấy anh thì đều muốn lại gần, nhưng nhìn thấy sắc mặt u ám của anh thì ý định này đã bị thổi bay mất.

Tiêu Nhiên thỉnh thoảng đưa mắt tìm Dĩ Nặc, khi thấy có mỹ nữ tiến tới gần anh, cô rất muốn chạy qua đó, thấy Dĩ Nặc từ chối những người đẹp kia, trong lòng cô rất ngọt ngào, vì vậy khẽ cười, Dĩ Nặc thấy cô cười, thì có chút không được tự nhiên.

Chờ đến lúc Trương Tử Thần thả Tiêu Nhiên, cô vội vàng chạy trốn khỏi hoàng tử, lao đến bên cạnh Dĩ Nặc, cắn răng nghiêng lợi oán trách: “Một chết đi được, em vẫn không thích hợp với loại sự kiện này.....” Cô không để ý hình tượng, đặt toàn bộ sức nặng lên người Dĩ Nặc, đứng nửa tiếng trên đôi giày cao gót mười phân, còn mệt hơn là kéo cô đi Vạn Lý Trường Thành.

Dĩ Nặc hết cách cười cười, “Nhưng anh nhìn thấy người nào đó vẫn rất vui vẻ mà.”

Tiêu Nhiên liếc anh một cái, dáng vẻ đoan trang nhưng trọng tâm lại đặt trên người Dĩ Nặc, “Con mắt nào của anh nhìn thấy em vui vẻ..... Tình huống thế này em không thể thích ứng được.....”

Chưa đợi Dĩ Nặc trả lời, Tiêu Nhiên đang dựa trên vai anh nói: “Em thật sự hơi mệt, đi chào hỏi anh ta, chúng ta đi về thôi.”

Dĩ Nặc nhìn nhìn Tiêu Nhiên, đây là một cơ hội tốt, người bình thường còn lâu mới nghĩ đến đi về trước. Nhìn Tiêu Nhiên, thấy vẻ mặt cô cứ như không chịu nổi nữa, anh mới thở dài, được rồi, đây mới là chuyện mà cô có thể làm, vì vậy anh vui vẻ nắm lấy tay cô, chào hỏi Trương Tử Thần, chạy trốn khỏi bữa tiệc xa hoa huyền ảo này.

Ở trên xe, Dĩ Nặc tùy tiện nhắc đến bữa tiệc: “Biết nhiều nhân vật quan trọng như vậy, có phải rất vui đúng không?”

Tiêu Nhiên gật đầu một cái, “Quả thật nếu như trước kia được tiếp xúc với những nhân vật như vậy, em nhất định sẽ cảm thấy mình đang nằm mơ, nhưng mà bây giờ mọi thứ đều thành sự thật.”

“Được hoàng tử giới thiệu kể thời trang hộ tống, cũng không bất ngờ ~” Giọng điệu của anh nghe có chút kỳ quái.

Đương nhiên Tiêu Nhiên luôn nhạy bén có thể nghe được điểm khác thường, híp mắt đến gần Dĩ Nặc, tươi cười rạng rỡ hỏi: “Vừa rồi, hình như em ngửi thấy mùi gì đó, hình như chua quá.....”

Dĩ Nặc tập trung nhìn về phía trước, “Cái gì?”

Tiêu Nhiên có chút hài lòng, thật không thể ngờ có một ngày anh ấy sẽ ghen. Từ trước đến nay, người luôn trên hoa gheo nguyệt, Khương Dĩ Nặc, lại có thể ghen, đây là một việc đáng để kỷ niệm đấy.

“Có người ghen?” Tình trạng uể oải vừa rồi đã biến mất, ôm đầu gối ngồi bên cạnh, vui vẻ nhìn bạn trai mình.

Dĩ Nặc thỉnh thoảng nhìn Tiêu Nhiên, thấy tư thế này của cô, anh phải hít sâu một hơi, “Em yêu, em để chân xuống được không?”

Tiêu Nhiên quả quyết lắc đầu, “Không chịu, như thế này rất thoải mái.”

Dĩ Nặc thở dài, thừa dịp dừng đèn đỏ, lấy áo khoác tây trang ở ghế sau, ném lên người cô, nhìn đèn đường trước mặt nói, “Mặc vậy ngăn như vậy mà dám ngồi tư thế đó, thật đúng là không biết tự giác mà.....”

Ý thức được tư thế vừa rồi của mình để lộ nội y, Tiêu Nhiên đỏ mặt, che kín cả người mình, nhỏ giọng lầm bầm một câu: “Còn không phải là do em quá mệt mỏi sao.....”

Anh không lên tiếng, tiếp tục lái xe, một lát sau, người bên cạnh cũng không có động tĩnh gì, Dĩ Nặc nhìn một chút, cô lại có thể ngủ thiếp đi, xem ra là rất mệt mỏi. Gương mặt hồng hồng lộ ra bên ngoài, anh lấy tay vuốt tóc cô, cô chỉ giật giật vài cái, đổi tư thế rồi tiếp tục ngủ.

Đến dưới nhà Tiêu Nhiên, anh đẩy nhẹ Tiêu Nhiên, “Này, này, đến nhà rồi.....”

Tiêu Nhiên vẫn còn buồn ngủ nhưng mở mắt nhìn anh một cái rồi nhắm hai mắt lại, “Được rồi, để em ngủ một lát nữa.”

Dĩ Nặc lại đẩy nhẹ cô lần nữa, “Này, Phương Tiêu Nhiên, đến nhà rồi.”

Kết quả cô túm lấy tay anh, đặt đầu mình lên, làm gối đầu, ngủ tiếp. Cô vốn là người rất khó đánh thức, Dĩ Nặc hết than lại thở, xuống xe, đi về bên phía Tiêu Nhiên, vừa bế cô xuống xe vừa nói với người ngủ như chết kia: “Vị bạn học này, em nên giảm cân đấy, gần đây rất mập.”

Đến nhà Tiêu Nhiên, mẹ Phương nhìn thấy con gái ngủ đến trời đất mờ mịt, không khỏi lắc đầu, hỏi Dĩ Nặc: “Các con không phải đi tham gia party ư? Sao con bé lại ngủ thành ra như thế? Uống nhiều quá hả?”

Dĩ Nặc cười cười, vừa bế Tiêu Nhiên vào trong phòng của cô, vừa nói: “Không có, chỉ do không quen với những trường hợp như thế này, uống chút rượu nên có hơi mệt. Không có việc gì.”

Hôm sau, tiêu đề của một tờ báo mạng viết thế này: Trong bữa tiệc của nhà thiết kế thời trang một cô gái thần bí xuất hiện, kèm theo hình Trương Tử Thần và Tiêu Nhiên chụp chung.

Buổi sáng, Tiêu Nhiên cảm thấy chân mình đã không còn là của mình, vì vậy mang giày thể thao, quần jean, cũng không quần không phải thứ sáu, cứ như vậy mà đi làm. Kết quả đến công ty, tất cả mọi người đều nhìn cô bằng ánh mắt khác thường, cô lúng túng cười cười, “Hôm qua tôi bị thương, ngại quá.....”

Nhưng mọi người vẫn cười mập mờ, Tiêu Nhiên có chút lúng túng, vì vậy chỉ có thể cười gượng, sau đó ngồi vào chỗ của mình. Vẫn chưa có ai tìm đến, điện thoại của cô đã vang lên.

“Phương, Tiêu, Nhiên! Hôm qua cậu đi đâu hả!” Ma âm của bà vú truyền vào não, Tiêu Nhiên nhú nhú mày, đi nhanh đến khu nghỉ ngơi, “Bà vú, thế nào? Ngày hôm qua tôi đi dự tiệc với Dĩ Nặc, sao vậy?”

Âm thanh bà vú rít dài, “Vậy sao cậu và nhà thiết kế thời trang nổi tiếng lôi kéo nhau, còn lên báo mạng?”

“Hả? Chuyện gì xảy ra?” Tiêu Nhiên vội vàng chạy về chỗ ngồi của mình.

“Cậu vội lên mạng xem tin tức đi, trời ạ, tối hôm qua cậu ăn mặc thật đẹp, bị chụp hình nhiều như vậy mà cậu cũng không bị đèn flash làm biến dạng.....”

Rốt cuộc đây là chuyện gì, Tiêu Nhiên nhanh chóng mở điện thoại, sau đó tìm theo keyword, quả nhiên tin tức trên các trang web đã quá phóng đại rồi. Cô không tránh khỏi sửng sốt, chuyện này là thế nào, sao trên báo lại có những bài viết thế này? Là những nhà truyền thông hôm qua tới bữa tiệc sao? Vì vậy cô lập tức gọi điện cho Dick Chuang.

Điện thoại được nhận ngay, “Alo?”

“Là Trương tiên sinh sao? Tôi là Phương Tiêu Nhiên.” Tiêu Nhiên có chút vội vàng, muốn hỏi rõ mọi chuyện, cũng sợ đối phương sẽ không hài lòng, dù sao đây cũng là người không có liên quan đến cô, “Không biết người nào viết mấy bài báo bậy bạ, hiện tại trên mạng đã lan truyền tin tức nói tôi là bạn gái của anh, tôi mới biết từ một người bạn, cụ thể phải xử lý như thế nào, tôi muốn trao đổi với cấp trên một chút, trước tiên vẫn nên nói rõ với anh một chút.”

“Ồ, tôi đã xem rồi, vừa muốn liên lạc với cô thì cô đã gọi đến. Không có chuyện gì đâu, những chuyện như thế này không cần phải dàn xếp ồ ồ thỏa, cái giới này cũng không khác giới giải trí, những bài báo không đúng sự thật có rất nhiều, mặc kệ là tốt nhất.” Hiển nhiên là người từng trải nên rất bình tĩnh, tuyệt đối không để ý đến tên của mình xuất hiện chung với một cái tên vô danh tiểu tốt.

Tiêu Nhiên nghe thấy người ta đã không có phản ứng gì, trong lòng mới hơi yên tâm một chút, “Vậy thì tốt, tôi sợ anh hiểu lầm là tôi muốn mượn tên tuổi của anh, cho nên.....”

Đầu dây bên kia vang lên tiếng cười, “Cô đúng là người đơn giản, hoàn toàn không thể liên quan đến những chuyện này, cô yên tâm đi, tôi biết rõ mà, tôi cũng sẽ cho người xử lý, không cần lo lắng, tôi sẽ nói với cấp trên của cô.”

Ngay lập tức, cô cũng không còn khẩn trương, loại tin tức này ở trong giới giải trí cũng giống như trời đầy sao. Điện thoại của cô vang lên tiếng tin nhắn, cô cúi đầu nhìn điện thoại của mình.

“Nhiên Nhiên, có tiện nghe điện thoại không? Gọi lại cho anh.” Là Dĩ Nặc.

Trong lòng nhanh chóng trở nên khẩn trương, Dĩ Nặc cũng biết tin tức này? Anh ấy sẽ tức giận sao? Cần điện thoại, không biết nên trả lời anh thế nào.

Nhưng thế nào cũng nên gọi cho anh, chết sớm siêu sinh sớm. “Alo? Dĩ Nặc.....”

“Có người quấy rầy em không? Anh nhìn thấy tin tức, em có sao không?” Dĩ Nặc lại không hề tức giận, đúng là không thể tưởng tượng được. Tiêu Nhiên trả lời anh: “Em không sao. Chỉ là mọi người đều nhìn em cười rất kỳ lạ.”

Dĩ Nặc thở phào nhẹ nhõm, vừa rồi Trịnh Nhược Hạo tới nói cho anh biết, hai người cùng xem tin tức, đều cảm thấy thật sự là khóe léo. Anh không có ghen, mà còn lo lắng cho Tiêu Nhiên. Nhà thiết kế thì cần loại mảnh lời này nhưng Tiêu Nhiên không giống như vậy. Cô vốn là người thích yên ổn, gặp phải tình huống này, tay chân sẽ luống cuống. Vì vậy vội vàng liên lạc với con heo nhỏ này, thật may là cô không có việc gì, lúc này anh mới yên tâm.

“Vậy anh ta có liên lạc với em không?” Vừa nghĩ tới tối hôm qua, Trương Tử Thần một mực lôi kéo Tiêu Nhiên đi xã giao, Dĩ Nặc cũng rất bất mãn. Chuyện này anh ta cũng có trách nhiệm, xem ra mình cũng nên khai thác các mối quan hệ mới, nếu cứ như vậy thì thật bị động.

Tiêu Nhiên trả lời bằng vài câu ngắn gọn, tổng biên tập gọi cô qua đó, cô vội vã cúp điện thoại, đi vào phòng cấp trên báo cáo.

“Party hôm qua cô cũng đến sao? Lúc tôi đến thì cô về rồi.” Thái độ cấp trên chưa bao giờ hòa nhã như thế này, thật sự làm cho Tiêu Nhiên cảm thấy thụ sủng nhược kinh.

Cấp trên nói tiếp: “Vừa rồi Dick đã gọi điện cho tôi, anh ta cũng đã giải thích với tôi, cô không cần để ý chuyện này, rất nhanh sẽ ổn thôi, gần đây có rất nhiều buổi biểu diễn thời trang, cô cũng biết, muốn tiếp tục làm việc trong cái giới này, cô cũng nên đi xem một chút, học hỏi ở các vị tiền bối nhiều hơn.”

Chuyện này như vậy mà lại có thể bình an vượt qua, Tiêu Nhiên cảm thấy lời cầu nguyện thâm kính của mình đã được thần linh nghe được. Bình an đi ra khỏi phòng cấp trên, lại nhìn thấy ánh mắt của mọi người, cô cảm thấy nhức đầu, bình tĩnh trở về bàn của mình, làm chuyện của mình.

Patrick chạy tới, trong giới này cậu ấy đứng đầu về xã giao, quan hệ với người trong công ty đều không xa không gần, chỉ thân với một mình Tiêu Nhiên, nghe chuyện này làm sao có thể không chạy tới nhiều chuyện. Mắt cậu ta lấp lánh hỏi Tiêu Nhiên: “Con người của Dick rất tốt sao? Có thể để cho cô lên báo, thật là tốt.....”

Tiêu Nhiên liếc liếc mắt về phía mọi người xung quanh, tựa như nhìn mà không nhìn, bắt đầu dĩ cười cười: “Cậu xem mọi người đang có tình trạng gì kia? Trước giờ tôi luôn không hài lòng những chuyện này, chỉ cần ở hậu trường là được, tôi không có dã tâm lớn như vậy, như thế này tôi rất không thoải mái.”

Patrick thấy cô như vậy, kéo cô ra khỏi phòng làm việc, rất nghiêm túc nói: “Chuyện này là chuyện tốt, cho nên tất cả mọi người đều đang ghen tỵ, nếu không cô cho rằng đây là chuyện gì? Quan hệ của mọi người trong phòng làm việc không có đơn giản như vậy, đối với những chuyện có lợi cho mình đương nhiên là muốn

giữ cho thật chặt rồi, không phải là cô muốn cả đời làm một biên tập nho nhỏ chứ?” Anh ta ưu nhã vẫy tóc của mình, “Bình thường quây thế nào thì quây, nếu như mà tôi có cơ hội một bước lên mây thì tôi nhất định không chút do dự mà bước đi.”

Tiêu Nhiên bật cười, nói hùa theo anh: “Biết ~ tôi biết, cậu yên tâm đi. Nếu như cậu phải một bước lên mây, tôi nhất định là người đầu tiên hâm mộ cậu, mỗi lần cậu ra sân đều tặng cho cậu một giỏ hoa thật lớn!”

Patrick đá lông nheo với cô, “Đến lúc đó, dĩ nhiên tôi sẽ xem trọng cô ~”

Cô vui vẻ nhìn dáng vẻ phô trương của Patrick, chợt nghĩ đến trong truyện Forest Gump có một câu kịch rất kinh điển: cuộc sống như một hộp chocolate, con không bao giờ biết được con sẽ đạt được cái gì. Cho nên không thể đoán trước được tương lai mới làm cho người ta tràn đầy chờ mong và có động lực.

Mặc kệ có bất kỳ thay đổi gì, cô đều phải đối mặt, mỗi người đều có con đường mà mình phải đi, nếu vì chuyện này làm cho đồng nghiệp có ý kiến gì với cô, thì cô cũng sẽ thản nhiên làm chính mình.

42. Chương 41: Sợ Hãi Không Biết Phải Đối Mặt Như Thế Nào

Tiêu Nhiên vẫn như trước đây, tiếp tục cuộc sống của mình, làm công việc của mình. Mấy ngày trôi qua, tất cả mọi người bắt đầu không tiếp tục soi mói chuyện này nữa, cũng thấy Tiêu Nhiên vẫn như trước, tự nhiên sẽ mặc kệ, cho dù mọi người có suy đoán cũng chỉ giấu trong lòng.

Tình cảm của Dĩ Nặc và Tiêu Nhiên cũng đi vào quỹ đạo, hai người tương thân tương ái làm cho người lớn hai nhà cảm thấy chuyện vui sắp đến rồi.

Hết giờ làm, Dĩ Nặc đúng giờ tan sở, lái xe đi đón Tiêu Nhiên. Dưới lầu công ty, anh hốt hoảng nhìn thấy một bóng dáng, trái tim khẽ lệch nhịp, bên cạnh bóng dáng ấy là một người không thể nào quen thuộc hơn được nữa, trong công ty, ngoại trừ Dĩ Nặc thì không ai có thể sánh bằng, là Trịnh Nhược Hạo.

Nhưng chỉ là thoáng qua mà thôi, làm cho Dĩ Nặc hơi nghi ngờ có phải là mình đã nhìn lầm hay không, cô ấy không thể nào ở đây được.

Sau khi đón Tiêu Nhiên, hai người cùng nhau ăn cơm, Dĩ Nặc vẫn nhớ lại bóng dáng xuất hiện ở dưới lầu, anh luôn cảm thấy giống như đã từng quen biết, không phải là cô ấy chứ?

Dĩ Nặc vẫn luôn im lặng, mặc dù Tiêu Nhiên cảm thấy kỳ lạ nhưng cũng không nói một lời. Hai người yên lặng ăn cơm nhưng lại có cảm giác như đang cãi nhau.

Lúc món ngọt được mang lên, Dĩ Nặc cảm thấy không ổn, vì vậy hỏi Tiêu Nhiên: “Nhiên Nhiên, hôm nay tâm trạng em không tốt sao?”

“Không có, cảm xúc không ổn phải là anh mới đúng chứ?” Tiêu Nhiên lạnh nhạt nói.

Do vừa rồi anh tập trung nghĩ đến người kia nên có chút thần thờ, vì vậy lấy lòng nói: “Anh đang nghĩ không biết khi nào em mới làm bánh bông lan trà xanh mật ong cho anh, nói làm cho anh từ rất lâu rồi.....”

Rõ ràng là lời nói qua loa lấy lệ, nếu như là người khác, có thể sẽ tin. Nhưng đây là Tiêu Nhiên, làm sao cô có thể không nhìn ra, vì vậy chỉ có thể cười chế giễu, tiếp tục ăn bánh ngọt của mình, không nói một lời.

Nhìn Tiêu Nhiên vẫn im lặng như trước, Dĩ Nặc biết Tiêu Nhiên có chút tức giận, “Được rồi, một lát đi xem phim, em muốn xem phim gì?”

Bỏ miếng bánh phô mai trà xanh cuối cùng vào miệng, Tiêu Nhiên ậm ờ trả lời: “Gì cũng được.”

Hai người đứng dậy, Tiêu Nhiên tự mình bỏ đi trước, lúc Dĩ Nặc tính tiền xong, cô đã đi thật xa rồi. Thời tiết dần lạnh, chiếc váy cô mặc khẽ tung bay trong làn gió, tựa như con bướm bướm xinh đẹp.

Dĩ Nặc nắm lấy tay Tiêu Nhiên, tay của cô đã trở nên hoàn toàn lạnh lẽo.

Anh cởi áo khoác của mình, choàng lên người Tiêu Nhiên, ôm lấy hông cô, “Nhìn em kìa, trời thì lạnh mà em thì dễ bị lạnh, cũng không chịu mặc nhiều hơn một chút, thiệt là.....”

Tiêu Nhiên vẫn không nói chuyện, Dĩ Nặc biết cô tức giận thật rồi, tiếp tục lấy lòng cô: “Được rồi, đừng tức giận nữa, chúng ta đi xem phim được không~”

Cô miễn cưỡng cười cười, sau đó lại khôi phục vẻ mặt nghiêm túc. Dĩ Nặc hết cách, mua nước và bắp rang bơ, kéo Tiêu Nhiên vào rạp phim.

Rạp phim tối đen, tay của anh nắm chặt tay cô, hơi ấm từ tay anh truyền qua tay cô, làm cho bầu không khí ngột ngạt vừa rồi cũng đã dịu xuống.

Phim chiếu được một nửa, điện thoại Dĩ Nặc rung lên, anh lấy điện thoại ra, liếc nhìn một cái, sau đó cất đi. May nhờ rạp phim mờ mờ tối tối nên không ai nhìn thấy nét mặt lúc này của anh, nếu không, nhất định Tiêu Nhiên sẽ nhìn ra anh có điều bất ổn. Là tin nhắn của Lam Tang, chỉ mấy từ ngắn ngủi: Dĩ Nặc, em đã trở về, Lam Tang.

Liên lạc không hề báo trước, làm Dĩ Nặc có chút không kịp thích ứng. Cứ nghĩ rằng anh đã có thể đặt xuống đoạn quá khứ này rồi, nhưng đến lúc phải đối mặt, tại sao trong lòng vẫn bối rối như vậy.

Bộ phim kết thúc, lúc ra khỏi rạp phim, Tiêu Nhiên mỉm cười nhìn Dĩ Nặc, vừa định nói một đoạn khôi hài trong phim, thì lại phát hiện vẻ mặt Dĩ Nặc không được tốt.

Tiêu Nhiên nhìn anh một lát, trong lòng có dự cảm xấu, không thể nói rõ tại sao lại như vậy, nhưng thật sự đã làm cô bắt đầu muộn phiền. Từ lúc mới gặp mặt đã cảm thấy anh ấy không được bình thường nhưng lại không nói. Hai người có tính tình như thế nào, cả hai đều hiểu rõ, vốn là có gì cứ nói, thế nhưng lại hết lần này đến lần khác trả lời qua loa với cô, làm cô cảm thấy trong lòng rất là bức bối.

Có nên hỏi anh hay không? Trong lòng Tiêu Nhiên hơi do dự, cuối cùng vẫn quyết định không hỏi, nói với Dĩ Nặc: “Hôm nay em không thoải mái, đưa em về nhà đi ~”

Dĩ Nặc quan sát Tiêu Nhiên, kéo tay cô, “Giận sao?”

Tiêu Nhiên ôm lấy cánh tay, nhìn anh, cảm thấy thật buồn cười, rõ ràng người không bình thường là anh, anh lại đi hỏi ngược lại cô. Không nói một lời, ngồi lên xe.

Suốt buổi tối, cảm xúc của Tiêu Nhiên vẫn không ổn, Dĩ Nặc biết là do mình khác thường, nhưng phải nói chuyện này với cô ấy như thế nào đây, không biết phải làm sao, bởi vì chính anh cũng đang rất loạn.

Đến dưới nhà Tiêu Nhiên, cô mở cửa xe, muốn bước xuống xe lại bị anh kéo trở về.

Ánh mắt và vẻ mặt của Dĩ Nặc có chút phiền não, anh nhìn Tiêu Nhiên, nắm lấy tay cô, “Nhiên Nhiên, anh có chuyện muốn thẳng thắn nói rõ với em.”

Tại sao cô lại có cảm giác không tốt? Chẳng lẽ anh ấy muốn chia tay với cô? Cô cũng là một trong những người phụ nữ kia của anh sao? Nghe anh nói thế, mặt của cô càng lạnh, trái tim lại đập thật nhanh.

“Chuyện gì?” Lòng bàn tay của cô toát mồ hôi lạnh, trước đây cô luôn giúp anh nói chia tay với người khác, lại chưa từng nghĩ đến có một ngày mình cũng sẽ bị đối xử như vậy, đúng là ba mươi năm Hà Đông, ba mươi năm Hà Tây, phong thủy luân chuyển mà. Cuối cùng thì những oán hận của những cô gái kia cũng đã làm mình đi đến bước này rồi.

Do dự một chút, Dĩ Nặc lấy điện thoại ra, đưa cho Tiêu Nhiên: “Em xem đi.”

Là tin nhắn của Lam Tang, anh không muốn lừa gạt Tiêu Nhiên. Dẫn đo suốt cả đoạn đường, vẫn nên đưa cho cô ấy xem.

Cô ấy trở lại? Đây là đang nói bọn họ muốn quay lại bên nhau sao? Trong lòng Tiêu Nhiên không tránh khỏi khủng hoảng, thỉnh thoảng cũng sẽ nghĩ đến hai người sẽ chia tay, thật không ngờ lại tới nhanh như vậy, mà còn là tình huống này. Vì vậy, nước mắt cô dâng lên, cô cố gắng giữ cho mình thật bình tĩnh.

Miễn cưỡng cười: “Vậy, chúc phúc hai người.” Xoay đầu lại muốn xuống xe, nước mắt lập tức rơi ra.

Dĩ Nặc hơi buồn bực, kéo cô lại, “Nhiên Nhiên, em nói gì vậy?” Nhìn thấy cô khóc, phiền muộn bối rối vừa rồi đã không thấy đâu, lo lắng nhìn Tiêu Nhiên khóc không ngừng, lấy tay lau nước mắt cho cô. “Sao lại khóc? Cô ấy chỉ gửi tin nhắn cho anh thôi, anh cũng mới thấy, nên có chút bất ngờ, không biết phải nói thế nào với em.”

Nước mắt của Tiêu Nhiên vẫn không dứt, nghẹn ngào nói: “Không phải là anh muốn chia tay với em sao?”

Cô lại có thể cho rằng anh muốn chia tay với cô, bé ngốc này! Cô bé ngốc nghếch làm anh phải đau lòng! Dĩ Nặc kéo cô qua, vỗ vỗ đầu cô, “Ngốc quá, làm sao có thể như thế được, ngoan nào.....”

Anh càng nói thì cô càng khóc dữ dội hơn, giọng nghẹn ngào, nói: “Vậy sao anh không nói với em, làm sao em biết được..... Em sợ muốn chết!”

Rút khăn giấy, Dĩ Nặc đau lòng lau nước mắt giúp cô, thì ra cô ấy có nhiều lo sợ đến vậy, lại không để anh biết, lúc này đây, nơi mềm mại tận sâu trong trái tim anh tràn đầy yêu thương và dịu dàng

Tựa như muốn đem tất cả bất an trong lòng mình ra khóc cho thỏa đáng, nước mắt của cô vẫn không ngừng rơi. Khóc đến nỗi Dĩ Nặc phải luống cuống, “Nhiên Nhiên, ngoan nào, đừng khóc nữa, em mà còn khóc chắc anh cũng sẽ khóc theo em mất.”

Cầm lấy điện thoại Dĩ Nặc nhìn một chút, Tiêu Nhiên lâu bầu: “Vậy anh muốn làm gì?”

Ôm lấy cả người cô, Dĩ Nặc nâng khóe miệng, “Không làm gì cả, cô ấy và anh cũng chẳng có quan hệ gì, nhiều nhất cũng chỉ là bạn học cao trung thôi, không gặp cô ta.”

“Nếu như cô ta nói muốn gặp anh, anh cũng không gặp?” Tiêu Nhiên hỏi.

Dĩ Nặc gật đầu một cái, “Không gặp.”

Dù chỉ tạm thời an ủi cô, Tiêu Nhiên cũng cảm thấy an lòng. Cô ngồi ngay ngắn lại, nhìn Dĩ Nặc, “Được rồi, nếu như anh phải gặp cô ấy, nhất định không được chỉ có hai người. Mặc dù em rất rộng lượng, nhưng em vẫn không có loại tự tin đó.....”

Tiêu Nhiên thẳng thắn như vậy càng làm cho người ta cảm thấy đáng yêu, Dĩ Nặc ôm cổ cô, “Hiện tại, sau này, anh chỉ có một mình em.”

Tiêu Nhiên cười rộ lên, “Buồn nôn quá đi, lại nói những lời vô bổ đó để dụ dỗ người khác.”

“Ai nói? Lời này anh chỉ nói với em, trước nay chưa bao giờ nói với người khác những lời như thế.” Dĩ Nặc cười, nói rất nghiêm túc.

Tiêu Nhiên hô cất một tiếng, xoa mặt của mình, “Được rồi, em muốn lên nhà, nếu không cha mẹ em lại lo lắng.”

Dĩ Nặc lại xoa mặt cô một chút, “Em thế này sao về nhà, hôm nay anh về đến nhà nhất định sẽ bị mẹ nói cho một trận, sau này không được đoàn mò nữa, còn nghĩ lung tung như vậy, anh sẽ bắt cóc em.”

Mỉm cười xuống xe, Tiêu Nhiên đứng ở cửa tiễn Dĩ Nặc.

Nhưng về đến nhà, tâm trạng Tiêu Nhiên lại như bình ngô vị bị đổ, ngồi trước bàn làm việc của mình nhưng lại không có chút ý tưởng nào, không thể làm gì khác hơn là ngơ ngác xem phim Mỹ, nhưng cũng không tinh thần, chờ người nhìn chăm chăm vào màn hình.

Điện thoại vang lên, là Dĩ Nặc.

Tiêu Nhiên nghe máy, “Alo, anh đến nhà rồi sao?”

“Ừ. Nhiên Nhiên, anh vẫn có chút lo lắng cho em, bây giờ ổn rồi chứ?” Trong giọng nói Dĩ Nặc thể hiện rõ sự lo lắng.

Cô cố gắng làm cho giọng nói của mình thật bình thường, “Không sao, không phải anh đã nói rõ với em rồi sao?”

Anh sợ em lại suy nghĩ lung tung, em đó, đa phần là không chịu nói gì, luôn tự mình buồn bực, nghe cho kỹ nè, sau này nếu như có nghĩ cái gì, thì hãy nói với anh cái đó, ngoan nha ~”

Thật ra thì cô muốn hỏi, với anh mà nói, thì có phải cô quan trọng hơn Lam Tang hay không, nhưng vẫn cảm thấy thật không có ý nghĩa gì, lại nuốt những lời này xuống, không nói ra.

Thật ra thì nàng rất muốn hỏi nàng, đối với hắn mà nói, nàng là không phải đã so lam Tang quan trọng hơn, thế nhưng sao tương đối thật rất không có ý nghĩa, vẫn là đem những lời này nuốt xuống không có nói.

43. Chương 41: Sự Hãi Không Biết Phải Đối Mặt Như Thế Nào

Tiêu Nhiên vẫn như trước đây, tiếp tục cuộc sống của mình, làm công việc của mình. Mấy ngày trôi qua, tất cả mọi người bắt đầu không tiếp tục soi mói chuyện này nữa, cũng thấy Tiêu Nhiên vẫn như trước, tự nhiên sẽ mặc kệ, cho dù mọi người có suy đoán cũng chỉ giấu trong lòng.

Tình cảm của Dĩ Nặc và Tiêu Nhiên cũng đi vào quỹ đạo, hai người tương thân tương ái làm cho người lớn hai nhà cảm thấy chuyện vui sắp đến rồi.

Hết giờ làm, Dĩ Nặc đứng giờ tan sở, lái xe đi đón Tiêu Nhiên. Dưới lầu công ty, anh hốt hoảng nhìn thấy một bóng dáng, trái tim khẽ lệch nhịp, bên cạnh bóng dáng ấy là một người không thể nào quen thuộc hơn được nữa, trong công ty, ngoại trừ Dĩ Nặc thì không ai có thể sánh bằng, là Trịnh Nhược Hạo.

Nhưng chỉ là thoáng qua mà thôi, làm cho Dĩ Nặc hơi nghi ngờ có phải là mình đã nhìn lầm hay không, cô ấy không thể nào ở đây được.

Sau khi đón Tiêu Nhiên, hai người cùng nhau ăn cơm, Dĩ Nặc vẫn nhớ lại bóng dáng xuất hiện ở dưới lầu, anh luôn cảm thấy giống như đã từng quen biết, không phải là cô ấy chứ?

Dĩ Nặc vẫn luôn im lặng, mặc dù Tiêu Nhiên cảm thấy kỳ lạ nhưng cũng không nói một lời. Hai người yên lặng ăn cơm nhưng lại có cảm giác như đang cãi nhau.

Lúc món ngọt được mang lên, Dĩ Nặc cảm thấy không ổn, vì vậy hỏi Tiêu Nhiên: “Nhiên Nhiên, hôm nay tâm trạng em không tốt sao?”

“Không có, cảm xúc không ổn phải là anh mới đúng chứ?” Tiêu Nhiên lạnh nhạt nói.

Do vừa rồi anh tập trung nghĩ đến người kia nên có chút thần thờ, vì vậy lấy lòng nói: “Anh đang nghĩ không biết khi nào em mới làm bánh bông lan trà xanh mật ong cho anh, nói làm cho anh từ rất lâu rồi.....”

Rõ ràng là lời nói qua loa lấy lệ, nếu như là người khác, có thể sẽ tin. Nhưng đây là Tiêu Nhiên, làm sao cô có thể không nhìn ra, vì vậy chỉ có thể cười chế giễu, tiếp tục ăn bánh ngọt của mình, không nói một lời.

Nhìn Tiêu Nhiên vẫn im lặng như trước, Dĩ Nặc biết Tiêu Nhiên có chút tức giận, “Được rồi, một lát đi xem phim, em muốn xem phim gì?”

Bỏ miếng bánh phô mai trà xanh cuối cùng vào miệng, Tiêu Nhiên ậm ờ trả lời: “Gì cũng được.”

Hai người đứng dậy, Tiêu Nhiên tự mình bỏ đi trước, lúc Dĩ Nặc tính tiền xong, cô đã đi thật xa rồi. Thời tiết dần lạnh, chiếc váy cô mặc khẽ tung bay trong làn gió, tựa như con bướm xinh đẹp.

Dĩ Nặc nắm lấy tay Tiêu Nhiên, tay của cô đã trở nên hoàn toàn lạnh lẽo.

Anh cởi áo khoác của mình, choàng lên người Tiêu Nhiên, ôm lấy hông cô, “Nhìn em kìa, trời thì lạnh mà em thì dễ bị lạnh, cũng không chịu mặc nhiều hơn một chút, thiệt là.....”

Tiêu Nhiên vẫn không nói chuyện, Dĩ Nặc biết cô tức giận thật rồi, tiếp tục lấy lòng cô: “Được rồi, đừng tức giận nữa, chúng ta đi xem phim được không~”

Cô miễn cưỡng cười cười, sau đó lại khôi phục vẻ mặt nghiêm túc. Dĩ Nặc hết cách, mua nước và bắp rang bơ, kéo Tiêu Nhiên vào rạp phim.

Rạp phim tối đen, tay của anh nắm chặt tay cô, hơi ẩm từ tay anh truyền qua tay cô, làm cho bầu không khí ngột ngạt vừa rồi cũng đã dịu xuống.

Phim chiếu được một nửa, điện thoại Dĩ Nặc rung lên, anh lấy điện thoại ra, liếc nhìn một cái, sau đó cất đi. May nhờ rạp phim mờ mờ tối tối nên không ai nhìn thấy nét mặt lúc này của anh, nếu không, nhất định Tiêu Nhiên sẽ nhìn ra anh có điều bất ổn. Là tin nhắn của Lam Tang, chỉ mấy từ ngắn ngủi: Dĩ Nặc, em đã trở về, Lam Tang.

Liên lạc không hề báo trước, làm Dĩ Nặc có chút không kịp thích ứng. Cứ nghĩ rằng anh đã có thể đặt xuống đoạn quá khứ này rồi, nhưng đến lúc phải đối mặt, tại sao trong lòng vẫn bối rối như vậy.

Bộ phim kết thúc, lúc ra khỏi rạp phim, Tiêu Nhiên mỉm cười nhìn Dĩ Nặc, vừa định nói một đoạn khôi hài trong phim, thì lại phát hiện vẻ mặt Dĩ Nặc không được tốt.

Tiêu Nhiên nhìn anh một lát, trong lòng có dự cảm xấu, không thể nói rõ tại sao lại như vậy, nhưng thật sự đã làm cô bắt đầu muộn phiền. Từ lúc mới gặp mặt đã cảm thấy anh ấy không được bình thường nhưng lại không nói. Hai người có tính tình như thế nào, cả hai đều hiểu rõ, vốn là có gì cứ nói, thế nhưng lại hết lần này đến lần khác trả lời qua loa với cô, làm cô cảm thấy trong lòng rất là bức bối.

Có nên hỏi anh hay không? Trong lòng Tiêu Nhiên hơi do dự, cuối cùng vẫn quyết định không hỏi, nói với Dĩ Nặc: “Hôm nay em không thoải mái, đưa em về nhà đi ~”

Dĩ Nặc quan sát Tiêu Nhiên, kéo tay cô, “Giận sao?”

Tiêu Nhiên ôm lấy cánh tay, nhìn anh, cảm thấy thật buồn cười, rõ ràng người không bình thường là anh, anh lại đi hỏi ngược lại cô. Không nói một lời, ngồi lên xe.

Suốt buổi tối, cảm xúc của Tiêu Nhiên vẫn không ổn, Dĩ Nặc biết là do mình khác thường, nhưng phải nói chuyện này với cô ấy như thế nào đây, không biết phải làm sao, bởi vì chính anh cũng đang rất loạn.

Đến dưới nhà Tiêu Nhiên, cô mở cửa xe, muốn bước xuống xe lại bị anh kéo trở về.

Ánh mắt và vẻ mặt của Dĩ Nặc có chút phiền não, anh nhìn Tiêu Nhiên, nắm lấy tay cô, “Nhiên Nhiên, anh có chuyện muốn thẳng thắn nói rõ với em.”

Tại sao cô lại có cảm giác không tốt? Chẳng lẽ anh ấy muốn chia tay với cô? Cô cũng là một trong những người phụ nữ kia của anh sao? Nghe anh nói thế, mặt của cô càng lạnh, trái tim lại đập thật nhanh.

“Chuyện gì?” Lòng bàn tay của cô toát mồ hôi lạnh, trước đây cô luôn giúp anh nói chia tay với người khác, lại chưa từng nghĩ đến có một ngày mình cũng sẽ bị đối xử như vậy, đúng là ba mươi năm Hà Đông, ba mươi năm Hà Tây, phong thủy luân chuyển mà. Cuối cùng thì những oán hận của những cô gái kia cũng đã làm mình đi đến bước này rồi.

Do dự một chút, Dĩ Nặc lấy điện thoại ra, đưa cho Tiêu Nhiên: “Em xem đi.”

Là tin nhắn của Lam Tang, anh không muốn lừa gạt Tiêu Nhiên. Đắn đo suốt cả đoạn đường, vẫn nên đưa cho cô ấy xem.

Cô ấy trở lại? Đây là đang nói bọn họ muốn quay lại bên nhau sao? Trong lòng Tiêu Nhiên không tránh khỏi khủng hoảng, thỉnh thoảng cũng sẽ nghĩ đến hai người sẽ chia tay, thật không ngờ lại tới nhanh như vậy, mà còn là tình huống này. Vì vậy, nước mắt cô dâng lên, cô cố gắng giữ cho mình thật bình tĩnh.

Miễn cưỡng cười: “Vây, chúc phúc hai người.” Xoay đầu lại muốn xuống xe, nước mắt lập tức rơi ra.

Dĩ Nặc hơi buồn bực, kéo cô lại, “Nhiên Nhiên, em nói gì vậy?” Nhìn thấy cô khóc, phiền muộn bối rối vừa rồi đã không thấy đâu, lo lắng nhìn Tiêu Nhiên khóc không ngừng, lấy tay lau nước mắt cho cô. “Sao lại khóc? Cô ấy chỉ gửi tin nhắn cho anh thôi, anh cũng mới thấy, nên có chút bất ngờ, không biết phải nói thế nào với em.”

Nước mắt của Tiêu Nhiên vẫn không dứt, nghẹn ngào nói: “Không phải là anh muốn chia tay với em sao?”

Cô lại có thể cho rằng anh muốn chia tay với cô, bé ngốc này! Cô bé ngốc nghếch làm anh phải đau lòng! Dĩ Nặc kéo cô qua, vỗ vỗ đầu cô, “Ngốc quá, làm sao có thể như thế được, ngoan nào.....”

Anh càng nói thì cô càng khóc dữ dội hơn, giọng nghèn nghẹn, nói: “Vậy sao anh không nói với em, làm sao em biết được..... Em sợ muốn chết!”

Rút khăn giấy, Dĩ Nặc đau lòng lau nước mắt giúp cô, thì ra cô ấy có nhiều lo sợ đến vậy, lại không để anh biết, lúc này đây, nơi mềm mại tận sâu trong trái tim anh tràn đầy yêu thương và dịu dàng

Tựa như muốn đem tất cả bất an trong lòng mình ra khóc cho thỏa đáng, nước mắt của cô vẫn không ngừng rơi. Khóc đến nỗi Dĩ Nặc phải luống cuống, “Nhiên Nhiên, ngoan nào, đừng khóc nữa, em mà còn khóc chắc anh cũng sẽ khóc theo em mất.”

Cầm lấy điện thoại Dĩ Nặc nhìn một chút, Tiêu Nhiên lâu bầu: “Vậy anh muốn làm gì?”

Ôm lấy cả người cô, Dĩ Nặc nâng khoe miệng, “Không làm gì cả, cô ấy và anh cũng chẳng có quan hệ gì, nhiều nhất cũng chỉ là bạn học cao trung thôi, không gặp cô ta.”

“Nếu như cô ta nói muốn gặp anh, anh cũng không gặp?” Tiêu Nhiên hỏi.

Dĩ Nặc gật đầu một cái, “Không gặp.”

Dù chỉ tạm thời an ủi cô, Tiêu Nhiên cũng cảm thấy an lòng. Cô ngồi ngay ngắn lại, nhìn Dĩ Nặc, “Được rồi, nếu như anh phải gặp cô ấy, nhất định không được chỉ có hai người. Mặc dù em rất rộng lượng, nhưng em vẫn không có loại tự tin đó.....”

Tiêu Nhiên thẳng thắn như vậy càng làm cho người ta cảm thấy đáng yêu, Dĩ Nặc ôm cổ cô, “Hiện tại, sau này, anh chỉ có một mình em.”

Tiêu Nhiên cười rộ lên, “Buồn nôn quá đi, lại nói những lời vô bổ đó để dụ dỗ người khác.”

“Ai nói? Lời này anh chỉ nói với em, trước nay chưa bao giờ nói với người khác những lời như thế.” Dĩ Nặc cười, nói rất nghiêm túc.

Tiêu Nhiên hô cất một tiếng, xoa mặt của mình, “Được rồi, em muốn lên nhà, nếu không cha mẹ em lại lo lắng.”

Dĩ Nặc lại xoa mặt cô một chút, “Em thế này sao về nhà, hôm nay anh về đến nhà nhất định sẽ bị mẹ nói cho một trận, sau này không được đoàn mò nữa, còn nghĩ lung tung như vậy, anh sẽ bắt cóc em.”

Mỉm cười xuống xe, Tiêu Nhiên đứng ở cửa tiễn Dĩ Nặc.

Nhưng về đến nhà, tâm trạng Tiêu Nhiên lại như bình ngô vị bị đổ, ngồi trước bàn làm việc của mình nhưng lại không có chút ý tưởng nào, không thể làm gì khác hơn là ngơ ngác xem phim Mỹ, nhưng cũng không tinh thần, chờ người nhìn chăm chăm vào màn hình.

Điện thoại vang lên, là Dĩ Nặc.

Tiêu Nhiên nghe máy, “Alo, anh đến nhà rồi sao?”

“Ừ. Nhiên Nhiên, anh vẫn có chút lo lắng cho em, bây giờ ổn rồi chứ?” Trong giọng nói Dĩ Nặc thể hiện rõ sự lo lắng.

Cô cố gắng làm cho giọng nói của mình thật bình thường, “Không sao, không phải anh đã nói rõ với em rồi sao?”

Anh sợ em lại suy nghĩ lung tung, em đó, đa phần là không chịu nói gì, luôn tự mình buồn bực, nghe cho kỹ nè, sau này nếu như có nghĩ cái gì, thì hãy nói với anh cái đó, ngoan nha ~”

Thật ra thì cô muốn hỏi, với anh mà nói, thì có phải cô quan trọng hơn Lam Tang hay không, nhưng vẫn cảm thấy thật không có ý nghĩa gì, lại nuốt những lời này xuống, không nói ra.

Thật ra thì nàng rất muốn hỏi nàng, đối với hấn mà nói, nàng là không phải đã so lam Tang quan trọng hơn, thế nhưng sao tương đối thật rất không có ý nghĩa, vẫn là đem những lời này nuốt xuống không có nói.

44. Chương 42

Không nhận được hồi âm của Dĩ Nặc, Lam Tang cũng không bắt ngờ, liên lạc với đàn anh Trịnh Nhược Hạo cùng nhau ăn cơm, tình cờ nhắc đến Dĩ Nặc. Còn tưởng rằng chỉ là người trùng tên, kết quả thật không thể ngờ, nhìn thấy tấm hình đồng nghiệp của bọn họ chụp chung với nhau, gương mặt ấy đã vài năm không gặp nhưng chỉ nhìn thoáng qua là có thể nhận ra. Muốn xin số điện thoại của Dĩ Nặc, suy nghĩ một lát, gửi tin nhắn cho anh ta.

Lam Tang là đàn em chung khoa của Trịnh Nhược Hạo, hai còn cùng làm trong tổ chức từ thiện, cho nên quan hệ vẫn luôn rất tốt. Trịnh Nhược Hạo cũng không phải là người thích dò xét chuyện người khác, nhưng cũng biết được chút chuyện của cô, cũng có người hỏi anh tin đồn cô được bao nuôi có phải là thật không, Nhược Hạo một mực phủ nhận, khi đó, anh thấy Lam Tang là một đàn em khả ái, làm việc kỹ lưỡng, những việc còn lại anh không hề quan tâm.

Rất lâu không có liên lạc với nhau, hai người tán gẫu tình hình gần đây, Lam Tang nói lúc trước mình ra nước ngoài một thời gian, bây giờ trở về, muốn kiên quyết làm công việc mình thích. Nhược Hạo là người hiểu rõ năng lực của cô nhất, cô muốn tìm một công việc tốt là hoàn toàn không có vấn đề gì, vì vậy hỏi cô có phải đã thu xếp mọi việc ổn thỏa hết rồi không.

Lam Tang không trả lời trực tiếp câu hỏi đó, mà chỉ nói trước tiên ở chỗ một người bạn, muốn đi tìm một người, đồ đạc cũng không nhiều, sau khi tìm được công việc rồi mới tính tiếp.

Vốn dĩ cô đang độ tuổi tươi đẹp như hoa nở, vậy mà giờ lại có chút tang thương, Nhược Hạo không cần nghĩ cũng biết, nhất định hai năm qua cô đã trải qua biến cố khó lường. Anh cười với Lam Tang: “Nếu như em có chuyện gì, đều có thể đến tìm anh.”

Trong mắt cô ngoài sự ưu buồn còn có một nỗi khó mà che giấu được, Lam Tang cũng cười: “Thật ra thì đây cũng chính là nguyên nhân em đến tìm đàn anh, cũng biết anh thân với em nhất mà.”

Mặc dù Trịnh Nhược Hạo không có hứng thú với chuyện riêng của người khác, nhưng chỉ cần là chuyện có liên quan đến Tiêu Nhiên, thì lại luôn khác biệt. Anh hỏi Lam Tang: “Sao em quen biết Dĩ Nặc?”

Cô ngẩn người, khẽ thở dài, “Bọn em là bạn học cao trung.”

“Vậy chắc em cũng biết Tiêu Nhiên?” Đột nhiên có cách khác để hiểu rõ cô ấy, mặc dù không thể làm nhưng anh vẫn hy vọng có thể hiểu cô nhiều hơn một chút.

Nghe đến cái tên này, Lam Tang khẽ chun mũi, vẫn cười: “Sao anh biết cô ấy?”

Nhược Hạo nhún nhún vai, “Rất tình cờ, cô ấy đã từng là bạn gái của anh, mặc dù đã chia tay, nhưng bọn anh vẫn là bạn tốt.”

Đây cũng là việc làm Lam Tang bắt ngờ, đàn anh luôn đầu cao hơn đỉnh, lúc đại học, có không ít người theo đuổi anh ấy, nhưng lại luôn thấy anh như một vị vương tử độc lai độc vãng, quan hệ giữa cô và đàn anh tốt hơn một chút, cũng đã từng bị người ta suy đoán có phải là một đôi hay không. Chẳng qua, lúc đó cô đã quen với người khác, cho nên tin đồn cũng tự động bị dập tắt.

Phương Tiêu Nhiên, cái tên này làm cô thích không được mà hận cũng không xong. Vốn dĩ quan hệ giữa hai người cũng không tệ lắm, từ lúc cao trung đã xem nhau như chị em. Lúc trước khi đang quen nhau với Dĩ Nặc, cô đã từng hỏi cô ấy có thích Dĩ Nặc không, cô ấy nói không thích. Nhưng lúc Lam Tang và Dĩ Nặc quen nhau, cô ấy lại thường làm kỳ đà cản mũi, mặc dù Phương Tiêu Nhiên cũng có scandal, nhưng Lam Tang lại thấy bất an là, Dĩ Nặc có quan tâm bất thường với cô ấy, và Phương Tiêu Nhiên cũng vậy.

Cũng may, cả hai người bọn họ đều không ý thức được vấn đề này, cho nên cô tìm mọi cách để ngăn chặn mọi thứ ngay từ khi còn là hạt giống, Dĩ Nặc là bạn trai của cô, làm sao có thể để cho người khác hưởng lợi.

Nhưng Dĩ Nặc lại đối xử với cô rất tốt, chẳng qua anh ấy rất thích hoạt động tập thể, cho dù hai người hẹn hò cũng sẽ trở thành một đám người tụ tập, cô cũng không thể làm gì khác ngoài việc nhìn, ai bảo mình thích người đàn ông này làm chi. Thời gian quen biết càng nhiều thì cô càng cảm thấy Tiêu Nhiên là người rất tốt, thành kiến của mình với cô ấy cũng dần phai nhạt

Sau khi lên đại học, chính cô ở nơi đất khách không có chút lòng tin với cuộc tình này, ở nơi đó Dĩ Nặc được bao nhiêu nữ sinh mơ ước, làm sao mà cô có thể yên tâm cho được. Chỉ là Dĩ Nặc lại rất có lòng tin, nên cô cũng cố gắng thử một lần.

Nhưng mà mọi chuyện thật khó mà đoán được. Mặc dù sau này cô có lỗi với Dĩ Nặc, nhưng cô không hề hối hận. Cô yêu người đàn ông kia, sau đó muốn chia tay với Dĩ Nặc, nhưng thật không ngờ Dĩ Nặc lại vô cùng kiên trì. Cuối cùng anh nhìn thấy cô và người đàn ông kia ở bên nhau thì mới chết tâm. Vì vậy cô vẫn luôn muốn nói xin lỗi với Dĩ Nặc, hiện tại cô thăm hại trở về, cũng có thể xem là bị trừng phạt rồi.

“Cô ấy là một người rất tốt, chẳng qua khi lên đại học thì ít gặp cô ấy, không biết hiện giờ hình dáng cô ấy thay đổi thế nào rồi.” Lam Tang bắt đầu nhớ lại, “Tiêu Nhiên là thành phần tiêu biểu của trường, ở trong hội học sinh, học rất giỏi, thể dục cũng tốt, đối xử nhiệt tình với mọi người, là một người mà cả giáo viên lẫn học sinh đều yêu mến.”

Thì ra cô đã từng có dáng vẻ như thế. Khóe miệng Trịnh Nhược Hạo xuất hiện một nụ cười, Lam Tang nhìn ánh mắt anh, không khỏi sửng sốt, trong lòng cũng đã hiểu tâm tư của người nào đó. “Bây giờ cô ấy đang làm ở đâu? Vẫn tốt chứ?”

“Cô ấy làm trong một tòa soạn lớn, anh cảm thấy cô ấy rất ổn.” Nhược Hạo trả lời đúng trọng tâm câu hỏi. “Cô ấy chính là bạn gái của Dĩ Nặc đó.”

Thì ra quanh đi quẩn lại, đến cuối cùng hai người họ vẫn ở bên nhau. Điều này làm trong lòng Lam Tang có chút không vui, nhưng trên mặt vẫn nở nụ cười nhạt, nói với Nhược Hạo, “Chúng ta đi thôi, em ăn no rồi.”

Trịnh Nhược Hạo không phải người ngu, làm sao anh có thể không nhìn ra Lam Tang và Dĩ Nặc chỉ là bạn học cao trung đơn giản như thế, thì ra giữa bọn họ có mối quan hệ tay ba như thế, hôm nay mình cho Lam Tang số điện thoại của Dĩ Nặc như thế này có thể có vấn đề gì không đây..... Anh lắc đầu một cái, mình xem phim Mỹ quá nhiều rồi, cũng đã trở nên quá đa nghi rồi.....

Sáng hôm sau, tin nhắn Dĩ Nặc được gửi đến như thường lệ, vẫn nhẹ nhàng như mọi khi, kéo màn cửa sổ ra, ánh mặt trời chiếu vào phòng, ấm áp sáng ngời, đèn nền lo lắng vào tận đáy lòng, Tiêu Nhiên nhìn mình trong gương, mỉm cười, chỉ mong tất cả đều sẽ qua.

Công ty MKC.

Sau khi Nhược Hạo báo cáo dự án xong, đặc biệt đi đường vòng qua bên tổ dự án của Dĩ Nặc, không thấy anh ngồi trên ghế, xoay người muốn rời khỏi, lại phát hiện Dĩ Nặc đứng lúc xuất hiện trước mặt mình, vì vậy anh gọi Dĩ Nặc, “Hôm qua, tôi ăn cơm với đàn em Lam Tang, trùng hợp cô ấy nói biết cậu, nên muốn xin số điện thoại của cậu.”

Quả nhiên! Mình không nhìn lầm, bóng lưng đó chính là Lam Tang. Sắc mặt Dĩ Nặc khê biến, miễn cưỡng làm ra vẻ không có việc gì, gật đầu một cái, “Đúng vậy, chúng tôi là bạn học cao trung, đã lâu không gặp cô ấy rồi.”

Nhược Hạo gật đầu. “Thì ra là vậy. Không có việc gì nữa thì tôi đi trước.” Thông báo một tiếng là việc nên làm, những chuyện còn lại không phải là chuyện anh nên xen vào.

Dĩ Nặc gọi anh lại, “Có thể ra bên ngoài nói vài câu được không?”

Hai người đi ra ngoài khu vực nghỉ ngơi công cộng.

Nhược Hạo tựa vào cửa sổ sát đất nhìn Dĩ Nặc, lần đầu tiên anh nhìn thấy Dĩ Nặc cau mày, vẻ mặt nặng nề, cho dù dự án có xảy ra vấn đề gì, người hậu bối này vẫn luôn bình tĩnh, ung dung. Xem ra chuyện anh nghĩ chắc chắn là đúng rồi.

“Lam Tang..... Hiện tại cô ấy thế nào?” Dĩ Nặc thận trọng hỏi Nhược Hạo.

Anh gật đầu, “Cậu cũng biết, sau khi cô ấy tốt nghiệp thì ra nước ngoài, bây giờ mới trở về. Tôi cảm thấy cô ấy cũng không tệ lắm.”

Tốt nghiệp hơn một năm, cô ấy đều ở nước ngoài sao? Là người đàn ông đó mang cô đi ư? Dĩ Nặc hỏi tiếp: “Bây giờ cô ấy vẫn còn độc thân sao?”

Nhược Hạo lắc đầu, “Hôm qua tôi quên hỏi chuyện này rồi, bởi vì hàn huyên tới cậu và Tiêu Nhiên nên tôi hỏi thêm mấy câu.” Lúc này anh mới ý thức được mình nói hớ, lại bổ sung thêm: “Cảm thấy thật thần kỳ, không ngờ các người lại là bạn cao trung.”

Dĩ Nặc cười gượng, gật đầu một cái, hít sâu một hơi, cười cười với Nhược Hạo, “Vây thì..... Không có gì, cảm ơn anh.”

Mặc dù không muốn làm như vậy, nhưng nhìn vẻ mặt Dĩ Nặc, anh cảm thấy không thể nhịn được nữa, phải nhắc nhở một câu, “Hai người không sao chứ?”

Dĩ Nặc không hiểu lắm, nhìn Nhược Hạo.

Nhược Hạo thở dài, “Ý tôi là cậu và Tiêu Nhiên vẫn ổn đúng không?”

“À, không có việc gì, sao lại hỏi như thế?” Dĩ Nặc còn tưởng Nhược Hạo hỏi anh và Lam Tang, nghe thấy là hỏi anh và Tiêu Nhiên thì mới thở phào nhẹ nhõm.

Vỗ vỗ vai anh, “Không có gì, chẳng qua tôi cảm thấy cậu có vẻ quan tâm đến chuyện của Lam Tang, dĩ nhiên có thể là cảm giác của tôi bị sai, Tiêu Nhiên là một cô gái tốt.”

Nhược Hạo nhấn mạnh, Dĩ Nặc nheo mắt nhìn anh, “Đương nhiên tôi biết chuyện này.”

Người nào đó lướt qua, để lại một câu, “Vây thì tốt.” Người còn lại đứng nguyên tại chỗ vẫn còn đang buồn bực.

Không nhận được tin trả lời của Dĩ Nặc, Lam Tang cũng không bắt ngờ, một mình đi trở về căn phòng trọ cũ kỹ nằm trong một khu dân cư ở gần bệnh viện thành phố, phòng ốc đã rất cũ, nhưng bên trong cũng có thể xem như sạch sẽ, nhà chủ thì ở đối diện, là hai vợ chồng đã lớn tuổi, bác gái là người rất nhiệt tình, rảnh rỗi sẽ gọi cô sang ăn cơm, giúp bà vứt rác.

Chậm rãi đi lên cầu thang, Lam Tang không còn hơi sức bước đi, hôm nay đi tìm việc không hề thuận lợi, không có công việc mình thích. Mặc dù hiện nay tình hình kinh tế của cô không ổn nhưng cũng không muốn làm những việc mà mình không thích.

Dường như dạ dày truyền đến cảm giác không được tốt lắm, tay cô ôm bụng, không lẽ là do mấy hôm nay ăn uống không điều độ, nên bệnh viêm dạ dày lại tái phát? Cô cau mày, lấy chìa khóa ra, mở cửa.

Tình cờ bà chủ nhà mở cửa ra, nhìn thấy cô, “Tiểu Thượng đó à, con mới về sao? Đã ăn cơm tối chưa?”

Lam Tang lễ phép quay đầu lại, miễn cưỡng cười với bà, nói: “Dạ, là con, con vừa mới về, bác đã ăn chưa?”

Nhìn thấy sắc mặt của cô không được tốt, bà bác lại gần quan sát cô một chút, “Cô bé, sắc mặt con nhìn thoáng qua không ổn lắm, thấy không thoải mái sao? Có cần bác dẫn con đi bệnh viện không?”

Lam Tang lắc đầu khẽ run rẩy mở cửa, “Không cần đâu ạ, con có thuốc rồi, chỉ là bệnh cũ thôi.”

“Thế nào? Có nghiêm trọng không?” Bà bác đặt đồ trong tay xuống, cầm túi giúp cô, vừa lo lắng quan sát sắc mặt cô.

Rốt cuộc cửa cũng đã mở ra, cô đi vào trước, “Là viêm dạ dày mãn tính, có lúc sẽ đau, cũng đã vài năm rồi.”

Giúp cô đặt túi lên kệ, bà bác lắc đầu nói, “Haizz, mấy người trẻ tuổi này, mới có tí tuổi đã làm cho cả người đầy bệnh, bác đây thì ngược lại, tuổi đã cao mà thân thể vẫn luôn khỏe mạnh. Con không cần nấu cơm, một lát bác sẽ mang qua cho con chút cháu, con bị viêm dạ dày, không thể ăn mấy món nhiều dầu mỡ, cũng không nên ăn cơm, mau nằm xuống nghỉ ngơi đi.”

Được bà chủ nhà chăm sóc, Lam Tang mê man nằm trên giường, dạ dày càng lúc càng khó chịu, cô miễn cưỡng ngồi dậy, tìm được thuốc dùng nước sôi uống vào.

Cảm thấy miệng khô, tim đập loạn, mạch đập nhanh, Lam Tang cảm thấy dạ dày của mình vô cùng khó chịu.

Vừa đúng lúc bà chủ nhà đi tới, nhìn thấy tình hình của cô càng lúc càng nghiêm trọng, có chút gấp gáp, “Tiểu Thượng, hay là đi bệnh viện đi, bác thấy con như thế, không phải chỉ cần nằm nghỉ là có thể khỏe được đâu.”

Lúc này Lam Tang đã ngất đi, bà chủ nhà bị dọa sợ vội vàng gọi 120, suy nghĩ một chút, lấy điện thoại của cô, tùy tiện bấm phím số một.

Lam Tang đặt phím tắt số một là, Dĩ Nặc.

Thấy Lam Tang gọi điện đến, vẻ mặt Dĩ Nặc cứng đờ, anh và Tiêu Nhiên đang ăn cơm, Tiêu Nhiên vừa đi vệ sinh, còn anh thì đang chuẩn bị tính tiền.

Do dự một lát, anh vẫn nhận điện thoại.

Nghe thấy bà chủ nói tình hình hơi hỗn loạn, mặt Dĩ Nặc càng u ám hơn. Lam Tang như thế này là sao? Tại sao không có ai chăm sóc cô? Sao cô phải thuê phòng ở một mình? Còn mẹ của cô đâu?

Không nghỉ nhiều được nữa, anh gọi phục vụ tính tiền, sau đó lo lắng đứng chờ Tiêu Nhiên.

Đi ra khỏi nhà vệ sinh, Tiêu Nhiên nhìn thấy vẻ mặt lo lắng của Dĩ Nặc thì vội vàng hỏi: “Sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì?”

Dĩ Nặc nhanh chóng lấy túi của Tiêu Nhiên và đồ đạc của mình, nói với cô: “Hình như Lam Tang bệnh không nhẹ, xe cấp cứu đã đưa vào bệnh viện rồi, anh mới vừa nhận được điện thoại, dường như cô ấy chỉ có một mình, chúng ta qua đó xem một lát.”

Tiêu Nhiên gật đầu, cũng không so đo tính toán gì nhiều, hai người nhanh chóng ra khỏi nhà hàng, chạy xe đến bệnh viện.

Đến nơi, hỏi quầy tiếp tân, biết được Lam Tang vừa mới ra khỏi phòng cấp cứu, vừa đưa vào phòng bệnh.

Tìm được phòng bệnh của Lam Tang, nhìn thấy phòng bệnh trống rỗng, chỉ có hai cái giường bệnh. Có một cô gái đang nằm trên chiếc giường gần cửa sổ.

Đẩy cửa vào, có một đôi vợ chồng già đang ở bên cạnh giường Lam Tang. Ngẩng đầu lên, thấy bọn họ đến, bà bác vội vàng đứng lên, :Các người là bạn của Tiểu Thượng đúng không?”

Dĩ Nặc gật đầu, bà bác vẫn còn sợ hãi nói: “Bác sĩ nói dạ dày con bé chảy máu, thật may là đã kịp thời gọi cấp cứu, nếu không đã nguy hiểm đến tính mạng, nhưng mà bây giờ ổn rồi, con bé vừa mới ngủ.”

Tiêu Nhiên gật đầu, nói với bà bác: “Cảm ơn bác, bọn con sẽ ở lại, đã làm phiền bác rồi, bác về nghỉ trước đi.”

Bà chủ nhà gật đầu, “Vậy chúng tôi về trước, nếu có chuyện gì, thì cô gọi cho chúng tôi.” Tiêu Nhiên để lại số điện thoại của mình, hai ông bà ra về.

Nhìn cô gái thanh tú nhợt nhạt nằm trên giường, lúc ngủ nhìn thật yên bình.

Hai người liếc nhìn nhau, không nói tiếng nào. Tiêu Nhiên xoay người muốn đi ra ngoài, Dĩ Nặc kéo cô lại, khẩn trương hỏi: “Em muốn đi đâu?”

Tiêu Nhiên nhìn anh một lát, “Em đi tìm bác sĩ, hỏi tình trạng của cô ấy, bà bác ấy bị dọa sợ chưa chắc đã nói chính xác.”

Dĩ Nặc nghe cô nói vậy thì gật đầu một cái, “Vậy em đi nhanh về nhanh.”

Liếc anh một cái, suýt chút nữa Tiêu Nhiên đã bật cười, từ lúc nhỏ Dĩ Nặc đã ghét bệnh viện, nếu như không phải trời sắp sập xuống, tuyệt đối không đến bệnh viện, không ngờ đã lớn thế này mà vẫn còn sợ bệnh viện. Vì vậy cô khẽ gật đầu, đi ra khỏi phòng bệnh.

Nói chuyện với bác sĩ về tình hình của Lam Tang, bác sĩ nói là do cảm xúc không ổn định trong một thời gian dài lại thêm ăn uống không điều độ nên đã sinh ra chứng viêm dạ dày mãn tính dẫn đến xuất huyết.

Tiêu Nhiên vừa đi trở về phòng bệnh vừa suy nghĩ miên man. Là Lam Tang chủ động chia tay với Dĩ Nặc, làm sao lại có thể cảm xúc không ổn định? Mấy năm nay, cô ấy trải qua không được tốt sao?

Đẩy cửa phòng bệnh ra, nhìn thấy Dĩ Nặc hơi lo lắng nhìn Lam Tang, mặc dù cô biết chỉ là bạn bè quan tâm nhau, nhưng trong lòng cô vẫn khó chịu, tự khinh bỉ chính mình xong, sau đó bước nhanh vào.

Dĩ Nặc thấy Tiêu Nhiên trở lại, nắm lấy tay cô, hỏi: “Như thế nào?”

“Bác sĩ nói, do cô ấy ăn uống không điều độ và cảm xúc không tốt trong một thời gian dài nên mới bị xuất huyết dạ dày, phải điều trị cho thật tốt.” Tiêu Nhiên nhìn gương mặt gầy gò của Lam Tang, đoán chừng thời gian gần đây cô ấy sống không được tốt.

Dĩ Nặc nhíu mày, chẳng lẽ người đàn ông kia đối xử không tốt với cô sao? Lại có thể ăn uống thất thường.

Tiêu Nhiên hỏi Dĩ Nặc: “Vậy hôm nay anh muốn ở lại chăm sóc cô ấy hả?” Cô không biết mình mong chờ đáp án gì, trong lòng cô thật sự rất mâu thuẫn.

Ngẩng đầu nhìn Tiêu Nhiên, lại nhìn Lam Tang, “Anh nhờ mẹ tìm hộ lý rồi, chắc một lát nữa mới đến, có muốn anh đưa em về trước không?”

Cô lắc đầu, “Không cần đâu, em ở đây với anh, hôm nay em đến nhà anh cũng được, nếu không thì quá phiền phức rồi.”

Hai người cùng nhau yên lặng trông chừng Lam Tang, bầu không khí quỷ dị thế này quả thật có chút xấu hổ.

Tựa vào cạnh giường, Tiêu Nhiên mơ màng ngủ thiếp đi, Dĩ Nặc thấy cô đã ngủ, cởi áo khoác của mình xuống, choàng lên người cô, sau đó ngồi bên cạnh cô. Anh sợ Tiêu Nhiên sẽ nghĩ lung tung, nhưng cô lại bình tĩnh và cũng rất tự nhiên chăm sóc Lam Tang như một người bạn bình thường.

Chẳng qua cô có thể rộng lượng như vậy, anh cũng không cảm thấy ngoài ý muốn. Bạn bè gặp chuyện, cô luôn rất lo lắng, trái tim luôn mềm hơn người khác, đây chính là Tiêu Nhiên của anh.

Chỉ là, sợ rằng cả anh và Tiêu Nhiên đều không yên tâm về một vấn đề, đó chính là, phím tắt số một trong điện thoại của Lam Tang lại là số của anh.

45. Chương 44

Dĩ nhiên mẹ Khương biết có hỏi Tiêu Nhiên cũng sẽ không biết được gì. Bà cũng không thể trông cậy có thể nghe được gì từ miệng cô bé có đôi mắt hiền lành kia, cho nên cuối cùng bà vẫn không biết trước kia Lam Tang và hai người họ đã xảy ra chuyện gì.

Hôm nay công ty Dĩ Nặc có bữa tiệc xã giao nên về rất trễ, lúc đó mẹ Khương đang xem phim Hàn vẫn chưa ngủ.

Con trai thay quần áo ra, pha cho bà một ly sữa, đặt trên chiếc bàn nhỏ ở bên cạnh. “Mẹ, cũng không còn sớm đâu, mẹ nên đi ngủ đi.”

Mẹ Khương nhìn con trai mình một chút, “Gần đây con và Tiêu Nhiên vẫn ổn chứ?”

Dĩ Nặc đang xem phim, quay đầu lại nhìn mẹ, “Vâng, vô cùng tốt, sao ạ?”

“Rốt cuộc cô gái tên Lam Tang đó có quan hệ thế nào với các con.” Mẹ Khương cầm ly sữa, nhìn thẳng vào mắt Dĩ Nặc.

Dĩ Nặc nhìn mẹ, vẫn là không muốn nói, đứng lên nói: “Con vừa uống rượu với các đồng nghiệp, bây giờ mệt quá, con đi ngủ trước.....”

Mẹ Khương gọi anh lại, “Ngồi, xuống, cho, lão, nương!”

Mẹ luôn luôn đi theo phong cách dịu dàng trang nhã, chỉ khi thật sự tức giận mới tự xưng lão nương. Dĩ Nặc nhướng mày, biết mình trốn không thoát, ôm gối vùi người trên salon.

“Con nghĩ mẹ người mù sao? Rõ ràng từ khi xảy ra chuyện này con và Tiêu Nhiên có gì đó không ổn, còn dám nói dối mẹ, rốt cuộc là có chuyện gì hả?” Mặc dù lời của mẹ Khương hung ác, nhưng nét mặt vẫn trang nhã, lại còn dịu dàng mỉm cười.

Dĩ Nặc nói không rõ ràng, “Lam Tang đã từng là bạn gái của con, nên hai chúng con có hơi lúng túng.”

“Bạn gái? Bạn gái nào?” Mẹ Khương ra vẻ mẹ không biết, tiếp tục ép hỏi.

“Người đầu tiên.....” Nếu nói là hồi cao trung, chắc chắn mẹ lại nổi đóa, hiện tại anh rất muốn gửi tin nhắn chúc ngủ ngon cho Tiêu Nhiên sau đó thì đi ngủ.

Mẹ Khương hơi híp mắt lại, “Chính là người đã làm con sống dở chết dở, nhờ có Nhiên Nhiên mới có thể sống lại?”

Dĩ Nặc lúng túng, không nói lời nào tỏ ý thừa nhận.

Biết lời mình nói không sai, mẹ Khương lạnh lùng nói: “Anh hai à, nếu không phải nhờ Nhiên Nhiên nhà chúng ta, không chừng bây giờ anh đã chết ở đâu đó trong nhà rồi, còn lằng nhằng với cô ta làm gì? Mẹ có thể thấy, hai người liên lạc với nhau sẽ làm Nhiên Nhiên buồn phiền, con không làm cho con bé thất vọng chứ?”

Dĩ Nặc vút gối ôm qua một bên, “Mẹ, con không có ~ Đương nhiên con biết rõ với con thì Nhiên Nhiên là người quan trọng nhất.”

“Tốt nhất là như vậy, đi ngủ đi ~” sau đó không thèm để ý đến con trai, tiếp tục xem phim Hàn đầy nước mắt của mình.

Nhưng đến khi làm việc thì dù anh không muốn gặp cũng không được, mặc dù giai đoạn quan sát đã kết thúc nhưng lại bước vào giai đoạn đánh giá, cho nên càng ngày càng phải tiếp xúc với người bên trung tâm triển lãm nhiều hơn, gặp mặt Lam Tang còn nhiều hơn cả gặp Tiêu Nhiên, hơn nữa còn phải làm thêm giờ đến tận khuya.

Hôm nay phải tăng ca để họp, giữa lúc nghỉ ngơi, Dĩ Nặc để điện thoại ở trên bàn, bỏ đi ra ngoài.

Đúng lúc này Tiêu Nhiên gọi điện thoại tới, trong phòng họp chỉ có mỗi Lam Tang, cô đi đến, nhìn thấy tên hiển thị là bảo bối Tiêu Nhiên, nhấn phím nhận, “Tiêu Nhiên à, Dĩ Nặc đi ra ngoài, điện thoại di động để ở phòng họp.”

Biết bọn họ phải làm việc với nhau, Dĩ Nặc cũng nói phải tăng ca, nhưng không nghĩ đến ngay cả làm thêm giờ cũng ở cùng nhau, hơn nữa người nghe điện thoại lại là cô ấy, Tiêu Nhiên thật sự hơi khó chịu, “À, vậy chờ anh ấy trở lại, phiền cô bảo anh ấy gọi lại cho tôi.”

“Được thôi.” Lam Tang buông điện thoại xuống, cầm điện thoại Dĩ Nặc trong tay, trong lòng vui vẻ vì có một kế hoạch nhỏ sắp được thực hiện, lúc này, Dĩ Nặc đi vào.

Lam Tang nhìn thấy anh, liền đưa điện thoại tới, “Vừa rồi điện thoại di động của anh kêu, em đã nhận giúp, là Tiêu Nhiên. Cô ấy bảo anh gọi lại.”

Dĩ Nặc không được vui khi cô ta cầm điện thoại di động của anh, nghe thấy cô còn tự tiện nhận điện thoại, còn là Nhiên Nhiên gọi đến, càng thêm có ý muốn chửi thề, suy nghĩ một chút, vẫn bình tĩnh nói: “Cảm ơn, nhưng sau này phiền em đừng động vào điện thoại của anh.”

Chưa bao giờ nghĩ Dĩ Nặc sẽ lạnh lùng với mình như thế, nụ cười ôn nhu của Lam Tang hơi gượng gạo, cô gật đầu, “Thật xin lỗi, em không ngờ anh sẽ để ý như vậy.”

Còn chưa ý thức được trách nhiệm của mình ư, vẫn là Lam Tang bốc đồng ngày đó. Dĩ Nặc khẽ lắc đầu, cố gắng nói với “về mặt ôn hòa”: “Đúng vậy, đương nhiên sẽ để ý. Bởi vì bạn gái anh sẽ rất để ý, anh không hy vọng cô ấy phải lo lắng. Cũng hi vọng em có thể hiểu.”

Lúc này có người đi vào, Dĩ Nặc cũng không tiện nói thêm gì nữa, gật đầu một cái, lạnh lùng đi ra ngoài gọi điện thoại.

Nhìn bóng lưng anh tuấn cao lớn, Lam Tang tựa vào bên cạnh bàn, ôm vai nhìn theo, cắn chặt môi.

Dĩ Nặc vừa ra tới bên ngoài thì gọi điện cho Tiêu Nhiên, cô nhận điện thoại, “Alo, anh đã trở lại?”

“Đúng vậy, vừa rồi để điện thoại trên bàn, ai biết cô ta sẽ nhận điện thoại của anh.....” Dĩ Nặc cũng rất tức giận, nhưng lại không thể nổi giận trước Lam Tang.

“Cô ấy ngồi bên cạnh anh?” Tiêu Nhiên vô ý thức kiểm tra.

“Không có, giữa bọn anh còn cách vài người.”

“Là vậy sao.....” Trong lòng cô cũng ổn định trở lại, “Nhưng anh không có nói tối nay làm thêm giờ sẽ phải ở cùng với Lam Tang.....”

“Lúc sau anh mới biết, tạm thời bọn họ muốn tới đây xác nhận với bọn anh một vài chi tiết, nên không có biện pháp.....” Dĩ Nặc báo cáo cẩn thận với Tiêu Nhiên, anh biết muốn cô hoàn toàn không để ý gì thì sẽ rất khó, vì muốn cô có thể từ từ vượt qua tình trạng này, chuyện gì anh cũng báo cáo sự thật.

Hỏi đôi câu mà cô đã có cảm giác mình rất phiền, Tiêu Nhiên tự giễu nói: “Em cảm thấy mình thật giống với loại người mà mình xem thường, cũng bắt đầu nghi thần nghi quỷ, anh bận thì đi đi, em cũng tìm một chút chuyện để cho mình không suy nghĩ nhiều.”

Điểm đáng yêu của Nhiên Nhiên chính là ở chỗ này, kiên cường không muốn nói cho anh biết mình không được vui, ngay cả ghen cũng thành thật nói ra. Dĩ Nặc dịu dàng nói: “Đứa ngốc, sao em có thể nói vậy, anh rất vui vẻ, nhưng mà phải để em hao tổn tinh thần thì anh không cần, cứ coi như cuộc sống của chúng ta có thêm một người, đừng để cô ta ảnh hưởng đến chúng ta, được chứ?”

Lời nói của Dĩ Nặc giống như dòng nước ấm, chảy qua con tim bất an bực bội của Tiêu Nhiên, hiếm khi anh nghiêm túc che chở để cô giảm bớt cảm giác mệt mỏi trong lòng. “Dĩ Nặc.....” Nhẹ nhàng kêu tên của anh.

“Hả?”

Mấy chữ vừa định thốt lên vẫn bị cô nuốt trở vào, “Không sao, vậy anh đi làm việc đi ~”

“Ừ, đừng suy nghĩ lung tung nữa, anh phải họp tiếp rồi rồi, nhớ ngủ sớm một chút.” Nhìn thấy mọi người đã trở lại phòng họp, chân đi nhanh hơn, nhưng anh vẫn tỉ mỉ dặn dò cô.

Mới để điện thoại xuống, di động của Tiêu Nhiên lại vang lên, trước mặt rất nhiều số 0, cô hơi buồn bực, ai sẽ gọi đường dây quốc tế cho cô chứ.

“Xin chào, tôi là Trương Tử thần.” Đầu dây bên kia truyền đến tiếng Trung Quốc, người này sáng khoái tự giới thiệu, Tiêu Nhiên thì lại cực kì ngạc nhiên khi anh ta gọi điện thoại cho cô.

“Ừ, Dick đại tài có gì chỉ giáo? Xin hỏi bây giờ anh ở phương nào.....” Mặc dù gần đây không liên lạc trực tiếp với anh, nhưng bọn họ vẫn luôn liên hệ qua email, đã từ từ trở thành bạn bè thân thiết.

Trương Tử thần cũng cười, anh thích người khác có thể xem anh như bạn bè bình thường, nhưng sự bình thường này rất khó khăn, bởi vì rất khó để có người không chú ý đến tên tuổi và sự nghiệp của anh. Nên anh rất hứng thú với cô bé mới vào nghề có chút lạc hậu nhưng lại rất nhạy cảm này.

“Hiện tại tôi đang ở Paris, đang chuẩn bị các mẫu thiết kế Xuân Hạ, không phải trước đây tôi đã nói với cô là tôi đến châu Âu sao?” Thỉnh thoảng đầu dây bên kia lại truyền đến tiếng Pháp mà cô nghe không hiểu, đã chứng minh người nào đó đang ở thế giới chim hót hoa thơm.

“Ừ, rất vinh hạnh khi được anh gọi về từ Paris.” Tiêu Nhiên cười xấu xa, mặc dù nhà thiết kế Trương đã có thành tựu, thoát nhìn thì thấy anh ta vừa có tài vừa chín chắn, nhưng thật ra anh ta rất thích nói đùa, trêu chọc bạn bè, rõ ràng là tính tình của anh vẫn chưa chịu lớn.

“Tòa soạn của cô sẽ cử người đến đây, cô có thể đến không?”

Hừ, thật sự xem cô là người có thâm niên cao sao..... chỉ là đứa trẻ miệng còn hôi sữa vừa mới ra đời làm sao có thể đến đưa tin ở những sàn diễn đó? “Nhà thiết kế vĩ đại à, anh cho rằng tôi là ai, nói một câu, người ta cũng run ba cái sao. Chuyện tốt như vậy sao có thể đến phiên tôi hả?”

Trương Tử Thần cảm thấy không được vui, cứ nghĩ cô có thể tới đây, như vậy anh có thể dẫn cô đi xem những thứ sau hậu trường, cũng có thể cùng cô dạo chơi Paris một chút, “Vậy để tôi nói với tổng biên tập của cô?”

Tiêu Nhiên vội vàng ngăn lại, “Ngàn vạn đừng như vậy, vất vả lắm sự kiện lần trước mới qua được, tôi không muốn để mọi người cho là tôi được hưởng hào quang của anh, nên không thể được, tôi vẫn luôn chờ mong được bọn họ cho đi phỏng vấn một cách nghiêm túc, thật sự coi trọng tôi.....”

Đương nhiên anh hiểu lo lắng của cô, cũng không miễn cưỡng, “Haizz, được rồi, vậy đến mùa đông tôi sẽ mở buổi biểu diễn ở Hongkong, cô qua đó cũng không có vấn đề gì, khi đó rồi nói.”

Cực kì cảm tạ tâm ý của anh, “Được, hiện tại tôi cũng đang bổ sung kiến thức thiết kế trang phục cơ bản, có sách gì tốt mang về mấy quyển cho tôi là được rồi, cảm ơn cảm ơn ~”

Việc này anh còn tán thành hơn, cô vốn có thiên phú, cũng nên bắt đầu học tập chuyên sâu, mới có thể phát triển rộng hơn, “Được, lần sau tôi sẽ mang cho cô ~”

Để điện thoại xuống, Tiêu Nhiên tiếp tục xem tư liệu anh vẫn về cắt may trang phục, bài hát của Ten-sion lượn lơ bên tai, rất nhanh cô đã đắm mình trong việc học.

Tất nhiên mỹ nữ thanh tú như Lam Tang sẽ trở thành mục tiêu cho các đấng mày râu còn độc thân ở công ty MKC luôn mất cân bằng nam nữ này rồi. Vì vậy nhóm tham gia dự án lần này của Dĩ Nặc rất được mọi người hâm mộ, thỉnh thoảng sẽ có người hỏi thăm chuyện của Lam Tang.

Nhân lúc nghỉ trưa, có một đồng nghiệp chạy tới hỏi Dĩ Nặc: “Nghe nói cậu và mỹ nữ của công ty triển lãm kia có quen biết đúng không, có thể giới thiệu giúp tôi không?”

Dĩ Nặc cau mày, “Lần sau khi chúng tôi họp, cậu cứ đến là được rồi.....”

“Haizz..... Dù sao nhóm các cậu vẫn tốt..... Cái dự án của tôi chỉ toàn là đàn ông.” Đồng nghiệp không được vui bỏ đi, Dĩ Nặc lắc đầu một cái, một đám người đói khát.

Hôm nay phải họp với bên đó, chuẩn bị mọi thứ thật ổn thỏa, lái xe đến dưới công ty khách hàng.

Mới vừa bước ra khỏi xe đã nghe có tiếng cãi nhau, đưa mắt nhìn, ở một góc nhỏ của tòa nhà, Lam Tang đang tranh cãi với một người thanh niên. Anh hơi do dự, nhưng vẫn bước tới.

“Cô đúng là đê tiện, không biết xấu hổ như mẹ cô, dám trở về mà còn lại nói không có tiền? Cho nên cô mới đổi sang ông chủ ở đây? Nhất định là mới cần câu, sao lại không có tiền!” Người thanh niên ăn mặc thời thượng đẹp đẽ, nhưng nghe giọng nói là biết không tốt lành gì rồi.

Lam Tang tức giận, “Tôi không hưởng một phân tiền của nhà họ Hách các người, dựa vào đâu mà đến tìm tôi đòi tiền? Không cho thì cậu sẽ nhục mẹ tôi!”

Thanh niên gơ tay lên muốn đánh, “Dựa vào đâu? Tôi dựa vào cái này!”

Dĩ Nặc kịp thời ngăn cản, người thanh niên quay đầu lại, gương mặt khá giống với Lam Tang, “Anh là ai?”

Lam Tang kéo hai người bọn họ ra, có chút xấu hổ nói với Dĩ Nặc: “Thật xin lỗi, chuyện này không liên quan đến anh, Khương tiên sinh, anh lên trước đi, quản lý của chúng tôi đang chờ anh ở trên lầu.”

Dĩ Nặc nhìn gương mặt có chút nước mắt của Lam Tang, dùng cơ thể chắn trước mặt cô, nói với người thanh niên kia: “Xin hỏi anh là ai?”

“Xem ra, anh là bạn trai của chị gái tôi?” Anh ta vừa ra vẻ lưu manh, vừa dùng giọng nhạo báng nói: “Anh rẻ cho tôi chút tiền tiêu xài đi!”

Về mặt Lam Tang chán ghét, chỉ vào người kia, “Cậu không biết xấu hổ đến vậy sao? Đây là đối tác trong công việc của tôi, người ta cũng chỉ là có lòng tốt, sao cậu có thể thản nhiên nói những lời này!”

Không muốn để Dĩ Nặc vướng vào cuộc tranh cãi này, Lam Tang vội vàng xóa bỏ mối quan hệ với anh, đẩy Dĩ Nặc, “Anh không cần lo, thật xin lỗi, đã để anh nhìn thấy cảnh này.”

Thế nhưng cái người gọi Lam Tang là chị này thì không chịu bỏ qua, “Chị à, chị nhanh đưa tiền cho tôi, tôi sẽ đi ngay, bằng không tôi sẽ cho mọi người biết chị bị đàn ông bỏ rơi sau đó quyến rũ ông chủ mới.....”

Lời còn chưa nói hết, Dĩ Nặc đã nắm lấy vai anh ta, mắt híp lại, “Tôi không biết Lam Tang lấy đâu ra một người em trai, nhưng tôi thì thật sự có một chú ruột là cảnh sát trưởng của sở cảnh sát thành phố, anh có muốn đến đó uống chút trà với tôi không? Có thể lấy tội cướp bóc tài sản mà thanh thoi ở trong đó một thời gian, anh thấy thế được không?”

Lúc này, có thêm vài người đã đến bãi đậu xe, đứng từ xa kêu lên, “Dĩ Nặc, Thượng tiểu thư, các người đang làm gì thế?”

Người thanh niên thấy mình đánh không lại, hơn nữa Dĩ Nặc không giống như đang nói dối, vì vậy nói với Lam Tang: “Cô được lắm, hãy đợi đây!” Hất tay Dĩ Nặc ra, nhanh chóng bỏ chạy.

Dĩ Nặc vỗ nhẹ vai cô, “Đi lên thôi.” Không muốn làm Lam Tang lúng túng, anh định đi trước, nào ngờ Lam Tang gọi anh lại, “Dĩ, Dĩ Nặc.”

Anh quay đầu lại, nhìn thấy Lam Tang lau khô nước mắt, cô lúng túng mỉm cười với anh, “Cảm ơn.” Sau đó bước nhanh vào tòa nhà.

Cuộc họp kéo dài cả buổi chiều, Lam Tang vẫn tích cực phát biểu ý kiến, biểu hiện như không có chuyện gì xảy ra, nhưng không nhìn Dĩ Nặc lấy một lần.

Sau khi tan họp, quản lý Cao muốn mời mọi người ăn cơm, mọi người đều nhao nhao, Lam Tang xin phép ông chủ được về sớm, sau khi tách khỏi mọi người, Lam Tang vừa bước ra cửa, không ngờ lại gặp Dĩ Nặc ở bãi đậu xe.

Nếu như không có chuyện đó, thấy Dĩ Nặc đợi mình, cô sẽ rất vui vẻ. Nhưng bây giờ, cô tuyệt đối không muốn gặp anh, không muốn nói chuyện với anh.

“Lên xe đi, anh đưa em về.” Dĩ Nặc nói với cô.

Lam Tang lên xe, Dĩ Nặc lái xe, nhanh chóng rời khỏi công ty triển lãm. Dĩ Nặc không nói tiếng nào, cũng không hỏi chuyện gì cả, Lam Tang nhìn anh, “Chuyện hôm nay, em cảm ơn anh, nhưng em không muốn giải thích gì cả.”

Dĩ Nặc gật đầu, “Anh cũng không muốn biết. Chỉ là đề phòng người kia chờ em tan việc thôi, cho nên anh đưa em về.”

Đây là lần đầu tiên kể từ khi gặp lại, anh chủ động quan tâm cô, làm Lam Tang cảm thấy trong lòng có chút yên bình.

“Vậy sau này em định làm thế nào? Xem tình hình thì có khả năng ngày nào anh ta cũng chặn em ở cửa công ty.” Mặc dù Lam Tang không nói, nhưng người đó gọi Lam Tang là chị, nhưng trong nhà Lam Tang chỉ có hai người là cô và mẹ cô, tại sao đột nhiên xuất hiện thêm một người em trai?”

Im lặng một lúc lâu, “Người đó là em trai cùng cha khác mẹ của em.” Cảm thấy ánh mắt kinh ngạc của Dĩ Nặc, cô cắn cắn môi, “Em là con riêng.”

Trước đây cứ nghĩ cha của Lam Tang đã qua đời vì bị bệnh, nhưng thật không ngờ thì ra là.....

“Cho nên, từ nhỏ em đã không có cha, sau này đến khi học sơ trung mẹ mới nói cho em biết, thì ra trên thế giới này em còn một người cha.” Lam Tang nghiêng đầu về một bên, giọng điệu nhàn nhạt, giống như đang kể chuyện của người khác. “Nếu như không phải lúc đại học năm thứ hai, mẹ em mắc bệnh ung thư, em sẽ không đi xin tiền ông ấy. Người đã ném 500 vào mặt em, còn nói đừng trông chờ ông ấy cho em thêm một đồng nào, chính là cha của em.”

Đại học năm thứ hai..... Là thời điểm bọn họ càng lúc càng ít liên lạc với nhau, chẳng lẽ là vì chuyện đó? Dĩ Nặc càng im lặng hơn.

“Sau đó tôi ở bên cạnh anh ấy, chẳng những anh ấy chăm sóc em, còn giúp chăm sóc mẹ, nên những ngày tháng đó mới không quá khổ cực, em cũng được xem là quá may mắn đó chứ?” Lam Tang nói tiếp, cảm xúc đau xót dần phai nhạt, khoe miệng ẩn hiện nụ cười châm chọc, “Cũng vào lúc đó, người em trai này biết sự tồn tại của em, cũng biết em sống chung với anh ấy, lấy lý do giữ bí mật giúp em, mà mỗi tháng bắt em phải gửi tiền cho nó. Đến khi ra nước ngoài thì không thấy liên lạc nữa, nào ngờ hôm nay lại gặp nó ở trên tàu điện ngầm..... Lại còn quá đáng nhắc đến chuyện trước đây.....”

Có thể có loại người vô lại như thế này sao, “Vậy sao em không báo cảnh sát?”

“Đến sở cảnh sát họ cũng sẽ nói là tranh cãi gia đình, sau đó cho hòa giải, nói thế nào đi nữa, thì bọn em cũng chung một nửa dòng máu, chắc chắn người ta sẽ không quản loại chuyện ‘trong nhà’ này.” Sau khi kể xong mọi chuyện, Lam Tang giống như tự mình trải qua thêm lần nữa, cô cảm thấy sức cùng lực kiệt, không muốn nói gì thêm.

Đến dưới nhà Nhược Hạo, Dĩ Nặc dừng xe lại, dặn dò cô: “Lúc này đi làm nên để Nhược Hạo đưa đi, chú ý an toàn. Vẫn nên nghĩ cách giải quyết chuyện này.”

Trên gương mặt tái nhợt của Lam Tang hiện lên chút ửng đỏ, “Ừ, cảm ơn. Không ngờ vào lúc em xấu hổ nhất lại có thể gặp lại kỳ sĩ của em.”

Lúc cô đang nói thì có chiếc xe tải chạy qua, Dĩ Nặc nghe không rõ, “Em nói gì?”

Lam Tang khoát khoát tay, “Cảm ơn, em sẽ thương lượng với đàn anh, anh đi đường cẩn thận.”

Nhìn Dĩ Nặc lái xe đi, Lam Tang chậm rãi xoay người vào nhà, cẩn thận nhớ lại sự quan tâm và bảo vệ của Dĩ Nặc dành cho cô. Rất lâu rồi không có người nào, vào lúc cô cần nhất, có thể đứng phía trước để che chắn cho cô.

46. Chương 45

Chuyện của Lam Tang làm Dĩ Nặc hơi lo lắng, vì vậy gọi điện thoại cho Nhược Hạo, nói đại khái tình hình cho anh nghe, Nhược Hạo hơi bất ngờ, nhưng vẫn đồng ý bảo vệ Lam Tang. “Tôi biết rồi, dù sao tạm thời để cô ấy ở nhà tôi, đúng lúc tôi có thể chú ý đến cô ấy.”

Lúc này Dĩ Nặc mới yên tâm, “Vậy thì được.”

Dĩ Nặc vốn đối xử lạnh lùng với Lam Tang, lần này lại quan tâm cô ấy như vậy, nên Nhược Hạo bất ngờ. “Có phải cậu đã quá quan tâm đến ấy rồi không? Chẳng lẽ cậu không sợ Tiêu Nhiên ghen sao?”

Dĩ Nặc tự tin trả lời, “Sẽ không đâu, Nhiên Nhiên cũng biết, tôi không gạt cô ấy những chuyện này. Đây cũng là chuyện ngoài ý muốn, dù gì cô ấy không có bạn bè gì cả, cho nên vẫn phải giúp đỡ chứ?”

Nhược Hạo cười cười, “Dù sao tốt hơn hết cậu vẫn nên xử lý thật cẩn thận, dù có rộng lượng đến đâu, trong lòng Tiêu Nhiên cũng sẽ để ý đó.”

Anh không hỏi Nhiên Nhiên, có phải cô tức giận hoặc ghen tỵ hay không, bởi vì cô ấy biết tình cảm anh dành cho cô, nên anh tin tưởng Tiêu Nhiên sẽ không hoài nghi anh.

Tiêu Nhiên đúng là cố hết sức để cách xa những việc này, cô hi vọng mình có thể giữ vững lòng tin với Dĩ Nặc.

Ngày hôm sau, lúc nghỉ trưa, cô nhận được tin nhắn của Dĩ Nặc, nói muốn hủy bỏ cuộc hẹn xem phim tối nay, vì chuyện Lam Tang nên anh và Nhược Hạo phải liên lạc với luật sư.

Đây là lần đầu tiên kể từ khi hai người quen nhau, anh không đặt cô ở vị trí đầu tiên. Nhưng chuyện của Lam Tang cũng rất khó giải quyết, cô có thể hiểu, nhưng quả thật trong lòng hơi không được tự nhiên, ề ảm rất khó chịu.

Vì vậy chạy đến hồ bơi, bơi chung với chị em tốt để thả lỏng. Ra khỏi hồ bơi, cô cầm điện thoại di động lên, thì thấy có ba tin nhắn, còn có hai cuộc gọi nhỡ. Vừa định xem là ai thì có điện thoại gọi đến, vì vậy bắt máy.

“Alo?” Cô vừa mặc quần áo, vừa kẹp điện thoại ở bên tai để nghe.

“Anh nhắn tin thì em không trả lời, gọi điện thoại cũng không nhận, nhà lại không có ai, em đang ở đâu?” Giọng điệu Dĩ Nặc có chút nóng nảy.

Tâm trạng Tiêu Nhiên vì lời nói của đã khá hơn nhiều, “Em đang ở hồ bơi, tất nhiên không nghe điện thoại được. Các anh xong chuyện chưa?”

Dĩ Nặc à một tiếng, sau đó thấy Nhược Hạo đang gọi anh, anh vội vàng nói với Tiêu Nhiên: “Vẫn chưa, hiện tại anh đang gọi Lam Tang tới đây, thương lượng với nhau, em có đến không?”

Cô lắc đầu, “Em không đi được, em còn muốn về nhà đọc sách, nên mọi người cứ thương lượng đi.”

Thấy giọng điệu của cô chút chua xót, Dĩ Nặc dụ dỗ, “Được rồi, đừng tức giận, anh sẽ nhanh chóng giải quyết chuyện này, anh cũng sẽ không nhúng tay quá nhiều đâu, em yên tâm đi.”

“Đương nhiên em hiểu chuyện này khẩn cấp, được rồi, em cúp điện thoại đây.” Tiêu Nhiên tắt điện thoại di động, trong lòng oán trách cái người đàn ông thần kinh không ổn định kia, làm sao anh không nghĩ cô sẽ là một quỷ hẹp hòi chứ.

Đêm đó, lúc mười một giờ nhận được điện thoại của anh, Tiêu Nhiên vừa tức vừa buồn cười, nhận, “Alo?” “Xem ra vẫn chưa hoàn toàn không để ý tới anh, không phải rất tức giận.” Mặc dù anh đang trêu chọc, nhưng trong giọng nói có vẻ mệt mỏi.

Tiêu Nhiên đứng lên khỏi bàn đọc sách, ngồi lên trên giường, giọng điệu hơi nũng nịu, “Anh cũng biết là em khó chịu à?”

“Ừ, bây giờ anh đang ở đối diện nhà em, có nể mặt ra gặp anh không?” Anh cười.

Anh lại có thể về nhà bên này ư? Tiêu Nhiên mang dép, sau đó nói với mẹ một câu rồi đi gõ cửa nhà hàng xóm.

Đã vào thu, Tiêu Nhiên còn đi chân trần ăn mặc mỏng manh, cô bị Dĩ Nặc kéo vào trong nhà, “Cái người này sao mặc như vậy, không sợ lạnh sao? Biết rõ tay chân của mình dễ bị lạnh mà còn thế.”

Nói xong, anh trùm tấm thảm lên trên người Tiêu Nhiên, rót cho cô ly trà sữa.

Tiêu Nhiên cười: “Anh xem, không phải còn có anh sao ~”

“Hôm nay anh mới đến, nếu không đến, em vẫn mặc như thế à?” Dĩ Nặc nhún nhún mày. Ngồi trên đất trước salon, tựa vào bên cạnh chân Tiêu Nhiên.

“Anh cũng là do thấy em tức giận nên mới tới đây?” Tiêu Nhiên đang cầm ly trà sữa, hỏi anh.

Dĩ Nặc nhìn máy vi tính xước tay của mình, cũng không quay đầu lại nói: “Đúng vậy, anh không muốn sáng mai em đi làm mà trong lòng vẫn còn khó chịu.” leequysddoon

“Chẳng lẽ anh không cảm thấy phiền ư? Trước kia em cũng đâu thấy anh có nhiều kiên nhẫn như vậy.....” Vị tiểu thư nào đó biết rõ mà còn vờ hỏi.

Nhìn tình tiết vụ án đâm máu trong phim, hai người cùng nhau “cảm thán”: “Máu thật nhiều, thật đỏ ~”

Dĩ Nặc quay đầu lại nhìn cô một cái, “Có ổn không, hay là anh không xem.....”

Tay cô nhẹ nhàng đặt trên đầu vai anh, tay anh đặt lên tay của cô.

Nhưng giới hạn của bọn họ là ở đâu? Bọn họ cũng không biết.

Mặc dù do hoàn cảnh phức tạp của mình mới để cho bản thân có nhiều cơ hội gặp mặt Dĩ Nặc, nhưng Lam Tang vẫn có thể cảm thấy Dĩ Nặc luôn khách khí và xa lánh, hơn nữa cô cũng nhận thấy được sự quan tâm của anh với Tiêu Nhiên, anh đã thật sự tìm được người phụ nữ của mình.

Mỗi ngày Nhược Hạo đều tới đón cô tan việc, cho nên các đồng nghiệp đều cho rằng Nhược Hạo là bạn trai của cô. Vì không muốn ảnh hưởng tới lòng tốt của anh, cô nói với bọn họ anh là họ hàng xa. Trước kia có lẽ cô thích loại ánh mắt hâm mộ như thế này của những người khác, nhưng bây giờ cô chỉ muốn âm thầm lặng lẽ, sống cuộc sống của mình.

Hôm nay tan sở, Nhược Hạo có chuyện nên không thể đón cô, để Dĩ Nặc đi đón cô. Nhưng cô không muốn làm phiền Dĩ Nặc, thấy mình cẩn thận một chút là được, cùng về nhà với đồng nghiệp chắc sẽ không có chuyện. Vừa định đi ra cửa chính, điện thoại di động vang lên.

Nghe được giọng nói, cô liền nhíu mày, “Cậu nói cái gì?”

Nói với đồng nghiệp mình có chuyện phải đi gấp, một mình cô chạy nhanh ra ngoài.

“Cậu có gọi điện cho cha cậu chưa? Muốn tôi giúp cậu thế nào hả? Dù gì ông ta cũng quen biết rất nhiều người!” Đỡ trán của mình, Lam Tang không nhịn được nâng cao giọng nói.

“Cậu!” Cô bị tức đến không biết nói gì cho phải, “Cậu còn biết tiếng người sao! Tôi cũng không muốn chọn có chung người cha với cậu, đừng có được voi đòi tiên!” Cả người đều phát run, nhưng điện thoại đã tắt.

Suy đi nghĩ lại, cô lại do dự gọi một cuộc điện thoại.

“Cha, là con. Con mới nhận được điện thoại của em trai từ đồn cảnh sát, bọn họ bắt được nó hút thuốc, kéo bè kéo lũ đánh nhau, nó đánh một người bị thương nặng. Về tình nghĩa thì con cũng nên nói cho cha một tiếng, chúc cha thân thể khỏe mạnh.”

Điện thoại cứ thế mà kết thúc. Suy nghĩ một chút, cô do dự muốn gọi điện thoại, lại đổi thành tin nhắn cho Dĩ Nặc: “Có việc gấp, có thể nghe điện thoại không?”

Lúc này Dĩ Nặc đang ở rạp chiếu phim với Tiêu Nhiên, nhìn thấy tin nhắn này, anh đi ra gọi điện cho cô.

“Anh thấy tin nhắn, có chuyện gì sao?”

“Bây giờ em trai em đang ở đồn cảnh sát, anh có thể nói với chú hỏi thăm giúp em xem rốt cuộc nó sẽ bị như thế nào không? Cha tôi đã không còn bao nhiêu tiền.....” Lam Tang khó khăn nói.

Cha Dĩ Nặc từng làm việc tại tòa Thị Chính, là người có ảnh hưởng rất lớn, chuyện này tìm anh là đúng rồi. Nhưng làm sao cô biết thì anh cũng không biết. “Vậy tôi hỏi thử xem, em khoan hãy nóng vội.”

Anh gọi điện thoại cho người có quan hệ rất tốt với ba, liên lạc với người quen làm việc ở sở cảnh sát. Mãi cho đến khi hết phim, anh cũng chưa trở vào.

Tiêu Nhiên cho rằng anh lạc đường hoặc bị làm sao, lại phát hiện anh đang ở bên ngoài phòng chiếu phim gọi điện thoại, thì biết nhất định là anh có việc gấp, vì vậy đứng một bên chờ anh nói chuyện điện thoại xong.

Để điện thoại xuống, xoay người thì thấy Tiêu Nhiên, Dĩ Nặc nắm tay cô nói xin lỗi: “Trong nhà Lam Tang có chuyện, bây giờ anh phải đi một chuyến, anh đưa em về nhà trước.”

Tiêu Nhiên không nói gì, trên mặt cười nhạt, nhưng trong lòng cũng đang tồn tại sự phản kháng. Cô không muốn để cho bạn trai của mình chạy đi giúp đỡ người mà đã từng làm anh sống không bằng chết, mỗi tình đầu khắc cốt ghi tâm, có thể sẽ phải cho cô ấy mượn một bờ vai, hoặc nắm tay của cô ấy. Tình yêu là ích kỷ, cô hiểu Dĩ Nặc thật sự có chuyện cần đi, nhưng cô lại không muốn cho anh đi.

Trên đường Tiêu Nhiên không muốn nói chuyện, vì vậy tỏ vẻ như rất mệt mỗi giờ vờ ngủ. Đến dưới nhà cô, Dĩ Nặc đẩy đẩy, “Nhiên Nhiên, đến rồi. Anh đưa em lên.”

Giả bộ mình hơi mơ màng, gạt đầu một cách máy móc, Tiêu Nhiên xuống xe.

Nhìn thấy dáng vẻ mắt mở không lên của cô, anh cảm thấy cô thật đáng yêu, rất nhanh đã đến cửa nhà Tiêu Nhiên, anh hôn lên mặt cô. “Cảm ơn bảo bối, cảm ơn em đã tin tưởng.”

Mẹ Phương mở cửa chờ bọn họ, nhìn thấy dáng vẻ này của Tiêu Nhiên, bà hơi bất đắc dĩ nói: “Uống rượu hả?”

Dĩ Nặc lắc đầu, “Không có, chỉ là mệt mỏi. Nên ngủ quên trên xe.”

Vừa đi vào nhà, Tiêu Nhiên vào nhà, vừa quở trách cô, “Đứa nhỏ này, trước nay đều mười hai giờ mới ngủ, hôm nay mặt trời mọc phía Bắc à.”

Cẩn thận đắp kín chăn cho cô, Dĩ Nặc đóng cửa ra ngoài, nói với mẹ Phương: “Dì Phương, con còn có việc gấp phải đi trước.”

Sau đó anh vội vàng lái xe đến sở cảnh sát gặp Lam Tang.

Tiêu Nhiên nằm ở trên giường, cứ ngủ chập chờn cả buổi tối, Dĩ Nặc cũng chưa có gọi một cú điện thoại nào.

Sáng hôm sau khi rời giường, cô không biết tại sao mình lại cảm thấy rất mệt mỏi. Rõ ràng đi ngủ rất sớm, tại sao vẫn cảm thấy uể oải như vậy. Nhìn điện thoại di động của mình một chút, chỉ có tin tức chào buổi sáng, không hề có một tin nhắn nào của Dĩ Nặc cả.

Vì vậy phờ phạc rũ rượi rời giường, rửa mặt, ăn điểm tâm, ra cửa đi làm.

Vừa tới lầu dưới công ty, điện thoại di động đột nhiên vang lên. Nhưng cũng không phải là người trong lòng đang mong chờ, tiếng bà vú vang ở bên tai, “Cái người này sao gấp gáp như vậy, chờ điện thoại của tôi hả?”

“Morning call, cậu cứ rời giường đi, có chuyện gì sao?” Mặc dù không phải là anh, nhưng cũng làm cho tâm tình cô khá hơn.

Bà vú do dự một chút, “Bé yêu, cậu có biết tối hôm qua chồng cậu ở đâu không?”

“Tối hôm qua anh ấy có chuyện đi giúp Lam Tang rồi, thế nào?” Vốn trong lòng Tiêu Nhiên hơi lo sợ bất an, hiện tại loại cảm giác này càng mãnh liệt hơn rồi.

“Ặc, mới vừa rồi tôi xuống lầu mua bữa ăn sáng, đúng lúc gặp phải hai người đang ăn điểm tâm.....” Mặc dù không nên gây xích mích, nhưng nên cho Tiêu Nhiên biết chuyện này.

Tiêu Nhiên chỉ nhẹ nhàng lên tiếng, “Tôi biết rồi, phải vào thang máy, lúc rảnh rồi thì gọi lại.” Sau đó cúp điện thoại.

Vào đến công ty, cô lễ tân đưa cho cô một phong thư quốc tế, bọc bọc nhận lấy, cô bước nhanh đến bên bàn làm việc của mình.

Không có bao nhiêu thời gian, nhưng Tiêu Nhiên lại cảm giác mình đã hoàn toàn biến thành người khác. Thường xuyên lo lắng Lam Tang có phải lại đang gọi điện thoại, gửi nhắn tin với Dĩ Nặc hay không. Cô chưa từng có thói quen kiểm tra điện thoại di động của anh, nhưng gần đây luôn có ý nghĩ như vậy, muốn nhìn một chút, nhìn một chút xem có phải là Lam Tang hay không. Cho dù mỗi lần anh có chuyện muốn gặp Lam Tang đều nói trước với cô, nhưng cô vẫn luôn nghĩ hai người bọn họ bây giờ đang làm gì, có nói về chuyện sau khi chia tay hay không, cùng nhau buồn ngủ, hoặc cùng nhau cười vui vẻ.....

Điều này thật sự là gánh nặng, dù Dĩ Nặc không cảm thấy cô phiền, nhưng ngay cả chính cô cũng cảm thấy chán ghét. Không muốn phải tiếp tục suy nghĩ lung tung như vậy.....

Mở phong thư quốc tế ra, phát hiện đơn xin học thạc sĩ của mình đã được thông qua. Nếu như không có chuyện của Lam Tang, nhất định cô sẽ vui đến phát điên, lập tức gọi cho Dĩ Nặc, nhưng.....

Cất thông báo nhập học vào trong túi, bắt đầu làm việc. Thỉnh thoảng cô nhìn điện thoại di động, lúc viết bản thảo cũng cảm thấy nóng nảy. Tại sao không gọi điện, nhắn tin cũng được mà.....

Ngẩn ngơ đến lúc ăn cơm trưa, cuối cùng thì Dĩ Nặc cũng gọi đến, giọng nói lộ rõ vẻ mệt mỏi, “Mẹ anh nói tối nay muốn em đến nhà, anh đón em nha.”

Tiêu Nhiên không nói nhiều, nhanh chóng kết thúc cuộc nói chuyện, cô không mở miệng hỏi, bởi vì cô biết anh ấy sẽ trả lời thế nào, chỉ là đi giúp đỡ thôi. Còn cái cô muốn biết là hai người đã làm những gì, thì lại không có cách nào mở miệng hỏi. Ngay cả cái tin tốt kia, cô cũng quên nói cho anh biết.

Đứng dưới công ty chờ Dĩ Nặc đến đón cô, ngồi lên xe, hai người giống như vừa cãi nhau, không ai nói gì, chỉ im lặng. Trong xe thoang thoang một mùi hương, là của Lam Tang sao? Tiêu Nhiên chán ghét chính mình cứ như một oán phụ, chỉ dám lặng lẽ quan sát rồi lại nghi thần nghi quỷ.

Dĩ Nặc nhìn thấy Tiêu Nhiên không nói chuyện, “Sao vậy? Hôm nay không được vui sao?”

Cô lắc đầu, vẫn không nói một lời. Vì vậy Dĩ Nặc tập trung lái xe, nhưng tay vẫn không buông ra.

Đến nhà họ Khương, Dĩ Nặc và Tiêu Nhiên cùng sánh bước, ngay cả trên người anh cũng phát ra mùi hương xa lạ này. Cô cố gắng để mình không chú ý đến nó, rất bình tĩnh bước vào nhà.

Mẹ Khương nhìn thấy Tiêu Nhiên thì có chút kinh ngạc, “Bé cưng à, hôm nay con bị bệnh hả? Sao sắc mặt lại tệ như vậy?”

Tiêu Nhiên khoác cánh tay của mẹ Khương, kiên cường mỉm cười: “Không phải, có lẽ hôm qua con ngủ quá nhiều, trái lại làm cho cả ngày không có tinh thần.”

Mẹ Khương cũng không phải là người dễ dàng lựa gạt như vậy, bà nhìn con trai một cái, hung ác chờ anh trả lời, vừa nhìn đã thấy Tiêu Nhiên không vui, nhất định là đã cãi nhau.

Dĩ Nặc vô tội nhún vai một cái, tỏ vẻ không phải tại anh, sau đó anh bước tới, đoạt lại Tiêu Nhiên từ trong tay mẹ mình, kéo cô vào thư phòng.

“Tối hôm qua anh ở đồn cảnh sát với Lam Tang, giải quyết chuyện của em trai cô ấy, bị hành hạ đến tận sáng hôm nay.” Dĩ Nặc biết ít nhiều gì Tiêu Nhiên cũng sẽ không vui, đừng phải chuyện Lam Tang, cho dù Tiêu Nhiên sẽ như thế nào thì anh cũng có thể hiểu, chẳng qua anh vẫn luôn thành thật giải thích mọi chuyện, nên cũng có chút yên tâm.

Tiêu Nhiên nhìn Dĩ Nặc, gật đầu một cái, “Ừ. Vậy nhất định là anh rất mệt, em đi nấu cơm với dì, anh ngủ một lát đi.” Cô nói rất tự nhiên, sau đó muốn đi ra khỏi thư phòng.

Dĩ Nặc kéo cô lại, cảm thấy không biết phải làm sao, nói: “Nhiên Nhiên, em phải tin anh.”

Cô quay đầu lại, nhìn anh, “Em không có không tin anh, yên tâm đi.” Không muốn làm cho bầu không khí trở nên căng thẳng, cố ý nói thật thoải mái.

Anh thở dài một tiếng, trong đôi mắt luôn ẩn chứa nụ cười lại xuất hiện chút mệt mỏi, “Không phải chúng ta đã nói rất rõ là sẽ không vì cô ấy mà không vui sao?”

“Em không có không vui.” Nụ cười của cô nhìn còn khó coi hơn cả không cười.

Anh buông lỏng tay cô ra, thân hình cao lớn có chút cứng ngắc, cơn tức đang dâng trào, anh cố gắng đè nén tâm trạng của mình.

“Vậy em vào phòng bếp.....” Tiêu Nhiên chỉ muốn nhanh chóng rời khỏi cái nơi làm cho người ta khó xử này.

Giọng nói có chút tức giận của Dĩ Nặc vang lên, “Đến lúc nào thì em mới có thể hoàn toàn yên tâm? Mỗi khi có chuyện gì thì anh đều nói ngay với em, nhưng tại sao em còn như vậy? Thật sự không hề giống em một chút nào.”

Nghe anh nói vậy, Tiêu Nhiên đi tới cửa, cảm thấy khóe mắt cay cay, cô cũng đâu có muốn thế, nhưng cô không biết phải làm sao để mình có thể thoải mái đối mặt với chuyện này, khựng lại một chút, cô không quay đầu lại, nói: “Anh nghỉ ngơi một lát đi.” Rồi nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Trong khoảnh khắc cánh cửa khép lại, Tiêu Nhiên cảm thấy trái tim mình đau quá, nước mắt cứ thế mà trào ra.

Vừa đúng lúc cha Khương trở về, thấy Tiêu Nhiên ở đây, cười khanh khách nói: “Nhiên Nhiên đến rồi ~”

Vội vàng lau sạch nước mắt, cô treo ngay nụ cười lên mặt mình, “Chú Khương về rồi ạ, vốn dĩ muốn ở lại ăn cơm, nhưng con có việc gấp phải đi rồi.”

Cô đến phòng bếp nói với mẹ Khương, “Dì Lãnh, con có chuyện phải đi trước.” Cũng không đợi mẹ Khương nói gì thì đã đi nhanh ra cửa.

Mẹ Khương đi ra, “Nhiên Nhiên, xảy ra chuyện gì vậy? Sao không ở lại ăn cơm?”

Vội vàng cầm đồ đạc của mình, Tiêu Nhiên sợ mình sẽ khóc trước mặt mẹ Khương, vội vàng thay giày, nói: “Trong công ty có việc đột xuất, con phải đi trước.”

Bỏ lại mẹ Khương đang muốn nói để Dĩ Nặc đưa cô về ở trong nhà, Tiêu Nhiên vào thang máy, xuống lầu, ngồi lên taxi, rời khỏi nhà họ Khương.

Về đến nhà, Tiêu Nhiên vào phòng mình, lấy thông báo nhập học ra, nhìn chữ ký của hiệu trưởng, nước mắt chảy ra.

Tắt điện thoại di động, Tiêu Nhiên đứng trước cửa sổ, suy nghĩ thật lâu.

Cha cô gõ cửa bước vào, “Nhiên Nhiên, con ăn cơm chưa? Vừa rồi dì Lãnh gọi điện đến, nói con chưa kịp ăn cơm đã rời khỏi nhà bọn họ.”

Tiêu Nhiên nhìn cha mình một lát, “Cha, cha xem đi.”

Cha Phương cầm tờ giấy kia, nhìn tiếng Anh kín cả trang giấy, “Đây là gì?”

“Đây là thông báo nhập học của trường G, chương trình học thạc sĩ của con đã được thông qua.” Đến lúc này, trên mặt Tiêu Nhiên mới xuất hiện nụ cười vui vẻ, bởi vì ước mơ của mình đã được thực hiện.

Cha Phương rất hưng phấn, gật đầu một cái, “Mẹ con biết chưa?”

Tiêu Nhiên lắc đầu, “Không phải là con để cha xem đầu tiên sao?”

Vì vậy cha Phương không đợi Tiêu Nhiên nói gì thì đã lớn tiếng nói với mẹ cô đang chuẩn bị cơm tối ở phòng ăn, “Lại đây xem thông báo nhập học của con gái này! Con bé đã trúng tuyển rồi.”

Mẹ Phương không rõ ông nói gì, vì vậy đi vào nói: “Hai người đang nói gì đó, tôi nghe không rõ, ồn quá ~”

Thư thông báo chuyển từ trong tay cha cô sang tay mẹ cô, một nhà ba người đắm chìm trong cảm xúc hưng phấn. Lúc ăn cơm tối, cả cha và mẹ cô đều uống mấy ly.

Cơm nước xong, Tiêu Nhiên dọn dẹp chén đĩa, đột nhiên mẹ Phương đi đến bên cạnh cô, “Dĩ Nặc biết chuyện này chưa?”

Tay cô khựng lại, lắc đầu một cái, “Vẫn chưa, con chưa nói cho anh ấy biết.”

Mẹ Phương hơi lo lắng, “Con phải đi hơn nửa năm, nhất định phải có kế hoạch cho sau này, thật sự không nên làm trễ nải Dĩ Nặc nhà người ta.”

Nghe mẹ nói vậy, Tiêu Nhiên chợt quay đầu lại, mắt hơi đỏ, vẻ mặt hoảng sợ, “Ý của mẹ là muốn con chia tay với Dĩ Nặc ư?”

Thấy phản ứng của con gái, mẹ Phương rất thông cảm, dù sao bà cũng biết rõ, con bé rất thích Dĩ Nặc, nếu để nó phải lựa chọn giữa ước mơ và bạn trai, quả thật rất khó.

“Mẹ không có ý này, nhưng con phải nói với nó một tiếng, chuyện như vậy, hai đứa phải thương lượng, nhưng con cũng không còn nhỏ, mẹ cũng mong con có thể ổn định trước.” Mặc dù lúc trước thằng bé để lại ấn tượng không mấy tốt đẹp, nhưng mẹ Phương vẫn rất thích Dĩ Nặc.

Tiêu Nhiên cười cười, “Nhưng nhất định con sẽ đi Mỹ, hơn nữa, gần đây con và Dĩ Nặc cũng cần tạm xa nhau để yên tĩnh suy nghĩ một số chuyện, mẹ, con sẽ nói với dì Lãnh, mọi người khoan hãy nói lung tung.”

Vốn muốn khoe khoang với bạn thân, mẹ Phương lại bị hắt nước lạnh, oán trách con gái: “Con bé này, chuyện này có gì mà phải giấu, cũng có phải chuyện mất mặt đâu!”

Khoác cánh tay mẹ, Tiêu Nhiên nũng nịu nói: “Mẹ, mẹ đồng ý với con đi ~”

Con gái đạt được thành tựu như vậy, dĩ nhiên mẹ Phương rất vui, huống chi chờ đến khi Nhiên Nhiên đi nước ngoài, bà có thể tùy ý khoe khoang, cho nên mẹ Phương gật đầu, “Được rồi, biết rồi.”

Đang chơi game, cha Phương hỏi cô, “Vậy khi nào thì con đi?”

“Hai tháng sau sẽ bắt đầu học kì mới, con lại phải đi công tác, đại khái thì sau khi trở về, sẽ thương lượng với công ty xem là dừng lương giữ chức hay là từ chức luôn.” Tiêu Nhiên có chút không yên lòng, nói cho anh ấy biết, sau đó chia tay sao? Nghĩ tới đây, trong lòng cô không cảm thấy nặng nề mà là đau đớn như bị xé rách.

Vì vậy cô gọi điện thoại cho mẹ Khương.

“Dì, dì đã ngủ chưa?” Tiêu Nhiên rất thích được nghe giọng nói của dì, cho dù có tức giận bưng bưng thì vừa nghe giọng của bà là đã cảm thấy có khó khăn cách mấy cũng được giải quyết.

“Ừ, dì ngủ thế nào đây..... Rõ ràng nhìn ra hôm nay hai con cãi nhau, sau khi ăn cơm Dĩ Nặc cũng nhốt mình trong phòng, dì đang chờ các con cho dì một lời giải thích đây.” Mẹ Khương ra vẻ nghiêm túc nói.

Cô không muốn nói tiếp chuyện Lam Tang, cô cũng cảm thấy rất phiền, vì vậy chỉ muốn nói chuyện nhập học. “Dì, con không muốn nói tại sao bọn con lại chiến tranh lạnh, nhưng con có chuyện muốn nói với dì.”

“Thế nào? Còn chuyện gì nghiêm trọng sao?” Lão phật gia nhà họ Khương cũng không phải là người quá nhạy cảm.

“Con muốn đi Mỹ du học, chắc khoảng nửa năm. Hôm nay vừa nhận được thư thông báo, Dĩ Nặc còn chưa biết, con không với anh ấy.” Tiêu Nhiên thành thực nói.

Mẹ Khương nghe thế, miệng thì khen ngợi, trong lòng cũng rất vui mừng: “Thật là giỏi! Không hổ là Nhiên Nhiên, luôn có chí hướng.”

“Nhưng con không muốn nói cho anh ấy biết, gần đây bọn con không được suông sẻ, muốn nhân nửa năm này suy nghĩ thật kỹ tương lai bọn con sẽ như thế nào.” Tiêu Nhiên nói suy nghĩ của mình với mẹ Khương.

Cho dù Nhiên Nhiên không nói rõ thì bà cũng biết nhất định thằng con ngu ngốc nhà mình đã không xử lý tốt chuyện Lam Tang. Bọn họ còn trẻ, tình cảm không phải là tất cả, phát triển sự nghiệp mới là quan trọng nhất. Nhiên Nhiên là một cô gái tài giỏi, chẳng qua bà vẫn có lòng tin, cuối cùng thì con trai mình cũng sẽ ôm được mỹ nhân về nhà.

“Dì hiểu, nhưng khi nào thì con đi, cho dù là ở nước ngoài, cũng phải liên lạc với dì, dì sẽ rất nhớ con.” Mẹ Khương vừa nói vừa tỏ vẻ luyến tiếc.

Trong lòng Tiêu Nhiên ảm áp, “Dì ơi, rất nhanh con sẽ trở về, dì yên tâm đi. Con phải đi công tác gấp, sau khi trở về thì chẳng bao lâu sẽ chuẩn bị đi, visa làm xong thì sẽ đi ngay. Đến lúc đó, nhất định con sẽ nói với dì.”

Đặt điện thoại xuống, Tiêu Nhiên thở phào nhẹ nhõm, coi như là mình trốn ngũ đi, cô đã đưa ra sự lựa chọn rồi.

Ngoài cửa sổ, trăng sáng sao thưa, trong bầu trời đêm, vài ngôi sao đang nhấp nháy.

47. Chương 46

Sau khi Dĩ Nặc nổi giận với Tiêu Nhiên, ngồi buồn bực trong thư phòng, mẹ Khương đẩy cửa bước vào, “Hai đứa cãi nhau rồi hả?”

Anh không nói chuyện, mẹ Khương hơi tức giận, “Xem ra con không thật sự nghiêm túc yêu đương rồi, lại vì ‘người yêu cũ’ mà cãi nhau với bạn gái mình, con thật là không có đầu óc!”

“Mẹ, sao mẹ biết? Vừa rồi mẹ nghe lén sao?” Lúc này Dĩ Nặc mới lên tiếng.

“Phi ~ bà đây mà thè nghe lén à!” Mặt mẹ Khương đầy vẻ coi thường, thật là bực mình mà, tình yêu của mấy người trẻ tuổi đúng là không hề thông minh, từ khi nào mà con trai mình đã trở nên u mê như vậy?

“Chẳng lẽ con tìm chú Lý mà cha con lại không biết? Chỉ là ông ấy lười hỏi con, hơn nữa con chỉ giúp một tay, không đi gây chuyện, nên ông ấy mới không lên tiếng.”

Thì ra cha mẹ đã biết chuyện này từ trước, “Người thanh niên kia, là em trai của Lam Tang, nên con cũng chỉ có thể giúp đỡ như vậy.”

Mẹ Khương khinh bỉ nhìn con trai, “Con và cô ta có quan hệ như thế nào, sao lại nhiệt tình như vậy, mấy người không biết chuyện mà nhìn con săn sóc tỉ mỉ cô ta, còn tưởng rằng con là bạn trai cô ta đấy.”

Dĩ Nặc bị lời của mẹ Khương làm thức tỉnh, gập lại Lam Tang, anh đã hoàn toàn gỡ bỏ những vướng mắc của cuộc tình kia, quen với Tiêu Nhiên anh mới hiểu được tình yêu là gì, với Lam Tang anh đã hoàn toàn bình thản rồi. Nhìn thấy cô ấy đáng thương như vậy, anh không nhẫn tâm, cho nên mới giúp đỡ, bây giờ mới phát hiện thì ra anh đã nghĩ chuyện này quá đơn giản rồi.

“Con thì không có suy nghĩ gì, còn Nhiên Nhiên, cho dù có rộng lượng đến mấy đi nữa, thì con bé không nói gì cũng không có nghĩa là không có việc gì. Khi con làm chuyện gì đó, con có suy nghĩ đến cảm thụ của con bé chưa. Hơn nữa, không phải mẹ nói xấu người ta, nhưng con bé Tiểu Thượng kia, vừa nhìn đã biết rất có đầu óc. Còn Nhiên Nhiên, từ nhỏ đã là một đứa bé đơn giản, nó làm sao có thể đấu lại được chứ ~”

Sờ đầu một cái, Dĩ Nặc không tin lắm, “Không đến nỗi vậy chứ?”

“Dù sao thì đến lúc đó đừng nói là bà đây không nhắc nhở con, trong cuộc sống không có bán thuốc hối hận đâu.” Nhiệm vụ của mẹ Khương đã hoàn thành, xoay người đi về phòng bếp chuẩn bị cơm tối.

Cơm nước xong, Dĩ Nặc gọi điện thoại cho Tiêu Nhiên thì thấy điện thoại di động của cô đã tắt máy, thì biết nhất định cô tức giận vì chuyện vừa rồi, nên thành khẩn soạn một tin nhắn rất dài nói xin lỗi, cũng nói rõ đến nhà bọn họ ăn cơm, nhận lỗi với cô thật tốt.

Cả buổi tối, cô đều không trả lời. Vì vậy anh xem Space, face—book, MSN, QQ..... của cô. Kết quả phát hiện tất cả trạng thái của cô đều được đổi thành: Vừa may mắn lại vừa khổ sở.

Đã từ rất lâu rồi, đây là lần đầu tiên anh không biết cô đang suy nghĩ gì.

Ngày hôm sau, Tiêu Nhiên vẫn không liên lạc với Dĩ Nặc. Anh gọi điện cho cô, cũng đã gửi tin nhắn cho cô. Sau mười mấy cuộc điện thoại không có người nhận, Dĩ Nặc lập tức gọi điện thoại nhà cho mẹ Phương.

“Dì ơi, Tiêu Nhiên có ở nhà không ạ?” Anh rất lo lắng hỏi.

Mặc dù bởi vì cậu ta nên tâm tình của con gái bà lúc ra khỏi nhà mới không được tốt, nhưng mẹ Phương nén giận, “Con bé không ở nhà, đi công tác rồi.”

Một chút tin tức anh cũng không biết, lúc trước Nhiên Nhiên không hề nhắc đến chuyện phải đi công tác, có lẽ cô đang phát cáu, nên mới cố tình bảo dì nói như vậy.....

“Dì à, hôm qua con với Nhiên Nhiên có chút hiểu lầm, dì để cô ấy nghe điện thoại đi, con sẽ xin lỗi cô ấy thật tốt.” Dĩ Nặc thành khẩn nói.

Mẹ Phương thở dài, “Thật sự bây giờ con bé không ở nhà, không tin thì khi tan việc con sang đây xem đi, nó đi công tác rồi.”

Xem ra không thể hỏi mẹ Phương cái gì, vì vậy Dĩ Nặc vội vàng gọi điện thoại cho người đồng nghiệp của Tiêu Nhiên lần trước đã giúp anh. Kết quả đồng nghiệp này chỉ nói hình như Tiêu Nhiên đã đi công tác, nhưng cũng không biết rõ là cô đi đâu,

Người quen của Tiêu Nhiên, cả bà vú đều bị Dĩ Nặc quấy rầy, nhưng phản ứng của mọi người đều giống nhau, hoàn toàn không biết, cô cũng chưa liên lạc với bất cứ người nào.

Trong lòng Dĩ Nặc bắt đầu loạn lên, cho dù Tiêu Nhiên suýt chút nữa đã đến sở cảnh sát, báo cô mất tích, nhưng mẹ Phương cũng không gấp, đây hiển nhiên là điều không thể.

Không thể bỏ mặc công việc, gần đây công ty triển lãm có một dự án, cho nên bọn họ càng bận rộn hơn, Dĩ Nặc mang theo tâm tình như vậy chìm ngập trong biểu đồ đánh giá.

Sau khi tan việc, anh chạy thẳng đến nhà Tiêu Nhiên, trên đường đi thì Lam Tang gọi điện tới.

“Dĩ Nặc, tối nay anh có rảnh không? Em trai em vẫn bị xử phạt, nhưng chú Lý nói sẽ bảo người ta chăm sóc nó, anh có thể đi thăm nó với em không? Em không dám đi một mình.” Giọng nói Lam Tang vẫn nhu nhược như trước, làm người ta không nhìn được mà muốn bảo vệ.

Trước kia Dĩ Nặc giúp đỡ nhiều như vậy, là hy vọng có thể giúp Lam Tang bắt đầu cuộc sống mới một lần nữa, coi như là quan tâm cuối cùng của anh dành cho cô, nhưng bây giờ vì điều này mà đã làm cho Tiêu Nhiên biến mất, vậy thì anh thật sự không quản được nhiều như vậy rồi.

“Xin lỗi, hiện tại tôi không thể đi đến đó” Dĩ Nặc thẳng thắn từ chối, anh dừng một chút, lại nói tiếp: “Nếu chú Lý đã lên tiếng, vậy cô cứ yên tâm đi. Dù sao cô và cậu ta cũng không xuất hiện cùng lúc, tuy có quan hệ máu mủ, cũng đâu chứng minh được cái gì.”

Lam Tang hơi bất ngờ với việc Dĩ Nặc từ chối, trong khoảng thời gian này may là do Nhược Hạo vẫn luôn rất bận phải bay khắp nơi, nên Dĩ Nặc không thể không đến giúp cô, nên quan hệ của hai người mới thân thiết hơn, với cô chuyện này là một khởi đầu tốt.

“Ừ, nhưng trong lòng em vẫn hơi khó chịu, chúng ta đi ra ngoài uống chút gì có được không?” Giọng nói của Lam Tang vẫn mềm mại như trước.

Xe Dĩ Nặc đang ở giữa một dòng xe rất dài, bên trong xe bật bài hát Tiêu Nhiên thích nghe nhất, tiết tấu của nhạc Bruce rất thoải mái, nếu cô nghe, sẽ nhẹ nhàng đong đưa, sau đó ngâm nga theo điệu nhạc, nhưng bây giờ trên chỗ ghế phụ đã trống không.

“Sau này chúng ta cũng không cần gặp mặt nhau nữa, dù gì chúng ta đã không còn là học sinh. Cô có cuộc sống của cô, tôi cũng có cuộc sống của tôi, hơn nữa tôi không hy vọng bạn gái tôi không vui. Chuyện gì qua đều đã qua.....” Xe bắt đầu di chuyển, con thỏ bỉ ỉ của Tiêu Nhiên treo trên xe cũng đung đưa, hiện tại Dĩ Nặc chỉ muốn gặp cô ngay tức khắc.

Lần đầu tiên nghe được thái độ như thế này của Dĩ Nặc, Lam Tang bất ngờ, lúng túng cười nói: “Anh đang nói gì vậy? Đương nhiên em biết phải kiêng dè, nhưng ai cũng có bạn bè khác phái phải không, bây giờ chúng ta chỉ là bạn tốt thôi.”

Dĩ Nặc không muốn dây dưa với cô nữa, lạnh lùng nói: “Bạn bè khác phái cũng có giới hạn, không phải lúc nào cũng được hình thành, nên tôi hi vọng cô có thể hiểu. Tạm biệt, cô保重.”

Cúp điện thoại, Dĩ Nặc mới hiểu được thì ra lời mẹ nói rất có đạo lý, Khương Dĩ Nặc, người đúng là ngu ngốc mà, cứ tưởng mình làm chuyện tốt phổ độ chúng sinh! Hiện tại gặp báo ứng rồi, thật đáng đời! Trong lòng Dĩ Nặc vẫn đang tự mắng mình, sao anh có thể quên Nhiên Nhiên là người thích giả vờ là con sói hung ác, cô là loại người dù có đến giới hạn cũng sẽ không oán trách anh dù chỉ một câu, sao anh lại có thể tin tưởng cô tuyệt đối không để ý chứ.

Đến nhà Tiêu Nhiên, Dĩ Nặc mới biết mẹ Phương không nói dối, vali của cô không thấy, laptop cũng không thấy.

Mẹ Phương than thở, “Đứa nhỏ này thật là, vừa ra khỏi nhà thì ngay cả điện thoại cũng không bật, thật làm người ta lo lắng mà.”

Dĩ Nặc an ủi mẹ Phương, “Dì yên tâm đi, con đang cố liên lạc với cô ấy, nhất định con sẽ báo tin bình an cho mọi người.”

Mặc dù cảm thấy cần cho Dĩ Nặc một bài học, nhưng mẹ Phương vẫn cảm thấy không đành lòng lừa thẳng bé ngốc nghếch này như vậy, nhưng con gái đã dặn dò lại không thể không nghe theo, cho nên chỉ có thể khẽ gật đầu một cái.

Tiêu Nhiên và tổ biên kịch đang phỏng vấn những người sưu tầm dân ca, tuy bận túi bụi, nhưng buổi tối sẽ nhớ gọi điện thoại về nhà, thúc giục mẹ làm thủ tục visa cho cô, khi cô trở về sẽ đi Đại Sứ Quán chứng nhận visa.

Hôm đó Dĩ Nặc lớn tiếng với cô, quả thật cô rất tức giận, nhưng bây giờ đã hết giận rồi, chẳng qua cảm thấy bất lực. Lần đầu anh và cô cãi nhau, lại là vì người anh khắc cốt ghi tâm, sợ rằng trong lòng anh, cô còn kém hơn Lam Tang. Anh dịu dàng với cô, cũng chỉ bằng một phần nhỏ anh dành cho Lam Tang, cho

dù cô ấy đã làm anh tổn thương đến nỗi thương tích đầy mình, nhưng khi gặp lại anh vẫn dịu dàng quan tâm cô ấy, với anh cô ấy quan trọng đến mức nào, mà vết thương nghiêm trọng như vậy cũng có thể quên lãng.

Từ trước đến nay, Tiêu Nhiên vẫn luôn là người không có tự tin, trong cuộc chiến này, cô còn chưa ra sân cũng đã bị knock out rồi. Lúc cô đang ngẩn người, tiền bối chung tổ gọi cô, “Sắp bắt đầu rồi, nhanh vào đi.”

Vì vậy vội lau khô nước mắt trên mặt, Tiêu Nhiên tiếp tục đến nơi làm việc để phụ giúp.

Mất tích đến ngày thứ bảy thì Tiêu Nhiên nhận được tin nhắn của Nhược Hạo, “Anh nghe nói không tìm thấy em, đi công tác à?”

Chẳng lẽ anh ấy là người Dĩ Nặc nhờ vả hỏi tình hình của cô? Tiêu Nhiên đặt điện thoại xuống, chưa trả lời tin nhắn.

Sau khi kết thúc công việc trở về khách sạn, tắm xong, lấy điện thoại ra xem, Nhược Hạo lại gửi đến một tin nhắn. “Anh nghe Dĩ Nặc nói, hai người cãi nhau hay là đã chia tay rồi..... Tháng sau anh phải đi đào tạo ở Mĩ, không phải là trước kia em muốn mua cái gì sao? Muốn anh mang về giúp không?”

Lúc này cô mới thật sự tin tưởng Nhược Hạo không phải là tay sai của Dĩ Nặc, vì vậy gọi điện thoại lại cho anh.

Nhược Hạo bắt máy, “Em trả lời à, anh còn tưởng em không thèm để ý anh đấy.”

“Chuyện em gọi điện thoại cho anh, đừng nói cho anh ấy biết.” Tiêu Nhiên nghiêm túc nói với Nhược Hạo.

“Sao vậy? Cãi nhau hả? Cũng không cần lâu đến vậy, gần đây cả người cậu ấy đều rất sa sút.” Nhược Hạo rất công bằng nói.

Anh ấy sa sút sao? Mỗi ngày đều lo lắng cho cô ư? Tiêu Nhiên không biết có nên nghĩ như thế hay không. “Khi nào thì anh đi Mĩ? Đã đặt vé máy bay rồi sao?”

“Ừ, chín giờ sáng ngày 16, máy bay hãng hàng không quốc gia, đến Newyork .”

Trùng hợp đến thế sao? Tiêu Nhiên bật cười, “Em cũng đi ngày đó!”

Lần này người kinh ngạc lại là Nhược Hạo, “Em cũng đi Mĩ? Vậy bây giờ em ở đâu? Em đi Newyork để công tác hả?”

Tiêu Nhiên nói tóm tắt nguyên nhân, cũng bổ sung, “Em đã nói rõ tình hình với công ty rồi, đại khái là khi đi công tác về em sẽ từ chức, sau đó thì đi Newyork đào tạo chuyên sâu.”

Nhược Hạo dừng lại một chút, thật là không thể có chuyện trùng hợp hơn, “Thật là khéo..... Vậy em và Dĩ Nặc.....”

“Gần đây chúng em có quá nhiều vấn đề, liên tục va phải đá ngầm, nhân lúc em xuất ngoại hơn nửa năm, có thể để bọn em bình tĩnh xem lại có thích hợp với nhau hay không.” Tiêu Nhiên hơi bất đắc dĩ nói.

Bên đầu điện thoại kia có tiếng cười khẽ, “Đây có thể xem là tin tốt với anh không vậy?”

Nhắc tới chuyện hai người đã từng quen nhau, Tiêu Nhiên hơi lúng túng..... Quả thật hai người bọn họ vẫn có thể làm bạn bè tốt như thế này, thì đúng là có chút khó tin.

“Em làm sao biết..... Nhưng chuyện này một mình anh biết là được rồi, em muốn lãng lãng rồi đi.”

Nhược Hạo hiểu ý của cô, “Cũng đừng quá cố chấp, vui vẻ lên chút đi.”

Kịp thời hỏi thăm, quan tâm nhân nhạ, Nhược Hạo thật sự là một người tốt. Tiêu Nhiên trả lời anh: “Đã biết, vậy ngày 16 chúng ta cùng nhau bay.”

Giọng nam chừng chạc vang lên ở đầu dây bên kia, “Được rồi. Cùng nhau bay thì cùng nhau bay.”

Tiêu Nhiên đi công tác xong thì trao đổi một số vấn đề trong tương lai với công ty, trong công việc cô luôn được các tiền bối khen ngợi, nên giám đốc bộ phận nhân sự hi vọng sau khi cô du học, nếu như có hứng thú thì có thể trở về tòa soạn này làm việc.

Cô chỉ nói với các đồng nghiệp là mình muốn xin nghỉ, cũng không nói rõ nguyên nhân, cảm ơn mọi người đã chỉ dạy.

Patrick là người lưu luyến cô nhất, Tiêu Nhiên cũng nói sự thật với anh, Patrick biết cô là người biết dự tính cho tương lai, đương nhiên cũng hi vọng cô có thể phát triển hơn nữa. Anh rơi nước mắt ôm lấy Tiêu Nhiên, “Cô nhất định phải liên lạc với tôi, bằng không tôi sẽ sang Mỹ tìm cô.”

Tiêu Nhiên cũng đỏ mắt vỗ lưng Patrick, “Được rồi, nhất định mỗi tuần, không, mỗi ngày đều gửi một email cho anh.”

Patrick chợt nhớ đến một chuyện, hỏi Tiêu Nhiên, “Vậy bạn trai cô thì sao? Cũng đi nước ngoài với cô sao?”

Nghe anh hỏi vậy, Tiêu Nhiên im lặng một lát, sau đó mỉm cười, “Anh ấy không đi, ở đây anh ấy còn có việc cần làm.” Câu nói này có chút chua xót, chính cô còn cảm thấy chán ghét.

Patrick còn muốn hỏi gì nữa nhưng Tiêu Nhiên đã nói với anh: “Nếu anh ấy đến tìm anh, hỏi tôi đã đi đâu, thì đừng nói cho anh ấy biết.”

Patrick gật đầu, “Chẳng..... Chẳng lẽ hai người chia tay rồi sao?”

Tiêu Nhiên lắc đầu sau đó lại gật đầu, ngược mặt nhìn Patrick, “Chuyện này sau này hãy nói, tôi muốn thu dọn đồ đạc, buổi chiều còn phải đi xin visa, muốn chuẩn bị mọi thứ cho thật tốt.”

Cô không muốn nói nhiều, Patrick chỉ có thể lo lắng chào tạm biệt cô.

Cầm ít đồ đạc của mình đi về nhà, Tiêu Nhiên nhìn ngoài cửa sổ, tiết trời lúc cuối hè thật quang đãng, làm cho tâm trạng của người đi đường cũng dễ chịu hơn. Tiêu Nhiên sắp xếp lại suy nghĩ của mình, quen với Dĩ Nặc là quyết định dừng cảm nhất trong suốt cuộc đời của cô, anh ấy tỏa sáng đến vậy, hiển nhiên là đã quen rất nhiều người, đây là bản tính vĩnh viễn không thể thay đổi. Anh dừng lại bên cạnh cô lâu như vậy thì cũng có thể xem như là kỳ tích rồi.

Khổng tước nhất định phải xòe đuôi.

Về đến nhà, sau khi ăn cơm trưa với mẹ, Tiêu Nhiên đi đến Đại sứ quán. Bởi vì đã có thông báo nhập học của trường, cho nên toàn bộ quá trình đều rất thuận lợi. Đi ra khỏi Đại sứ quán, đột nhiên cô cảm thấy trên vai mình thật nhẹ nhõm, trong lòng cũng rất thanh thản.

Ngày mười sáu tháng sau, cô sẽ phải rời xa gia đình, nhân lúc này ở bên cạnh cha mẹ nhiều hơn, bám lấy bọn họ, cha cô cũng sử dụng kỳ nghỉ đông để ba người cùng đi du lịch.

Trước khi đi, Tiêu Nhiên gọi điện thoại cho mẹ Khương.

Lúc nhỏ rất thích quần lấy cha mẹ đòi nghe kể chuyện cổ tích, hoặc là sẽ kể chuyện cho họ nghe. Thấm thoát mình lên sơ trung, cao trung, rồi đại học. Vô tình cha mẹ cũng già đi, bọn họ đã có tóc bạc, có nếp nhăn, thậm chí cũng đã có dự định nghỉ hưu, thỉnh thoảng sẽ bàn luận về vấn đề lương hưu. Hình như khi nói chuyện với cha mẹ cũng đã trưởng thành hơn rất nhiều.

Trên đường đi du lịch cùng với gia đình, càng lúc Tiêu Nhiên càng thấy rõ chuyện này, cũng càng áy náy nhiều hơn. Cô như bé lại, muốn đứng giữa cha mẹ, cùng chụp hình với bọn họ, muốn cùng mặc quần áo gia đình, muốn mẹ mang kính mát.....

Mỗi tối khi trở về khách sạn, cô đều nhìn thấy người nào đó dùng đủ mọi cách để liên lạc với mình, để lại những dòng tin nhắn thật dài. Kể từ ngày cô biến mất, đã kéo dài một tuần rồi.

Một tuần..... Đúng là không tệ, Tiêu Nhiên gật đầu một cái, sau đó tắt hết mọi thứ, tập trung xem phim Mỹ.

Đi khắp các thành phố ở phương nam, Tiêu Nhiên ở bên cạnh cha mẹ để bù đắp khoảng thời gian xa nhà sắp tới. Khi trở về nhà, thì cũng bắt tay vào chuẩn bị mọi thứ để lên đường đi du học, thuốc men, quần áo, các nhu yếu phẩm cần thiết.

Trước khi đi, cô tìm các chị em thân thiết ăn một bữa cơm, không uống rượu, cũng không có nước mắt, không phải mọi người lạnh lùng, cũng không phải do đã quen với sự ly biệt, chẳng qua là do, chị em tốt của mình có thể thực hiện được ước mơ, nên mọi người đều vui mừng thay cô. Nhìn nụ cười kiên cường của Tiêu Nhiên, mọi người đều cố gắng không đề cập đến chuyện lúc trước nhận được điện thoại quấy rầy của Dĩ Nặc.

Sáng ngày mười sáu, thấy mẹ lên rơi nước mắt, chớp mũi Tiêu Nhiên cũng cay cay, cha cô thì lại rất vui vẻ, hẹn gặp cha mẹ Dĩ Nặc ở cổng số ba của sân bay, bọn họ đã đến từ rất lâu rồi.

Mẹ Khương vừa nhìn thấy Tiêu Nhiên thì vội kéo cô, khước mắt hồng hồng nhìn cô, “Con bé ngốc nghếch này, đừng có một đi không trở lại nha ~”

Cô ôm lấy mẹ Khương, khước mắt cũng ướt ướt, “Dì yên tâm đi, con biết mà.”

Buông mẹ Khương ra, cô lấy một lá thư đưa cho bà, “Nhờ dì đưa cái này cho anh ấy.”

Mẹ Khương nhìn cô, “Con bé này, con sẽ không dễ dàng từ bỏ như thế chứ?”

“Vẫn còn rất khó nói.” Tiêu Nhiên mỉm cười, rưng rưng nước mắt, quay qua nói vài câu với cha Khương, muốn ông giữ gìn sức khỏe. Điện thoại di động của cô vang lên, cầm lên xem, là Nhược Hạo.

Nhận điện thoại xong, Tiêu Nhiên nói với mọi người là thời gian sắp đến, Nhược Hạo đang chờ ở cửa lên máy bay.

Khi đoàn người đông đúc tiễn Tiêu Nhiên đến cổng lên máy bay quốc tế, từ rất xa Nhược Hạo đã nhìn thấy bọn họ. Mẹ Phương thấy Nhược Hạo, thì có chút nghi ngờ, nhưng vẫn thân thiết chào hỏi: “Thì ra Nhiên Nhiên còn có bạn, vậy cũng tốt, phiền cậu sang bên đó chăm sóc Nhiên Nhiên nhiều hơn.”

Nhược Hạo cầm lấy vali hành lý của Tiêu Nhiên, lễ phép nói với cha mẹ Tiêu Nhiên: “Mọi người yên tâm, con sẽ chăm sóc cô ấy.”

Nhược Hạo và Tiêu Nhiên đi xuống thang cuốn, lúc ngồi lên chiếc xe lửa nhỏ để ra máy bay, Nhược Hạo hỏi Tiêu Nhiên, “Sao không thấy Dĩ Nặc? Em vẫn chưa nói cho cậu ấy biết sao?”

Tiêu Nhiên gật đầu, im lặng không nói.

Lúc này anh cảm thấy rất đồng tình với Dĩ Nặc đang phải trải qua cuộc sống trong hốc núi với khách hàng, lúc trước, vốn dĩ cậu ấy có cơ hội nhận được khóa đào tạo này, nhưng lại từ bỏ, chọn làm thêm dự án để học hỏi kinh nghiệm, nếu như lúc này cậu ấy mà biết Tiêu Nhiên bay sang Mỹ, có phải ruột cũng sẽ đổi mùa hay không đây?

Cuối cùng thì Dĩ Nặc cũng thoát khỏi cái hốc núi đó, về đến nhà thì đi tắm rửa cho sạch sẽ, điện thoại vừa có tín hiệu thì đã có người gọi đến, là một người bạn thân của Tiêu Nhiên.

“Anh hai à, cuối cùng thì điện thoại của cậu bị hư hay là như thế nào hả? Hôm nay Tiêu Nhiên bay qua Mỹ, sao ngay cả bóng dáng của cậu cũng không thấy hả!”

Cái gì mà nước Mỹ? Dĩ Nặc xanh mặt, “Nước Mỹ? Cô ấy bay qua đó để làm gì?”

Vừa nghe điện thoại vừa xuống lầu lấy xe, anh mặc quần áo ở nhà chạy vội ra cửa, cúp điện thoại, anh lập tức gọi đến số điện thoại đã lâu không liên lạc được kia.

Trong điện thoại vẫn vang lên giọng nói khô khan của một người phụ nữ: Số điện thoại quý khách vừa gọi tạm thời không liên lạc được, xin vui lòng gọi lại sau.

Chờ đến khi anh chạy đến sân bay, thì đầu dây bên kia không còn vang lên câu trả lời đó nữa, mà là giọng nói của Tiêu Nhiên: “Thật xin lỗi.....”

48. Chương 47

Cuối cùng thì Tiêu Nhiên vẫn ôm tâm trạng lo lắng bất an mà trốn chạy khỏi mối quan hệ giữa hai người, cô đã sớm nghĩ tới có một ngày mình sẽ như thế này. Nhất định phải cười nhạo mình không hề có chút can cảm, thế nhưng lần này còn đau lòng hơn trước kia.

Không tiếp tục mở điện thoại di động, hoặc nên nói là cô không dám.

Từ trước đến nay, trong các mối quan hệ, Dĩ Nặc đều luôn nắm quyền chủ động, rất dễ hấp dẫn ánh mắt của phụ nữ, đã quen với việc người khác trả giá cho anh, quen với việc người khác nhân nhượng anh, quen với việc nói gấp lại – chỉ có lần này là ngoại lệ thôi.....

Từ khi lên máy bay, Nhược Hạo đã bắt đầu xem tạp chí, Tiêu Nhiên rất mệt mỏi đang nhắm mắt ngủ, nhưng mà anh lại có thể nhìn ra được, cô không hề ngủ. Suy nghĩ một chút, đúng là lúc trước mình đã rút lui quá dễ dàng, kết quả, đến bây giờ hai người họ vẫn nói tạm biệt, có phải chuyện này nói cho anh biết, mình rút lui là sai lầm ư?

Nhưng mà sau khi anh nhìn thấy Tiêu Nhiên đau lòng và kiên cường như thế, anh cũng khổ sở thay cô, nhưng anh không ai ủi cô. Bởi vì biết, an ủi không cần thiết sẽ bị người ta ghét bỏ, khuyên bảo qua loa lấy lệ càng là chuyện không nên làm.

Thật may là hai người cùng nhau đến Newyork, trong khoảng thời gian này, anh có thể ở bên cạnh cô.

Có lẽ ở dưới vùng trời xa lạ này, bọn họ sẽ có khởi đầu mới.

Ở sân bay.

Sau khi Dĩ Nặc tức giận xong, lập tức gọi điện thoại cho mẹ. “Mẹ, mẹ có biết Nhiên Nhiên bay qua Mỹ không? Con muốn đuổi theo cô ấy.”

Mẹ Khương nghe con trai hỏi như vậy có chút kinh ngạc, sau đó lập tức cắt đứt lời nói không lý trí của con trai. “Con đừng làm bậy cho mẹ, lúc trước đã làm gì? Đến lúc này mới gấp gáp. Mẹ biết rõ chuyện này, mẹ với cha con mới tiền con bé, con đang ở đâu?”

Nghe được cha mẹ mình tiền cô ấy còn mình thì trước đó hoàn toàn không biết gì cả, Dĩ Nặc rất tức giận, cố nén lửa giận coi như nói chuyện bình thường với mẹ: “Con đang ở sân bay, chuẩn bị mua vé máy bay.”

“Hà? Con..... Thằng nhóc hồ đồ kia, còn công việc của con thì sao, đây không phải là diễn phim thần tượng!” Với phản ứng của con trai, mẹ Khương miễn cưỡng cho điểm đạt tiêu chuẩn, nhưng mà cung phản xạ của nó cũng quá dài, chờ người ta cách một Thái Bình Dương mới muốn theo đuổi, thật sự là không được. “Nhiên Nhờ mẹ chuyển đồ cho con, con có cần xem trước không?”

Dĩ Nặc khẩn trương hỏi: “Là cái gì vậy?”

Mẹ Khương trợn trắng mắt: “Làm sao mẹ biết được là đồ gì, mẹ lại không mở ra, mẹ và cha con vừa ra khỏi cổng sân bay, con nhanh tới đón chúng ta đi.”

Bất đắc dĩ đi ra khỏi cổng sân bay, Dĩ Nặc chở cha mẹ trở về nhà, vừa thấy mặt anh, mẹ Khương lập tức lấy lá thư Tiêu Nhiên đã giao cho bà, nhét vào trong tay anh, khó khăn lắm mới đợi đến khi về đến nhà, anh chạy nhanh vào thư phòng mở lá thư ra, là nét chữ phóng khoáng xinh đẹp của Tiêu Nhiên.

“Dĩ Nặc, khi anh thấy lá thư này, lúc đó có thể em đang ở trên bầu trời Thái Bình Dương hoặc là đã đến nước Mĩ. Mặc kệ là lúc nào, chính là chúng ta đã cách nhau rất xa.

Những chuyện phát sinh gần đây, trong lòng chúng ta đều biết, đây là chuyện không thể tránh né. Cho dù chúng ta ở bên nhau, anh cưng chiều và yêu thương em, cũng không thể làm em hoàn toàn yên tâm. Dù là mỗi lần anh đều nói thật với em, nhưng em đã không không chế được suy nghĩ của mình, luôn suy đoán có phải anh đang nhắn tin với cô ấy hay không, có phải trong lòng của anh có vị trí của cô ấy hay không, hay là đối với anh mà nói, em đều không thể bằng được cô ấy..... Có quá nhiều vấn đề, nó đã ép em tới mức em

không còn là mình nữa. Mặc dù ở trước mặt anh, em luôn cố hết sức biểu hiện rộng lượng, nhưng trong lòng của em lại biết mình không kiên trì được bao lâu nữa.

Hôm đó anh to tiếng với em. Em cũng không hề tức giận. Chẳng qua chỉ cảm thấy anh đã đến giới hạn cũng là chuyện rất bình thường, dù sao các bạn gái trước của anh chắc chắn sẽ không quản anh nghiêm khắc như thế, cũng chưa bao giờ dám hoài nghi anh. Em làm như vậy, cho nên anh không còn kiên nhẫn nữa. Chuyện này em có thể hiểu. Nhưng anh có nghĩ tới em cũng đã đến giới hạn hay chưa? Mỗi lần đều nói với em, nếu như có chuyện gì không vui thì nói ra ngay, nhưng em lại không nói ra, bởi vì đó là không tin tưởng anh, càng không tin tưởng tình cảm của chúng ta. Cho nên em không nói. Hiện tại em thẳng thắn, em không thích bạn trai của mình dây dưa không rõ với bạn gái trước, không thích bạn trai luôn nhiệt tình đi giúp đỡ mỗi khi bạn gái trước cần giúp đỡ..... Có quá nhiều hành động mà em không thích, nhiều đến mức em cảm thấy mình như oán phụ, cả ngày nghi thần nghi quỷ. Lớn như vậy rồi, em chưa bao giờ không tự tin với mình như thế. Em cũng cần phải làm mình tự tin, đủ mạnh mẽ để xem nhẹ những áp lực mà em phải đối mặt khi ở bên cạnh anh. Bởi vì em có sự kiêu ngạo của chính mình, không muốn để chính mình xem thường chính mình, nếu như mà em không làm được, như vậy chúng ta ở bên nhau cũng sẽ không hạnh phúc. Một Lam Tang đã làm cho chúng ta sút đầu mẻ trán, sau này vẫn sẽ còn nhiều khảo nghiệm hơn, nhưng nếu thật sự không phải của em, vậy em cũng vui vẻ buông tay.

Có những chuyện em rất muốn cùng anh đối mặt, nhưng cũng có một số việc em nghĩ nên để một mình anh giải quyết sẽ thích hợp hơn. Nên giải quyết những kỷ niệm và tình cảm hiện tại như thế nào để tìm được sự cân bằng, đó là chuyện của anh, người khác muốn giúp cũng không được. Em lựa chọn đi Mỹ, không chỉ phần đầu vì mục tiêu của mình, mà còn trong khoảng thời gian em ở đây, nói ngắn không ngắn mà nói dài không dài này, cách Thái Bình Dương, để suy nghĩ rõ ràng cuối cùng hai chúng ta có ý nghĩa gì với nhau.

Nếu như lúc em trở lại, chúng ta vẫn cảm thấy đối phương là một nửa kia của mình, vậy em tin tưởng, mặc kệ sóng to gió lớn gì, chúng ta cũng có thể chịu nổi.

Yours, Nhiên Nhiên.

PS: không cần cố gắng bay qua Mỹ trực tiếp kéo em về, bởi vì đây là giấc mộng của em, rất vất vả mới nhận được lời mời này, đây là cơ hội ngàn năm có một.

PPS: cũng đừng điện thoại cho em, em cảm thấy chúng ta đều cần thời gian và không gian để suy nghĩ rất cuộc giữa chúng ta có nên tiếp tục hay không

PPPS: Chú ý sức khỏe, đừng uống quá nhiều rượu, mặt khác vận động chuyện đó quá nhiều nghe nói sẽ rụng tóc, hàm răng lung lay sớm hơn, anh nên tiết chế chút."

Dĩ Nặc nhìn một trang giấy chỉ chút chữ, loáng thoáng thấy có dấu vết của nước mắt, Tiêu Nhiên vừa viết cái này vừa khóc sao? Trái tim của anh rất đau, vì Lam Tang, anh đã để Tiêu Nhiên nhận lấy quá nhiều gánh nặng, đây là chuyện anh không muốn thấy.

Cho đến tận bây giờ, Tiêu Nhiên luôn hiểu anh, luôn kiên định ủng hộ anh đi giúp đỡ Lam Tang. Anh cho là bọn họ đã có thể thản nhiên đối mặt với Lam Tang. Hiện tại anh mới biết thì ra là cô dối lòng nói những lời đó, chưa bao giờ để cho anh thấy cô dễ bụng, mà anh lại thật sự tin như thế! Thật sự là nào bị sét đánh cho tàn mất rồi!

Chán nản ngồi ở trong thư phòng, Dĩ Nặc chỉ yên lặng ngồi đó.

Mẹ Khương đẩy cửa đi vào, nhìn thấy một mình anh ngồi ngẩn người, gọi anh một tiếng: "Con có biết mấy giờ Nhiên Nhiên bay đến đó không?"

Dĩ Nặc lắc đầu một cái, mẹ Khương bỗng nhiên lại nghĩ tới một chuyện. "Đúng rồi, đồng nghiệp Tiểu Trịnh của con cũng bay cùng với Nhiên Nhiên, đúng lúc đến bên đó bọn họ có thể chiếu cố lẫn nhau ~"

Trịnh, Nhược, Hạo! Lại cùng bạn gái anh bay qua Mỹ.....

Vẫn cứ phải đến giờ thì đi làm như mọi khi, hôm qua sau khi Dĩ Nặc bị mẹ dạy dỗ một trận, đã từ bỏ suy nghĩ muốn bay qua Mỹ kéo Tiêu Nhiên trở về. Mẹ Khương nói lời thăm thía với anh suốt cả buổi tối, cuối

cùng lấy một câu nói tương đối kinh điển để kết thúc. “Bây giờ con đi theo cũng giống như không đi, Tiêu Nhiên không phải là loại con gái sẽ cảm động đến mức không phải con thì không lấy khi thấy con vứt bỏ mọi thứ xa xôi ngàn dặm chạy tới đó, suy nghĩ một chút xem phải làm thế nào để bắt được trái tim của con bé đi.”

Sau khi tính toán thời gian, Dĩ Nặc gọi điện thoại cho Nhược Hạo. Tín hiệu rất kém, nhưng mà vẫn kết nối được. Bên Nhược Hạo nghe rất ồn ào.

“Tôi là Khương Dĩ Nặc.” Giọng điệu của Dĩ Nặc rất không vui vẻ.

Đã sớm biết Dĩ Nặc sẽ gọi điện thoại cho mình, nhưng không ngờ vừa mới mở máy lên, cậu ấy đã gọi tới rồi. Nhược Hạo cười cười, nhìn Tiêu Nhiên ở chỗ chờ hành lý cách đó không xa, nói với Dĩ Nặc: “Cô ấy đang chờ lấy hành lý, cậu muốn nói chuyện với cô ấy sao?”

Haizz, mặc dù Dĩ Nặc rất muốn cúp điện thoại, không muốn để Nhược Hạo hả hê như vậy, nhưng ngại vì bây giờ ưu thế rõ ràng, cho nên giọng điệu không thể không dịu lại: “Nhiên nhiên, xin nhờ anh chăm sóc.”

Lại có thể không công kích, trong lịch sử đối thoại của hai người thì chuyện này có thể coi như là tình huống hiếm thấy. Xem ra chuyện Tiêu Nhiên ra nước ngoài, quả thật ảnh hưởng rất lớn đến Dĩ Nặc. Nhược Hạo cũng không nói khích lạnh: “Tôi biết rồi, có tin tức gì, tôi sẽ nói cho cậu.”

“Cảm ơn, còn có chút chuyện muốn anh giúp một tay, tôi sẽ gửi đến hộp thư của anh, đến lúc đó kiểm tra và tải xuống, cảm ơn.” Giọng nói của Dĩ Nặc không còn hơi sức, nếu như có thể, những chuyện muốn Nhược Hạo giúp một tay này, anh tình nguyện để Nhược Hạo vĩnh viễn không biết đến.

Tiêu Nhiên thấy hành lý sắp tới, gọi Nhược Hạo nhanh lên một chút đi, Nhược Hạo vội vàng cúp điện thoại, đi tới bên cạnh cô.

Địa chỉ của công ty cách trường học của Tiêu Nhiên không tính là gần, thật may là khách sạn mà công ty sắp xếp cũng không quá xa trường học của cô.

Trước khi Tiêu Nhiên ra nước ngoài đã liên lạc xong với sư tỷ rồi, muốn thuê một căn phòng của chị ấy, cách trường học cũng gần, hơn nữa còn là người quen nên tương đối an toàn. Đưa Tiêu Nhiên an toàn đến nhà của sư tỷ, Nhược Hạo không nán lại, chỉ là nói chuyện với sư tỷ tên là Tú Đình mấy câu, giúp đỡ Tiêu Nhiên lấy hàng lý xong lập tức rời khỏi.

Sư tỷ Tú Đình thấy Tiêu Nhiên có một thân sĩ Hộ Hoa Sứ Giả đẹp trai như vậy, không nhịn được nhiều chuyện hỏi: “Tiêu Nhiên, người đó là bạn trai của em hả? Sao trước đó chưa từng nghe em nói với chị?”

Vừa dọn dẹp căn phòng sư tỷ cho thuê, vừa trả lời: “Đó là một người bạn của em mà thôi, chị đừng đoán bậy, bạn trai của em còn ở trong nước đấy”

Tú Đình dựa vào cửa nhìn Tiêu Nhiên đang dọn dẹp “ừ” một tiếng, cười như không cười nói: “Chăm sóc như vậy còn đưa em tới tận đây, lại nhờ vả chị chiếu cố em thật tốt, điều này hiển nhiên không phải một người bạn bình thường nên làm. Xem ra anh ta có tình ý với em đấy ~ không suy nghĩ đối người sao?”

Trên mặt chảy xuống vài giọt mồ hôi, Tiêu Nhiên quay đầu lại nhìn sư tỷ của mình. “Người ta đều nói thà phá mười ngôi miếu, cũng không hủy hoại một cặp tình nhân. Chị lại khen ngược, hôm nay em vừa tới, đã xúi giục em vượt tường”

Tú Đình vuốt vuốt mái tóc đuôi ngựa của mình, nhún nhún vai. “Any—way, cuộc sống vui vẻ nhất là khi được làm những việc mình thích ~”

Tiêu Nhiên lắc đầu, mỉm cười tiếp tục dọn dẹp đồ của mình.

Đến khách sạn dọn dẹp xong xuôi, Nhược Hạo ngồi xuống kiểm tra hộp thư của mình. Khóa đào tạo phải hai ngày nữa mới bắt đầu, đúng lúc có thể thích ứng với giờ giấc, nghỉ ngơi một chút.

Trong email của anh có hơn mười mail chưa đọc, anh thấy mail Dĩ Nặc mới được gửi cách đây không lâu, click mở.

“Tôi có vài chuyện muốn nhờ anh giúp một tay, mặc kệ anh là đàn anh của tôi, hay là có quan hệ gì khác, trước kia tôi làm chuyện gì không phải với anh, xin anh đừng trách móc. Nhưng mà mấy chuyện này, phiền lòng giúp một tay

Vào khoảng 22 mỗi tháng là kỳ sinh lý của Tiêu Nhiên, trừ khi cô ấy rất bận hoặc là áp lực rất lớn, trên cơ bản là rất chính xác, cô ấy đau bụng kinh rất nghiêm trọng, làm phiền anh nấu cho cô ấy một chút nước gừng coca (*), nếu không cô ấy sẽ đau đến ngất đi. Cô ấy thích uống cà phê, nhưng uống nhiều quá không tốt cho dạ dày, nhắc nhở cô ấy thỉnh thoảng phải uống Hồng Trà ấm dạ dày, uống ít cà phê một chút. Nếu như trong trường hợp cô ấy tham dự hội nghị cần uống rượu, tuyệt đối không được để cho cô ấy đi một mình. Bình thường những thứ vụn vặt như thuốc nhỏ mắt, son môi thường dùng cô ấy rất dễ ném đi. Cô ấy rất thích ăn kem, nhất định phải kiểm soát cô ấy, nếu không cô ấy sẽ không có điều khiển được, dạ dày của cô ấy không tốt, luôn ăn món này sẽ đau dạ dày. Còn có xương cổ của cô ấy rất có vấn đề, có thời gian mang cô ấy đi vật lý trị liệu, nếu không cô ấy đau thì ngay cả rời giường cũng không nổi.

(*) Nước gừng coca: là đun sôi gừng với nước coca, có thể ngăn chặn cảm, nhưng không thể trị cảm

Tạm thời chỉ nhớ được bấy nhiêu, nếu như có cái gì khác, tôi sẽ lại gửi mail cho anh. Cảm ơn.”

Chỉ nhờ anh chăm sóc Tiêu Nhiên, một câu cũng không nói nhiều lời. Điều này rõ ràng là kiểm tra xem anh có quân tử không mà thôi..... Nhóc con đáng chết! Nhược Hạo nhìn mail, cười khổ. Nếu là Dĩ Nặc trực tiếp gửi mail nói với anh, không được mơ tưởng đến bạn gái cậu ta, không làm theo thì cậu ta sẽ cướp Tiêu Nhiên về không bao giờ để ý đến suy nghĩ của người khác nữa. Thái độ cậu ta chân thành như vậy đến xin nhờ, ngược lại làm trong lòng Nhược Hạo có một giới hạn, anh không thể đụng vào giới hạn đó.

Sau một ngày làm việc Dĩ Nặc, về đến nhà, thường ngày đều có một người điện thoại hoặc nhắn tin cho anh, hỏi anh hôm nay về nhà anh hay về nhà cô, ăn cái gì, xem phim gì. Nhưng mà bây giờ tan việc thì về thẳng nhà, cảm thấy rất khó chịu. Anh mở máy vi tính lên, ngồi ở trong thư phòng, do dự một chút, mở hộp thư của mình ra.

Sau khi gửi cho Tiêu Nhiên một mail, tiếp tục tra tin tức dự án mình vừa mới làm, nếu Tiêu Nhiên đã muốn bọn họ phải suy nghĩ thật cẩn thận, ít nhất về mặt sự nghiệp, anh cũng phải nhanh chóng mở rộng mối đúng.

Điện thoại di động vang lên, anh nhanh chóng cầm lên, cho là Tiêu Nhiên gọi điện thoại cho mình, nhưng mà là điện thoại của Lam Tang. Anh nhú nhú mày, nhận.

“Alo, Dĩ Nặc, là em.” Giọng nói của Lam Tang vẫn mỏng manh như thế, nhưng Dĩ Nặc không còn cảm thấy như nữ sinh yếu đuối muốn được che chở nữa, chân chính cần che chở là phải như Tiêu Nhiên ngụy trang mình thành cứng rắn như xe tăng vậy.

“Cô có chuyện gì sao?” Lần trước nói vậy với Lam Tang, anh không có chút hối hận nào, dù sao cũng đang ở nhà Nhược Hạo, tự cô ta sẽ biết cách chăm sóc cho mình.

“Em muốn nói, gần đây đàn anh không có ở đây, em cũng không thể ở trong nhà người ta mãi được, muốn đi tìm phòng khác, anh có thể giúp em được không?” Cô cần che chở, đây là đương nhiên, đây là suy nghĩ của cô.

Dĩ Nặc cũng không phải là học sinh cao trung không biết từ chối, anh xoa xoa huyệt Thái Dương của mình. “Chuyện này sợ là không tiện.”

Lam Tang nghe ra cảm xúc của anh, suy nghĩ một chút, thận trọng hỏi: “Em nghe người ta nói, Tiêu Nhiên đi nước ngoài, để một mình anh ở trong nước?”

Thật sự không muốn trở mặt với cô ta, Dĩ Nặc còn dẫn xuống ý nghĩ muốn cúp điện thoại của mình xuống. “Đúng.”

“Vậy, hai người chia tay?” Mặc dù biết cơ hội của mình không lớn, nhưng mà ngộ nhỡ nếu quả thật có khả năng này, cô sẽ không bỏ qua lần này, hơn nữa Dĩ Nặc cũng không phải là một người sẽ chờ đợi, cho tới bây giờ anh luôn là người tận hưởng lạc thú trước mắt.

Hít sâu một hơi, sau một khoảng thời gian tiếp xúc với khách hàng, sự chịu đựng của anh đã tốt hơn trước kia rất nhiều, nếu theo tính cách trước kia, đã cúp điện thoại từ lâu rồi. “Không có. Tôi sẽ ở trong nước chờ cô ấy trở lại. Tôi đã quyết định phải bắt nhốt cô ấy rồi.” Nói như vậy, cô nên biết rõ rồi.

Đương nhiên Lam Tang hiểu rõ ý của Dĩ Nặc, bởi vì cho rằng chờ đợi vốn dĩ còn không đáng tin bằng chờ Tổng Thống Mỹ đánh mất hộp đen, lại còn nói phải đợi một người khác trở lại, cuối cùng cô đã bỏ lỡ, người thuộc về cô lúc đại học đã không thấy tăm hơi. Bây giờ anh đã thuộc về một người khác. Cho dù hâm mộ, cho dù ghen tỵ, cũng là cô tạo thành.

Để điện thoại xuống, Lam Tang đi tới trước cửa sổ nhìn bầu trời đêm tối đen, hít một hơi thật sâu lại từ từ thở ra, tự hỏi mình mất đi Dĩ Nặc có hối hận không? Đường nhiên cô hi vọng thời gian có thể đảo ngược trở lại, có thể giải thích tất cả với Dĩ Nặc, có lẽ sẽ còn có kết cục khác, nhưng có thể để cho những ngày cuối cùng của mẹ trôi qua thật bình yên, thì tất cả đều đáng giá. “Mẹ, con sẽ bắt đầu sống lại lần nữa, mẹ hãy yên tâm.” Cô nhẹ giọng nói với bầu trời.

Cuộc sống mới ở nước Mỹ rất lộn xộn, hoàn toàn không có thời gian dừng lại suy nghĩ những chuyện đã xảy ra với Dĩ Nặc. Chỉ là kỳ sinh lý của cô tới, vẫn là đau chết đi sống lại.

Khi đã ổn định, cô xác định đề tài nghiên cứu với giáo viên hướng dẫn, bắt đầu tìm những thứ liên quan đến luận văn của mình, ba tuần lễ nhanh chóng trôi qua. Khi kỳ sinh lý tới, đúng lúc chủ nhật, sư tỷ không ở nhà, cho nên cô không thể làm gì khác hơn là một mình ở nhà chịu dày vò, đau đến toàn thân run rẩy.

Ngay vào lúc này, điện thoại di động của cô vang lên, run rẩy nghe điện thoại.

“Bây giờ em đang ở nhà sao?” Giọng nói của Nhược Hạo truyền đến, không phải từ “hello” cô đã nghe quen.

Tiêu Nhiên cười ảm đạm. “Đúng vậy, có chút không thoải mái.”

Có thể nghe ra được cô đang gồng gượng, Nhược Hạo không thể không bội phục sự tử mĩ của Dĩ Nặc, quả nhiên là kỳ sinh lý của cô đến. Xem ra hôm nay anh phải đi một chuyến rồi.

Khi Tiêu Nhiên mang vẻ mặt trắng bệch ra mở cửa, phát hiện là Nhược Hạo tới, thật sự vô cùng kinh ngạc. Anh vừa mới gọi điện thoại cho mình hỏi mình có phải không thoải mái hay không, sao lại đến đây rồi.

Nhược Hạo thở dài, lấy đồ đã mua ra, rót Hồng Trà cho Tiêu Nhiên, đưa cho cô., “Cái này là Hồng Trà làm ấm người, ở thời kỳ đặc biệt của em, hẳn là có tác dụng.” Xoay người lại nấu nước gừng coca cho cô, đây cũng là thứ Dĩ Nặc nói cho anh biết, chỉ mong có thể làm cô vượt qua thời kỳ đặc biệt này.

Khi Tiêu Nhiên cầm chén nước gừng coca, sững sốt một chút. “Làm sao mà anh biết để mua cái này?”

Nhược Hạo cười cười, lấp liếm. “Anh biết rõ bụng của em rất đau..... Những ngày này phụ nữ rất vất vả, phải không?”

Trên trán cũng hơi có mồ hôi lạnh, Tiêu Nhiên cười cười. “Được rồi, chỉ có thể nói anh rất hiểu phái nữ.”

Anh đứng ở bên giường, nhìn cô khổ cực uống hết một chén to nước gừng coca, nhận lấy chén không, anh nói với cô. “Em đi nằm ngủ đi, ngủ một giấc xong là tốt.”

Tiêu Nhiên gật đầu một cái. “Cảm ơn anh còn cố ý đến xem em, anh rất bận rộn đúng không? Tranh thủ trở về đi.”

Lấy laptop từ bên trong balo ra, Nhược Hạo chiếm một góc ở phòng cô, không quan tâm lời đề nghị của Tiêu Nhiên, nói: “Không có việc gì, anh có thể ở nơi này tiếp tục công việc, hôm nay sư tỷ Tú Đình đến tối mới có thể trở về, anh tạm thời ở nơi này chăm sóc em.”

Biết Nhược Hạo sắp xếp tử mĩ, Tiêu Nhiên thật sự có chút băn khoăn. Trước kia lúc ở trong nước, mỗi lần Dĩ Nặc đều sẽ ở cùng với cô, lẳng lặng làm chuyện của mình, cô cảm thấy rất bình thường, nhưng Nhược Hạo làm như vậy, cô lại thấy rất phiền người ta, thật sự khác xa.

Nhược Hạo cũng không trả lời cô, tự mình tìm chỗ ngồi, bắt đầu làm chuyện của mình.

Uống nước gừng coca xong, Tiêu Nhiên cảm thấy khá hơn một chút, thỉnh thoảng sẽ có những cơn đau bắt đầu kéo đến, cô không thể nhịn được, khẽ kêu thành tiếng. Mặc dù Nhược Hạo rất muốn quay đầu lại nhìn, nhưng lại thấy không ổn, chuyện này lại không thể đi bệnh viện, nhìn cô đau đớn như vậy, anh thật sự cảm thấy đau lòng, nhưng lại đau mà không giúp gì được.

Mãi cho đến khi Tú Đình trở lại, Nhược Hạo mới đi. Tú Đình nhìn thấy Nhược Hạo ở đây, nhìn không khí giữa hai người còn có chút kỳ quái, không khỏi muốn hỏi đến cuối cùng là xảy ra chuyện gì, vào nhà đã nhìn thấy Tiêu Nhiên suy sụp nằm trên giường.

Thấy Tú Đình trở lại, Nhược Hạo bắt đầu thu dọn đồ đạc, lặng lẽ không tiếng động đi theo Tú Đình đi ra khỏi phòng ngủ của Tiêu Nhiên.

“Cô ấy bị sao vậy?” Tú Đình có chút buồn bực.

Nhược Hạo dọn dẹp đồ đạc của mình xong. “Là kỳ sinh lý, nhưng mà bây giờ chỉ cần ngủ dậy là không còn chuyện gì nữa, cô vào đi, tôi đi trước đây.”

Tú Đình đồng ý, tiễn anh rồi đi vào.

Buổi tối Tiêu Nhiên tỉnh lại, ra ngoài tìm nước uống, Tú Đình nhìn thấy cô tỉnh, hỏi cô: “Em khá hơn chưa?”

Hoàn toàn bị hành hạ không còn sức lực Tiêu Nhiên gật đầu một cái. “Tốt hơn nhiều, sau khi ngủ dậy không còn đau như vừa nãy nữa.”

Tú Đình bưng một chén mì nóng ra. “Đến đây, em ăn cái này.”

Tiêu Nhiên ngồi ở bên cạnh bàn ăn trong phòng khách, đang cầm nước mì uống một ngụm. “Thật là thoải mái ~ cảm ơn sư tỷ!”

Tú Đình xoay người dọn dẹp phòng bếp, oán giận cô: “Em đến kỳ sinh lý sao không gọi chị một tiếng, may nhờ bạn trai đẹp trai của em ở đây, nếu không em ngất đi thì phải làm sao bây giờ?”

“Loại chuyện như vậy cũng không phải là lần một lần hai rồi, nên em không nói cho chị. “ Tiêu Nhiên vừa ăn mì, vừa giải thích. “Còn nữa, sư tỷ, chúng em thật sự là bạn bè bình thường, bạn trai em bây giờ đang ở trong nước đấy.”

Tú Đình ngồi đối diện Tiêu Nhiên, rất nghiêm túc nói với Tiêu Nhiên: “Chị cho em biết, thật ra thì yêu trên đất khách, nhất là vượt ra khỏi đất nước, rất khó có kết quả gì tốt. Không cần cố chấp giữ suy nghĩ có bạn trai trong nước như của em nữa, trong tình yêu, đều là phụ nữ đắm chìm nhiều hơn, đến cuối cùng cũng thua thiệt nhiều hơn.....”

Tiêu Nhiên nhớ lại mình ra nước ngoài cũng đã hơn một tháng không liên lạc với Dĩ Nặc, có phải bây giờ bên cạnh anh đã đổi người rồi không.....

Nghĩ đến đây, Tiêu Nhiên không khỏi lắc đầu, Tú Đình nhìn thấy cô như vậy, chế nhạo cô: “Lại nói em xem người này đi, rất tử tế. Ngay cả khi em đến kỳ sinh lý cũng tới quan tâm chăm sóc, nếu không phải là anh ta thích em, chị sẽ móc trái tim ra luôn.....”

Tiêu Nhiên không phản bác được, vừa cầm túi chườm đắp vào bụng của mình, vừa lắc đầu.

Dĩ Nặc có biểu hiện tốt nên công ty để cho anh có nhiều cơ hội đi công tác hơn, thường xuyên ở những bàn bạc dự án ở những địa phương khác nhau, cùng khách hàng làm đánh giá, ngày cũng trôi qua thật nhanh. Mỗi ngày anh đều tự viết mail cho Tiêu Nhiên, nhưng một mail trả lời cũng không có. Mỗi đêm anh đều lên mạng viết cho cô một email, sau đó đến những trang cá nhân của cô xem một chút, để biết hướng đi mới của cô. Nhưng trong blog, space, QQ của cô, toàn bộ đều giống như bị hư, chỉ có một lần cập nhật cuối cùng kể từ khi cô đi, không hề có bất kỳ nội dung mới nào.

Nửa năm trôi qua, Dĩ Nặc lấy được một cơ hội trao đổi với trụ sở chính ở Mỹ, lần này anh không lựa chọn đưa cơ hội này cho những người khác, anh muốn dùng cơ hội này, đi nhìn một chút người mà anh nhớ thương kia.

49. Chương 48

Dưới bầu trời xa lạ, sắc tóc màu mắt không giống nhau, ngôn ngữ không giống nhau, món ăn cũng không giống nhau. Ở đây không có cha mẹ, cũng không có anh ấy. Tiêu Nhiên cứ như vậy mà hòa vào môi trường học tập, giao tiếp với những người bạn không cùng quê hương, không cùng văn hóa, mỗi ngày đều trôi qua thật phong phú.

Thỉnh thoảng sẽ nói chuyện điện thoại với cha mẹ và mẹ Khương, lúc mới bắt đầu, sau khi nói chuyện xong, mắt cô đều sưng đỏ, nhưng dần dần mọi thứ đều trở nên quen thuộc. Hướng dẫn cha mẹ cách dùng Skype, sử dụng cuộc gọi video, áp dụng thói quen của người Mỹ vào trong cuộc sống, tất cả từ từ đều trở nên tự nhiên.

Gần tới Valentine, công ty Nhược Hạo tổ chức một bữa tiệc, anh muốn mời Tiêu Nhiên làm bạn gái của anh. Đương nhiên cô không thể không đồng ý, nhưng lại không biết đến lúc đó mình phải mặc gì.

Dĩ nhiên người tỉ mỉ như Nhược Hạo biết rõ điểm này, vì vậy sau khi hỏi thăm Tú Đình, biết được size của cô, cẩn thận chọn một bộ lễ phục Givenchy đưa đến nhà trọ các cô.

Nhận được lễ phục, cho dù dùng không đến cũng biết là ai đưa đến, Tiêu Nhiên nhìn bộ lễ phục tinh xảo đến ngẩn người. Đúng lúc Tú Đình đi vào, nhìn thấy bộ lễ phục thì kinh sợ, thét chói tay: “Anh chàng đẹp trai của em thật là quá ưu tú, mắt thẩm mỹ tốt đến vậy.” Sau đó không nói hai lời, bắt Tiêu Nhiên mặc vào xem thế nào.

Cũng lười tranh cãi với sư tỷ, mặc kệ chị ấy xoay tới xoay lui, Tiêu Nhiên tranh thủ gọi điện thoại cho Nhược Hạo.

“Alo?” Nhược Hạo nhanh chóng nhận điện thoại.

“Cảm ơn bộ lễ phục anh đã chọn.” Để cho sư tỷ bắt cô đi bên trái một vòng giờ lại muốn cô đi qua bên phải.

“Có vừa không? Em thấy thích không?”

Nhìn mình trong gương, cho dù không quá lung linh nhưng cũng là một cô gái xinh đẹp thuận mắt, cô gật đầu, nói, “Rất thích, cảm ơn anh. Chiều nay em sẽ trả tiền lại cho anh.” Thứ đắt giá như thế này vẫn không nên nhận không của người ta.

“Em là bạn nhảy của anh, thì cũng đã giúp đỡ anh rồi, cái này coi như là tâm ý của anh, là quà anh tặng em, cũng không cần quá rạch ròi như vậy có được không?” Nhược Hạo không bắt ngờ nhưng vẫn hào phóng từ chối lời đề nghị của Tiêu Nhiên.

Tú Đình đứng bên cạnh cũng nói giúp, “Đúng đấy, em học cái thứ sòng phẳng này của nước Mỹ để làm gì? Loại tình huống này em đừng nên cạy mạnh, để người đàn ông của em mua chút gì cho em thì có gì sai?”

Thật hết cách, dù cô nói thế nào thì sư tỷ vẫn không tin cô và Nhược Hạo cũng gì là bạn bè bình thường mà thôi. Tiêu Nhiên không thể làm gì khác hơn là đặt điện thoại xuống, tiếp tục nghe sư tỷ phát ra những từ ngữ đầy “hâm mộ.”

Đêm trước Valentine, khắp nơi đều là quảng cáo của các công ty. Tiêu Nhiên nghĩ đến đây là sinh nhật đầu tiên cô ở một mình, đột nhiên cô nhớ mọi người trong nhà.

Bữa tiệc công ty Nhược Hạo rất náo nhiệt, còn có ban nhạc đến biểu diễn trực tiếp, mọi người đều chơi rất vui vẻ, Nhược Hạo vẫn như vị kỵ sĩ luôn theo sát cô, nhìn Tiêu Nhiên cứ như một vị công chúa.

Lúc bữa tiệc kết thúc thì đã rất khuya, đêm đông lạnh giá, dù Tiêu Nhiên đã mặc áo khoác thật dày, nhưng khi cô xuống xe vẫn có chút co ro, Nhược Hạo không nghĩ nhiều, cởi áo khoác của mình, choàng lên người Tiêu Nhiên, cô muốn cởi xuống trả lại cho anh, dù gì thì trời cũng đang rất lạnh, ngộ nhỡ Nhược Hạo bị cảm, cô sẽ rất áy náy.

Nhưng Nhược Hạo kiên quyết muốn cô khoác thêm vào, hai người vừa đi vừa nói những chuyện thú vị mới xảy ra, khi đến trước cửa nhà trọ của Tiêu Nhiên, hai người ngẩng đầu nhìn lên, trước cửa có một người đàn ông đang run rẩy, bên cạnh là vali hành lý.

Mặc dù đèn ở cửa hơi mờ, nhưng Tiêu Nhiên chỉ cần nhìn một cái thì đã biết ngay đó là Dĩ Nặc. Chẳng qua cô không dám tin vào mắt mình, cho là vì quá nhớ nhung mà xuất hiện ảo giác. Cho đến khi người đàn ông run cầm cập kia bước nhanh về phía cô, nhét áo khoác trên người cô vào ngực Nhược Hạo, dùng áo của mình bao bọc lấy cô, thì lúc này, cô mới cảm nhận được hơi thở quen thuộc, mới dám khẳng định, người đàn ông đang đứng trước mặt mình không phải là ảo giác, mà là người thật.

“Em đã về đến nhà, vậy thì anh đi trước. Dĩ Nặc, tôi đi trước.” Nhược Hạo phóng khoán chào tạm biệt hai người, tự mình xoay người bước đi.

Dĩ Nặc không đợi Tiêu Nhiên có phản ứng, mạnh mẽ kéo cô vào ngực. Ngực anh có chút lạnh lẽo, nhưng lại cho cô cảm giác thật quen thuộc.

“Anh nhớ em, rất nhớ.....” Hơi thở của anh nhẹ nhàng phả vào tai cô.

Tiêu Nhiên khẽ run, “Dĩ Nặc..... Chúng ta vào nhà trước đi, em sắp lạnh cóng rồi.”

Buông cô ra, lập tức kéo tay cô, sải bước đi về phía cửa, mặc dù lời nói của cô có chút sát phong cảnh, nhưng anh cũng không đành lòng để cô đứng ngoài gió tuyết mà chỉ mặc áo khoác ngoài, còn mang tất đi giày cao gót giữa mùa đông rét lạnh.

Tú Đình sư tỷ vẫn chưa về, Tiêu Nhiên thay quần áo ngủ thật dày, bò lên giường. Dĩ Nặc đặt hành lý sang một bên, cởi áo khoác ra, ngồi ở mép giường.

“Sao anh lại đến đây?” Tiêu Nhiên hỏi.

Nếu không đến, chỉ sợ Nhược Hạo sắp thay thế anh rồi! Trong lòng Dĩ Nặc có chút bức mình, vừa rồi đứng đợi ở cửa nhà Tiêu Nhiên hơn một tiếng, lại còn nhìn thấy bạn gái của mình được Nhược Hạo che chở, vừa nói vừa cười sòng vai bước trở về, cảm thấy mình sắp nổ tung, suýt chút nữa thì nổi giận rồi.

“Công ty có một cơ hội, nên anh đến đây.” Dĩ Nặc vẫn ngồi bên cạnh, buồn buồn nói. Phải hỏi cô thế nào đây? Có phải mỗi ngày đều nhìn thấy email của anh hay không, có phải đã biết rõ tương lai của hai người? Cứ nghĩ rằng đến đây sẽ nhận được đáp án của cô, nhưng bây giờ lại nói không nên lời.

Tiêu Nhiên gật đầu, “Chú và dì vẫn khỏe chứ?”

“Vẫn khỏe.” Dĩ Nặc trả lời nhẩn gọn. Người hỏi khẽ trả lời, làm cho bầu không khí ấm áp trong phòng trở nên quấy rầy.

“Anh có thể ở đây mấy ngày? Có muốn em dẫn anh đi dạo một chút không?” Tiêu Nhiên muốn phá vỡ bầu không khí quá im lặng này, đột nhiên cô đổi chủ đề.

Dĩ Nặc quay đầu nhìn cô. “Ngày mốt không phải là sinh nhật của em sao?”

Hôm nay là 12 tháng 2. Hai hôm sau, chính là sinh nhật cô. Vốn định sẽ cùng cô đón sinh nhật, cũng là lễ Valentine của phương Tây, lễ tình nhân.

Khi còn nhỏ, ngày này chỉ là sinh nhật của cô mà thôi, mấy bạn nam vì tránh gây hiểu lầm luôn tặng quà trước hoặc sau một ngày, đến khi trưởng thành, ngày này bạn bè đều đi cùng với người yêu, vì nếu ở bên cạnh đón sinh nhật với cô thì phải hi sinh ngày lễ đặc biệt này. Cho nên, đối với Tiêu Nhiên mà nói thì không có gì may mắn, ngược lại còn có chút châm chọc.

Đương nhiên Dĩ Nặc biết chuyện này, nên anh cố ý qua Mỹ trước vài ngày, muốn cùng cô trải qua một sinh nhật và lễ tình nhân thật lãng mạn.

“Vậy, anh tổ chức sinh nhật cho em?” Trong lòng có chút cảm động, không phải Dĩ Nặc chưa từng trải qua ngày lễ này, nhưng anh chưa bao giờ chủ động, đây cũng là chuyện xưa nay hiếm.

Anh gật đầu một cái, “Em là bạn gái của anh, đương nhiên anh sẽ tổ chức cho em rồi, đúng là nói nhảm mà.....”

Lúc nói câu này thì anh đang lo lắng cô sẽ phản bác. Còn cô thì đang sợ hãi anh nói rằng cho dù chỉ là bạn bè cũng sẽ tổ chức sinh nhật cho cô.....

Cửa vang lên tiếng động, là Tú Đình sư tỷ trở về, Tiêu Nhiên bước ra khỏi phòng, nói với sư tỷ: “Chị ơi, bạn trai em đến.”

Tùy tiện hươ hươ con gà quay ở trong tay lên, Tú Đình nở nụ cười ranh mãnh: “Anh đẹp trai ở đây sao, sắp tới lễ tình nhân, hai người cũng muốn bùng nổ, cuối cùng đã chịu quen nhau rồi sao? Bình thường chị nói thế nào em cũng không chịu thừa nhận! Gọi anh ta ra đây đi.”

Sư tỷ vừa dứt lời, lập tức sắc mặt Tiêu Nhiên trở nên rất khó coi, giống như có người dấn chân vào sàn nhà, không có cách nào xoay người lại, không dám nhìn về mặt của Dĩ Nặc, vì vậy đi ra ngoài cầm lấy đồ đặc trong tay sư tỷ, lúng túng giải thích: “Bạn trai em là bay từ trong nước qua đây.”

Biết lời nói của mình đã gây họa, Tú Đình vội vàng lí nhí nói xin lỗi, “Chị không biết, làm..... Làm thế nào bây giờ? Đừng nói là cậu ấy đang ở bên trong nha?”

Tiêu Nhiên khóc không ra nước mắt, chỉ về phía phòng mình, nhưng vẫn an ủi sư tỷ, “Không sao đâu, anh ấy sẽ không để ý.”

Tú Đình nói xin lỗi, nhìn phòng Tiêu Nhiên, “Chị có cần chào hỏi cậu ấy không?”

Cô vừa dứt lời thì người đàn ông trong đó đã bước ra, hai người cùng nhìn sang, Dĩ Nặc lại có thể tươi cười đi ra ngoài, “Tú Đình sư tỷ đúng không? Tôi là bạn trai của Nhiên Nhiên, Khương Dĩ Nặc.”

Nhìn thấy một chàng trai bắt mắt như thế này, hai mắt Tú Đình sáng lên, quên mất mình mới vừa lúng túng: “Khó trách sao Tiêu Nhiên lại chung thủy với cậu, thì ra là rất đẹp trai, Tiêu Nhiên thật có phúc ~”

Có thể thần nhiên thay đổi thái độ như sư tỷ, thật sự làm Tiêu Nhiên cảm thấy bội phục, yên lặng đến phòng bếp lấy chút thức ăn cho Dĩ Nặc, bay cả một đoạn đường dài còn phải chờ rất lâu ở bên ngoài, nhất định anh ấy chưa ăn cơm.

Rất nhanh, cơm và thịt kho nước tương đã được ra lò, cô mang lên phòng khách, nói với vị sư tỷ và người đàn ông đang nói chuyện vui vẻ kia: “Lại đây ăn cơm thôi.”

Dĩ Nặc nhìn cô một chút, nói với sư tỷ: “Vậy cô đi nghỉ trước đi, tôi.....”

Tú Đình sư tỷ gật đầu một cái, ân cần nói: “Trong nhà còn có chút đồ chua Trung Quốc, cứ tự nhiên sử dụng ~”

Dĩ Nặc mỉm cười đồng ý, ngồi ở bàn ăn, nhìn tay nghề của Tiêu Nhiên, trên cười rạng rỡ, ăn từng chút từng chút một.

Không biết vì sao Tiêu Nhiên nhìn anh cười như vậy, cảm thấy rất không thoải mái, rõ ràng là nên tức giận, vẻ mặt âm u của người nào đó vẫn còn ẩn hiện nhưng đó lại là nụ cười chân thành, thật sự làm sau lưng cô toát mồ hôi lạnh. Ở bên cạnh anh ấy lâu như vậy, đây là lần đầu tiên cô không biết nên nói gì, suy nghĩ một lúc lâu, hỏi anh: “Gần đây dĩ Lanh có thú vui mới gì sao?”

Mỉm cười nhìn Tiêu Nhiên, Dĩ Nặc không biết có nên mở đầu cô xem rốt cuộc bên trong chứa cái gì, rõ ràng ít nhất một tuần sẽ gọi điện một lần về cho mẹ anh, giờ lại giả vờ..... Khó khăn lắm anh mới có thể bình tĩnh nói chuyện với cô, anh nói: “Pilates (*) và yoga, nhưng bà ấy không tập pilates nữa, mẹ em không tập nên bà ấy cũng không có bạn.”

(*): Là từ dùng để chỉ phương pháp thể dục kết hợp một chuỗi những hoạt động có kiểm soát nhằm tăng cường sức khỏe và cơ bắp.

Gật đầu một cái, Tiêu Nhiên nhìn chung quanh: “Phòng của em cũng không tệ lắm đúng không?”

Tùy tiện quét một vòng quanh phòng, “Ừ, xem như cũng tốt, nhưng mà vẫn không sánh bằng trong nhà.”

Liếc xéo anh một cái, Tiêu Nhiên không lên tiếng, tiện tay mở TV lên, xem kênh HBO đang chiếu phim truyền hình.

Dĩ Nặc ăn xong, tự giác đứng dậy đi vào phòng bếp rửa chén đĩa, thu dọn sạch sẽ. Sau khi đi ra ngoài, anh nói với Tiêu Nhiên: “Bây giờ mấy giờ rồi? Bay lâu quá nên giờ anh có hơi mệt.”

Vẫn còn chênh lệch múi giờ lại thêm không được nghỉ ngơi, đã chạy đến chỗ cô, hai người còn nói chuyện phiếm một cách kỳ quái..... Tiêu Nhiên có hơi giận anh nhưng cũng rất đau lòng. Vì vậy đứng dậy, chuẩn bị mặc quần áo đưa anh về khách sạn.

“Em phải đi ra ngoài sao?” Dĩ Nặc đi trở về phòng cô, quay đầu lại, nhìn thấy Tiêu Nhiên đang chuẩn bị mặc áo khoác.

Tiêu Nhiên hỏi: “Còn không phải muốn đưa anh về khách sạn sao?”

Người nào đó quay lưng về phía cô, “Anh muốn ngủ ở đây.” Không thèm ngoảnh lại, bước vào phòng.

Người này sao tự nhiên đến thế! Tiêu Nhiên cảm thấy mặt mình đỏ lên, đứng sững sốt ở đó, muốn gọi anh đi tắm trước, nhưng đi tới cửa, lại phát hiện anh vừa nằm xuống, nhịp thở đã ổn định, ngủ thiếp đi. Thở dài, ở trong phòng làm chút chuyện của mình, buổi tối thì cứ đi ngủ như bình thường.

Nhưng lại có hơi thở của người khác quấn quanh bên cạnh, hoàn toàn khác biệt khi ngủ một mình, vì vậy, lần đầu tiên sau hơn nửa năm đến Mỹ, Phương Tiêu Nhiên bị mất ngủ, phải mất hơn một tiếng mới có thể miễn cưỡng bản thân tiến vào giấc mộng.

Sáng hôm sau, cô phát hiện mình nằm trong lòng ngực của ai kia, thời gian quen nhau cũng không phải ngắn, nhưng đây là lần đầu tiên cô tiếp xúc thân mật với anh đến thế, nhịp tim của anh, hơi thở của anh, cảm của anh..... Tiêu Nhiên cố gắng ép mình thoát ra khỏi ảo tưởng, vội vàng rời giường để tránh trễ hẹn với giáo sư.

Cũng may anh ngủ rất sâu, một chút phản ứng cũng không có, Tiêu Nhiên yên lặng xuống giường, thay quần áo. Người trên giường giật giật, Tiêu Nhiên đang thay quần áo, bị dọa sợ vội ngồi xổm xuống, vì cô lười biếng nên không vào nhà vệ sinh, chỉ sợ đột nhiên Dĩ Nặc tỉnh lại sẽ thấy cô lỏa thể, vì vậy vô cùng nhay cảm. Nhưng lúc cô ngồi xuống lại không cẩn thận đụng ngã vali của anh, đồ đạc trong đó rơi ra, sắc mặt của cô biến đổi, nhìn người trên giường, tùy tiện cất vào trong, vội vàng thay quần áo rồi chạy ra ngoài.

Lúc trao đổi luận văn với giáo sư, tâm hồn Tiêu Nhiên vẫn không ở đây, vất vả lắm mới ứng phó xong. Nhưng lại không muốn về nhà, vì vậy ở lại thư viện của trường đến tận bốn giờ chiều mới về.

Dĩ Nặc vừa mới thức dậy, mắt vẫn còn mơ màng, nhìn anh có chút mệt mỏi, nhưng Tiêu Nhiên chỉ nhìn anh cười nhạt, lại không thể nói gì, đành buồn bực chịu đựng nghịch máy tính. Người đàn ông chậm tiêu này, không phát hiện sau khi hai người gặp nhau thì nói chuyện không được nhiều ư, hay anh ấy cũng chẳng quan tâm.

Ngày 14 tháng 2, lễ Valentine, lễ tình nhân, sinh nhật Tiêu Nhiên, đúng lúc lại là chủ nhật. Tiêu Nhiên mơ mơ màng màng thức dậy, phát hiện chỉ có mình mình ở trên giường, bên ngoài phòng khách vang lên tiếng sột soạt như có người đang làm cái gì đó.

Mang mái tóc rối tung đi ra cửa, nhìn thấy Dĩ Nặc đeo tạp dề, đang đặt bánh mì nướng lên bàn, nhìn thấy cô đã thức, thì gọi cô, “Đã dậy rồi sao? Rửa mặt nhanh lên, hôm nay chúng ta đi ra ngoài dạo chơi một lát, chúc mừng sinh nhật em.”

Hôm nay là sinh nhật, hiếm khi anh chuẩn bị bữa sáng cho cô, vẫn nên nhịn đi, xem như lần sinh nhật này, là kết thúc hoàn mỹ cho hai người. Ôm tâm trạng như vậy, Tiêu Nhiên đi rửa mặt, thay quần áo.

Ngồi trước bàn ăn, cô ăn bữa sáng do Dĩ Nặc chuẩn bị, trên mặt thỉnh thoảng xuất hiện nụ cười.

“Chúng ta đi Quảng trường Thời Đại đi, anh vẫn chưa đến đó!” Gương mặt Dĩ Nặc tràn đầy hưng phấn, Tiêu Nhiên chỉ tỏ vẻ đồng ý, trên mắt lại là nụ cười không có thành ý.

Lấy ít đồ đạc, hai người ra khỏi nhà. Dĩ Nặc rất tự nhiên muốn nắm tay cô, còn Tiêu Nhiên lại vô thức muốn rút tay ra, nhìn Dĩ Nặc, lại không được tự nhiên nắm lấy tay anh. Tay cô vẫn lạnh lẽo còn tay anh thì luôn ấm áp.

Bên cạnh có rất nhiều người bán hoa, rất nhiều đôi tình nhân trên đường cũng đang cầm hoa, ngày ngọt ngào nhất của các đôi tình nhân, ngày đáng hận nhất của những người độc thân.

Hai người đi dạo, nhìn thành phố phồn hoa xa lạ, Tiêu Nhiên bị sự hưng phấn khó hiểu của Dĩ Nặc làm cho tâm tình tốt hơn, đến phòng trưng Hershey, hai người cùng chơi không biết chán. Phòng ốc bằng chocolate, lại còn có cả gối và áo ngủ có in logo, trong không khí ngập tràn hương thơm ngọt ngào của chocolate, trên mặt những đôi tình nhân đều là nụ cười ngọt ngào như chocolate.

Lúc chụp hình ở Quảng trường Thời Đại, hai người ôm chặt nhau, cùng nhìn về phía ống kính, nở nụ cười thật tươi, đa phần mọi người đều không hiểu tiếng của bọn họ, nhưng ai cũng biết bọn họ là đôi tình nhân người nước ngoài rất hạnh phúc.

Tìm một nhà hàng nổi tiếng, hai người ngồi xuống chọn món, Dĩ Nặc vươn tay chỉ vào trong túi áo khoác của Tiêu Nhiên, mỉm cười nói với cô: “Em xem em có vứt thứ gì quan trọng vào trong túi áo hay không, dọc đường mãi chơi, đều quên hết rồi, có bị lấy mất thứ gì không.”

Tiêu Nhiên cười anh, trong lòng bị tổn thương: “Em chưa bao giờ để đồ quan trọng trong túi áo, anh quên rồi sao?” Chẳng lẽ cái này mà anh cũng không nhớ sao?

“Em xem lại một chút thôi.....” Con bé ngốc, sao anh không biết cô có thói quen ném mọi thứ vào trong túi xách, không bao giờ để đồ quan trọng trong túi áo khoác, úp úp mở mở thúc giục cô.

Một mớ sờ vào túi áo của mình, chợt trong túi áo sờ trúng một vật lạnh như băng, lấy ra nhìn, là một chiếc lắc tay mềm mại tỉ mỉ, chẳng lẽ là kiệt tác của anh ấy?

Dĩ Nặc đưa tay qua cầm lấy lắc tay, “Bình thường thông mình như vậy, lúc này lại còn vờ ngốc, sao anh lại không biết thói quen của em? Đưa tay ra đây ~”

Giận dữ nhìn anh một cái, vươn tay ra, để anh đeo chiếc lắc tay cho cô.

“Thấy thế nào? Quà lễ tình nhân thế này em có hài lòng không?” Dĩ Nặc nắm tay cô hỏi.

Trên cổ tay trắng nõn của cô, một chiếc lắc tay tinh xảo lấp lánh, nhưng cô còn mong ngoài quà Valentine còn có thêm quà sinh nhật, dù nhỏ hơn cũng được..... Nhưng mà cũng nên vui vẻ đi, dù sao cũng là sinh nhật. Chỉ trong phút chốc mà cô cười thật vui vẻ, nhưng một khi nhớ đến chuyện không vui thì tâm trạng cũng trở nên u ám.

Mặc dù hai người nói nhiều hơn một chút, nhưng không có nghĩa là vấn đề đã được giải quyết.

Sau buổi trưa ngày lễ tình nhân, Dĩ Nặc phải đi đến công ty trình diện, thật ra thì sao khi luận văn của cô được thông qua thì một tuần sau cô sẽ trở về nước. Chỉ là, sau khi hai người gặp lại nhau, cô không biết mình phải tiếp tục đối mặt với Dĩ Nặc như thế nào, bởi vì không có đáp án, không có cam kết, thậm chí còn.....

Có lẽ đây chính là đáp án của anh, hai người vẫn nên tiếp tục làm bạn bè sẽ vui vẻ hơn.

Vì vậy, một tuần sau, Tiêu Nhiên lặng lẽ trở về nước.

50. Chương 49

Dĩ Nặc đi tìm Tiêu Nhiên, khi về mặt Tú Đình kinh ngạc nói với anh là Tiêu Nhiên đã trở về nước thì bấp thập trên mặt Khương Dĩ Nặc đều co quắp, nghiêng rằng nghiêng lợi, cô bé này hoàn toàn không muốn gặp anh sao?

Nhưng mà khi Tú Đình giao cho anh một túi đồ, sau khi nói là trước khi Tiêu Nhiên đi để lại cho anh thì anh mở túi đồ ra, nhất thời cảm thấy cả người chảy đầy mồ hôi.....

Trở về nước, Dĩ Nặc cũng gọi điện thoại cho Tiêu Nhiên ngay lập tức, về đến nhà thì thấy mẹ đang bận rộn trong phòng bếp, lúc này cũng sắp chạng vạng tối, mẹ Khương nhìn thấy con trai trở về thì vội vàng chạy tới: “Con về rồi hả? Không phải nói trưa mai mới tới sao? Sao bây giờ tới rồi?”

Dĩ Nặc nhàn nhạt trả lời: “Dạ, chuyến bay sớm nên về sớm.” Anh ngửi thấy mùi nước hoa mới trên người mẹ: “Mẹ đổi nước hoa rồi hả?”

Lấy những thứ trong tay Dĩ Nặc, mẹ Khương nhẹ nhàng trả lời một câu: “Là Nhiên Nhiên tặng.” Sau đó trực tiếp bay đi chuẩn bị bữa tối.

Cô đã tới nhà thăm cha mẹ cũng không muốn gặp anh, cũng bởi vì túi đồ kia sao? Thực sự muốn trực tiếp làm cho cô bé ngốc nghếch này biết rõ ràng mọi chuyện. Nhắn số điện thoại của cô, tiếng trả lời truyền tới chắc chắn chính là hộp thư thoại mà chủ nhân đã bật mời nhắn lại.

Mẹ Khương bưng đồ ăn đến phòng ăn, nhìn thấy con trai cầm hành lý từ từ di chuyển, biết chắc chắn hai đứa vẫn còn đang gây gổ, nếu không Nhiên Nhiên cũng sẽ không tự động trở về nước, sau đó một mình tới nhà bọn họ, tặng quà cho mọi người. Liếc nhìn: “Còn không mau đi thay quần áo ở nhà để xuống ăn cơm? Đang ngây ngẩn gì đấy?”

“Dạ, biết rồi ạ.” Không có ý định để mẹ biết chuyện này, vì vậy anh vẫn như không có chuyện gì xảy ra, làm bộ như không có gì cả, trở về phòng của mình.

“Em trở về khi nào? Sao không nói cho anh biết? Hôm nay em có rảnh không? Chúng ta cùng nhau ăn cơm nhé.” Anh gửi tin nhắn cho cô.

Cô cũng chưa trả lời, giống như đá chìm xuống biển, không chút hồi đáp.

Cơm nước xong, Dĩ Nặc giúp mẹ dọn dẹp chén đĩa, vừa nói chuyện như có như không với mẹ.

“Mẹ, đã lâu rồi không gặp dì Thang gần đây hai người không gặp mặt sao?” Dĩ Nặc vừa dọn dẹp bàn vừa hỏi.

Mẹ Khương là người thông minh, bà nhìn con trai, bĩu môi: “Gặp chứ, mẹ với dì ấy cùng học khiêu vũ, ngày nào cũng đi học chung mà.”

Để chén đĩa vào bồn nước, Dĩ Nặc lại hỏi: “Dì Thang không nói Nhiên Nhiên về lúc nào à?”

Thở dài, mẹ Khương nhìn con trai mình, sắc mặt lạnh đi: “Con nói xem con đấy, rõ ràng rất quan tâm, tại sao còn mang thứ đồ này đi xa như vậy?”

Quả nhiên là vậy, Dĩ Nặc thật là có miệng mà khó cãi: “Mẹ!!!”

Mẹ Khương gơ tay lên: “Con không cần giải thích, vốn là Nhiên Nhiên cũng không nói tại sao, chỉ là sau khi Nhiên Nhiên trở về, tâm trạng vẫn không tốt lắm, mỗi sáng ngủ dậy mắt đều sưng tấy, là dì Thang của con ép sống ép chết hỏi con bé mới nói, nếu không thì cả người lớn cũng không chịu nói đâu, hiếm khi có được người con gái tốt như con bé, vẫn còn giữ lại mặt mũi cho con như vậy đấy.”

Dĩ Nặc đóng vò sen, vẻ mặt không vui: “Mẹ ——”

Mẹ Khương ngừng thao thao bất tuyệt dạy dỗ diễn thuyết, nhìn vẻ mặt âm trầm của con trai.

“Con không có, thật ra thì con mang cái đó.....”

“Xem đi? Vậy thì con mang..... Để mẹ nói cho con xem cái nào tốt được không? Vốn là người lớn bọn ta tôn trọng ý kiến những người trẻ tuổi các con, căn bản không hạn chế con chơi đùa, cho rằng con trưởng thành rồi thì có thể đứng mực, nhưng con xem đi..... Cũng không biết con nghĩ gì nữa!” Mẹ Khương càng nói càng vô cùng đau lòng, bộ dạng hối hận vì ban đầu không dạy dỗ con trai của bà thật tốt.

Không muốn giải thích với mẹ, bây giờ Dĩ Nặc chỉ muốn giải thích rõ với Nhiên Nhiên. Cô gái ngốc nghếch, có chuyện gì đều luôn muốn gánh chịu một mình, học mãi không học được thăng tiến, thậm chí cả chất vấn ngay mặt cũng không chịu.

“Con đi đâu? Vừa trở về, con bị lệch múi giờ sao?” Mẹ Khương kêu với theo anh. Nhưng Dĩ Nặc đóng cửa lại, trực tiếp gara lấy xe chạy thẳng tới nhà họ Phương.

Kết quả đến nhà họ Phương mới nhìn thấy nhà bọn họ lại không có chút ánh đèn, vì vậy gọi điện thoại di động cho cô, giọng nói hộp thư thoại nhắc nhở lại vang lên lần nữa. Nghe được giọng nói máy móc quen thuộc lặp tới lặp lui mà anh đã nghe qua rất nhiều lần, Dĩ Nặc thật sự hơi phát điên.

“Phương Tiêu Nhiên, tốt nhất em không nên để anh gặp lại nữa, em sẽ thấy không có cơ hội chạy trốn nữa.....” Một chàng trai đẹp mặc áo khoác và quần bò, trong thời tiết cuối đông đầy gió lạnh mà nghiêng rằng nghiêng lợi nói.

Lúc này Tiêu Nhiên đang đi công tác với khách hàng, mệt mỏi, khó mà chịu nổi nên nằm trên giường khách sạn, nặng nề ngủ.

Kể từ sau khi trở về, Tiêu Nhiên cũng chưa liên lạc với Dĩ Nặc, ngược lại đã khôi phục liên lạc với Nhược Hạo, hai người cùng ra ngoài chơi bóng, xem phim, còn đưa Tiêu Nhiên và cha mẹ Dĩ Nặc đi du lịch, trực giác làm cho mẹ Khương cảm thấy Nhược Hạo hoàn toàn thay thế vị trí của Dĩ Nặc.

Mẹ Phương có ấn tượng rất tốt với Nhược Hạo, sau khi con gái trở về vẫn buồn buồn không vui, có chàng trai đáng tin tưởng ở bên cạnh con bé, rất có ý với con bé nên mẹ Phương không khỏi có suy nghĩ khác.

Điện thoại di động Tiêu Nhiên chợt vang lên, mơ mơ màng màng đứng lên nhìn điện thoại di động, nhìn thấy là Dĩ Nặc, cô lại tiếp tục ngủ. Mặc dù quyết định sau khi về nước không gặp và không liên lạc với anh nữa, nhưng vẫn không xóa được số điện thoại của anh, cả hình hai người hạnh phúc trong điện thoại nữa, không bỏ được tay nghề của mẹ Khương, cho nên lên trở về gặp dì, thỉnh thoảng sẽ không nhịn được xem hình trong điện thoại, sau đó lại hận không thể xóa được.

Cô đều hiểu sự lo lắng và tâm ý của Nhược Hạo, chỉ là quyết định muốn rời khỏi Dĩ Nặc và hoàn toàn quên hết tất cả là một khác biệt rất lớn, dù sao từ lúc hai người mới đi học thì có rất nhiều chuyện để nhớ lại, tốt nghiệp rồi đi làm, giúp anh nói chia tay người khác, mãi cho đến sau đó hai người lại quen nhau, từng chuyện đều như khắc sâu vào tận đáy lòng, không phải nói khép lại là có thể khép lại.

Bà vú hỏi tại sao cô không trực tiếp rời khỏi Dĩ Nặc, cô suy nghĩ hồi lâu cũng không trả lời. Có thể bởi vì cô không cam lòng mất đi, có thể bởi vì cô không muốn nói gặp lại, có thể sau khi cô gặp được anh rồi sẽ quên tại sao mình muốn rời đi.

Trở lại công ty cũ, nộp đơn vào chức tổng biên tập, bây giờ Tiêu Nhiên đã không phải là người mới vừa vào xã hội nữa, cô trở thành một thành viên quản lý, bắt đầu có không gian rộng lớn để phát huy. Công việc bận rộn làm ban ngày cô có thể chẳng thèm nghĩ đến trạng thái hỗn loạn của mình, buổi tối về đến nhà lại cố hết sức làm cho mình biểu hiện vui vẻ, nỗ lực trải qua cuộc sống của mình.

Mặc dù mẹ Khương và mẹ Phương vẫn thường sinh hoạt cùng nhau, nhưng Dĩ Nặc lại không thể thông qua chuyện này để tìm được Tiêu Nhiên, bởi vì sau khi mẹ Phương biết nguyên nhân Tiêu Nhiên trở về nước trước là vì chán nản thì không còn quá chờ mong Dĩ Nặc làm con rể bà nữa. Mẹ Khương cũng biết đại khái thái độ của mẹ Phương, cũng không tiện nói gì.

Trở về nước được một tháng, Dĩ Nặc cũng không thể gặp được người anh muốn gặp.

Cho tới bây giờ trong công ty đều có người bận rộn qua lại, Dĩ Nặc đụng phải Nhược Hạo ở một dự án. Nhược Hạo chào hỏi anh, anh ngăn Nhược Hạo lại.

Ở đại sảnh đều là cửa sổ sát đất, ánh sáng đầy đủ, còn chưa phải là buổi trưa cho nên gần như có rất ít người dừng lại.

“Cậu tìm tôi có chuyện gì?” Nhược Hạo nhìn Dĩ Nặc, thật ra thì trong lòng đã sớm đoán được cậu ta muốn hỏi gì.

Dĩ Nặc nhìn Nhược Hạo rồi khẽ mỉm cười một chút, có chút không cam lòng hỏi: “Sau khi anh về nước có từng gặp Tiêu Nhiên không?”

Quả nhiên, Nhược Hạo cũng biết anh đã đoán đúng, gật đầu một cái.

“Cô ấy vẫn khỏe chứ?” Muốn hỏi rất nhiều, nhưng chỉ có thể hỏi sơ lược như vậy.

Nhược Hạo nhìn ngoài cửa sổ một lát, gần tới mùa xuân nên gió rất to rất lạnh, người đi ngoài đường quần chặt lấy áo khoác vắt vẻo qua lại. Anh quay đầu lại: “Cậu nói xem cô ấy có khỏe hay không?”

Dĩ Nặc nhẩn nại, cau mày nói: “Cô ấy không muốn gặp tôi, luôn trốn tránh tôi, mặc kệ là trong nhà hay công ty, tôi đều không gặp được cô ấy.”

Đây cũng là chuyện Nhược Hạo không biết, anh vẫn không hỏi Tiêu Nhiên về chuyện của Dĩ Nặc, không phải bởi vì không quan tâm, chỉ là dùng lập trường của anh để nhìn thôi, phương pháp thăm dò tình địch tuyệt đối không thể thực hiện.

“Gần đây cô ấy khá bận rộn phải không? Dù sao bây giờ cô ấy đã không còn là biên tập viên ngồi đánh chữ nho nhỏ nữa, sau khi trở về thì lên chức, hơn nữa gần đây cô ấy lại đang làm fashion show, bận cũng là bình thường thôi.”

Lời Nhược Hạo nói giống như dao găm đâm vào lòng của Dĩ Nặc, xem ra gần đây hai người bọn họ liên lạc rất nhiều, điều này làm cho lòng Dĩ Nặc không tránh khỏi chao đảo.

Lần trước, anh dễ dàng nhượng bộ, kết quả hai người lại âm ỉ như vậy. Lần này, thật xin lỗi, Dĩ Nặc, tôi có thể làm tôi đã làm, lần này tôi sẽ không rút lui nữa, trong lòng Nhược Hạo nghĩ như vậy nên mở miệng nói: “Có thể cô ấy khá bận rộn, các người ở Mỹ đã xảy ra chuyện gì thì tôi không rõ lắm, chỉ là sau khi cô ấy trở về thì tâm trạng không tốt, tôi nghĩ, trong thời gian ngắn các người vẫn đừng gặp mặt sẽ tốt hơn.”

Nghe nói như thế thì Dĩ Nặc vô thức thốt lên: “Chuyện này không tới lượt người ngoài để ý tới!” Anh và cô quen biết vài chục năm, anh vẫn thích cô, thật vất vả lắm hai người mới có thể ở bên nhau, nhất định anh sẽ cưới được cô vào cửa, có gì lại để cho người mới chỉ quen biết cô hơn một năm quơ tay múa chân.

“Được rồi, vậy tôi đi trước. Có rảnh thì cùng ăn cơm.” Nhược Hạo nhẹ nhàng kết thúc đề tài không có ý nghĩa đó.

Nhìn thái độ của Nhược Hạo, lại không gặp được Nhiên Nhiên, chỉ sợ sẽ rất khó. Dĩ Nặc nhìn bóng lưng của anh, tay siết chặt tài liệu đang cầm.

“Mẽ Hân, tôi là Khương Dĩ Nặc.” Anh gọi điện thoại gọi cho bà vú, quyết định lần này coi như dùng thủ đoạn bỉ ổi cũng phải ép cô bé kia đến trước mặt anh.

“Cậu là người không có lương tâm, thật vất vả tôi mới tìm cậu, cậu lại từ chối tôi!”, Mẽ Hân “cực kỳ tức giận” nói.

Tiêu Nhiên vừa xem bản thảo, vừa đồng ý: “Được rồi, rốt cuộc cậu muốn tôi giúp chuyện gì mà gấp như vậy chứ?”

“Bản thiết kế chữ viết đó, cậu biết sở trường của tôi chỉ là vẽ tranh, chữ viết với tôi không hợp bất tự từ khi trời sanh rồi ~” Mẽ Hân ở một bên khóc lóc kể lể, vừa hận đã có nhược điểm trong tay Dĩ Nặc, anh ta thật là đáng sợ, cũng may người phải sống cùng anh ta cả một đời là chị em tốt Nhiên Nhiên chứ không phải chính mình.

“Được rồi, vậy tối hôm nay tôi đến nhà của cậu giúp cậu làm, thật là hết cách với cậu, xin hỏi cậu thi đại học thể nào, chẳng lẽ viết văn là người khác thay cậu viết sao.....” Tiêu Nhiên vừa lẩm bầm, vừa kết thúc cuộc điện thoại.

Buổi tối sau khi tan làm, Tiêu Nhiên mua chút rau thịt và đồ ăn vặt gõ cửa nhà Mẽ Hân. Lớn tiếng kêu: “Bà vú, mở cửa nhanh lên! Bản cô nương mệt chết đi được! Nhanh lên một chút đi!”

Cửa nhanh chóng được mở ra, Tiêu Nhiên ngẩng đầu nhìn lên, suýt chút nữa đánh rơi mọi thứ đang cầm trên tay, cũng may nhờ người mở cửa tiếp lấy, nếu không này gà bay trứng vỡ là chuyện không thể thiếu.

Xoay người muốn đi, người đó nắm được cô: “Nhiên Nhiên!”

Tiêu Nhiên nhìn gương mặt trước mắt quen thuộc đến mức không thể quen thuộc hơn nữa, trong lòng bất lực thở dài: “Dĩ Nặc, sao anh ở đây?”

“Là anh nhờ Mễ Hân tìm lý do lừa em đến, nếu không em vẫn cứ trốn tránh anh, anh không gặp được em.”
Dĩ Nặc rất nóng lòng nói.

“Em không có tránh anh.” Nếu không đi được, vậy thì dứt khoát giả bộ vô lại là được, trong lòng Tiêu Nhiên không ngừng thôi miên mình, nhất định phải đánh nhanh thắng nhanh.

Dĩ Nặc nắm cánh tay của cô thật chặt, không dám buông lỏng chút nào: “Vậy tại sao anh gọi điện thoại cho em lại là giọng nói hộp thư thoại, nhắn tin cho em cũng không được trả lời, điện thoại cho nhà của em thì cha mẹ em nói em không có ở đó, thậm chí anh đến nhà em tìm em, em cũng không có ở đó.”

“Có lẽ là tình cờ thôi.” Tiêu Nhiên nói nhưng một chút thành ý cũng không có.

Thấy cô không phòng bị, Dĩ Nặc lập tức kéo cô vào trong ngực, Tiêu Nhiên kháng nghị anh: “Anh làm sao thế!”

“Chúng ta là người yêu, ôm một cái là rất bình thường đúng không?” Nếu cô cứng rắn, vậy anh cũng không khách khí nữa.

Không rõ ràng nói với anh lời tạm biệt nhất định anh sẽ không buông, Tiêu Nhiên cắn môi một cái: “Không phải, anh không nhận được quà chia tay của em sao?”

Quà chia tay? Túi đồ kia? Dĩ Nặc giả bộ cười, kéo Tiêu Nhiên vào nhà, tay nắm chặt lấy tay của cô, một giây cũng không buông lỏng.

Nhìn Dĩ Nặc đang tìm thứ gì đó, Tiêu Nhiên hất tay của anh ra: “Ai da, anh có bệnh sao, tìm đồ thì tìm đồ đi, làm gì nắm tay em không buông.....”

Dĩ Nặc cũng không ngẩng đầu lên chỉ trả lời cô: “Ai biết em có lại nhân cơ hội chạy đi hay không, dĩ nhiên anh không thể để em chạy.”

Mất Tiêu Nhiên trọn tròn, mặc cho anh nắm tay của cô. Sau đó tìm xung quanh, làm hại cô chật vật, vậy tên đầu sỏ gây ra đang ở nơi nào, nhưng mà bà chỉ ngay cả thở gấp cũng không có, hay cho thẳng nhóc đủ thông minh đó, tốt nhất cậu chuẩn bị Kim Chung Tráo Thiết Bồ Sam (*) đi.

(*) Kim Chung Tráo Thiết Bồ Sam: hai trong bảy mươi hai công phu Thiếu Lâm tự, Kim Chung Tráo là chuông vàng úp còn Thiết Bồ sam là đầu sắt, cái nào cũng nguy hiểm tính mạng.

Dĩ Nặc quăng một túi đồ ra ngoài, Tiêu Nhiên liếc mắt nhìn, ánh mắt cũng thay đổi.

Trên mặt bàn đá cẩm thạch đặt túi quà chia tay cô tặng cho anh. . .

Tiêu Nhiên nhìn chằm chằm Dĩ Nặc, Dĩ Nặc ngẩng đầu nhìn cô, lại dùng lực kéo cô ngồi ở bên cạnh, cô nhìn anh, không biết sao anh lại dám lấy vật này ra.

“Em cho rằng anh là để đề phòng, có thể dùng bất cứ lúc nào sao?” Dĩ Nặc ôm Tiêu Nhiên, giọng nói không cao không thấp.

Cô không nói lời nào, coi như là cam chịu.

“Mở ra xem một chút đi.” Anh cầm lên đưa cho cô.

Cho tới bây giờ Tiêu Nhiên cũng chưa từng tiếp xúc vật thể lạ này nên nhận lấy, phát hiện túi đã bị xé rồi, chẳng lẽ đã dùng qua? Tiêu Nhiên có chút hiếu kỳ lấy đồ ra, nhìn nhưng không biết anh muốn cô nhìn gì.

Sau khi âm thầm than thở, Dĩ Nặc dịu dàng lại có chút bất đắc dĩ nhìn cô bé ngốc của anh: “Cái này.....” Sau đó lại thở dài: “Chúng ta nấu cơm trước đi, Mễ Hân ở bên trong bận thiết kế rồi, cả ngày không ăn gì không được.”

Dĩ Nặc buông lỏng tay kéo Tiêu Nhiên ra, cô đứng lên, cầm đồ ăn đến phòng bếp.

Một lát điện thoại di động Tiêu Nhiên nhận được một tin nhắn rất dài. Đọc tin nhắn, mặt cô đỏ lên, cảm môi không biết là nên giận hay là nên vui vẻ, trong nồi thịt vang lên tiếng xèo xèo, đã có mùi khét bay ra.

Mễ hân không nhịn được kêu to: “Phòng bếp của tôi cháy rồi sao?”

Lúc này Tiêu Nhiên mới phản ứng được, vội vàng huy động xéng trở thức ăn trong nồi thịt, Dĩ Nặc đi vào, không nhìn cô, mặc tạp dề đẩy Tiêu Nhiên ra: “Anh làm cho, em giúp Mễ Hân làm việc đi.”

Bây giờ cô cũng không thể đối diện với anh nên lạng lẽ liếc anh một cái, nhanh chóng đi ra ngoài.

Mễ Hân đang nằm trên giường nhìn vào máy vi tính, cặp mắt vô hồn đang làm hoàn chỉnh thiết kế.

Dùng sức đóng cửa lại, Tiêu Nhiên đã dùng tư thế tính sổ đứng ở mép giường: “Cậu làm chuyện tốt rồi!”

Chỉ thấy Quan Âm Bồ Tát trên giường hoàn toàn không nhìn cô, tập trung nhìn đồ đạc của mình lo lắng: “Dù sao kiểu gì thì tôi cũng đều chết, mặc kệ. Cậu nói xem kiếp trước tôi nợ hai người cái gì, cậu áp bức tôi cũng được đi, sao chồng của cậu còn tới áp bức ông đây nữa vậy!”

Tiêu Nhiên cũng biết nhất định là Dĩ Nặc uy hiếp bà vú, đây đúng là chuyện người nào đó làm ra, chắc chắn cô cũng không kinh ngạc, ngồi ở bên cạnh bà vú, đoạt lấy máy vi tính xem: “Cậu cần tôi giúp cậu làm gì?”

“Mau giải quyết gấp những đoạn văn tuyên truyền, tôi gửi lại cho bọn họ, tự tôi cũng phải thiết kế một tòa lầu nữa.” Mễ Hân kêu thảm nằm lỳ ở trên giường, trong phòng bếp truyền tới âm thanh của nồi chén muôi chày: “Thiếu gia Khổng Tước đâu rồi?”

“Phòng bếp.....” Tiêu Nhiên vừa cau mày nhìn bà vú thiết kế, vừa viết văn.

Nhìn dáng vẻ đại tiểu thư tập trung, Mễ Hân có chút hiếu kỳ hỏi: “Vậy cậu sẽ không nói cho tôi biết là cậu ấy đang làm bữa tối cho chúng ta đó chứ?”

“Nói nhảm, hai ngày nay cậu vẽ đến ngốc sao? Ở trong phòng bếp đương nhiên là phải nấu ăn, chẳng lẽ làm ruộng sao?” Tiêu Nhiên tức giận mắng anh một câu.

Vốn tưởng rằng đại thiếu gia này nhất định sẽ để cho Nhiên Nhiên xử lý việc nhà, mười ngón tay không dính nước xuân, nào biết lại vào được phòng bếp, ra tới phòng khách mới là đàn ông tốt, vì vậy hảo cảm dành cho Dĩ Nặc vốn âm dưới không độ nhanh chóng tăng trở lại.

“Chẳng qua tôi nói hai người cũng rất biết điều, chỉ có một túi đồ, sao cậu không nói tiếng nào đã chạy đi mất.....” Mễ Hân khôi phục trạng thái bình thường, trong lúc làm thì nói chuyện phiếm với Tiêu Nhiên.

Ngón tay cực kỳ linh hoạt, nhanh chóng gõ bàn phím, Tiêu Nhiên nhìn Mễ Hân, lại tiếp tục đánh chữ, vừa tự giễu nói: “Thật xin lỗi, tôi là người lạc hậu bảo thủ, không thể tiếp nhận chuyện như vậy trước hôn nhân. Nếu là người khác, ví dụ như cậu có hành động đó thì tôi cũng sẽ không xem thường, tính bao dung vẫn khá mạnh.”

Cho dù bị Tiêu Nhiên chế nhạo nhưng Mễ Hân cũng không ngượng ngùng chút nào: “Thế nào? Cậu không phát hiện từ xưa tới nay loại vận động này là bản năng của loài người sao? Cần gì phải nhất định đợi đến giây phút nào đó mới hưởng thụ chứ?”

Miệng nhẹ nhàng nói ra câu mình nghĩ, Tiêu Nhiên nghiêng đầu nhìn anh một cái: “Ý của cậu là nói tôi là kiểu người không hiểu được hưởng thụ, quá hạn rồi sao?” Không đợi bà vú phản bác, cô rầu rĩ nói, “Xin lỗi, nhưng tôi chính là kiểu người như thế, nếu như không phải là kết hôn, tôi cũng nghĩ như thế là không thể nào.”

Bà vú tựa vào đầu giường đang nhắm mắt nghỉ ngơi an ủi cô: “Được rồi, cậu là cô gái tốt, mấy năm nay đã rất ít thấy rồi, quan niệm cá nhân bất đồng là chuyện rất bình thường.”

“Giống như sau đại học còn chưa có đàn ông chính là quái vật, bà cô tôi đây chính là quái vật.....” Tiêu Nhiên gõ xong một chữ cuối cùng, tức giận bất bình nói.

Mễ Hân xoay người: “Chỉ là nói thật, chúng ta cũng biết thiếu gia Khổng Tước nhà cậu cũng không có ít kinh nghiệm đến vậy, chẳng lẽ cậu ấy không trực tiếp áp đảo cậu sao?”

Trực tiếp bấm lên cổ của anh, Tiêu Nhiên nhìn anh chằm chằm: “Cậu muốn chết sao?”

“Haizz..... Cậu là đứa trẻ trong sáng, cậu không có gì, nhưng đối với đàn ông mà nói, chuyện đó rất khó sở.....” Mễ Hân rất vất vả mới tránh thoát móng vuốt của Tiêu Nhiên, vội vàng cách xa cô một chút để bảo đảm an toàn của mình.

Dĩ Nặc đẩy cửa đi vào: “Ăn cơm thôi.....”

Tiêu Nhiên đi ra ngoài giúp Dĩ Nặc dọn bàn, vừa gọi Mễ Hân: “Bà vú cậu để tôi thoải mái chút đi, đừng cứ luôn kì kèo mè nheo, nếu không tôi trực tiếp đánh chết cậu.”

Nhìn hai người bọn họ ăn ý muốn phần đi tới đi lui từ phòng bếp đến phòng khách, Mễ Hân thở dài nghĩ anh thật là một người tốt, nếu không phải là anh dưới sự uy hiếp của Dĩ Nặc tận tâm tận lực giúp bọn họ gặp mặt thì bây giờ đâu có cơ hội như thế.....

Ba người ăn cơm, thỉnh thoảng Dĩ Nặc gấp thức ăn cho Tiêu Nhiên, người thứ ba nào đó nhìn thấy thì đỏ mắt ghen tỵ.

Ăn cơm xong, Dĩ Nặc lại tự động đến phòng bếp rửa chén và những vật khác, Mễ Hân gạt đầu một cái: “Tôi thấy người ta sửa đổi rất nhiều, cậu yên tâm ở cùng người ta được rồi.”

“Đi làm chuyện của cậu đi, quan tâm nhiều như vậy.....” Đuổi bà vú đi, cô bắt đầu giúp Dĩ Nặc dọn dẹp đồ đạc.

Dĩ Nặc nắm lấy tay của cô: “Em đừng dọn dẹp, đi xem trong túi áo của anh, có chìa khóa xe ở đó hay không, anh quên mất lúc này đặt ở đâu rồi.....”

Tiêu Nhiên rửa tay ngồi xuống ghế sa lon trong phòng khách, vuốt áo Dĩ Nặc, lại sờ được một cái hộp hình tròn. Nếu như không xảy ra chuyện ngoài ý muốn thì đây chắc là nhẫn. . .

Dĩ Nặc đi tới trước mặt cô, nửa quỳ xuống, nhìn Tiêu Nhiên: “Bây giờ đã bớt giận chưa?”

“Ừ.”

Anh từ từ nhẹ nhàng mở hộp ra, một chiếc nhẫn kim cương tinh xảo tỏa ra ánh sáng nhu hòa tinh tế.

“Phương Tiêu Nhiên, chúng ta quen biết hơn mười năm, nhưng anh lại chậm chạp không biết anh đã yêu em rất lâu rồi, trước đây anh đã làm rất nhiều chuyện làm em không thể nào tin tưởng nữa, những chuyện đó anh không thể trở về quá khứ để sửa chữa, nhưng từ giờ phút này, em chỉ thuộc về một mình anh, mà trong thế giới của anh cũng chỉ có em. Khổng Tước thích xòe đuôi để tìm bạn trăm năm, luôn hy vọng nhận được ánh mắt người khác chính là bản tính của nó, nhưng nếu như Khổng Tước không xòe đuôi, em có thể tiếp nhận anh không?”

Đây là lần đầu tiên Tiêu Nhiên nghe được lời chân thành của Dĩ Nặc, nước mắt cảm động đã sớm chảy xuống gương mặt, cô mơ hồ nhìn anh, có chút ghen ngào: “Dĩ Nặc.....”

“Mặc dù thời gian chúng ta đi làm không dài, còn phải phấn đấu thật nhiều cho tương lai, nhưng hãy tin tưởng vào năng lực của chúng ta.” Vừa nói anh vừa đeo chiếc nhẫn vào ngón tay cô. “Quan trọng nhất là anh không muốn để người khác cướp đi em, anh muốn em là người hạnh phúc nhất trên thế giới.”

Cầm thật chặt ngón tay thon dài trắng nõn của cô: “Tin tưởng anh, hãy để anh đi cùng với em quãng đời sau này nhé.”

Cô đánh anh mấy cái: “Đồ ngốc, em biết rõ anh là Khổng Tước, em đã đồng ý thì dĩ nhiên sẽ chuẩn bị thật tốt để đứng ở bên cạnh anh.....”

“Sau này sẽ không, chuyện đó cũng giải thích rõ ràng với em. Anh thề, anh thật sự không bao giờ xòe đuôi nữa!” Dĩ Nặc thề son sắt ôm vợ chưa cưới của mình vào ngực, lặng lẽ nói: “Anh yêu em.”

Tiêu Nhiên ngẩng đầu, ánh mắt trong suốt nhìn Dĩ Nặc, cô nói: “Em cũng vậy.”

51. Chương 50: Ngoại Truyện

Thật ra thì Mễ Hân là người vô tội nhất, anh là người yêu tổ quốc, yêu đồng bào, nhiệt liệt hưởng ứng xã hội chủ nghĩa, luôn chống đối những người tham ô, nhận hối lộ. Bất quá anh chỉ là người không thích phô

trương nên đa phần khi gặp chuyện bất bình đều sẽ nhin và nhin.

Vẫn luôn cho rằng mình là người dân lương thiện thì sẽ sống qua những ngày thiên hạ thái bình, nào biết lại gặp phải con khổng tước Khương Dĩ Nặc, tung ra chiêu thức hiểm độc, nên anh đành phải cam tâm chịu lép vế.

Hôm đó Khương Dĩ Nặc gọi điện thoại cho anh, mở đầu thì nói rất khách khí, cậu ta hỏi gần đây Nhiên Nhiên thế nào. Thân là khuê mật của Nhiên Nhiên, tất nhiên anh không thể tiết lộ bí mật. Nhưng Khương Dĩ Nặc không phải là đèn cạn dầu.

“Cậu chắc chắn cậu không thể giúp tôi?” Giọng nói Dĩ Nặc đã mang một chút trêu tức.

Mễ Hân thật sự đau đầu, nhất định là kiếp trước mình đã thiếu Tiêu Nhiên một món nợ rất lớn nên kiếp này mới bị cậu ấy hành hạ còn chưa đủ, giờ phải bị người đàn ông của cậu ta tra tấn. “Vấn đề của hai người sao lại muốn kẹp tôi ở giữa hả?”

“Bởi vì cậu không muốn tôi nói cho người nhà cậu biết, cả đời này của cậu không thể kết hôn, bởi vì người nhà của cậu nhất định không tiếp nhận người yêu của cậu.” Khương Dĩ Nặc nói những lời này mà mặt không biến sắc.

“Cậu.....” Tuyệt đối đây không phải là do Tiêu Nhiên tiết lộ, Mễ Hân tin chắc chuyện này, nhưng không mấy người biết chuyện của anh và người yêu, sao người đàn ông nham hiểm này lại biết.....

“Thật không may, chồng của cậu đúng lúc cũng là bạn của tôi.” Khương Dĩ Nặc rất thoải mái nói. “Nhưng cậu ấy nói với tôi là đã nói chuyện với gia đình rồi, chuẩn bị cùng cậu sống cả đời bên nhau.”

Mễ Hân nghe những lời này thì rất hưng phấn, nhưng lại kiềm chế mình, “Tôi cầu xin cậu, đây là chuyện của chúng tôi, tại sao lại muốn lôi vào chuyện các người?”

“Bởi vì, tôi làm mọi cách mà Nhiên Nhiên cũng không chịu gặp tôi.....” Dĩ Nặc nói đến vấn đề này thì vô cùng ủ rũ.

“Còn không phải là tại cậu vô duyên vô cớ đặt hộp áo mưa trong túi, còn để con nhóc kia nhìn thấy sao? Tiêu Nhiên rất nghiêm túc trong chuyện tình cảm, tôi vốn nghĩ cậu ấy mắc bệnh sạch sẽ trong tình yêu, không ngờ lại đồng ý ở bên cậu. Nhưng lần này cậu cũng quá đáng lắm rồi.....” Thật ra thì Mễ Hân cũng không thân quen gì với cậu ta, nhưng vì chị em tốt của mình nên đành làm chuyện gia phân tích tình cảm.

Dĩ Nặc thở dài một tiếng, “Cái đó, cái đó vốn là chuẩn bị dùng với cô ấy.....”

Nghe câu này, suýt chút nữa Mễ Hân đã tạt cafe vào máy tính. “Cậu là định.....???” Vội vàng đặt tách cafe xuống, “Mặc dù bây giờ giới trẻ rất cởi mở, nhưng Tiêu Nhiên không phải là loại người sẽ làm chuyện như vậy.....”

Gãi gãi đầu, Dĩ Nặc cảm thấy hối hận khi phải giải thích với người này nhiều như vậy, “Bởi vì, cô ấy luôn không có cảm giác an toàn, tôi định..... Có lẽ nếu như có một đứa bé thì.....”

Trên mặt bà vú xuất hiện ba vạch đen, người anh em này cũng có kinh nghiệm mà, sao lại không biết nếu dùng mũ thì không thể mang thai. “Cái đó.....”

“Đã xử lý hết rồi, tất cả đều được chọc thủng.....” Giọng nói người nào đó trở nên nhỏ xíu, sau đó nhanh chóng nói sang chuyện khác, “Dù sao cậu cũng sắp xếp giúp tôi đi, tôi muốn gặp cô ấy, có chuyện rất quan trọng phải nói với cô ấy.”

Ha ha..... Mễ Hân đặt điện thoại xuống, không ngừng cười to, người đàn ông hấp dẫn tất cả phụ nữ trên thế gian lại có thể bày ra thủ đoạn này, nếu như chuyện này mà chuyển thành hài kịch thì nhất định mọi người sẽ tranh nhau xem. Tiêu Nhiên ơi là Tiêu Nhiên, cậu tự cầu phúc đi, hi vọng sau này hai người sẽ không gặp phải sóng gió gì nữa.

Toàn văn hoàn.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/neu-nhu-khong-tuoc-khong-xoe-duoi>